

ELLEN G. WHITE ESTATE

LUCRAREA PASTORALĂ

ELLEN G. WHITE

Lucrarea pastoral

Ellen G. White

**Copyright © 2021
Ellen G. White Estate, Inc.**

Informații despre această carte

Prezentare generală

Această publicație ePub este oferită de către Ellen G. White Estate. Ea face parte dintr-o colecție mai largă. Va rugăm să vizitați [Ellen G. White Estate website](#) pentru o listă completă a publicațiilor disponibile.

Despre autor

Ellen G. White (1827-1915) este considerată ca fiind autorul american cu cele mai răspândite traduceri, lucrările ei fiind publicate în mai mult de 160 de limbi. Ea a scris mai mult de 100.000 de pagini, într-o varietate largă de subiecte spirituale și practice. Calăuzită de Duhul Sfânt, ea l-a înălțat pe Isus și a arătat către Biblie ca temelie a credinței sale.

Mai multe link-uri

[O scurtă bibliografie a lui Ellen G. White](#)
[Despre Ellen G. White Estate](#)

Sfârșitul acordului licenței de utilizator

Vizualizarea, imprimarea sau descărcarea acestei cărți, va acorda doar o licență limitată, neexclusivă și netransferabilă pentru utilizarea personală. Această licență nu permite republicarea, distribuția, transferul, sublicența, vânzarea, pregătirea unor lucrări derivate, sau folosirea în alte scopuri. Orice utilizare neautorizată a acestei cărți se va sfârși prin anularea licenței acordate prin prezenta.

Mai multe informații

Pentru informații suplimentare despre autor, editori, sau modul în care puteți sprijini acest serviciu, vă rugăm să contactați Ellen G.

White Estate: mail@whiteestate.org. Suntem recunoscători pentru interesul și impresiile dumneavoastră și vă dorim binecuvântarea lui Dumnezeu în timp ce veți citi.

Cuprins

Informații despre această carte	i
PREFAȚĂ	x
SECȚIUNEA A - Dezvoltarea și lucrarea	13
CAPITOLUL 1 - Consacrarea personală	14
Studierea Bibliei	17
Rugăciunea	19
Meditația	21
CAPITOLUL 2 - Adventismul — o mișcare mondială unică	25
Un mesaj unic	25
Loialitate față de doctrina adventistă	26
Argumentația doctrinară	29
O mișcare mondială	31
CAPITOLUL 3 - Caracteristicile pastorului	34
Consacrare	35
Sacrificiu de sine	35
Compașiune	37
Atitudine pozitivă	38
Persoană demnă de încredere	39
Smerenie	39
Simțul răspunderii	40
CAPITOLUL 4 - Strategia și regulile bisericii	41
Organizația bisericii	41
Hirotonirea pastorilor	42
CAPITOLUL 5 - Formarea pastorală	44
Chemarea la slujire	45
Pregătirea școlară	46
Pregătirea pe teren	48
Educația continuă	50
CAPITOLUL 6 - Formarea unui grup de suport personal . . .	52
CAPITOLUL 7 - Un sistem de evidență	54
CAPITOLUL 8 - Aptitudinile de lider	56
CAPITOLUL 9 - Etica pastorală	59
Etica și colegii pastori	61
Etica și persoanele de sex opus	64

CAPITOLUL 10 - Înfățișarea exterioară	66
Înfățișarea pastorului	66
Înfățișarea exterioară a familiei	68
CAPITOLUL 11 - Finanțele personale	71
CAPITOLUL 12 - Sănătatea personală	75
Stresul	75
Exercițiul fizic	76
Dieta	77
Reforma sanitară	78
Echilibrul	79
CAPITOLUL 13 - Femeile, pescari de suflete	81
Pastorul și soția — o echipă	82
Remunerarea soțiilor	84
CAPITOLUL 14 - Managementul timpului	88
SECȚIUNEA B - Relațiile	91
CAPITOLUL 15 - Relațiile din familia pastorală	92
Acasă	92
Soția	93
Copiii	95
CAPITOLUL 16 - Relațiile cu ceilalți	98
Comunitatea locală	98
Personalul clerical al altor confesiuni	99
Oamenii din alte culturi	100
CAPITOLUL 17 - Relațiile din cadrul bisericii	103
Reprezentanții lui Hristos	103
Biserica (partea pastorului)	107
Biserica (partea membrilor)	109
Înstrăinarea	112
Durata mandatului	112
Conferința	114
Pastorul ca președinte de conferință	114
Salariul	119
Alți lucrători din cadrul bisericii	119
Misionarii medicali	120
Profesorii	121
Evangheliștii cu literatură	122
Administratorii financiari	123
SECȚIUNEA C - Evanghelizarea și creșterea bisericii	125

CAPITOLUL 18 - Vizibilitatea în comunitatea locală	126
Servicii sociale comunitare	126
Relații publice	127
Mass-media	128
CAPITOLUL 19 - Cum ajungem la oameni	129
Publicațiile	130
Lucrarea medicală	131
Lucrarea din cadrul familiei	131
CAPITOLUL 20 - Planificare și strategie	133
Vremea evanghelizării	133
Planificarea în biserică	134
CAPITOLUL 21 - Cum pot fi ajutați oamenii să ia o decizie	136
În public	137
La nivel personal	139
Studii biblice	139
Consolidarea interesului	140
CAPITOLUL 22 - Evanghelizarea personală	142
Vizitarea celor care nu sunt membri	143
Studii biblice	144
Câștigarea de suflete prin prietenie	145
CAPITOLUL 23 - Evanghelizarea publică	146
Campaniile de evanghelizare	146
Seminarele	147
CAPITOLUL 24 - Evanghelizarea prin grupe mici	149
CAPITOLUL 25 - Abordări specializate	150
Orașele	150
Închisorile	151
Persoanele defavorizate	152
SECȚIUNEA D - Instruirea laicilor	155
CAPITOLUL 26 - Recrutarea și instruirea voluntarilor . . .	156
Lucrarea bisericii să fie împărțită între pastori și membri	159
Responsabilitatea pastorului	162
Mărturia la locul de muncă	164
Darurile spirituale	165
Motivarea voluntarilor	168
Pastorii trebuie să-i instruiască practic pe oameni	170
Învățați-i pe toți să fie activi!	173
SECȚIUNEA E - Închinarea și serviciile speciale	175

CAPITOLUL 27 — Botezul	176
Pregătirea candidaților	176
Copiii	177
Serviciul de botez	178
CAPITOLUL 28 - Binecuvântarea copiilor	180
CAPITOLUL 29 - Cina Domnului	183
Spălarea picioarelor	184
Pâinea și vinul	186
CAPITOLUL 30 - Înmormântarea	187
CAPITOLUL 31 - Planificarea și conducerea serviciului de închinare	189
Reverența	189
Formal vs. informal	190
Răspunsul adunării	191
Începutul serviciului de închinare	192
Muzica	193
Cântarea cu întreaga adunare	193
Muzica instrumentală	194
Nu pentru paradă	195
Rugăciunea publică	195
Apelul pentru colectă	197
Citirea Scripturii	198
CAPITOLUL 32 - Întâlnirea de rugăciune	199
Mărturiile personale	201
CAPITOLUL 33 - Predicarea	204
Predicarea trebuie să fie biblică	205
Predicarea trebuie să fie hristocentrică	208
Credința trebuie să fie ancorată în viață	210
Aplicațiile practice	211
Ilustrații nepotrivite	211
Ilustrații potrivite	212
Ilustrațiile lui Isus	212
Mesaje pozitive — mesaje negative	214
Mesajele negative	214
Mesajele pozitive	215
Convingerea	216
Sentimentele	216
Luarea deciziei	217

Modul de prezentare — gesturile	218
Modul de prezentare — vocea și dicția	219
Modul de prezentare — lungimea predicii	220
CAPITOLUL 34 - Cununia religioasă	221
SECȚIUNEA F - Grija pastorală și hrănirea turmei	223
CAPITOLUL 35 - Asimilarea noilor membri	224
Fundamentarea doctrinară	225
Convertiții își copiază pastorul	226
CAPITOLUL 36 - Disciplina bisericească	228
Nevoia de disciplină	228
Atitudinea în procesul disciplinării	232
CAPITOLUL 37 - Consilierea	234
Consilierea de familie	235
Consilierea durerii	236
Limitele consilierii	237
CAPITOLUL 38 - Foștii membri și membrii inactivi	239
Găsiți-i!	239
Câștigați-i!	241
CAPITOLUL 39 - Lucrarea personală pentru membri	243
Mai puțină predicare, mai multă lucrare personală	245
Membrii și lucrarea personală	247
CAPITOLUL 40 - Vizitarea categoriilor speciale de membri	249
Vizitarea familiilor	249
Vizitarea săracilor	251
Vizitarea celor descurajați	251
Vizitarea celor bolnavi	253
Ungerea și vindecarea divină	254
SECȚIUNEA G - Aspecte organizatorice și administrative	257
CAPITOLUL 41 - Educația creștină	258
Scopul educației	258
Profesorii	260
Clădirea școlii	261
Finanțarea școlii	261
Munca fizică	262
CAPITOLUL 42 - Clădirea bisericii	263
Amplasamentul	264
Designul	264
Construcția	266

Fondurile	266
Întreținerea	267
Ajutați-i și pe alții să construiască!	268
CAPITOLUL 43 - Viața socială a bisericii	270
Importanța întâlnirilor sociale	270
Problemele care pot apărea	272
CAPITOLUL 44 - Comitetele	274
Principii de alcătuire a comitetelor	274
Principii de conducere a comitetelor	275
CAPITOLUL 45 - Departamentele conferinței	277
Liderii de conferințe și responsabili de departamente ..	277
Cooperarea dintre departamente	278
CAPITOLUL 46 - Finanțele	280
Administratorii	281
Biserica mondială	282
Biserica locală	283
Pastorii trebuie să se priceapă cât de cât la finanțe	284
Pastori, nu specialiști în finanțe	284
CAPITOLUL 47 — Păstorirea unui district cu mai multe comunități	286
Dezvoltați talente în biserică!	286
Serviciul de închinare atunci când nu este prezent niciun pastor	288
CAPITOLUL 48 - Rezolvarea problemelor și aplanarea conflictelor	290
Unitatea	292
CAPITOLUL 49 - Dezvoltarea lucrării	294
Publicațiile	294
Campania Ingathering	295
CAPITOLUL 50 - Școala de Sabat majori	297
Valoarea grupelor mici de studiu biblic	298
Instructorii de Școală de Sabat	298
CAPITOLUL 51 - Îndrumarea tinerilor	299
Echipa pastor-părinte	301
Educați pentru slujire!	302
Școala de Sabat copii	303
CAPITOLUL 52 - Isus ca pastor model	306
Viața de devotiune	307

Dragoste pentru oameni	309
Lider-slujitor	310
Câștigător de suflete	310
Predicator-învățător	311
Păstorul sub-păstorilor	313

PREFAȚĂ

Ellen White a lucrat mai bine de jumătate de secol umăr la umăr cu pastorii Evangheliei și le-a oferit sfaturi inspirate. Ea a avut o perspectivă înaltă cu privire la chemarea lor, după cum reiese din declarații precum cele care urmează: „Pastorul Evangheliei este angajat într-o lucrare foarte solemnă, sfântă” (Ev 184); „Pastorul este mesagerul lui Dumnezeu în fața oamenilor și el trebuie să-L reprezinte pe Domnul prin gânduri, prin cuvinte, prin fapte” (GW 20).

Compilerii acestei cărți au adunat din tezaurul bogat al scrierilor ei o selecție de îndrumări inspirate care se aplică în mod direct la viața și activitatea pastorului bisericii locale. Documentarea a fost realizată de Asociația Pastorală a Conferinței Generale, folosind ediția pe CD-ROM, din 1990, a colecției *The Published Ellen G. White Writings* (Lucrările publicate ale lui Ellen G. White). S-a constatat că Ellen White a folosit următoarele cuvinte sau derivate ale lor astfel: *cler* de 114 ori, *pastor* [„minister”, lb. engl.] de 10762 de ori, *pastor* [„pastor”, lb. engl.] de 385 de ori, *predicator* de 735 de ori și *păstor* de 1540 de ori. Cercetarea s-a focalizat în mod special asupra citatelor care conțineau aceste cuvinte. S-a urmărit realizarea unui material complet, dar nu exhaustiv, în care să fie incluse materiale despre fiecare aspect al lucrării pastorale, dar fără a cita toate declarațiile despre subiectul respectiv. Prin urmare, principiile sunt exprimate, însă nu sunt repetate în mod inutil.

Citatele includ, de obicei, paragrafe complete. Dacă textul unui paragraf este întrerupt și reluat ulterior, faptul acesta este indicat. În fiecare caz este precizată sursa, astfel încât cititorul să poată să caute și să studieze citatul în contextul original. Ca regulă generală, nu s-au folosit ghilimele pentru marcarea selecțiilor din scrierile inspirate, dat fiind că tot ce nu este scris cu caractere aldine, nu este inclus între paranteze pătrate și nu este marcat în vreun alt fel în aparținere lui Ellen White. Subtitlurile au fost alese de compilatori și

sunt redactate cu litere aldine. În general, acestea includ cuvinte sau expresii împrumutate din citatele pe care le introduc.

O mare parte din scrierile lui Ellen White au un caracter biografic, fiind relatări ale unor întâmplări care s-au petrecut în viața ei, în viața unei alte persoane sau în istoria bisericii. Principiile sunt expuse adeseori indirect. Înțelegerea lor cere un efort mai mare din partea cititorului decât în cazul în care textele ar fi fost explicite. Oricum, stilul acesta face lectura interesantă și arată clar faptul că lucrarea lui Ellen White pentru biserică a fost o lucrare interactivă.

Cititorii ar trebui să caute principiile fundamentale din sfaturile ei și, apoi, să le aplice într-o manieră practică, potrivită timpului și culturii lor. Ea însăși a scris: „În ce privește mărturiile, nimic nu este de ignorat, nimic nu este de lăsat deoparte, însă trebuie să se aibă în vedere timpul și locul” (1SM 57). Prin urmare, sfaturile ei cu privire la întâlnirile în cort se aplică în mod direct campaniilor de evanghelizare din zilele noastre, pentru că, în timpul ei, cel puțin jumătate dintre cei care participau la întâlnirile în corturi ale adventiștilor nu erau adventiști de ziua a șaptea.

Compilațiile din scrierile lui Ellen White sunt utile pentru că oferă o metodă ușoară de a căuta rapid ce anume a spus autoarea în legătură cu diverse subiecte. Scopul realizării compilațiilor este acela de a zugrăvi cu acuratețe și fără părtinire gândirea ei. În consecință, în cele mai multe cazuri, înainte de a se realiza o selecție de materiale, se consultă toate scrierile ei pe un anumit subiect. Este metoda care s-a folosit și la realizarea cărții de față. S-a inclus mult material acolo unde Ellen White a vorbit mult despre un anumit subiect. Iar unde a vorbit puțin despre un subiect, s-a inclus puțin și în carte. [2]

Administratorii scrierilor lui Ellen White confirmă cu apreciere munca depusă de personalul Asociației Pastorale din cadrul Conferinței Generale pentru realizarea acestei compilații valoroase. Rugăciunea arzătoare, atât a Asociației Pastorale, cât și a administratorilor scrierilor lui Ellen White, este ca, în timp ce parcurgeți această carte, să primiți binecuvântări bogate. Fie ca experiența voastră creștină să se adâncească și slujirea voastră pastorală să fie întărită pe măsură ce studiați, începând de la primele capitole, care se ocupă de relația personală a pastorului cu Hristos, avansând spre

ultimul capitol, ce recapitulează lecții din slujirea lui Isus, Pastorul model.

Consiliul de Administrație al Patrimoniului „Ellen G. White”
Washington, D.C.

SECȚIUNEA A - Dezvoltarea și lucrarea

[3]

[4]

CAPITOLUL 1 - Consacrarea personală

Trebuie să avem pastori convertiți. — Eficiența și puterea care-l caracterizează pe un pastor cu adevărat convertit îi vor face să tremure pe fățarnicii din Sion, iar pe păcătoși, să se teamă. Standardul adevărului și al sfințeniei este târât în țărână. Dacă și-ar da seama de responsabilitatea pe care o au în fața lui Dumnezeu, cei care dau glas solemnelor mesaje de avertizare pentru timpul prezent ar înțelege câtă nevoie au să se roage arzător. Când cetățile erau învăluite în tăcere în somnul de la miezul nopții, când fiecare om se retrăsese în propria locuință, Hristos, exemplul nostru, Se îndrepta spre Muntele Măslinilor, iar acolo, printre copacii întunecați, Își petrecea întreaga noapte în rugăciune. Isus, care nu avea nicio urmă de păcat, a cărui voce ucenicii înspăimântați au auzit-o pe marea învolburată dând binecuvântarea cerească la al patrulea ceas din noapte și al cărui cuvânt putea să ridice morții din mormânt, Se ruga cu strigăte puternice și cu lacrimi. Nu Se ruga pentru Sine, ci pentru cei pe care venise să îi mântuiască. Cerând El Însuși în rugăciune rezerve proaspete de putere din mâna Tatălui Său și revenind odihnit și înviorat ca înlocuitor al omului, S-a identificat cu omenirea suferindă și ne-a dat un exemplu cu privire la nevoia de rugăciune. — 4T 528.

Dacă nu se convertesc zilnic, pastorii nu vor putea prezenta niciodată adevărul așa cum este el în Isus. — Nu sunt în stare să vă descriu ce impact a avut asupra minții mele înțelegerea faptului că există mulți, chiar printre frații noștri care sunt învățători ai Cuvântului, care nu se convertesc zilnic. Hristos este gata să împartă înțelepciune și har, dar cei care se află în poziții importante, de răspundere, nu-i pot călăuzi pe alții pe cărări drepte decât dacă se convertesc ei înșiși în fiecare zi. Dacă se bazează pe presupusa lor înțelepciune, acești pastori îi vor îndruma greșit pe cei care privesc la ei considerând că ei își dau seama de lucrarea sfântă care le-a fost încredințată. Cei care acceptă poziții de răspundere trebuie să fie atenți și, prin rugăciune smerită, să fie sfințiți, cizelați și purificați.

Dacă nu-și văd adevărata stare și dacă nu devin asemenea lui Hristos, nu vor putea niciodată să prezinte adevărul așa cum este el în Isus. — Lt 64, 1906 (PC 43).

Pastorii care nu se convertesc zilnic fac lucruri pripite, nechibzuite. — Unii pastori cu responsabilități sfinte au uitat complet ce înseamnă să vegheze asupra sufletelor ca unii care trebuie să dea socoteală. Ei fac lucruri pripite, nechibzuite. Nu au discernământ să vadă rezultatele acțiunilor lor neînțelepte, pentru că nu se convertesc zilnic. Este trist să ne pierdem încrederea în oamenii în care ar fi trebuit să avem încredere. Sufletele prețioase pentru care a murit Hristos nu trebuie lăsate să fie victimele curselor și ispitelor lui Satana. — 19 MR 212.

Nu predicați până când nu știți ce este Hristos pentru voi.— Vor lua aminte frații mei la faptul că nu oamenii trebuie glorificați? Vor înțelege ei că Hristos este Cel care lucrează asupra inimii omenestii, nu ei înșiși? Îi vor cere frații mei pastori lui Dumnezeu, în rugăciune tainică, prezența și puterea Sa? Să nu îndrăzniți să mai predicați până când nu știți sigur, în urma experienței proprii, ce este Hristos pentru voi! Dacă aveți inimile sfințite prin credința în neprihănirea lui Hristos, puteți să-L predicați pe Hristos, puteți să Îl înălțați pe Mântuitorul înviat în fața ascultătorilor voștri; dacă aveți inimile supuse și înmuiate de dragostea lui Isus, puteți să spuneți: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” [Ioan 1:29]. — TM 154, 155.

Cu cât vă veți uni mai mult cu Maestrul, cu atât vă veți ase-măna mai mult cu El. — Cu cât slujitorul lui Hristos, contemplându-I viața și caracterul, se va uni mai mult cu Învățătorul lui, cu atât mai mult va semăna cu El și va fi mai competent să prezinte adevărurile Sale. Ar trebui să studieze cu atenție fiecare detaliu din viața marelui Exemplu și să mențină o conversație intensă cu El prin rugăciunea credinței vii. Astfel, caracterul uman imperfect va fi transformat, ajungând să se asemene cu gloriosul Său caracter. În acest fel, învățătorul adevărului va fi pregătit să conducă suflete la Hristos. — 3SP 244.

Supunerea eului în fața voinței lui Dumnezeu nu este ușor de realizat. — Războiul împotriva eului este cea mai mare bătălie care s-a dat vreodată. Să-ți supui eul, să predai totul voinței lui Dumnezeu, să îmbraci haina umilinței, să ai acea dragoste curată, pașnică,

ușor de înduplecat, plină de bunătate și de roade bune nu este ușor de realizat. Și totuși este privilegiul [nostru] și datoria [noastră] să fim biruitori desăvârșiți în acest punct. Sufletul trebuie să se supună lui Dumnezeu înainte de a fi reînnoit în cunoaștere și în sfințenie adevărată. Viața și caracterul sfânt al lui Hristos sunt un exemplu de credincioșie. Încrederea Sa în Tatăl ceresc a fost nelimitată. Ascultarea și supunerea Sa au fost fără rezerve și desăvârșite. El nu a venit pentru a I se sluji, ci pentru ca El să le slujească altora. Nu a venit să-Și împlinească propria voință, ci voia Aceluia care L-a trimis. În toate lucrurile, El I S-a supus Celui care judecă drept. De pe buzele Mântuitorului omenirii s-au auzit următoarele cuvinte: „Nu pot face nimic de la Mine Însuși” [Ioan 5:30]. — 3T 106, 107.

Domnul nu poate lucra cu cei care sunt independenți. — Se așteaptă păstorii turmei ca Dumnezeu să conlucreze cu ei? Din lumina pe care am primit-o de la Dumnezeu, știu că s-ar fi putut realiza de 20 de ori mai mult, dacă lucrătorii L-ar fi căutat pe Dumnezeu pentru putere și sprijin, în loc să se bazeze atât de mult pe oameni. Pentru acest timp, este nevoie de bărbați ai credinței care să fie nu doar predicatori, ci și pastori ai poporului lui Dumnezeu. Vrem bărbați care vorbesc cu Dumnezeu în fiecare zi, care au o legătură vie cu Cerul. Domnul nu poate lucra cu cei care sunt independenți și care se înalță pe ei înșiși. Eul trebuie ascuns în Isus. Dacă vrem să vedem acțiunile profunde ale Duhului lui Dumnezeu, trebuie să avem adevărul așa cum este el în Isus. Eficiența unei predici depinde de fixarea adevărului în inimă de către Duhul lui Dumnezeu. Când Ilie L-a căutat pe Dumnezeu în munți, a trecut pe lângă el un foc mistuitor, dar Dumnezeu nu era în flacăra lui. A venit o furtună, a tunat și a fulgerat, dar Dumnezeu nu era în toate acestea. Apoi s-a auzit o voce blândă, liniștită, iar profetul și-a acoperit capul înaintea prezenței Domnului. Vocea blândă, liniștită, a Duhului lui Dumnezeu este cea care are puterea să-i facă pe oameni să-și conștientizeze starea păcătoasă și cea care poate converti sufletul. — RH, 18 iunie 1889.

- [6] **Oamenii sunt cu mult înaintea multor pastori.** — Pastorii ar trebui să caute să-și pregătească inima înainte de a se angaja în lucrarea de a-i ajuta pe alții, pentru că oamenii sunt cu mult înaintea multor pastori. Ei ar trebui să lupte neîncetat în rugăciune până când Domnul îi va binecuvânta. Când dragostea lui Dumnezeu va arde

pe altarul inimii lor, atunci nu vor predica pentru a-și arăta propria inteligență, ci pentru a-L prezenta pe Hristos, care a îndepărtat păcatele lumii. — RH, 15 august 1882.

Pastorii se deprind să lucreze fără Duhul lui Dumnezeu.— Motivul pentru care Duhul lui Dumnezeu Se manifestă atât de puțin este acela că pastorii se deprind să lucreze fără El. Le lipsește harul lui Dumnezeu, le lipsesc stăpânirea de sine și răbdarea, le lipsește spiritul de consacrare și de sacrificiu, iar acesta este unicul motiv pentru care unii se îndoiesc de mărturiile Cuvântului lui Dumnezeu. Problema nu este nicidecum legată de Cuvântul lui Dumnezeu, ci de ei înșiși. Le lipsește harul lui Dumnezeu, le lipsesc consacrarea, evlavvia personală și sfințenia. Aceasta îi face nesiguri și îi aruncă adeseori pe câmpul de luptă al lui Satana. Am văzut că, indiferent cu câtă putere pledează oamenii în favoarea adevărului, indiferent cât de evlavioși par să fie, când încep să își exprime necredința în ceea ce privește unele pasaje, susținând că acestea îi fac să se îndoiască de inspirația Bibliei, ar trebui să ne temem de ei, pentru că Dumnezeu este foarte departe de ei. — 1T 383, 384.

Țineți cu strictete la orele voastre de rugăciune, de studiu biblic și de cercetare de sine.— În marele conflict care ne stă în față, cel care Îi va rămâne devotat lui Hristos trebuie să ajungă la adevăruri mai profunde decât opiniile și doctrinele oamenilor. Mesajul meu pentru pastori, tineri și vârstnici, este următorul: Țineți cu strictete la orele dedicate rugăciunii, studiului Bibliei și cercetării de sine! Puneți deoparte un timp, în fiecare zi, pentru studierea Scripturilor și pentru comuniune cu Dumnezeu! Veți obține astfel putere spirituală și veți crește în harul lui Dumnezeu. Doar El vă poate da aspirații nobile, doar El vă poate modela caracterul după chipul divin. Aproiați-vă de El în rugăciune fierbinte și El o să vă umple inimile cu scopuri sfinte și înalte, cu o dorință puternică și profundă după puritate și după claritate a gândirii! — GW 100.

Studierea Bibliei

Este un păcat ca cei care le predică altora Cuvântul să neglijeze studiarea lui.— Pastorii care vor să lucreze în mod eficient pentru mântuirea sufletelor trebuie să fie atât cercetători ai Bibliei, cât și oameni ai rugăciunii. Este un păcat ca tocmai cei care încearcă

să-i învețe pe alții Cuvântul să neglijeze studierea lui. Sunt mărețe adevărurile pe care le prezintă? În acest caz, ar trebui să le prezinte cu abilitate. Ar trebui să-și expună ideile cu claritate și cu putere. Dintre toți bărbații de pe fața pământului, cei care proclamă mesajul pentru acest timp ar trebui să înțeleagă Biblia și să fie familiarizați la perfecție cu dovezile credinței lor. Cel care nu cunoaște Cuvântul vieții nu are dreptul să îi învețe pe alții calea către cer. — GW 249.

Pastorii tineri ar trebui să studieze Scripturile pentru ei înșiși. — Fac apel la tinerii care intră în lucrare ca pastori să fie atenți la modul în care ascultă. Aveți grijă să nu cumva să opuneți rezistență adevărilor prețioase pe care acum le cunoașteți atât de puțin! Studiați Scripturile pentru voi înșivă! Aveți, în general, o cunoaștere prea limitată. Aflați pentru voi înșivă care este adevărul! Nu preluați cuvintele, prejudecățile, argumentele sau teoriile altcuiva! Așa au făcut unii pastori, în dauna propriei experiențe, fapt care i-a menținut novici, când ar fi trebuit să fie înțelepți în Scripturi și în puterea lui Dumnezeu. Luați-vă Bibliile, smeriți-vă și plângeți, postiți și rugați-vă înaintea Domnului, așa cum a făcut Natanael, când căuta să cunoască adevărul! Ochiul divin al lui Isus l-a văzut rugându-se și a răspuns rugăciunii lui. — EGW»88 141.

Adevărul Bibliei, dacă nu a atins sufletul pastorului, este respins de ascultători ca fiind minciună. — Lucrarea noastră este pipernicită și deficitară. Dacă Hristos nu locuiește în cei care predică adevărul, aceștia vor coborî standardul religios și moral oriunde sunt tolerați. Lor le este dat un exemplu, și anume Hristos. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” [2 Timotei 3:16,17]. Avem în Biblie sfatul infailibil al lui Dumnezeu. Aplicarea practică a învățăturilor ei îi va face pe oameni competenți pentru orice poziție de răspundere. Biblia este vocea lui Dumnezeu care vorbește zilnic sufletului. Cu câtă atenție ar trebui să studieze tinerii Cuvântul lui Dumnezeu și să-l strângă în inimă, astfel încât învățăturile lui să le poată călăuzi comportamentul! Pastorii noștri tineri și cei care au o oarecare experiență de predicare în spate manifestă o deficiență evidentă în ce privește capacitatea de înțelegere a Scripturilor. Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a lumina înțelegerea întunecată, de a înmuia inima împietrită și ego-

[7]

istă, de a supune păcătosul răzvrătit și de a-l salva de influențele corupătoare ale lumii. Rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi a fost următoarea: „Sfintește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul” [Ioan 17:17]. Sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, străpunge inima păcătosului și o face bucăți. Când este repetată mecanic, fără ca influența ei sacră să fi atins sufletul predicatorului, teoria adevărului nu are nicio putere asupra ascultătorilor, ci este respinsă ca minciună, vorbitorul făcându-se responsabil de pierderea sufletelor. — 4T 441.

Rugăciunea

Eforturile pastorilor care se roagă dau rezultate extraordinare. — Fiți stăruitori în rugăciune! Sunteți o mireasmă de la viață spre viață sau de la moarte spre moarte. Ocupați o poziție de o răspundere înfricoșătoare. Vă implor să răscumpărați timpul. Apropiati-vă de Dumnezeu în rugăciune și veți fi asemenea unui copac sădit lângă un izvor de ape, ale cărui frunze sunt mereu verzi și care dă roade la vremea potrivită! Pastori ai lui Hristos, aveți nevoie de puterea divină pe care Dumnezeu dorește să v-o ofere fără măsură, atunci când planul este făcut împreună cu El. Nu trebuie decât să mergeți la Dumnezeu, să-L credeți pe cuvânt și să lăsați ca acțiunile voastre să fie susținute de o credință vie în promisiunile Lui. Dumnezeu nu vă cere rugăciuni elocvente sau argumente logice, ci doar o inimă pocăită, umilă, dispusă să învețe de la El. Pastorul care se roagă, care are o credință vie, va avea fapte pe măsură, iar eforturile sale vor fi încununuate de rezultate excepționale, în ciuda obstacolelor unite ale pământului și ale iadului. — RH, 8 august 1878.

Nicio slujbă pentru biserică nu ar trebui să aibă întâietate în fața comuniunii cu Dumnezeu.— De nimic nu este mai mare nevoie în lucrare ca de rezultatele practice ale comuniunii cu Dumnezeu. Noi ar trebui să arătăm, prin viața noastră de zi cu zi, că avem pace și odihnă în Dumnezeu. Fața ne va fi luminată de pacea Lui care locuiește în inima noastră. Ea va oferi vocii putere de convingere. Comuniunea cu Dumnezeu va da noblețe morală caracterului și acțiunilor noastre. Oamenii vor cunoaște că noi, la fel ca primii ucenici, am fost împreună cu Isus. Aceasta va conferi eforturilor pastorului o putere mai mare chiar decât cea care vine din influența

predicării lui, de aceea nu trebuie să-și permită să se lipsească de această putere. Nu trebuie să neglijeze comuniunea cu Dumnezeu prin rugăciune și studierea cuvântului Său, pentru că în asta constă sursa puterii lui. Când este vorba despre această comuniune, nicio slujbă pentru biserică nu ar trebui să primeze. — 6T 47.

Rugăciunile pastorilor nu vor fi ascultate dacă prin minte le trec lucruri nelegiuite.— Dumnezeu ne-a ales din această lume ca să fim un popor special și sfânt. „El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-și curețe un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” [Tit 2:14]. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie oameni ai rugăciunii, cercetători sârguincioși ai Scripturilor, care flămânzesc și însetează după neprihănire, ca să poată fi lumină și putere pentru alții. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu gelos și ne cere să ne închinăm Lui în spirit și în adevăr, în frumusețea sfințeniei. Psalmistul spune: „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul” [Psalmii 66:18]. Ca lucrători, noi trebuie să fim atenți la căile noastre. Dacă psalmistul nu ar fi fost ascultat în cazul în care ar fi cugetat lucruri nelegiuite în inima lui, cum ar putea să fie ascultate rugăciunile pastorilor, dacă gânduri nelegiuite le trec prin minte? Există pericole la care suntem expuși în mod constant. Planul premeditat al lui Satana este acela de a-i face pe slujitorii lui Dumnezeu să fie slabi în rugăciune, în autoritate și în influența pe care o au asupra lumii din cauza defectelor din caracterul lor, defecte care nu se armonizează în niciun fel cu adevărul. — RH, 10 noiembrie 1885.

Îndoielile distrug lucrarea pastorală. — Unii nu sunt înclinați în mod natural spre devoțiune și, de aceea, ar trebui să încurajeze și să cultive obiceiul de a-și analiza îndeaproape viața și motivațiile și să nutrească în special dragostea pentru exercițiile spirituale și pentru rugăciunea tainică. Pot fi auziți adeseori exprimându-și îndoielile și necredința și stăruind asupra luptelor extraordinare pe care le-au avut cu sentimentele de necredință. Insistă asupra influențelor descurajante, iar acest lucru le afectează credința, speranța și curajul în adevăr și în succesul final al lucrării și al cauzei în care s-au angajat, considerând că este o virtute specială dacă sunt de partea celor care se îndoiesc. Uneori, par chiar să se bucure când adoptă poziția necredinciosului și își consolidează lipsa de credință cu fiecare circumstanță pe care o pot prezenta ca scuză pentru întunericul

lor. Unora ca aceștia le vom spune: Mai bine coborâți imediat și părăsiți zidurile Sionului, până când veți fi convertiți și veți deveni buni creștini! Înainte de a vă asuma responsabilitatea de pastor, Dumnezeu vă cere să renunțați la dragostea pentru această lume. Răsplata pentru cei ce persistă în această poziție de îndoială va fi aceea destinată fricoșilor și necredincioșilor. — 2T 513.

Hristos a îmbinat rugăciunea cu activitatea. — Fiind supra-solicitat, pastorul este adeseori atât de grăbit, încât abia își găsește timp să se autoanalizeze pentru a vedea dacă nu cumva și-a pierdut credința. Își găsește foarte puțin timp pentru meditație și rugăciune. În slujirea Sa, Hristos a îmbinat rugăciunea cu activitatea. El petrecea noaptea de noapte în rugăciune. Pastorii trebuie să se roage lui Dumnezeu pentru Duhul Sfânt, ca să poată prezenta adevărul în mod corect. — Ev 91.

Meditația

Aproape toți neglijează autoanaliza. — Mi s-a arătat că mulți sunt în pericolul de a nu ajunge la desăvârșirea sfințeniei în temere de Domnul. Pastorii riscă să-și piardă sufletul. Unii dintre cei care au predicat altora vor fi lăsați deoparte pentru că nu și-au desăvârșit un caracter creștin. Prin lucrarea lor, ei nu numai că nu salvează suflete, dar nu reușesc să se mântuiască nici măcar pe ei înșiși. Nu înțeleg importanța autocunoașterii și a stăpânirii de sine. Nu veghează și nu se roagă să nu cadă în ispită. Dacă ar veghea, și-ar da seama care le sunt punctele slabe, unde este cel mai probabil să fie asaltați de ispită. Prin vigilență și rugăciune, aceste puncte de slăbiciune ar fi atât de bine păzite, încât ar deveni punctele lor forte, iar ei ar putea întâmpina ispita fără să cunoască înfrângerea. Fiecare discipol al lui Hristos ar trebui să se cerceteze în fiecare zi pentru a deveni conștient pe deplin de comportamentul său. Aproape toți neglijează autoanaliza. Această neglijență este, în mod indiscutabil, periculoasă pentru cel care pretinde că este mesagerul lui Dumnezeu, care are responsabilitatea înfricoșătoare de a primi cuvintele lui Dumnezeu pentru a le prezenta poporului Său. Comportamentul de zi cu zi al unui astfel de om are o mare influență asupra celorlalți. Dacă va avea cumva succes în lucrare, își va aduce convertiții la propriul standard scăzut, iar ei rareori se vor ridica mai sus de acesta. Căile

pastorului lor, cuvintele, gesturile și manierele lui, credința și evlavia lui ei le consideră identice cu cele ale tuturor adventiștilor și cred că mergând pe urmele celui care i-a învățat adevărul, își îndeplinesc întreaga datorie. — 2T 511.

Pastorii ar trebuie să își examineze în mod deliberat faptele fiecărei zile. — În comportamentul unui pastor sunt multe lucruri pe care ar putea să le îmbunătățească. Mulți își văd și își simt deficiențele, și totuși par să ignore influența pe care acestea o exercită. Sunt conștienți de faptele lor atunci când le comit, însă le lasă să se șteargă din memorie și, în consecință, nu fac nicio reformă. Dacă ar face din acțiunile lor zilnice un subiect de meditație atentă și de retrospectivă deliberată cu scopul de a vedea care le sunt obiceiurile, pastorii s-ar cunoaște mult mai bine pe ei înșiși. Printr-o analiză atentă a vieții de zi cu zi, în orice împrejurare, ar cunoaște motivațiile și principiile care îi impulsionează. Această retrospectivă zilnică a propriilor fapte pentru a obține aprobarea sau condamnarea din partea conștiinței le este necesară tuturor celor care doresc să atingă perfectiunea caracterului creștin. Multe fapte care par bune, chiar și acte de binefacere, se vor dovedi, la o cercetare mai atentă, făcute din motivații greșite. Mulți sunt aplaudați pentru virtuți pe care nu le au. Dumnezeu analizează motivațiile și, adeseori, faptele cele mai apreciate de oameni El consideră că izvorăsc din motive egoiste și dintr-o ipocrizie josnică. Fiecare faptă a vieții noastre, fie că este ireproșabilă și demnă de laudă, fie că este reprobabilă, este evaluată de Acela care cercetează inimile în funcție de motivațiile care au stat la baza ei. — 2T 511, 512.

O oră de meditație este mai valoroasă decât zile întregi petrecute în studierea celor mai înzestrați autori. — Frate Hull, Dumnezeu dorește să te apropii de El ca să poți să te prinzi de puterea Lui și, printr-o credință vie, să ceri mântuirea Lui și să fii un bărbat puternic. Dacă ai fi un bărbat cu frică de Dumnezeu, evlavios, atât la amvon, cât și în afara lui, predicarea ta ar avea o influență puternică. Tu nu îți analizezi inima îndeaproape. Ai studiat multe cărți pentru a-ți face predicile mai profunde, mai reușite și mai atrăgătoare. Însă ai neglijat cel mai mare și mai necesar studiu — studierea propriei persoane. Ai neglijat prea mult autoanaliza minuțioasă, meditația și rugăciunea. Acestea au ocupat o poziție secundară. Succesul tău ca pastor depinde de supravegherea propriei

inimi. Vei primi mai multă putere dacă vei petrece zilnic o oră în meditație, regretându-ți eșecurile și pervertirea inimii, și dacă te vei ruga pentru dragostea iertătoare a lui Dumnezeu și pentru asigurarea iertării păcatelor decât dacă vei petrece multe ore și zile studiind autorii cei mai înzestrați și familiarizându-te cu fiecare obiecție ridicată față de credința noastră și cu dovezile cele mai puternice în favoarea ei. — RH, 19 ianuarie 1864.

O mare parte din timpul dedicat studiului ar trebui să fie petrecut mai degrabă în rugăciune și meditație. — Mi s-a arătat că timpul dedicat atât de mult lecturii și studiului este, adeseori, folosit mai rău decât dacă ar fi fost irosit. O mare parte din timpul pe care [pastorii] îl petrec citind și studiind ar trebui să-l petreacă la picioarele lui Dumnezeu, cerându-I înțelepciune cerească, putere și tăria de a lăsa ca adevărul pe care ei îl înțeleg pe deplin să strălucească înaintea oamenilor în claritatea și frumusețea sa armonioasă. Prea puține momente sunt petrecute în rugăciune tainică și în meditație sfântă. Slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să ceară ungera sfântă și haina mântuirii, astfel încât ceea ce predică să atingă inimile. Timpul este atât de scurt și pastorii sunt atât de puțini în aceste zile din urmă, încât ar trebui să își folosească toate puterile în lucrare și să aibă o legătură strânsă cu Dumnezeu și cu îngerii sfinți, pentru ca o putere extraordinară să însotească predicarea lor — o putere convingătoare, care să determine orice suflet onest și iubitor de adevăr să îl îmbrățișeze. — VSS 219.

Meditați în mod special la lucrarea mijlocitoare a lui Hristos. — Pastorii Evangheliei ar fi bărbați puternici dacă și-ar aținti întotdeauna privirile la Domnul și dacă și-ar dedica timpul studierii caracterului Său minunat. Procedând astfel, n-ar mai exista apostazii, niciunui pastor nu i s-ar mai retrage acreditarea din partea conferinței din cauza faptului că, prin comportamentul lui imoral, a făcut de rușine cauza lui Dumnezeu și L-a expus pe Isus batjocurii publice. Fiecare slujitor al Evangheliei ar trebui să-și folosească puterile pentru a-i educa pe membrii bisericilor să Îl accepte pe Hristos, prin credință, ca Mântuitor al lor personal, să Îl primească în viața lor și să facă din El Modelul lor, să învețe de la El, să creadă în El și să Îl înalțe în fața lumii. Pastorul ar trebui să reflecteze el însuși la caracterul lui Hristos. Ar trebui să cugete la adevăr și să mediteze la

tainele răscumpărării, în mod special la lucrarea mijlocitoare a lui Hristos pentru acest timp. — 3SM 187.

CAPITOLUL 2 - Adventismul — o mișcare mondială unică

[10]

Un mesaj unic

În orice generație, există un adevăr special care separă biserica lui Dumnezeu de lume. — „Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul” [Ioan 17:17]. Aceasta a fost rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Lui. În orice generație, Dumnezeu a dăruit poporului Său un adevăr special, care este în directă opoziție cu dorințele și scopurile inimii omului și care tinde să separe biserica Sa de lume. Iar datoria slujitorilor Lui a fost aceea de a proclama acest adevăr, indiferent dacă oamenii i-au ascultat sau nu. — ST, 28 ianuarie 1886.

Studiați doctrina despre neprihănirea lui Hristos în relație cu Legea. — Știu că ar fi periculos să denunț poziția doctorului Waggoner ca fiind complet greșită. Aceasta l-ar mulțumi pe vrăjmaș. Eu văd frumusețea adevărului în prezentarea neprihănirii lui Hristos în relație cu Legea, așa cum doctorul a expus-o în fața noastră. Mulți dintre voi spuneți că aceasta este lumină și adevăr. Totuși, anterior, nu ați prezentat-o în această perspectivă. Oare nu este posibil ca, printr-un studiu serios și cu rugăciune al Scripturilor, el să fi avut o lumină și mai mare în anumite privințe? Ceea ce a fost prezentat se armonizează perfect cu lumina pe care Dumnezeu a binevoit să mi-o ofere de-a lungul anilor mei de experiență. Dacă frații noștri pastori vor accepta doctrina care a fost prezentată atât de clar — neprihănirea lui Hristos în relație cu Legea —, iar eu știu că trebuie să o accepte, nu vor mai fi sub controlul prejudecăților lor, iar oamenii vor primi hrana la vreme potrivită. Să ne luăm Bibliile și, cu rugăciune smerită și un spirit gata să se lase învățat, să mergem la marele Învățător al lumii; să ne rugăm ca David: „Deschide-mi ochii ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” (Psalmii 119:18). — EGW»88 164.

S-ar putea ca pastorii să nu aprecieze valoarea adevărului pe care îl prezintă. — Lumea trebuie să fie avertizată cu privire

la sfârșitul care se apropie. Somnul celor care sunt în păcat și în eroare este atât de profund, asemenea unui somn de moarte, încât este nevoie ca vocea lui Dumnezeu să îi trezească prin intermediul unui pastor lucid. Oamenii nu se vor converti decât dacă pastorii vor fi convertiți. Formalismul rece care predomină în prezent printre noi trebuie să fie înlocuit cu energia vie a evlaviei practice. Teoria adevărului nu are nicio fisură; este cât se poate de clară și de armonioasă. Totuși e posibil ca pastorii tineri să prezinte adevărul cu dezinvoltură, fără să înțeleagă însă sensul real al cuvintelor pe care le rostesc. Ei nu apreciază valoarea adevărului pe care îl prezintă și înțeleg destul de puțin cât de mult i-a costat el pe cei care, cu rugăciuni și lacrimi, în mijlocul încercărilor și al opoziției, l-au căutat ca pe o comoară ascunsă. Fiecare za nouă din lanțul adevărului a fost pentru aceștia la fel de valoroasă ca aurul încercat. Aceste zale sunt unite acum într-un întreg desăvârșit. Adevărurile au fost dezgropate din gunoiul superstiției și al erorii prin rugăciuni stăruitoare pentru lumină și cunoaștere, fiindu-le prezentate oamenilor ca perle prețioase de o inestimabilă valoare. — 4T 445, 446.

Domnul păstrează adevărul mereu proaspăt, plasându-l în contexte noi. — De unde știi că Dumnezeu nu dă dovezi actuale ale adevărului Său, plasându-l într-un cadru nou, pentru ca, astfel, calea Domnului să fie pregătită? Ce faci tu ca lumina nouă să se răspândească în rândurile poporului lui Dumnezeu? Ce dovezi ai tu că Dumnezeu nu le-a trimis lumină copiilor Săi? Îngâmfarea, egocentrismul și mândria opiniei personale trebuie lăsate deoparte. Trebuie să venim la picioarele lui Isus și să învățăm de la El, care este blând și smerit cu inima. — 1SM 414.

[11]

Loialitate față de doctrina adventistă

Prezentarea doctrinei și lucrul cu mintea umană sunt cea mai frumoasă sarcină încredințată vreodată oamenilor. — Există o lucrare pe care pastorul trebuie să o facă, și anume să mustre și să îndemne cu foarte mare răbdare și pe baza doctrinei; asta înseamnă că el ar trebui să prezinte Cuvântul lui Dumnezeu, să arate unde anume există vreo deficiență. Dacă există vreun defect în caracterul urmașilor declarați ai lui Hristos, pastorul ar trebui cu siguranță să le simtă povara, nu să îi trateze ca un stăpân sever pe cei

ce sunt moștenirea lui Dumnezeu. Să lucrezi cu mintea umană este cea mai frumoasă însărcinare încredințată vreodată omului muritor. — Ev 347.

Pastorii trebuie să fie convertiți mai întâi ei înșiși la adevăr. — Am participat la comitetul pastoral și am făcut o serie de observații substanțiale în legătură cu necesitatea unei școli pastorale și importanța unei perioade în care pastorii să obțină o anumită instruire în studiul Bibliei, fapt ce i-ar ajuta să lucreze mai eficient. Astfel, s-ar asigura cel mai propice cadru pentru ca pastorii să învețe cum să lucreze. Aceste măsuri sunt necesare deoarece în mijlocul nostru s-a acționat atât de mult în sensul opus, încât în biserici au ajuns teorii foarte confuze cu privire la adevărul pentru acest timp. Este esențial ca pastorii noștri să prezinte aceleași lucruri în bisericile noastre, iar trâmbița să nu sune ezitant. Pentru aceasta, e nevoie ca ei înșiși să fie convertiți mai întâi la adevăr. Abia apoi vor putea merge pretutindeni, purtând mesajul adevărului pentru acest timp. — 3MR 193.

Nu trebuie să transformăm adevărurile speciale care ne-au separat de lume în ceva de mică importanță. — Mesajul pe care îl avem de transmis nu este un mesaj pe care să ne fie teamă să-l rostim. Nu trebuie să căutăm să îl ascundem, nici să îi tăinuim originea și scopul. Ca apărători ai lui, nu trebuie să ne găsim liniștea nici ziua, nici noaptea. Ne-am luat un angajament solemn față de Dumnezeu și am fost împuterniciți ca mesageri ai lui Hristos, ca administratori ai tainelor harului lui Dumnezeu, de aceea avem obligația să proclamăm cu credincioșie întregul plan al lui Dumnezeu. Nu trebuie să transformăm în ceva de mică importanță adevărurile speciale care ne-au despărțit de lume și care ne-au făcut ceea ce suntem, pentru că ele sunt pline de binecuvântări eterne. Dumnezeu ne-a dat lumină cu privire la lucrurile care se întâmplă acum, în timpul sfârșitului, iar noi, atât în scris, cât și de la amvoane, trebuie să prezentăm lumii adevărul nu într-o manieră moale și lipsită de energie, ci ca o demonstrație a Duhului și a puterii lui Dumnezeu. Ca mesajul să meargă mai departe, se duc cele mai intense lupte, iar rezultatele proclamării lui sunt importante atât pentru cer, cât și pentru pământ. — LS 329.

Pastorii nu trebuie să stea ca simpli spectatori în timp ce doctrinele noastre se degradează. — Într-o viziune care mi-a fost

arătată, am văzut o anumită lucrare îndeplinită de către misionarii medicali. Frații noștri pastori priveau ca spectatori, urmărind ce se făcea, dar nu păreau să înțeleagă. Temelia credinței noastre, așezată cu atât de multă rugăciune și cu un studiu atât de serios al Scripturilor, era dărâmată stâlp cu stâlp. Credința noastră urma să nu mai aibă niciun punct de sprijin — Sanctuarul nu mai era, ispășirea dispăruse și ea. — UL 152.

Nu predicați doar acea parte a adevărului care îi mulțumește pe oameni. — Pavel i-a recomandat lui Timotei: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului” [2 Timotei 2:15]. Noi trebuie să ducem lumii un mesaj de avertizare, dar cum ne îndeplinim misiunea? Fraților, nu cumva predicați acea parte a adevărului care îi mulțumește pe oameni, în timp ce alte părți ale lucrării le lăsați nefăcute? Va trebui să meargă altcineva în urma voastră și să îi îndemne pe oameni să-și îndeplinească datoria de a aduce cu credincioșie toate zecimile și darurile în vistieria Domnului? Aceasta este lucrarea pastorului, însă, din nefericire, a fost neglijată. Oamenii L-au jefuit pe Dumnezeu, iar cauza acestui rău a fost faptul că pastorul nu a vrut să își nemulțumească frații. Dumnezeu îi numește pe acești bărbați administratori necredincioși. Sarcina pe care o au slujitorii Săi este următoarea: „Stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura” [2 Timotei 4:2]. Dacă păstorii-slujitori își îndeplinesc datoria cu credincioșie, când va veni Păstorul cel mare vor căpăta „cununa care nu se poate veșteji, a slavei” [1 Petru 5:4]. Daniel a văzut răsplata lor și el spune: „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci” [Daniel 12:3]. — RH, 8 iulie 1884.

Evitați dorința arzătoare de a descoperi ceva nou și de a prezenta această descoperire ca pe o lumină nouă. — Dacă am ști ce stă în fața noastră, nu am mai fi atât de lenți în a face lucrarea Domnului. Sunt pastori și lucrători care vor prezenta un păienjenis de minciuni absurde drept adevăruri cercetătoare, la fel cum rabinii evrei au prezentat preceptele oamenilor drept pâine a cerului. Vor oferi aceste minciuni turmei lui Dumnezeu ca fiind hrană la vremea potrivită, în timp ce sărmanele oi flămânzesc după pâinea vieții.

Chiar și acum pare să existe o dorință arzătoare de a descoperi ceva senzațional și de a prezenta acest lucru ca pe o lumină nouă. Oamenii împletesc astfel o plasă de minciuni pe post de adevăruri importante. Această hrană închipuită care este pregătită pentru turmă va induce slăbiciune, decădere și moarte spirituală. — RH, 22 ianuarie 1901.

Respectați drepturile altora studiind pentru a vedea dacă presupusa lor lumină nouă se bazează pe Scripturi. — Trebuie să învățăm că și alții au drepturi, la fel ca noi. Când un frate primește o lumină nouă din Scripturi, el ar trebui să își explice în mod deschis poziția și fiecare pastor ar trebui să studieze Scripturile cu un spirit imparțial, pentru a vedea dacă lucrurile prezentate sunt confirmate de Cuvântul inspirat. „Și robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului” (2 Timotei 2:24,25). — GW 303.

Argumentația doctrinară

Unii pastori sunt la fel de dependenți de polemici cum este dependent bețivul de băutură. — Pastorii implicați tot timpul în polemici sunt cei mai nestatornici, pentru că nu poți să te bazezi pe ei atunci când lucrarea merge greu. Aduceți-i într-un loc unde interesul este scăzut, și vor dovedi lipsă de curaj, de zel și de interes real. Ei depind la fel de mult de înviorearea și de însuflețirea pe care le obțin în urma exaltării create de polemică sau de opoziție ca și alcoolicul de paharul lui. Acești pastori trebuie să se reconvertească și să soarbă adânc din apele nesecate care izvorăsc din Stânca veșnică. — 3T 217.

Există pericolul de a insista prea mult asupra doctrinei. — Noi suntem una în credința în adevărurile fundamentale ale Cuvântului lui Dumnezeu. Și un singur scop ar trebui să-l avem permanent în atenție — acela de a păstra armonia și cooperarea fără a compromite niciun principiu al adevărului. Însă, în timp ce săpați permanent în căutarea adevărului ca după o comoară ascunsă, fiți atenți la modul în care aduceți opinii noi și contradictorii. Noi avem un mesaj mondial. Poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos sunt povara lucrării noastre. Cea mai mare lucrare care trebuie făcută

acum este să fim uniți și să ne iubim unul pe altul. Există pericolul ca pastorii noștri să insiste prea mult asupra doctrinelor, ținând prea multe predici pe subiecte controversate, în timp ce propriul lor suflet are nevoie de o evlavie practică. — 15MR 23.

Predicarea unui adevăr de necombătut ar putea să îl facă pe predicator excesiv de încrezător în sine și de îngâmfat. — Noi avem cel mai solemn mesaj al adevărului care a fost dus vreodată lumii. Acest adevăr este respectat tot mai mult de necredincioși pentru că nu poate fi contrazis. Având în vedere acest fapt, tinerii noștri devin încrezători în sine și îngâmfăți. Ei preiau adevăruri care au fost descoperite de alte minți și, fără studiu sau rugăciune serioasă, se angajează în controverse cu diverși oponenți, complăcându-se în discursuri și vorbe de duh tăioase, măgulindu-se că în asta constă lucrarea unui pastor al Evangheliei. Acești bărbați au nevoie de o convertire la fel de profundă ca aceea a lui Pavel ca să fie potriviți pentru lucrarea lui Dumnezeu. Pastorii trebuie să fie exemplificări vii ale adevărului pe care îl predică. Ei trebuie să aibă o viață spirituală mai abundentă, caracterizată de o mai mare simplitate. — 4T 446.

Cei care afirmă că biserica este Babilonul deturneză banii dintr-o direcție folositoare într-una rea. — Cei care susțin minciuni vor spune: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu!”, când Domnul nu le-a vorbit [Ezechiel 22:28]. Ei depun mărturie în favoarea minciunii, nu a adevărului. Dacă cei care au afirmat că biserica este Babilonul ar fi folosit banii cheltuiți pentru publicarea și difuzarea acestei minciuni pentru a zidi, și nu pentru a dărâma, ar fi demonstrat că sunt împreună cu poporul pe care îl conduce Dumnezeu. [...] Dacă cei care au îndeplinit această lucrare ar fi simțit nevoia de a răspunde rugăciunii pe care Hristos a adresat-o Tatălui chiar înainte de răstignirea Sa — ca ucenicii Lui să fie una, cum și El este una cu Tatăl —, nu ar fi risipit mijloacele care le fuseseră încredințate, mijloace de care este atât de mare nevoie pentru a duce adevărul mai departe. Nu ar fi risipit timp prețios și talente pentru a răspândi o minciună, forțându-i astfel pe lucrătorii credincioși să dedice din timpul lor pentru a le contracara și a le stăvili influența. O astfel de lucrare nu este inspirată de sus, ci din Adânc. — TM 43, 44.

O mișcare mondială

Banii lui Dumnezeu trebuie să fie împărțiți egal între misiunea internă și cea externă.— Banii încredințați de Dumnezeu trebuie să fie împărțiți în mod egal între misiunea internă și cea externă. Atunci când se planifică lucrarea, trebuie să se ia în considerare dificultățile întâmpinate în câmpurile misionare externe. Cei care se bucură de toate avantajele să nu fie zgârciți în a aloca mijloacele necesare pentru progresul lucrării în câmpurile misionare. De dragul lui Hristos, trebuie să se acorde ajutor benevol pentru lucrarea Evangheliei, care trebuie dusă în toate colțurile lumii. — GCB, 1 iulie 1900.

Caracterul imperios al lucrării în interiorul granițelor țării noastre. — În marile orașe, sunt mulți oameni care primesc mai puțină grijă și apreciere decât animalele necuvântătoare. Gândiți-vă la familiile care stau înghesuie în locuințe insalubre, multe dintre acestea fiind subsoluri întunecoase, care duhnesc a igrasie și mizerie. În aceste locuri deplorabile se nasc, cresc și mor copii care nu văd nimic din frumusețea naturii pe care Dumnezeu a creat-o pentru a încânta simțurile și pentru a înnobila sufletul. Zdrențăroși și pe jumătate înfometati, trăiesc în mijlocul viciului și al depravării, cu caractere modelate de sărăcia și de păcatul care îi înconjoară. Aud numele lui Dumnezeu doar în înjurături. Urechile le sunt asaltate de cuvinte obscene, de înjurături și de insulte. Aburii alcoolului, fumul de tutun, mirosurile grețose și degradarea morală le pervertesc simțurile. Astfel, toți acești oameni sunt educați să devină infractori, dușmani ai societății care i-a abandonat mizeriei și degradării.

Nu toți oamenii săraci din mahalalele orașului sunt de acest soi. Bărbați și femei cu frică de Dumnezeu ajung în pragul sărăciei din cauza bolii sau a împrejurărilor nefericite, adesea fiind înșelați de cei care trăiesc din exploatarea semenilor lor. Mulți oameni cinstiți și bine intenționați ajung săraci din lipsa unei calificări practice. Ignoranța îi face să nu fie în stare să lupte cu dificultățile vieții. Aduși de val în orașele mari, sunt deseori incapabili să găsească un loc de muncă. Înconjurați de viciu, sunt supuși unei ispite teribile. Trăind laolaltă cu cei răi și depravați și adeseori fiind puși în rând cu aceștia, numai printr-o efort supraomenesc, printr-o putere supranaturală reușesc să nu cadă în aceleași adâncimi ale depravării. Mulți țin

cu tărie la integritatea lor, alegând mai degrabă să sufere decât să păcătuiască. În special acești oameni au nevoie de ajutor, de compasiune și de încurajare. — MH 189, 190.

Misiunea internă are succes atunci când există dărnicie pentru misiunea externă. — Lucrarea misionară de acasă se va dezvolta din toate punctele de vedere atunci când se va manifesta un spirit de abnegație, de mai mare generozitate față de misiunile străine, pentru că înflorirea lucrării interne depinde în mare măsură, prin voia lui Dumnezeu, de influența reflexă a lucrării de evanghelizare făcută în țările îndepărtate. Numai atunci când lucrăm activ pentru a asigura nevoile cauzei lui Dumnezeu sufletele noastre vin în legătură cu Sursa oricărei puteri. — 6T 27.

Lucrarea pentru cei care suferă ca rezultat al propriilor acțiuni nu ar trebui să împiedice lucrarea pentru misiunile străine. — Oamenii pot fi profund mișcați văzând alți oameni care suferă ca urmare a propriilor acțiuni. Unii simt un imbold special de a intra în contact cu această categorie de oameni, iar Domnul le încredințează misiunea de a lucra în cele mai defavorabile locuri de pe pământ, făcând ceea ce pot pentru a-i salva pe acești paria ai societății și a-i aduce în grija bisericilor. Însă Domnul nu i-a chemat pe adventiștii de ziua a șaptea să se specializeze în această lucrare. El nu ar vrea ca în această activitate să fie comasați numeroși lucrători sau ca resursele să fie epuizate în construirea de instituții destinate îngrijirii acestor persoane, împiedicând astfel lucrarea misiunilor străine. Dumnezeu cheamă o sută de misionari acolo unde acum este doar unu. Aceștia trebuie să meargă în țări străine. — 14MR 164.

Este nevoie de misionari care să se întrețină singuri. — O mare lucrare se face în tăcere prin distribuirea publicațiilor noastre. Dar cât de mult bine s-ar putea face dacă unii dintre frații și surorile noastre din America s-ar muta în aceste colonii ca fermieri, cultivatori de fructe sau comercianți și, în temere și dragoste de Dumnezeu, ar căuta să câștige suflete pentru adevăr! Dacă astfel de familii ar fi consacrate lui Dumnezeu, El le-ar folosi ca reprezentanți ai Săi. Pastorii au rolul și lucrarea lor de făcut, dar sunt zeci de oameni la care pastorul nu poate ajunge și care ar putea fi în sfera de influență

[14]

a acestor familii. Astfel de familii misionare i-ar putea vizita și le-ar putea imprima în suflet adevărul pentru aceste ultime zile. Prin relații de prietenie sau de afaceri, ar putea veni în contact cu acești oameni

care sunt inaccesibili pastorului și ar putea să le descopere comorile adevărului și să le împartă cunoștința mântuirii. În general, se face prea puțin pe această linie a lucrării misionare. Or, câmpul este întins și mulți lucrători ar putea activa cu succes în această direcție. — FE 212.

CAPITOLUL 3 - Caracteristicile pastorului

Influența caracterului de creștin autentic al unui pastor este asemenea razelor înveselitoare ale soarelui. — Dumnezeu îi cheamă pe pastorii care acceptă adevărul Lui și care duc, în numele Său, cel mai solemn mesaj care a fost dat vreodată lumii să înalte standardul adevărului Bibliei și să îi illustreze principiile în viața lor de zi cu zi. Un astfel de comportament îi va atrage la credință pe mulți dintre cei care s-au baricadat în spatele zidurilor necredinței. Influența unui caracter creștin autentic este asemenea razelor înveselitoare ale soarelui, care, acolo unde le este îngăduit să intre, pătrund până în cele mai îndepărtate și mai întunecoase colțuri. Lumina care emană din exemplul unui adevărat pastor creștin nu ar trebui să fie intermitentă și fluctuantă ca fulgerarea unui meteorit, ci ar trebui să aibă strălucirea calmă și constantă a stelelor. — RH, 8 august 1878.

Iuda îi întruchipează pe pastorii care poate că Îl iubesc pe Isus, dar țin la trăsăturile inacceptabile ale caracterului lor. — El [Iuda] a văzut la Hristos un caracter curat, nevinovat și nepătat, iar inima sa a fost atrasă în dragoste față de Domnul lui. Dar lumina care s-a revărsat asupra lui din caracterul lui Hristos a adus cu sine responsabilitatea de a renunța la orice trăsătură de caracter naturală sau dobândită care nu se armoniza cu acesta. În acest punct, Iuda nu a trecut testul. Dragostea de lume era adânc înrădăcinată în inima lui și el nu a renunțat la ea, nici nu și-a predat ambiția lui Hristos. Nu a ajuns niciodată la stadiul de a se preda în întregime lui Isus. A crezut că și-ar putea păstra propria rațiune și opiniile personale. Deși a acceptat poziția de slujitor al lui Hristos, el nu s-a lăsat niciodată modelat de Hristos. A rămas atașat de trăsăturile inacceptabile ale caracterului său, s-a lăsat în voia propriilor obiceiuri păcătoase și, în loc să devină curat și asemenea lui Hristos, a devenit egoist și invidios. — ST, 18 decembrie 1893.

Consacrare

Avem nevoie de pastori convertiți. — În acest timp de pericol, avem nevoie de pastori convertiți. Avem nevoie de bărbați care să-și dea seama de propria sărăcie spirituală și să caute cu seriozitate să fie înzestrați de Duhul Sfânt. Este necesară o pregătire a inimii pentru ca Dumnezeu să ne poată oferi binecuvântarea Sa, însă această lucrare a inimii nu este făcută. O, când vor înțelege oare pastorii responsabilitățile solemne care sunt așezate asupra lor și când vor stăruii în rugăciune pentru a primi putere cerească? Duhul Sfânt este cel care trebuie să dea ascuțime și putere predicii pastorului; în caz contrar, predicarea lui va fi la fel de lipsită de neprihănirea lui Hristos cum a fost jertfa lui Cain. — RH, 5 aprilie 1892.

Atunci când sunt transformați, cei încăpățânați, rigizi și incorigibili devin cei mai valoroși pastori. — Mi-au fost arătate trecutul și caracterul dinainte de convertire a diverși pastori. Erau cei mai dificili și mai incorigibili, cei mai rigizi și mai încăpățânați. Și totuși fiecare dintre aceste trăsături de caracter era ceea ce le trebuia în lucrarea lui Dumnezeu. Nu vrem să înăbușim aceste trăsături. Ele sunt necesare pentru a deține poziții importante în cauza lui Dumnezeu. Însă trebuie să aibă loc o transformare a caracterului. Aluatul divin trebuie să dospească în inima omenească până când fiecare acțiune este în conformitate cu voia lui Dumnezeu și ei sunt sfințiți. Atunci devin cei mai valoroși. Astfel de persoane sunt exact genul de oameni pe care Dumnezeu îi poate folosi în diferitele ramuri ale lucrării Sale. — 9MR 61.

Evlavia și consacrarea contează. — Bărbații nu sunt întotdeauna cei mai potriviți pentru administrarea cu succes a bisericii. Dacă femeile credincioase sunt mai evlavioase și mai consecrate decât bărbații, ele ar putea într-adevăr să facă mai mult prin rugăciunile și eforturile lor decât bărbații care nu au o inimă și o viață consacrate. — 19MR 56.

[16]

Sacrificiu de sine

Lucrarea pastorului cere sacrificiu, dar mai puțin decât în cazul multora care au lucrat mai înainte. — Nu toți pastorii sunt dedicați lucrării lui Dumnezeu, așa cum le cere El să fie. Unii cred

că soarta unui predicator este grea pentru că trebuie să fie despărțit de familie. Ei uită că lucrarea era, odată, mai grea decât este acum, pentru că, în trecut, cauza adevărului avea doar câțiva susținători. Îi uită pe cei asupra cărora Dumnezeu a așezat povara lucrării în trecut. Atunci se depuneau eforturi asidue, însă doar câțiva acceptau adevărul. Slujitorii aleși ai lui Dumnezeu plângeau și se rugau pentru o înțelegere mai clară a adevărului, îndurând lipsuri și dând dovadă de mult sacrificiu ca să ducă adevărul altora. Înaintau pas cu pas, pe măsură ce providența lui Dumnezeu le deschidea drumul. Nu-și căutau interesul și nu se dădeau înapoi din fața dificultăților. Prin intermediul acestor bărbați a pregătit Dumnezeu calea și a făcut adevărul accesibil oricărei minți oneste. Totul le-a fost pus la îndemână pastorilor care, de atunci încolo, au îmbrățișat adevărul, totuși unii dintre ei nu au reușit să preia povara lucrării. Ei caută o soartă mai ușoară, o poziție care cere mai puțină abnegație. Pământul acesta nu este un loc de confort și odihnă pentru creștini și cu atât mai puțin pentru pastorii aleși ai lui Dumnezeu. Ei uită că Hristos Și-a părăsit bogățiile și slava din ceruri, că a venit pe pământ ca să moară și că ne-a poruncit să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit El. Ei îi uită pe cei de care lumea nu era vrednică, care au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigonți și munciți. — 1T 370, 371.

Pastorii care cred că îndură dificultăți să viziteze atelierul apostolului Pavel. — În ciuda sănătății precare, el lucra în timpul zilei pentru cauza lui Hristos, iar apoi trudea o mare parte din noapte, ba chiar, adeseori, toată noaptea, ca să asigure cele necesare pentru sine și pentru alții. — 4T 410.

Încercările îi pregătesc pe predicatori pentru a fi păstori de succes. — Moise a fost călăuzit de Dumnezeu să obțină experiență în păstoria și îngrijirea delicată a turmei lui, astfel încât să fie pregătit ca păstor credincios atunci când Dumnezeu avea să-l cheme să preia responsabilitatea pentru poporul Său. O experiență similară este esențială pentru cei care se angajează în marea lucrare a predicării adevărului. Ca să poată conduce sufletele la fântâna vieții, predicatorul trebuie să bea mai întâi el însuși din fântână. Trebuie să înțeleagă sacrificiul infinit făcut de Fiul lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor căzuți în păcat și sufletul trebuie să-i fie inundat de această iubire nepieritoare. Dacă Dumnezeu ne încredințează

o lucrare grea, trebuie să o îndeplinim fără să murmurăm. Dacă drumul este dificil și periculos, este planul lui Dumnezeu ca noi să îl urmăm supuși și să strigăm către El pentru putere. Este de învățat o lecție din experiența unora dintre pastorii noștri care, în comparație cu dificultățile și încercările adevărate, n-au suferit încă nimic, dar care s-au considerat dintotdeauna martiri. Unii ca aceștia trebuie să învețe să accepte, plini de recunoștință, ceea ce alege Dumnezeu, amintindu-și de Autorul mântuirii noastre. Pastorul trebuie să-și facă lucrarea cu seriozitate, energie și zel, toate cu atât mai mari decât cele investite în tranzacțiile de afaceri, cu cât lucrarea este mai sfântă și rezultatele ei mai importante. — 4T 442.

Compasiune

Păstorii trebuie să fie plini de compasiune, prietenoși. — Frate A., trebuie să depui toate eforturile să îți controlezi eul și să îți dezvolți un caracter în armonie cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să te educi și să te instruiști ca să devii un păstor de succes. Trebuie să cultivi un temperament plăcut — să fii prietenos, voios, optimist, generos, milos, amabil, plin de compasiune. Ar trebui să îți învingi spiritul arogant, critic, îngust, bigot și ursuz. Dacă ești implicat în lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să te lupți puternic cu tine însuși și să îți formezi un caracter după Modelul divin. — 3T 420.

Să te asemeni cu Hristos înseamnă să trăiești pentru a iubi și a sluji, în special pe cei antipatici. — Ce respect extraordinar a arătat Isus pentru viața umană în timpul misiunii Sale! El nu a stat în mijlocul oamenilor ca un rege care pretinde atenție, respect și slujire, ci ca unul care a dorit să slujească, să înalțe omenirea. A declarat că nu a venit ca să I se slujească, ci ca El să le slujească celorlalți. Sunt sigură că trebuie să învățăm mai bine marea lecție a iertării și să practicăm îndurarea creștină. Oriunde zărea vreun om, Hristos vedea în el o persoană care avea nevoie de compasiune omenească. Mulți sunt dispuși să le slujească anumitor persoane pe care le prețuiesc, însă tocmai pe lângă cei pentru care Hristos ne-ar face să fim o binecuvântare dacă nu am fi atât de împietriți, de aspri și de egoiști, trecem ca și când nu ar merita atenția noastră. Nu îi ajutăm, deși este de datoria noastră să facem lucrul acesta — să le

[17]

suportăm grosolănia, căutând în același timp să le insuflăm trăsături de caracter opuse. — RH, 12 aprilie 1887.

Atitudine pozitivă

Bucurați-vă și fiți fericiți fără să vă dedați la ușurătate sau frivolitate. — Ironiile, glumele și conversațiile lumesti aparțin lumii. Creștinii care au pacea lui Dumnezeu în inimile lor vor fi bucuroși și fericiți fără să se complacă în neseriozitate sau frivolitate. Veghind în rugăciune, ei vor avea o seninătate și o liniște care îi vor ridica deasupra tuturor lucrurilor inutile. — 3T 241.

Îndoiala și necredința, care ies la iveală în circumstanțe nefavorabile, indică probleme spirituale. — Nu este nevoie de o dovadă mai mare că o persoană se află foarte departe de Isus și că trăiește neglijând rugăciunea tainică și evlavia personală decât faptul că își exprimă îndoielile și necredința din cauză că circumstanțele îi sunt nefavorabile. Astfel de persoane nu au religia adevărată, curată și neîntinată a lui Hristos. Au o credință falsă, pe care procesul de purificare o va arde în întregime, ca pe zgură. Când Dumnezeu le încearcă și le testează credința, ele ezită, slăbesc, oscilând între o cale și alta. Nu au credința autentică pe care o avea Pavel, capabil să se bucure în necaz, pentru că „necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre” [Romani 5:3-5]. Acești credincioși au o religie conjuncturală. Dacă toți cei din jurul lor sunt tari în credință și încrezători în succesul final al mesajului celui de-al treilea înger și nicio influență anume nu lucrează împotriva lor, atunci par și ei să aibă un pic de credință. Însă, imediat ce se abate necazul asupra cauzei adevărului, iar lucrarea înaintea cu greutate și este nevoie de ajutorul tuturor, aceste suflete sărmene, chiar dacă pretind că sunt pastori ai Evangheliei, se așteaptă ca totul să se prăbușească. Această atitudine este mai degrabă o piedică decât un ajutor. — 2T 514.

Când păstorul își pierde curajul, lupii devorează turma. — Satana va lucra prin orice metode pentru a-i descuraja pe slujitorii activi ai lui Dumnezeu. Dacă păstorul poate fi ademenit și făcut să nu-și mai îndeplinească sarcinile, calea este liberă ca lupii să împrăștie și să mănânce turma. — ST, 3 ianuarie 1884.

Persoană demnă de încredere

Pastorii au nevoie de o experiență constantă, nu de una care se aprinde la ocazii speciale, pentru ca apoi să pâlpâie slab. —

Pastorii lui Isus Hristos trebuie să-i învețe pe oameni, atât în comunitate, cât și la nivel personal, că o mărturisire de credință, chiar și din partea adventiștilor de ziua a șaptea, dacă nu izvorăște dintr-o evlavie sinceră, este lipsită de orice putere spre bine. Lumina religioasă trebuie să strălucească dinspre biserică, și în mod special dinspre pastori, cu raze constante, luminoase. Nu trebuie să se aprindă doar la ocazii speciale, pentru ca apoi să scadă și să pâlpâie, ca și când ar fi pe punctul de a se stinge. — 5T 531.

Dacă un pastor nu este demn de încredere, niciun alt dar nu poate suplini acest lucru. — Fratele C. poate predica de așa natură, încât să trezească interesul unei comunități, iar dacă aceasta ar fi tot ceea ce este necesar pentru a fi un predicator de succes, atunci o anumită categorie de frați și de surori ar avea dreptate în privința lui. Dar el nu este un lucrător conștiincios, nu este demn de încredere. — 1T 448.

Smerenie

Păstrați-L în centrul atenției pe Isus și pierdeți din vedere eul. — Primejdia care te păste tot timpul va fi aceea de a desconsidera sfaturile și de a-ți acorda o valoare mai mare decât îți acordă Dumnezeu. Mulți sunt întotdeauna gata să flateze și să laude un pastor care știe să predice. Un pastor tânăr este mereu în pericolul de a fi, spre răul lui, răsfățat și aplaudat, dar în același timp e posibil să-i lipsească trăsăturile esențiale de caracter pe care Dumnezeu le cere de la oricine se declară portavocea Sa. Tu de-abia ai intrat în școala lui Hristos. În față îți stă o viață întreagă de lupte zilnice, încordate, strânse, cu obiceiuri adânc înrădăcinate, cu înclinații și porniri ereditare — în asta constă pregătirea pentru lucrare. E nevoie de vigilență și de un efort constant și serios pentru a supraveghea și a controla eul, pentru a-L menține pe Isus în centrul atenției și a pierde din vedere eul. — 4T 376.

[18]

Este nevoie de timp pentru a învăța să păstorii cum se cuvine turma lui Dumnezeu. — De cât timp a avut nevoie Moise

pentru a învăța lecția blândeții și a deveni potrivit pentru postul de general care să conducă armatele lui Israel afară din Egipt? A trebuit să treacă printr-o perioadă îndelungată de disciplinare. Timp de 40 de ani, a supravegheat oile în țara Madian, învățând cum să fie un bun păstor pentru turmă. În calitate de păstor, a trebuit să se îngrijească de oile slabe, să le călăuzească pe cele încăpățânate, să le caute pe cele rătăcite. Acesta a fost un antrenament esențial pentru cel care urma să fie conducătorul lui Israel; căci, în lucrarea de îngrijire a turmei lui Dumnezeu, el trebuia să-i hrănească pe cei slabi, să-i învețe pe cei încăpățânați și să-i aducă înapoi la turmă pe cei rătăciți. — ST, 16 ianuarie 1893.

Simțul răspunderii

Hrăniți turma, supravegheați-o și fiți un exemplu pentru ea.

— Slujitorii Cuvântului și alții care ocupă poziții de răspundere, precum și corpul de credincioși au nevoie de acest spirit de smerenie și căință. Apostolul Petru le scrie celor care lucrează pentru Evanghelie: „Păstoriți turma lui Dumnezeu care este sub paza voastră nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei” [1 Petru 5:2,3]. — RH, 16 decembrie 1890.

Predicați Cuvântul și vizitați-i pe oameni. — Pastorul nu trebuie să neglijeze nicio parte a datoriei sale. El trebuie să predice Cuvântul, nu părerile oamenilor. Trebuie să lucreze cu fiecare persoană și să viziteze familiile, dar nu pentru a vorbi despre întâmplările de zi cu zi, ci despre lucruri de interes veșnic, rugându-se cu oamenii și învățându-i adevărul lui Dumnezeu în toată simplitatea lui. — RH, 30 iunie 1891.

Faceți în așa fel încât fiecare membru să aibă ceva de făcut.

— Lucrarea pastorului, simbolizată prin cele șapte stele, este o lucrare înaltă și sacră. Atunci când nutrește ideea că lucrarea lui se rezumă doar la predicare, pastorul trece cu vederea și neglijează în mod sigur lucrarea care cade în sarcina păstorului turmei. Este de datoria lui să aibă grijă de turmă, să o supravegheze, să organizeze lucrarea bisericii în așa fel încât fiecare să aibă ceva de făcut. — RH, 31 mai 1887.

Organizația bisericii

Biserica trebuie să fie organizată pentru a putea realiza și menține ordinea; în caz contrar, se va destrăma. — Mi s-a arătat temerea unora că, organizându-se, vor deveni Babilonul; însă bisericile din regiunea centrală a statului New York au fost Babilonul perfect — confuzie. Iar acum, dacă bisericile nu vor fi organizate, astfel încât să poată asigura și impune disciplina, nu există nicio speranță pentru viitor. — RH, 27 august 1861.

Lucrarea misionară medicală nu trebuie să rămână separată de organizația bisericii. — Veți fi ispitiți să credeți că, pentru a duce mai departe lucrarea misionară medicală, trebuie să rămâneți separați de organizația sau disciplina bisericii. O astfel de atitudine vă va așeza pe o fundație fragilă. Lucrarea făcută pentru cei care vin la voi să învețe nu este completă dacă aceștia nu sunt educați să lucreze în legătură cu biserica. — 8T 161.

Predicatorii nu ar trebui să se alăture celor care critică biserica. — Când suntem îmbiați cu argumente și sugestii de către astfel de consilieri, ar fi bine ca fiecare dintre noi să se întrebe: „Ar trebui ca eu, care sunt creștin, un copil al lui Dumnezeu, care sunt chemat să fiu lumina lumii, un propovăduitor al neprihănirii, care mi-am exprimat atât de des încrederea în adevăr și în calea pe care Dumnezeu ne-a condus, să mă alătur celor care se împotrivesc cu înverșunare lucrării lui Dumnezeu? Ar trebui ca eu, un administrator al tainelor lui Dumnezeu, să le permit celor mai răi dușmani ai Lui să sfătuiască poporul Său? Nu îi va încuraja o astfel de atitudine pe cei răi în opoziția lor față de adevărul lui Dumnezeu și față de poporul legământului Său? Nu mă va împiedica o astfel de concesie să-mi deschid gura pentru a îndemna, a avertiza sau a-mi implora propria familie ori biserica lui Dumnezeu? Dacă Pavel sau Petru ar fi puși într-o situație asemănătoare, și-ar trăda vreunul dintre ei datoria sfântă?” — ST, 3 ianuarie 1884.

Hirotonirea pastorilor

Hirotonirea este recunoașterea publică de către biserică a unei însărcinări divine. — Biserica creștină pășea în acel moment într-o epocă importantă. Lucrarea de proclamare a mesajului Evangheliei printre păgâni urma să fie continuată acum cu putere și, în consecință, biserica urma să fie întărită printr-un mare seceriș de suflete. Apostolii care fuseseră însărcinați să conducă această lucrare urmau să fie expuși suspiciunii, prejudecății și invidiei. Învățăturile lor cu privire la dărâmarea „zidul[ui] de la mijloc care-i despărțea” (Efeseni 2:14), zid care separase pentru atât de mult timp evreii de lumea păgână, urmau să-i expună în mod firesc acuzației de erezie, iar autoritatea lor ca slujitori ai Evangheliei avea să fie contestată de numeroși evrei credincioși și zeloși. Dumnezeu a anticipat dificultățile pe care slujitorii Săi aveau să le întâmpine și, pentru ca lucrarea lor să fie mai presus de orice îndoială, El a instruit biserica prin revelație ca, în mod public, să îi pună deoparte pentru slujire. Hirotonirea lor era o recunoaștere publică a însărcinării lor divine de a le duce păgânilor vestea bună a Evangheliei. — AA 161.

Prin punerea mâinilor, bisericile autorizează pastorii să învețe, să boteze și să organizeze biserici. — „În Biserica din Antiohia erau niște proroci și învățători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirena, Manaen . . . și Saul. Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: «Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat!»” (Faptele apostolilor 13:1,2). Înainte să fie trimiși ca misionari în lumea păgână, acești apostoli I-au fost consacrați în mod solemn lui Dumnezeu prin post și rugăciune și prin punerea mâinilor peste ei. Ei au fost autorizați astfel de biserică nu numai să învețe adevărul, ci să și îndeplinească ritualul botezului și să organizeze biserici, fiind investiți cu autoritate eclesiastică deplină. — GW 441.

Înainte de hirotonire, pastorii trebuie să demonstreze că s-au dedicat lucrării. — Trebuie să existe indicii, din partea celor care ocupă poziția solemnă de păstori, că s-au dedicat fără rezerve lucrării. Trebuie să-L accepte pe Hristos ca Mântuitor al lor personal. [. . .] Adeseori se hirotonesc pastori înainte de a fi examinați amănunțit în privința calificării lor pentru lucrarea sfântă; însă cât de bine ar fi dacă această cercetare amănunțită s-ar face înainte de a fi acceptați

ca pastori, și nu după ce s-au înrădăcinat în poziția lor și după ce și-au pus amprenta asupra lucrării. — TM 171, 172.

CAPITOLUL 5 - Formarea pastorală

Timpurile cer pastori calificați și inteligenți. — Timpurile cer pastori calificați și inteligenți, nu începători. Doctrinile false se înmulțesc. Oamenii capătă educație la standarde tot mai înalte, iar păcatul, necredința și adulterul devin mult mai îndrăznețe și mai sfidătoare pe măsură ce se obțin cunoștințe și se dobândește o oarecare agerime a minții. Această stare de lucruri necesită din partea noastră folosirea fiecărei puteri a intelectului, pentru că pastorul va trebui să înfrunte mințile ascuțite aflate sub controlul lui Satana. Principiile religioase ar trebui să-i aducă un bun echilibru intelectual și să-l facă să crească în harul și în cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos. S-a lucrat prea mult la întâmplare, iar mințile nu s-au dezvoltat la capacitate maximă. Pastorii noștri vor trebui să apere adevărul în fața unor apostatați josnici și să cântărească dovezile Scripturii împreună cu cei care susțin erori înșelătoare. Adevărul trebuie pus în contrast cu afirmațiile îndrăznețe. Pastorii noștri trebuie să fie bărbați consacrați pe deplin lui Dumnezeu, care să nu aibă o cultură mediocră, însă mințile lor trebuie să strălucească de zel religios, adunând raze divine de lumină din ceruri și făcându-le să lumineze în mijlocul întunericului gros care acoperă pământul și care îi înconjoară pe oameni. — 5T 528.

Nu te aștepta să ocupi o poziție importantă dacă ți-ai neglijat pregătirea și autodisciplinarea. — Cum pot crede unii că vor fi capabili, sub presiunea circumstanțelor, să ocupe poziții importante, dacă au neglijat să se formeze și să se disciplineze pentru lucrare? Cum își imaginează ei că pot fi folosiți de Dumnezeu ca instrumente pentru salvarea sufletelor, dacă nu au profitat de oportunitățile care le-au fost puse la dispoziție ca să se califice pentru lucrare? Cauza lui Dumnezeu are nevoie de bărbați pricepuți la toate, în stare să proiecteze, să planifice, să realizeze și să organizeze. Iar cei care își dau seama pe deplin de potențialul și de posibilitățile lucrării pentru acest timp vor căuta, printr-un studiu serios, să își însușească toate

cunoștințele pe care le pot obține din Cuvânt pentru a le folosi în păstorirea sufletelor sărmâne, bolnave de păcat. — GW 93.

Chemarea la slujire

Tinerii competenți ar trebui încurajați să se facă pastori. — Este o nevoie urgentă de lucrători în câmpul Evangheliei. Este nevoie de tineri pentru această lucrare; Dumnezeu îi cheamă. Educația lor este de o importanță fundamentală în colegiile noastre și în niciun caz nu ar trebui să fie ignorată sau privită ca o chestiune secundară. Este complet greșit ca profesorii, sugerând alte profesii, să îi descurajeze pe tinerii care ar putea să slujească în mod competent ca pastori. Cei care le prezintă tinerilor impedimentele, pentru a-i împiedica să se pregătească pentru această lucrare, acționează împotriva planurilor lui Dumnezeu și vor trebui să dea socoteală pentru acțiunile lor. Există în mijlocul nostru multe persoane cu aptitudini peste medie. Dacă și-ar folosi capacitățile, ar trebui să avem douăzeci de pastori acolo unde, acum, avem doar unu. — 6T 135.

Chemarea de a predica este dovedită prin exemplu și lucrare. — Cei pe care Dumnezeu i-a chemat să lucreze ca pastori trebuie să dovedească, prin influența pe care o exercită, că sunt potriviți pentru chemarea sfântă pe care o au. Pavel scrie: „Fii o pildă pentru credincioși!” [1 Timotei 4:12]. În acest caz, ar putea pastorii tineri să fie scuzați pentru lipsa de seriozitate și pentru superficialitatea lor? Este oare de așteptat ca biserica să le asculte cuvintele și să le primească mărturia, când exemplul lor reprezintă în mod greșit caracterul lui Hristos și îi îndepărtează pe cei răscumpărați ai lui Dumnezeu de pe cărarea pe care ar trebui să umble? Ce putem crede despre bisericile care ascultă mărturia unor bărbați a căror rugăciune nu are putere, a căror consacrare nu este una arzătoare și care au rețineri în a lucra pentru ceilalți? Domnul a poruncit: „Fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră!” [1 Petru 1:15]. „Fii cu luare-aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora; stăruiește în aceste lucruri, căci, dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă!” [1 Timotei 4:16]. Dovada chemării pastorului de a predica Evanghelia se vede în exemplul și în lucrarea lui. — RH, 5 aprilie 1892.

În alegerea pastorilor, nu trebuie să ne bazăm doar pe judecata omenească. — Cei care sunt pe punctul de a intra în lucrarea sfântă de a-i învăța pe oameni adevărul Bibliei ar trebui să fie examinați cu atenție de către persoane credincioase, cu experiență. După ce au dobândit o oarecare experiență, mai este încă o lucrare de făcut în dreptul lor: ar trebui să fie prezentați înaintea Domnului în rugăciune serioasă, pentru ca El să arate prin Duhul Sfânt dacă îi acceptă. Apostolul zice: „Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă!” [1 Timotei 5:22]. În zilele apostolilor, slujitorii lui Dumnezeu nu au îndrăznit să aibă încredere în propria judecată când era vorba de selectarea sau acceptarea unor bărbați care să își asume poziția solemnă și sfântă de portavoce a lui Dumnezeu. Ei îi selectau pe cei care, în viziunea lor, erau acceptabili și apoi îi așezau înaintea Domnului pentru a vedea dacă El îi acceptă să devină reprezentanți ai Săi. Nici acum nu ar trebui să se procedeze altfel. — 4T 406.

Pregătirea școlară

Pastorii ar trebui să fie educați și examinați înainte de a intra în lucrare. — Unii dintre tinerii care intră în lucrare nu reușesc să-i învețe pe alții adevărul pentru că nu au beneficiat de educație. Cei care nu știu să citească bine ar trebui să învețe acest lucru și să fie capabili să-i învețe și pe alții înainte de a încerca să stea în fața publicului. Profesorii din școlile noastre au datoria să se dedice cu atenție studiului, astfel încât să fie pregătiți să îi educe pe alții. Acești profesori nu sunt acceptați până când nu sunt examinați cu un ochi critic și până când capacitățile lor de predare nu sunt testate de examinatori competenți. Aceeași prudență trebuie să se manifeste și în examinarea pastorilor; cei care sunt pe punctul de a intra în lucrarea sfântă de a-i învăța pe oameni adevărul Bibliei ar trebui să fie examinați cu atenție de către persoane credincioase, cu experiență. — 4T 406.

Metoda biblică de pregătire pentru slujirea pastorală îmbină studiul în școală cu dezvoltarea spirituală personală. — În special cei care au în perspectivă lucrarea pastorală ar trebui să își dea seama de importanța metodei biblice de formare pastorală. Ei ar trebui să intre cu entuziasm în lucrare și, în timp ce studiază în școli, ar trebui să învețe blândețea și smerenia de la marele Învățător.

Dumnezeu, care Își respectă legământul, a promis că va revărsa Duhul Său, ca răspuns la rugăciune, peste acești ucenici din școala lui Hristos, astfel încât ei să poată deveni slujitori ai neprihăririi. — GW 81.

Cei care intră în lucrarea pastorală ar trebui să studieze cu seriozitate atât științele, cât și Biblia. — Unii dintre cei care devin pastori nu simt povara lucrării pe umerii lor. Au idei greșite cu privire la calitățile care se cer de la un pastor. Consideră că, pentru a fi pastor, nu se cere prea mult studiu serios al științelor sau al Cuvântului lui Dumnezeu. Unii dintre cei care predică adevărul prezent nu sunt familiarizați cu Biblia. Cunosc atât de puțin Biblia, încât le este greu să citeze corect din memorie un text din Scriptură. Bâjbâind în această manieră jenantă, ei păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu. Denaturează Scriptura și o fac să spună lucruri care nu sunt scrise în ea. — 2T 341, 342.

Isus a studiat plantele, animalele și ființa umană, astfel încât să poată folosi cunoștințele obținute atunci când îi învăța pe oameni adevărul. — Întrebarea pusă în dreptul lucrării Mântuitorului: „Cum are omul acesta învățătură, căci n-a învățat niciodată?” (Ioan 7:15) nu indică faptul că Isus nu știa să citească, ci doar că nu primise o educație rabinică. Din moment ce El a dobândit cunoștințe așa cum am putea să dobândim și noi, cunoașterea profundă a Scripturilor de care dădea dovadă arată cât de sârguincios Se dedicase El în primii ani studierii Cuvântului lui Dumnezeu. În fața ochilor Lui a fost desfășurată marea bibliotecă a lucrurilor create de Dumnezeu. El, care făcuse toate lucrurile, a studiat lecțiile pe care cu propria mână le scrisese pe pământ, în apele mării și pe bolta cerului. Departe de metodele nesfinte ale lumii, El a strâns cantități mari de cunoștințe științifice din natură. A studiat viața plantelor, a animalelor și a omului. Din fragedă copilărie a fost stăpânit de un singur țel — a trăit ca să fie o binecuvântare pentru alții. În acest scop, El a găsit resurse în natură; metode și modalități de abordare noi I-au scripuit în minte pe măsură ce studia plantele și animalele. A căutat în mod constant să extragă, din lucrurile pe care le-a văzut, ilustrații prin intermediul cărora să prezinte profunzimile vii ale înțelepciunii lui Dumnezeu. Parabolele prin care, în timpul lucrării Sale, I-a plăcut să îi învețe pe oameni lecțiile adevărului arată cât de deschis a fost spiritul Său la

influența naturii și cum Și-a strâns învățătura spirituală din ambianța vieții Sale cotidiene. — DA 70.

Pregătirea pe teren

Pastorii tineri ar trebui să primească și să respecte sfaturile pastorilor giranți. — În vederea pregătirii pentru slujirea pastorală, tinerii ar trebui să conlucreze cu pastori mai în vârstă. Cei care au experiență în slujirea activă trebuie să-i ia pe lucrătorii tineri și neexperimentați împreună cu ei în câmpul de secerat, învățându-i cum să lucreze eficient pentru convertirea sufletelor. Acești lucrători mai în vârstă trebuie să îi ajute, cu amabilitate și dragoste, pe cei tineri să se pregătească pentru lucrarea la care Domnul s-ar putea să-i cheme. Iar tinerii aflați în curs de formare ar trebui să respecte sfatul învățătorilor lor, onorându-le astfel consacrarea și păstrând continuu în minte faptul că aceștia și-au dobândit înțelepciunea în urma anilor petrecuți în lucrare. — Ev 683, 684.

Pastorii tinerii ar trebui să învețe atât din punctele tari, cât și din slăbiciunile mentorilor lor. — Destul de des, un tânăr este trimis în lucrare împreună cu un pastor mai experimentat și, dacă acesta nu vorbește corect, tânărul este foarte înclinat să îl copieze. De aceea este important ca pastorii care au fost mult timp în lucrare să se autocorecteze, chiar dacă asta cere din partea lor multă osteneală și îndelungă răbdare pentru ca imperfecțiunile lor să nu se regăsească în lucrătorii tineri și lipsiți de experiență. Predicatorul tânăr ar trebui să imite doar trăsăturile de caracter admirabile ale lucrătorului mai experimentat și totodată ar trebui să vadă și să evite greșelile lui. — RH, 5 februarie 1880.

Dorința arzătoare de a lucra peste capacitățile voastre poate să ducă la eșec. — Sunt mulți, chiar printre predicatorii noștri, care vor să avanseze în lume fără efort. Aceștia au ambiția să facă o mare lucrare, dar nu acordă importanță îndatoririlor mici, de zi cu zi, care i-ar face utili și care ar face din ei pastori după rânduiala lui Hristos. Ei doresc să facă lucrarea pe care o fac alții, însă nu găsesc nicio plăcere în a se supune acelei discipline prin care devin apți pentru ea. Această dorință arzătoare, atât din partea bărbaților, cât și a femeilor, de a face ceva cu mult peste capacitățile lor actuale îi determină pur și simplu să facă greșeli clare chiar de la început. Refuză plini de

indignare să urce treaptă cu treaptă, dorind să ajungă la acel nivel de pregătire printr-un proces care necesită mai puțin efort. — 4T 417.

Colportajul asigură o pregătire excelentă pentru slujirea pastorală. — Mi-a fost arătat cum unii bărbați pe care Dumnezeu îi chema să fie pastori intrau în câmp ca evangheliști cu literatură. Aceasta este o pregătire excelentă, dacă ținta lor este să răspândească lumina, să ducă adevărul revelat în Cuvântul lui Dumnezeu direct în cercul intim al familiei. În timpul conversațiilor, adeseori se găsește cumva o modalitate de a purta discuția spre zona religiei biblice. Dacă lucrarea este bine organizată, lucrătorii vor vizita familii, vor avea inimi blajine și dragoste pentru suflete și vor duce, în cuvinte și comportament, parfumul harului lui Hristos, iar rezultatele vor fi extrem de bune. Aceasta ar fi o experiență excelentă pentru oricine are în vedere lucrarea pastorală. — 4T 603.

Colportajul nu trebuie să devină o condiție necesară pentru pastori. — Unii care nu au fost inspirați de Dumnezeu au redactat o decizie, care a fost aprobată, potrivit căreia nimeni nu ar trebui să lucreze ca pastor dacă nu a avut mai întâi succes în calitate de colporteur. Decizia respectivă nu a fost dictată de Duhul Domnului, ci s-a născut în minți care aveau o perspectivă îngustă cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și la lucrătorii Lui. Nimeni nu este îndreptățit să recomande vreunui alt om, contrar convingerilor acestuia cu privire la datorie, lucrarea pe care o are de făcut. Viitorii pastori trebuie să fie sfătuiți și îndemnați, dar direcția de urmat trebuie să o caute la Dumnezeu, căruia îi aparțin și pe care Îl slujesc. — PM 260.

Colportajul asigură oportunități și experiență. — Toți cei care doresc să aibă șansa de a sluji cu adevărat și care se vor preda lui Dumnezeu fără nicio rezervă vor găsi în lucrarea de colportaj ocazii de a vorbi despre multe lucruri care au legătură cu viața veșnică viitoare. Experiența câștigată în felul acesta va fi de cea mai mare valoare pentru cei care se pregătesc să devină pastori. Faptul că sunt însoțiți de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este ceea ce îi pregătește pe lucrători — și bărbați, și femei — să devină pastori ai turmei lui Dumnezeu. — RH, 15 ianuarie 1901.

[24]

Educația continuă

Educația ar trebui să continue pe toată durata vieții pastorului. — Un pastor nu ar trebui să se gândească niciodată că a învățat suficient și că, acum, poate să nu mai depună eforturi la fel de mari. Educația lui ar trebui să continue de-a lungul întregii vieți; în fiecare zi, ar trebui să învețe și să utilizeze cunoștințele dobândite. — GW 94.

Pastorii ar trebui să învețe constant și să se perfecționeze, chiar dacă au avansat în vârstă. — Adevăratul slujitor al lui Hristos ar trebui să facă progrese continue. Soarele din după-amiaza vieții sale s-ar putea să fie mai plăcut și mai rodnic decât soarele din dimineata vieții. S-ar putea să continue să crească în dimensiune și strălucire până când va apune după dealuri. Frații mei din slujirea pastorală, este mai bine, mult mai bine, să mori de muncă grea în câmpul misionar de acasă sau de peste hotare decât să ruginești din lipsă de activitate. Nu vă înspăimântați în fața dificultăților; nu vă mulțumiți să intrați în rutină, fără să mai studiați și să vă perfecționați! — RH, 6 aprilie 1886.

Unii pastori ar fi putut să realizeze de zece ori mai mult dacă s-ar fi îngrijit să devină niște uriași intelectuali. — Bărbații care stau acum în fața oamenilor ca reprezentanți ai lui Hristos sunt, în general, mai degrabă înzestrați decât calificați, însă ei nu își utilizează capacitățile și nu-și folosesc la maximum timpul și oportunitățile. Aproape fiecare pastor cu district, dacă și-ar folosi puterile date de Dumnezeu, ar putea fi competent nu doar în ce privește cititul, scrisul și gramatica, ci chiar și limbile străine. Pentru aceasta, este esențial să își stabilească ținte înalte. Dar pastorii nu au ambiția să-și testeze forțele pentru a atinge un standard înalt de cunoaștere și de inteligență religioasă. Ei vor avea de dat socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru că aptitudinile date de El, pe care ei trebuiau să le perfecționeze prin exercițiu, au ruginit. Ar fi putut să lucreze de zece ori mai mult și în mod inteligent dacă s-ar fi îngrijit să devină niște uriași intelectuali. Toată experiența înaltei lor chemări se depreciază deoarece ei se mulțumesc să rămână la nivelul la care sunt. Eforturile lor de a dobândi cunoștințe nu vor constitui câtuși de puțin o piedică pentru creșterea lor spirituală,

dacă vor studia având motivații corecte și obiective adecvate. — TM 194.

Evanghelia nu este prezentată așa cum trebuie de pastorii care au încetat să se mai dezvolte intelectual. — Unii dintre pastorii noștri au o serie de predici pe care le folosesc fără variație an de an. Aceleași ilustrații, aceleași imagini și aproape aceleași cuvinte. Ei au încetat să mai studieze. Procesul perfecționării a încetat, iar ei se clatină, sub povara unui set de predici, în încercarea de a preveni ramolirea mentală. În schimb, mintea celor care studiază constant va descoperi și va prinde cu înflăcărare tot ce înseamnă lumină nouă, idei noi, giuvaeruri noi ale adevărului. [...] Cei care nu mai studiază, care, ca să zic așa, și-au luat diploma în ceea ce privește studierea Scripturilor nu le prezintă Evanghelia așa cum trebuie celor necredincioși și fac adevărul de răs prin modul în care îl folosesc. — VSS 323.

Trebuie păstrat un echilibru în privința timpului alocat predicării, studiului și vizitării. — Slujitorii Cuvântului sunt oamenii aleși de Dumnezeu pentru a răspândi cunoașterea voinței Sale, însă există prea puțin spirit misionar, chiar și printre pastorii noștri. După ce au predicat Cuvântul, unii se dedică aproape în întregime lecturii și studiului, în dauna altor îndatoriri extrem de importante. Într-adevăr, este bine ca pastorii să dedice un anumit timp studiului, însă fiecare dintre ei ar trebui să fie profund interesat să facă tot ce este posibil pentru mântuirea sufletelor pentru care a murit Hristos. Pastorul ar trebui să îi viziteze pe oameni și, cu grijă și înțelepciune, să caute să le stârnească interesul pentru lucrurile spirituale. — RH, 10 iulie 1883.

CAPITOLUL 6 - Formarea unui grup de suport personal

Ferice de pastorul care are un Aaron și un Hur. — Ferice de pastorul care are un Aaron și un Hur credincioși, care să îi întărească mâinile atunci când îi obolesc și care să le țină ridicate prin credință și prin rugăciune! Un astfel de sprijin este un ajutor puternic pentru slujitorul lui Hristos în activitatea sa și va face adeseori ca adevărul să triumfe glorios. — 4T 531.

Adunați câteva persoane care să se roage pentru voi. — Am simțit în sufletul meu că ar fi un mare privilegiu să adun la un loc câțiva dintre vechii slujitori încercați ai lui Dumnezeu și să ne unim în rugăciune pentru ajutorul și puterea de care eu aveam atâta nevoie. Am pus în aplicare această dorință a inimii mele. Toți frații pastori care au fost prezenți s-au unit în rugăciune. Domnul a inspirat acele rugăciuni. Am fost foarte bucuroși că fratele Butler a fost prezent pentru a ni se alătura în rugăciune. Mi-am dat seama că acela a fost un moment foarte prețios și am simțit că Hristos a fost prezent. Am perceput un parfum plăcut și sunt sigură că cei prezenți trebuie să fi simțit influența profundă a Duhului Sfânt. Am simțit că umbra lui Dumnezeu a fost peste mine. Pot spune cu toată convingerea că, indiferent dacă trăiesc sau mor, este bine, este bine cu sufletul meu. Viața mea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. — 18MR 125.

Planul lui Dumnezeu este ca liderii să aibă consilieri. — Dumnezeu i-a dat lui Moise îndrumări speciale pentru organizarea lucrării. El l-a sfătuit să se înconjoare de consilieri, pentru ca poverile să-i fie mai ușoare. — TM 340.

Credincioșii ar trebui să se roage pe grupe pentru pastorul lor. — Cei care Îl iubesc pe Domnul și adevărul Lui să se adune câte doi sau trei în locuri liniștite și să ceară în rugăciune binecuvântarea lui Dumnezeu asupra pastorului care cu greu își găsește timp pentru rugăciune, întrucât este ocupat permanent să răspundă atât de multor cereri și întrebări, să participe la comitete, să ofere sfaturi sau să redacteze scrisori importante. Fie ca rugăciunea eficientă și înflăcărată

a celor drepti să se înalțe la Dumnezeu, astfel încât cuvântul rostit să fie un mesaj al adevărului care să atingă inimile ascultătorilor, iar sufletele să fie câștigate pentru Hristos! — RH, 24 iulie 1883.

Problemele unui pastor pot fi uneori tratate cel mai bine în cadrul unui grup restrâns. — El [pastorul] era înclinat să meargă imediat în biserică și să își mărturisească păcatele și căderile. A fost sfătuit și convins că nu este înțelept să facă așa și că aceasta nu va duce la onorarea lui Dumnezeu, ci le va oferi dușmanilor noștri ocazia să arunce un blam asupra întregii lucrări pastorale. Scopul lui Satana este acela de a-i ademini pe bărbații care au de-a face cu lucrurile sfinte să acționeze în așa fel, încât să coboare slujirea pastorală la nivelul lucrurilor de rând, pentru ca păcătoșii să aibă o scuză pentru păcatele și lipsa lor de pocăință. Atunci când cuvintele și comportamentul pastorului nu urmează modelul lui Hristos, ci imită cuvintele și căile marelui amăgitor, dușmanii noștri au ocazia să hulească. Am hotărât că ar fi în acord cu voința lui Dumnezeu ca un număr mic de persoane, 30 sau 40, care au auzit mărturia ce mi-a fost dată cu privire la el, să fie prezente când acesta va admite mustrarea care i s-a făcut și să-i asculte mărturisirea. — EGW»88 54.

CAPITOLUL 7 - Un sistem de evidență

Importanța unui sistem de evidență pentru orice vorbitor sau scriitor este demonstrată cel mai bine nu prin ceea ce a spus Ellen White în această privință, ci prin ceea ce a făcut. Următoarele trei citate nu îi aparțin, ci au fost luate din biografia sa. Primele două au fost scrise de fiul ei W. C. White, iar cel de-al treilea de nepotul ei Arthur White.

Scrierile lui Ellen White au fost arhivate și indexate în timpul anilor petrecuți în Australia. — De mai multe luni, sora Peck își dedică o parte din timp pentru a sorta, a arhiva, a citi și a indexa toate manuscrisele mamei care se află la dispoziția noastră, iar mama se uită peste vechile sale jurnale și manuscrise, care nu au fost niciodată bătute la mașină. În ele găsește multe lucruri valoroase care sunt copiate, arhivate și indexate alături de celelalte. — 4BIO 451.

Ellen White a depins de dosarele ei în activitatea de slujire a bisericii. — Pe măsură ce descoperim materiale noi în dosar și le adăugăm la capitolele care au fost deja pregătite și aprobate și pe măsură ce îi recitim aceste porțiuni extinse, ea pare să se bucure să le revizuiască. Această îmbunătățire a manuscrisului este o muncă anevoioasă, dar foarte interesantă, și suntem optimiști cu privire la rezultat. — 6BIO 419.

Un sistem de evidență scrupulos este ceea ce face ca, astăzi, scrierile lui Ellen White să poată fi consultate ușor. — În primul rând, copiile bătute la mașină ale manuscriselor și ale scrisorilor aduse din America și ale celor scrise în Australia au fost ordonate pe ani. Apoi manuscrisele generale au fost separate de scrisori. Manuscrisele au fost ordonate cronologic și numerotate consecutiv. Scrisorile au fost ordonate alfabetic și apoi numerotate la rând. Acestea au fost capsate în partea de sus și depozitate în sertarele cu dosarele „Shannon”. Ele au format manuscrisele de bază din colecția E. G. White, așa cum se regăsesc și astăzi. Începând din acel moment, pe măsură ce erau copiate, materialele primeau numere de înregistrare. Aceasta face ca scrisorile să fie în ordine cronologică. Cataloagele

cu înregistrări inițiate de domnișoara Peck, deși sunt valoroase și folosite încă ocazional, au fost înlocuite cu înregistrări mai cuprinzătoare, care servesc mai bine activitatea Fundației „White Estate”. A fost alcătuit un index de subiecte ale manuscriselor și scrisorilor, pe cartonase de 10 pe 15 cm, care se folosește astăzi, precum și copii care se folosesc la sediul din Berrien Springs, Michigan, și în Centrele adventiste de cercetare „Ellen G. White”. — 4BIO 451.

CAPITOLUL 8 - Aptitudinile de lider

A lucra pentru Dumnezeu într-o poziție umilă îi ajută pe viitorii pastori să poată activa ca lideri. — Fraților, tratați-i pe oameni ca pe niște oameni, nu ca pe niște servitori cărora să le porunciți după bunul plac! Cel care cultivă un spirit arogant și nemilos ar trebui să devină mai degrabă îngrijitor la oi, cum a fost Moise, ca să învețe astfel ce înseamnă să fii un păstor adevărat. Moise a dobândit în Egipt experiență ca politician puternic și conducător militar, însă acolo nu a putut învăța lecțiile esențiale ale adevăratei măreții. A trebuit să capete experiență în îndeplinirea unor îndatoriri mai umile, astfel încât să poată deveni îngrijitor, blând cu orice ființă vie. În timp ce păștea turmele lui Ietro, compasiunea lui s-a îndreptat către oi și către miei și a învățat să protejeze cu cea mai mare grijă aceste fapte ale lui Dumnezeu. Cu toate că, dacă ar fi fost maltratate, nu s-ar fi putut plânge niciodată, comportarea lor ar fi spus totuși multe. Dumnezeu Se preocupă de toate ființele pe care le-a făcut. Lucrând pentru Dumnezeu în această poziție umilă, Moise a învățat să fie un păstor blând pentru Israel. — TM 262, 263.

Pentru a fi un lider adevărat, trebuie să câștigi încrederea celor pentru care lucrezi. — Pentru ca un pastor să aibă succes, este neapărat nevoie de ceva mai mult decât de cunoștințele obținute din cărți. Cel care lucrează pentru suflete are nevoie de integritate, inteligență, hărnicie, energie și tact. Toate acestea sunt extrem de necesare pentru succesul unui slujitor al lui Hristos. Nicio persoană cu aceste calități nu poate fi inferioară, ci va avea o influență impresionantă. Dacă cel care lucrează pentru cauza lui Dumnezeu nu reușește să câștige încrederea oamenilor cărora le slujește, nu va putea face prea multe. — 3T 553.

Conduceți cu respect, amabilitate, încredere și dragoste, nu cu asprime și severitate. — Tu nu simți că ai o datorie față de Dumnezeu să fii răbdător, amabil și respectuos cu colegii tăi pastori și cu fiecare membru al bisericii. Ei își pierd încrederea în tine și, ca urmare, influența ta este schilodită. Ai nevoie de amabilitatea,

curtoazia, blândetea și smerenia lui Hristos. Ai multe aptitudini valoroase, care, sfințite de Dumnezeu, ar putea fi cizelate în vederea celei mai înalte slujiri. Ar trebui să simți nevoia de a te apropia de frații tăi cu amabilitate și curtoazie, nu cu asprime și severitate. Nu îți dai seama de răul pe care îl faci prin spiritul despotice și incisiv pe care îl manifesti față de ei. — EGW»88 245.

Nu exercitați o autoritate arbitrară. — Atunci când planurile și proiectele ni se destramă, când cei care au depins de judecata noastră ajung la concluzia că Domnul îi va conduce să acționeze și să decidă singuri, nu ar trebui să îi condamnăm și să exercităm o autoritate arbitrară pentru a-i constrânge să ne accepte ideile. Cei care se află în poziții de autoritate ar trebui să cultive în mod constant autocontrolul. — CW 37, 38.

Nu transformați autoritatea de pastori într-o atitudine despotice față de propria turmă. — Pastorul nu trebuie să stăpânească autoritar asupra turmei care i-a fost încredințată, ci să le fie o pildă credincioșilor și să le arate calea spre cer. Urmând exemplul lui Hristos, el ar trebui să mijlocească înaintea lui Dumnezeu pentru persoanele pe care le are în grijă, până când rugăciunile lui vor primi răspuns. Isus a manifestat față de om compasiune, atât umană, cât și divină. El este modelul nostru în toate lucrurile. Dumnezeu este Tatăl și Conducătorul nostru, iar pastorul creștin este reprezentantul Fiului Său pe pământ. Principiile care guvernează cerul ar trebui să guverneze și pământul; aceeași dragoste care îi însuflețește pe îngeri, aceeași neprihănire și sfințenie care domnesc în ceruri ar trebui, pe cât posibil, să fie copiate pe pământ. Dumnezeu îi consideră responsabili pe pastori pentru autoritatea pe care o exercită, însă nu găsește în aceasta o scuză pentru slujitorii Săi care o transformă într-o atitudine despotice față de turma care le-a fost încredințată. — 4T 267, 268.

Liderii ar trebui să acționeze ca sfătuitoari înțelepți, nu ca niște conducători severi. — Uneori, cel căruia i s-a încredințat responsabilitatea de lider ajunge să creadă că se află într-o poziție de autoritate supremă și că toți frații lui, înainte de a întreprinde anumite acțiuni, ar trebui să îi ceară permisiunea de a face ceea ce cred ei că ar trebui făcut. Un astfel de om se află pe un teren periculos. El a pierdut din vedere care este rolul unui adevărat lider în poporul lui Dumnezeu. În loc să acționeze ca un sfătuitoar înțelept, el își asumă

[28]

prerogativele unui conducător sever. Dumnezeu este dezonorat de asemenea manifestări de autoritate și înălțare de sine. Niciun om care se bazează pe forțele proprii n-ar trebui să fie conștiință și rațiune pentru un alt om pe care Domnul îl folosește în lucrarea Sa. Nimeni nu ar trebui să emită reguli și regulamente omenești pentru a stăpâni după bunul plac peste colegii săi de slujire care au o experiență vie în adevăr. — TM 491.

Încurajați și respectați aportul altora. — Stabilește legături cu frații tăi, dacă vrei ca și ei să se atașeze de tine și să-ți acorde încrederea lor! Încrederea și credința vor genera încredere și credință. Ar trebui să ai încredere nu doar în frații tăi pastori, ci și în cei cu care vii în contact; să le arăți că ai încredere în ei și ești convins că și ei sunt călăuziți de Dumnezeu în aceeași măsură ca și tine. Vorbește-le despre proiectele tale! Ei se vor simți liberi să vorbească și îți vor atrage atenția asupra anumitor aspecte la care nu te gândiseși. — 9MR 145.

CAPITOLUL 9 - Etica pastorală

[29]

Ar trebui să fim exemple vii a ceea ce predicăm. — Ar trebui să-L căutăm pe Dumnezeu cu toată convingerea și, ca pastori ai lui Dumnezeu care predică Evanghelia, ar trebui să trăim aceste adevăruri mărețe în viața noastră de zi cu zi și să arătăm că suntem exemple vii a ceea ce predicăm, că avem o evlavie practică în viața noastră zilnică, iar apoi vom avea autoritate oriunde vom merge. — 1SAT 63.

Pastorii care nu trăiesc ceea ce predică sunt lupi deghizați în oi. — Purtând emblema lui Hristos, ei îi slujesc celui mai rău dușman al Domnului și nu ascultă de porunca: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege!” [2 Timotei 2:19]. Hristos afirmă în mod clar că această categorie de învățători sunt niște lupi deghizați în oi. Ei vorbesc despre har, predică despre har, par să se roage pentru har, însă nu au harul lui Hristos în inimile lor. De la amvon, astfel de pastori pot părea ireproșabili, însă forța cuvintelor lor este distrusă de comportamentul lor nelegiuit pe care îl au când coboară de la amvon, dovedind astfel că sunt slujitori ai păcatului, lupi deghizați în oi. — ST, 18 iulie 1892.

Pastorii să le demonstreze oamenilor că adevărul a schimbat ceva în viața lor. — Predicatorii tineri și foștii pastori care au fost aspri și grosolani în comportament, care în conversație au folosit expresii indecente, nu sunt potriviți să se (re)angajeze în această lucrare până când nu dau dovadă că s-au schimbat. Un singur cuvânt rostit în mod nesăbuit poate să facă mai mult rău decât tot binele pe care l-ar putea face o serie de prelegeri. Ei lasă ca standardul adevărului, care ar trebui să fie întotdeauna înălțat, să fie târât în țărână înaintea bisericii. Persoanele convertite de acești pastori nu depășesc, în general, nivelul exemplului lor. Cei care stau între cei vii și cei morți ar trebui să fie într-un tot corecți. Pastorul nu ar trebui să fie prins cu garda jos nicio clipă. El face eforturi să-i ridice pe alții, urcându-i pe temelie adevărului. Să le arate atunci că adevărul a schimbat ceva și la el! — 1T 445.

Succesul pastorilor depinde de comportamentul lor. — Oamenii evlavioși, credincioși și sfinți, care trăiesc în viața lor de zi cu zi ceea ce predică, vor exercita o influență mântuitoare. O predică rostită cu putere de la amvon poate să aibă impact asupra minților oamenilor, însă o imprudentă cât de mică făcută de pastor atunci când nu este la amvon, neseriozitatea în vorbire și o lipsă de evlavie autentică îi vor neutraliza influența și vor distruge impresiile bune pe care le-a lăsat. Cei convertiți vor fi ai săi; în multe cazuri, nu vor căuta să se ridice mai sus decât predicatorul lor. Nu vor cunoaște o schimbare profundă a inimii. Nu se vor întoarce la Dumnezeu. Schimbarea lor va fi una superficială și influența lor îi va afecta negativ pe cei care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu.

Succesul unui pastor depinde mult de comportamentul său după ce coboară de la amvon. Când își termină predica și părăsește amvonul, lucrarea sa nu s-a încheiat, ci abia atunci începe. Mai departe, el trebuie să trăiască ceea ce a predicat. Nu trebuie să acționeze neatent, ci să se controleze, ca nu cumva dușmanul să profite de ceva din ceea ce ar putea face sau spune el și să arunce ocară asupra cauzei lui Hristos. — 1T 380.

Petru — un exemplu de bărbat care face un pas greșit, dar care este reabilitat. — Unii afirmă că, dacă cineva face o greșeală și cade, nu va putea niciodată să își recâștige poziția; dar cazul pe care îl avem în atenție contrazice această părere. Înainte de trădarea sa, Hristos i-a zis lui Petru: „După ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi!” [Luca 22:32]. Încredințându-i în grijă sufletele pentru care El Își dăduse viața, Hristos i-a dat lui Petru cea mai puternică dovadă a convingerii Sale că el va fi reabilitat. Și a fost însărcinat să pască nu doar oile, ci și mieii — o sarcină mai cuprinzătoare și mai delicată decât ceea ce i se încredințase până atunci. El nu trebuia doar să le predice altora Cuvântul vieții, ci să fie și un păstor al turmei. — 5BC 1152.

Domnul ne testează ca să vadă dacă vom trata păcatul cu obiectivitate, chiar când vine vorba de oameni pe care îi stimăm.

[30] — Sunt tulburată în legătură cu fratele H. Nu îmi scrie nimic și sunt profund mâhnită în legătură cu cazul său. Mi se pare uneori că Domnul ne pune la încercare ca să vadă dacă vom trata păcatul cu obiectivitate, chiar când vine vorba de oameni pe care îi stimăm. — TSB 185.

Etica și colegii pastori

Pastorii lui Hristos ar trebui să fie una în inimă și în gând. — Pastorii lui Hristos ar trebui să fie uniți: o singură inimă și un singur gând. Ar trebui să se sfătuiască unii cu alții. Nimeni nu ar trebui să le ceară fraților lui să lucreze conform planului său, ci fiecare ar trebui să-și mențină propria personalitate și să lucreze toți pentru binele celorlalți, prețuindu-și frații mai mult decât pe ei înșiși. Lucrarea lui Satana este aceea de a stârni invidie și gelozie, de a îndepărta dragostea, de a slăbi încrederea și de a genera suspiciune și bănuială. Toate acestea împiedică realizarea acelui spirit de unitate în care să se mijlocească înaintea lui Dumnezeu pentru cei slabi și lipsiți de speranță, pentru harul lui Hristos și pentru convertirea păcătoșilor, și ne privează astfel de binecuvântarea pe care am putea să o primim. — RH, 10 iulie 1883.

Sunt periculoși în special pastorii care par binevoitori și care totuși insultă bunul nume al fraților lor. — Scuza adusă pentru el este următoarea: „O, fratele D. este o persoană atât de bună! Este un model de prietenie și de bunătate și este gata să sară în ajutor oriunde.” Fratele D. are multe trăsături de caracter minunate. Nu este extrem de talentat ca predicator, dar ar putea să devină un lucrător credincios și zelos. Dușmanul i-a pătruns în inimă prin intermediul imaginii pe care o are despre sine. Dacă nu ar fi avut o părere atât de bună despre el însuși, nu ar fi îndrăznit niciodată să se folosească de reputația fraților săi în modul în care a făcut-o. Luându-și libertatea să strângă și să răspândească minciuni, el s-a interpus între oameni și mesajul pe care pastorii, prin însărcinare divină, au misiunea să li-l ducă pentru a-i face capabili să stea în picioare în ziua Domnului. Trăsăturile sale bune de caracter l-au făcut și mai periculos, pentru că i-au conferit influență asupra oamenilor, care au crezut că ceea ce spune el trebuie să fie adevărat. Dacă ar fi fost o persoană imorală sau arțăgoasă, nu ar fi reușit să câștige încrederea atâtor persoane. — 5T 289.

Nu vorbiți niciodată cu dispreț despre pastori, indiferent care este originea lor. — Pastorii noștri aflați în poziții de răspundere sunt bărbați pe care Dumnezeu i-a acceptat. Indiferent de originea lor, indiferent de poziția ocupată anterior, fie că au mers în urma plugului, fie că au lucrat în atelierul de tâmplărie, fie că și-au

primit educația într-un colegiu, dacă Dumnezeu i-a acceptat, nimeni să nu arunce asupra lor nici cel mai mic blam. Nu vorbiți niciodată cu dispreț despre cineva, pentru că s-ar putea ca acea persoană să fie mare în ochii Domnului, în timp ce pe cei care se cred mari Dumnezeu s-ar putea să-i considere fără valoare din cauza îndărătniciei inimilor lor. Singura noastră siguranță este să ne așezăm la piciorul crucii, să fim mici în propriii noștri ochi și să ne încredem în Dumnezeu, pentru că El este singurul care are puterea să ne facă mari. — 4T 607, 608.

Nu îi imita pe alții! Dumnezeu ți-a dat și ție aptitudini. — Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca judecata și planurile unui om să fie considerate suverane. El spune: Voi sunteți împreună lucrători cu Dumnezeu. Niciun om să nu încerce să îi reprime sau să îi descurajeze pe ceilalți. Să nu caute să îl îmbrace pe fratele său cu armura proprie, pentru că acesta nu a probat-o încă. [. . .] Iar pastorii să nu copieze niciodată gesturile, obiceiurile, atitudinea, expresiile sau tonul vocii altcuiva. Ei nu trebuie să devină umbra vreunui om în gândire, în simțire sau în plănuirea și realizarea lucrării lor mărețe. Dacă Dumnezeu te-a făcut păstor al turmei, El ți-a dat aptitudinile necesare să-ți îndeplinești misiunea. — Ev 685.

În loc să-i muștrați, mai bine rugați-vă pentru pastorii care au idei greșite. — În relațiile cu colegii pastori, urmați instrucțiunile Cuvântului lui Dumnezeu. Pavel spune: „Nu muștra cu asprime pe un bătrân, ci sfătuiește-l ca pe un tată; pe tineri sfătuiește-i ca pe niște frați!” (1 Timotei 5:1). Ar putea exista ocazii când să le vorbiți celor care au slujit mult timp ca pastori despre greșelile pe care le-au făcut, însă faceți din aceste ocazii momente de rugăminți stăruitoare, și nu de muștrare. Pastorii tineri trebuie să fie tratați ca niște frați și Dumnezeu să ne ajute să ne putem sprijini unii pe alții. Trebuie să avem o legătură vie cu Dumnezeu. Trebuie să fim îmbrăcați cu putere de sus prin botezul cu Duhul Sfânt, ca să putem atinge un standard mai înalt; nu există altă cale prin care putem primi ajutor. — RH, 5 aprilie 1892.

[31] **Conferințele nu ar trebui să îi ignore pe pastorii vârstnici.** — Pentru că îi văd ignorându-i pe pastorii vârstnici, trebuie să le atrag atenția celor care se află în poziții de încredere că este de datoria lor să aibă grijă de ei. Pastorii care și-au îndeplinit lucrarea cu credincioșie nu trebuie să fie uitați sau ignorați atunci când sănătatea

lor s-a deteriorat. Conferințele noastre nu trebuie să neglijeze nevoile celor care au purtat poverile lucrării. Ioan a fost exilat pe insula Patmos după ce a îmbătrânit în slujirea Domnului. Însă, pe insula aceea izolată, el a primit din partea cerului mai multe descoperiri decât primise în tot restul vieții lui. — 1SM 33, 34.

Nu faceți niciun compromis cu cei care au devenit apostăți, însă tratați-i cu amabilitate. — Nu trebuie să-i luăm în brațe pe cei care sunt capodopere ale lui Satana prin faptul că îi duc la îndeplinire planurile, cum au făcut adversarii de pe câmpul de luptă de la Adelaide. Adevărul trebuie să fie proclamat prin avertizări care vor face inimile să tremure și să se pocăiască înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să fie dată o mărturie clară și precisă. [. . .] Nu faceți niciun compromis cu cei care au devenit apostăți, dar tratați-i cu amabilitate, fără să dați ocazia ca bunătatea voastră să fie vorbită de rău! — 9MR 363.

Limitați dezvăluirea greșelilor pastorului la un grup cât mai mic posibil. — Deseori, este nevoie să muștrăm în mod clar păcatul și să condamnăm răul. Însă pastorii care lucrează pentru mântuirea semenilor lor nu ar trebui, ei între ei, să fie necruțători cu greșelile celorlalți, nici să scoată în evidență defectele din organizațiile lor. Nu ar trebui ca un pastor să dea în vileag sau să blameze slăbiciunile altui pastor. Ar trebui să se întrebe dacă o astfel de atitudine, în caz că altcineva ar manifesta-o față de ei, ar avea efectul scontat: i-ar face să-l iubească mai mult și să aibă mai mare încredere în cel care le-a scos în evidență greșelile? În special greșelile pastorilor care sunt angajați în lucrarea lui Dumnezeu ar trebui să fie păstrate în interiorul unui cerc cât mai mic cu putință, pentru că sunt mulți oameni slabi care vor profita aflând că cei care administrează Cuvântul și învățătura au slăbiciuni la fel ca ceilalți oameni. Iar unul dintre lucrurile cele mai crude este ca greșelile unui pastor să fie expuse în fața necredincioșilor, mai ales dacă pastorul respectiv este considerat vrednic să lucreze pe viitor pentru mântuirea sufletelor. Nimic bun nu poate rezulta de aici, ci numai rău. Domnul nu este de acord cu acest mod de a acționa, pentru că el subminează încrederea oamenilor în cei pe care El îi acceptă să-I ducă mai departe lucrarea. Caracterul fiecărui pastor ar trebui să fie apărat cu grijă de către colegii săi de lucrare. Dumnezeu a zis: „Nu vă atingeți de unșii Mei . . . și nu faceți rău prorocilor Mei!” [Psalmii 105:15]. Între pastori

ar trebui să fie cultivate dragostea și încrederea. Lipsa lor nu sporește fericirea celui care nu le are, ci, făcându-l nefericit pe fratele său, el însuși este nefericit. În dragoste este o putere mai mare decât a fost vreodată în critică. Dragostea va topi orice bariere, în timp ce criticile vor închide toate căile sufletului. — 3T 93.

Etica și persoanele de sex opus

Dobândește tărie morală spunând: „Nu îmi voi dezonora Răscumpărătorul!” — Mă întrebi dacă ar trebui să faci o mărturisire publică. Ți răspund: Nu! Nu Îl dezonora pe Stăpânul tău făcând public faptul că unul care slujește Cuvântul ar putea fi vinovat de un păcat precum cel pe care l-ai comis! Ar fi o rușine pentru lucrare. Străduiește-te prin orice mijloace să nu faci publică această problemă! Ar afecta negativ întreaga cauză a lui Dumnezeu. În mintea multora s-ar naște gânduri imorale tot auzind repetându-se detaliile acestor fapte. Să nu îți pângărești buzele nici măcar prin actul de a-i spune soției tale despre lucrul acesta, ca să nu o faci să-i fie rușine și să își plece capul cu mâhnire! Mergi la Dumnezeu și la frații care cunosc acest capitol rușinos din experiența ta și spune ce ai de spus! Apoi ei să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru tine. Cultivă seriozitatea! Umblă cu atenție și cu rugăciune înaintea lui Dumnezeu! Dobândește tărie morală spunând: „Nu îmi voi dezonora Răscumpărătorul!” — TSB 128.

Religia practică îl face pe credincios să-și controleze sentimentele. — Poate că tu crezi la nivel mental adevărul, însă mai ai încă de lucru până să-ți aduci fiecare acțiune și fiecare sentiment în armonie cu credința ta. Rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Lui, chiar înainte de răstignire, a fost: „Sfintește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul” [Ioan 17:17]. Influența adevărului ar trebui să se vadă nu numai în modul de a înțelege lucrurile, ci și în inimă și în viață. Religia practică, autentică, îl va face pe credincios să-și controleze sentimentele. — 4T 371.

[32]

Păcatul este păcat chiar și atunci când seducătorul este un pastor. — Dacă surorile ar avea gânduri nobile și o inimă curată, ar respinge atât de categoric orice avans, chiar venit din partea pastorului lor, încât nu ar mai fi nevoite să facă acest lucru a doua oară. Mințile trebuie să fie teribil de încetoșate de Satana, dacă ascultă

vocea seducătorului pe motiv că este pastor și, în consecință, calcă poruncile clare ale lui Dumnezeu, amăgindu-se că nu comit niciun păcat. Oare nu avem cuvintele lui Ioan: „Cine zice: «Îl cunosc» și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el” [1 Ioan 2:4]? Ce spune Legea? „Să nu preacurvești” [Exodul 20:14]. Când un bărbat care pretinde că respectă Legea sfântă a lui Dumnezeu și care este un slujitor al lucrurilor sacre profită de încrederea pe care i-o conferă poziția și se lasă în voia patimilor sale josnice, faptul în sine ar trebui să fie suficient pentru ca femeia evlavioasă să înțeleagă că, oricât de înaltă ar fi mărturisirea lui de credință, propunerea indecentă pe care i-o face vine de fapt de la Satana, deghizat în înger de lumină. Nu pot să cred că aceia care își sacrifică atât de repede inocența și virtutea pe altarul poftelor senzuale au Cuvântul lui Dumnezeu în inimă. — 2T 457, 458.

Să nu profitați niciodată de încrederea pe care o au oamenii în voi. — Când pastorii profită de încrederea pe care oamenii o au în ei și conduc sufletele la ruină, se fac mult mai vinovați decât păcătoșii de rând, întrucât lucrarea în care sunt implicați este mai înaltă. În ziua lui Dumnezeu, când marea carte a cerului va fi deschisă, se va vedea că ea cuprinde numele multor pastori care s-au pretins curăți la inimă și care au mărturisit că li s-a încredințat Evanghelia lui Hristos, dar care au profitat de poziția lor pentru a ispiti sufletele să încalce Legea lui Dumnezeu. — 5T 143.

Pastorilor care încalcă porunca a șaptea nu trebuie să li se încredințeze în grijă sufletele oamenilor. — Nu am vreun motiv real de speranță pentru cei care au slujit ca păstori ai turmei și pe care, timp de ani de zile, Dumnezeu, în mila Lui, i-a tolerat, ținându-Se după ei cu muștrări, avertizări și rugăminți stăruitoare, în timp ce ei își ascundeau căile rele și continuau să meargă pe ele, comițând adulter și sfidând astfel legile divine. Putem să îi lăsăm să își ducă la bun sfârșit propria mântuire „cu frică și cutremur”, după ce s-a făcut totul pentru a-i corecta, însă în niciun caz să nu le încredințăm în grijă sufletele oamenilor. Păstori falși! O, este oare posibil ca bărbați care au fost angajați în această lucrare atât de mult timp să își strice căile înaintea Domnului după ce au avut parte de experiențe mărețe și de lumină specială? — TM 428.

CAPITOLUL 10 - Înfățișarea exterioară

Hainele lucrătorului nu reprezintă un aspect lipsit de importanță. — Cuvintele noastre, faptele noastre și hainele noastre sunt, zi de zi, predicatori vii, care adună împreună cu Hristos sau risipesc. Subiectul îmbrăcăminteii nu este un aspect lipsit de importanță, peste care să se treacă în glumă, ci necesită reflecții serioase și multă rugăciune. Multor necredincioși li se pare că nu procedează corect atunci când devin sclavii modei. Însă, când îi văd pe unii dintre cei care susțin că sunt oameni ai lui Dumnezeu că se îmbracă asemenea celor din lume, bucurându-se de o companie ușuratică, ei ajung la concluzia că nu poate să fie ceva rău într-un astfel de comportament. — 4T 641.

Sanctuarul arată că lui Dumnezeu nu-I este indiferent modul în care se îmbracă cei care Îi slujesc. — Nu ar trebui să manifestăm neglijență în ce privește îmbrăcăminteii. De dragul lui Hristos, ai cărui martori suntem, ar trebui să ne străduim să arătăm cât mai bine. Pentru serviciul de la Sanctuar, Dumnezeu a specificat în mod precis fiecare detaliu din îmbrăcăminteii celor care slujeau înaintea Lui. Învățăm astfel că Lui nu-I este indiferentă problema hainelor celor care Îi slujesc. Indicațiile legate de hainele lui Aaron au fost foarte precise, deoarece îmbrăcăminteii lui avea o valoare simbolică. Tot astfel, hainele celor care Îl urmează pe Hristos ar trebui să fie simbolice. Noi trebuie să fim reprezentanții Lui în toate lucrurile. În fiecare detaliu, înfățișarea noastră ar trebui să fie caracterizată de curățenie, modestie și puritate. Cuvântul lui Dumnezeu însă nu aprobă nicăieri schimbările vestimentare făcute doar de dragul modei, ca să ne asemănăm lumii. Creștinii nu trebuie să facă paradă de haine costisitoare sau de podoabe scumpe. — Ev 268.

Înfățișarea pastorului

Înfățișarea voastră e importantă, fie la amvon, fie în afara lui. — Lucrarea în care ne-am angajat este o lucrare solemnă și de

mare răspundere. Cei care împart oamenilor Cuvântul și învățătura ar trebui să fie ei înșiși modele de fapte bune. Ar trebui să fie exemple de sfințenie, curățenie și ordine. Înfățișarea slujitorului lui Dumnezeu, atât la amvon, cât și în afara lui, ar trebui să fie aceea a unui adevărat predicator. El poate realiza mult mai mult prin exemplul său evlavios decât prin simplul fapt că predică de la pupitru, în timp ce influența sa în afara amvonului nu e demnă de a fi copiată. Cei care lucrează pentru cauza aceasta duc lumii adevărul cel mai înălțător care le-a fost încredințat vreodată oamenilor muritori. — 1T 446.

Hainele voastre le predică celor pe care îi păstoriți. — Grija cu privire la îmbrăcăminte este un subiect important. Pastorii care cred adevărul prezent au arătat că au lipsuri la acest capitol. Hainele unora sunt chiar neîngrijite. Nu numai că le lipsește bunul-gust când vine vorba de asortarea hainelor, astfel încât acestea să vină bine pe ei și să aibă culoarea adecvată pentru un pastor al lui Hristos, dar înfățișarea unora este de-a dreptul neglijentă. Unii pastori, atunci când se prezintă în fața publicului, poartă o vestă de culoare deschisă, în timp ce pantalonii sunt închiși la culoare, sau o vestă de culoare închisă și pantaloni de culoare deschisă, combinate fără pic de bun-gust. Aceste detalii rostesc o predică în fața oamenilor. Pastorul fie le oferă un exemplu de ordine, curățenie și bun-gust în ce privește înfățișarea exterioară, fie îi învață lecțiile neglijenței și ale lipsei de bun-gust, lecții pe care oamenii sunt în pericolul de a le pune în practică. — 2T 610.

Pastorii care își neglijează vestimentația îi offensează pe cei cu gusturi rafinate. — Un pastor care are o înfățișare neglijentă îi offensează adeseori pe oamenii rafinați și cu bun-gust. Cei care sunt deficitari la acest capitol ar trebui să își remedieze defectele și să fie mai precauți. La sfârșit, pierderea unor suflete va fi direct legată de lipsa de îngrijire a pastorului. Prima impresie i-a afectat negativ pe oameni, pentru că nu au putut în niciun fel să facă legătura dintre aspectul său și adevărurile pe care le prezenta. Hainele i-au fost inamici, iar impresia pe care a lăsat-o a fost că cei pe care îi reprezintă sunt un grup de oameni neglijenți, cărora nu le păsa deloc de modul în care se îmbracă, așa că ascultătorii nu au dorit să aibă nimic de-a face cu astfel de oameni. — 3SM 251.

Vestimentația necorespunzătoare poate să vă distrugă influența. — Unii dintre cei angajați în această lucrare sacră își

pun în așa fel hainele pe ei, încât, cel puțin într-o anumită măsură, acestea le distrug influența și le zădărnicesc eforturile. Există o lipsă evidentă de bun-gust în privința alegerii și asortării culorilor. Ce impresie lasă o asemenea vestimentație? Impresia că lucrarea în care sunt angajați nu e considerată mai sacră sau mai înaltă decât munca de rând, cum ar fi aratul câmpului. Prin exemplul său, pastorul coboară lucrurile sfinte la același nivel cu lucrurile obișnuite. Influența unor astfel de predicatori nu Îi este pe plac lui Dumnezeu. — 3SM 251.

Neglijarea corpului nu este acea smerenie cu iz ceresc. — Însă această umilință voluntară, această închinare voită și neglijare a trupului [vezi Coloseni 2:23], nu este acea smerenie cu iz ceresc. Smerenia aceea va face ca, în înfățișare, acțiuni și îmbrăcăminte, toți cei care predică adevărul sfânt al lui Dumnezeu să arate bine, astfel încât orice detaliu să recomande religia noastră sfântă. Chiar și îmbrăcămintea le va vorbi puternic despre adevăr celor necredincioși. Ea va fi o predică în sine. — 3SM 251.

Cultivați amabilitatea și o demnitate tăcută. — Pastorul trebuie să își aducă aminte că impresiile pozitive sau negative asupra ascultătorilor lui le creează prin comportamentul său de la amvon, prin atitudinea sa, prin felul său de a vorbi și prin îmbrăcămintea sa. El ar trebui să cultive amabilitatea și manierele elegante și să se comporte cu o demnitate tăcută, demnă de chemarea sa înaltă. Conduita lui ar trebui să fie caracterizată de un amestec de solemnitate, blândețe și o anumită autoritate religioasă. Asprimea și grosolănia nu trebuie tolerate în aspectele obișnuite ale vieții și cu atât mai puțin în lucrarea unui pastor. Atitudinea acestuia ar trebui să se armonizeze cu adevărurile sacre pe care le proclamă. Cuvintele lui ar trebui să fie serioase și bine alese din toate punctele de vedere. — GW 172.

Înfățișarea exterioară a familiei

Evitați idolatrizarea îmbrăcămintei! Dumnezeu dorește un caracter frumos, nu haine în pas cu moda. — Pastorii și soțiile pastorilor ar trebui să fie un exemplu în ce privește musturarea paradei mondene pe care o fac surorile noastre care se pretind credincioase. Ei ar trebui să își îmbrace copiii într-un mod pe care Dumnezeu

să-l aprobe, aducându-i înaintea bisericii în haine decente și simple. Ar trebui să depună eforturi mult mai mari pentru a-i educa în așa fel încât să aibă caractere frumoase și să umble pe calea Domnului mai degrabă decât să aibă haine în pas cu moda și să urmeze calea locuitorilor Sodomei. — Testimonies on the Case of Elder E. P. Daniels (Ph 96) 15.

Îmbrăcămintea ar trebui să fie simplă, curată, confortabilă și făcută dintr-un material bun. — Pastorii noștri și soțiile lor ar trebui să fie exemple în ce privește simplitatea vestimentară; ar trebui să poarte haine curate, confortabile, confecționate din materiale de calitate, evitând în schimb orice seamănă a extravagantă sau podoabe, chiar dacă acestea ar fi ieftine, pentru că aceste lucruri vorbesc în detrimentul nostru. Ar trebui să educăm tinerii să poarte haine simple și curate, fără accesorii suplimentare, chiar dacă acestea ar costa o nimica toată. — TM 180.

Femeile care sunt în atenția publicului nu ar trebui să se considere prea sărace pentru a-și cumpăra haine adecvate. — Fannie, oriunde mergi, oriunde vei fi, trebuie să ai grijă ca materialul, culorile și stilul vestimentației tale să fie adaptate și să corespundă vârstei și credinței tale. Îți amintești că i-am spus fratelui Olsen că, la Preston, nu ai avut haine adecvate și te-ai considerat prea săracă pentru a-ți cumpăra lucrurile de care aveai nevoie. Comentariile pe care le-ai făcut mi-au demonstrat că nu m-ai înțeles. Vreau să mă fac înțeleasă acum. Ai nevoie de lenjerie de corp confortabilă, care îți este absolut necesară pentru o bună sănătate. Însă cu siguranță nu voi aproba în toate privințele stilul tău vestimentar. M-am simțit destul de tristă și de rușinată când ai stat pe acea estradă, în fața mulțimii adunate în cort, îmbrăcată în rochia aceea vapoasă. Nu se potrivea cu ocazia respectivă. Deciziile tale în chestiuni legate de vestimentație pot fi mult îmbunătățite și sper că, în privința hainelor adecvate, care să lase o impresie bună atât credincioșilor, cât și necredincioșilor, nu îți vei consulta croitorul, ci oameni cu judecată, care nu te vor flata, nici nu îți vor vorbi cu viclenie. Noi, care pretindem că suntem în lumină și care ocupăm poziții importante, învățându-i pe ceilalți la întâlnirile copiilor, trebuie să fim foarte simple, și totuși îngrijite și cu bun-gust în ceea ce privește vestimentația. N-ar trebui să dăm nimănui vreo scuză pentru a imita moda schimbătoare și lumească a acestei epoci decadente. Bărbații

și femeile care se îmbracă potrivit poruncilor date în Biblie pot, prin cuvinte potrivite, să îi ajute și pe ceilalți să atingă un standard corespunzător. Nu veni să mă întrebi pe mine cum să te îmbraci! Dacă în inima surorilor noastre Duhul lui Dumnezeu este o prezență activă, ele nu vor da ocazia nici măcar o singură dată ca vreo persoană să respingă sfaturile lui Dumnezeu arătând spre soțiile pastorilor sau spre femeile care țin studii biblice. Rochiile voastre să fie făcute întotdeauna din materiale rezistente, de calitate, și în culori decente; să fie simple, fără accesorii. Tu mai ai cu siguranță de lucru la stilul tău vestimentar. — Lt 7, 1894.

CAPITOLUL 11 - Finanțele personale

[36]

Cei care nu pot să-și administreze singuri finanțele nu sunt potriviți să devină pastori. — Niciun bărbat nu are scuză pentru că îi lipsește capacitatea administrării finanțelor. Despre mulți bărbați se poate spune că sunt oameni de treabă, amabili, generoși și buni creștini, însă nu au competența să-și administreze singuri banii. În ce privește modul în care își fac cheltuielile, sunt ca niște copii. Nu au fost educați de părinții lor să înțeleagă și să aplice principiile autonomiei financiare. Astfel de bărbați nu sunt potriviți să devină pastori. — AH 93.

Refuzați să vă implicați în orice afacere care vă poate împiedica să vă dedicați în întregime chemării voastre sacre. — Pentru a-și îndeplini înalta chemare, pastorul are nevoie de toată energia sa. Capacitățile sale cele mai bune Îi aparțin lui Dumnezeu. El nu ar trebui să se implice în tranzacții riscante sau în orice altă afacere care îl va îndepărta de la lucrarea sa măreață. „Niciun ostaș”, spune Pavel, „nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste” (2 Timotei 2:4). Apostolul accentuează astfel nevoia pastorului de a se consacra fără rezerve în serviciul Stăpânului. Pastorul care Îi este consacrat pe deplin lui Dumnezeu refuză să se implice în afaceri care îl vor împiedica să se dedice în întregime chemării sale sfinte. El nu se zbate pentru onoruri sau bogății lumești; singurul lui scop este să le vorbească celorlalți despre Mântuitorul care S-a oferit pe Sine pentru a le aduce ființelor umane bogățiile vieții eterne. Dorința sa cea mai înaltă nu este să adune comori în această lume, ci să aducă în atenția celor indiferenți și necredincioși realitățile veșniciei. S-ar putea să i se propună să se implice în afaceri care promit un câștig lumesc considerabil, însă în fața unor asemenea ispite el răspunde: „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” (Marcu 8:36). — AA 365, 366.

În orice afacere particulară ne-am implica, acest fapt va slăbi vigoarea și forța eforturilor pe care le depunem pentru

cauza lui Dumnezeu. — Obiceiurile de viață greșite ne-au slăbit puterile fizice și mentale, de aceea forța pe care o obținem printr-un stil de viață corect și printr-o raportare corectă la sănătate și viață ar trebui să o dedicăm fără rezerve lucrării pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu. Nu ne permitem să folosim puținele puteri infirme și slăbite pe care le posedăm pentru a servi la mese sau pentru a amesteca negoțul cu lucrarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Acum este nevoie de orice capacitate a minții și a trupului. Lucrarea lui Dumnezeu ne cere acest lucru, de aceea nu ne putem implica în nicio afacere particulară în afara acestei lucrări mărețe fără să consumăm timp și să ne irosim puterile mentale și corporale, slăbind astfel vigoarea și forța eforturilor pe care le depunem pentru cauza lui Dumnezeu. Pastorii care procedează astfel nu vor dispune de timpul necesar pentru meditație și rugăciune și nu vor avea toată forța și limpezimea minții de care e nevoie pentru a înțelege cazurile celor care necesită ajutor și pentru a fi pregătiți „la timp și ne la timp” [2 Timotei 4:2]. Un cuvânt rostit la momentul potrivit ar putea salva un biet suflet sleit, lipsit de credință și răătăcit. Pavel i-a recomandat lui Timotei: „Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți” [1 Timotei 4:15]. — 1T 470.

Pastorii nu ar trebui să se îmbogățescă din tranzacții financiare speculative. — Sub nicio formă nu pot să mă folosesc de influența mea pentru a te îndemna, pe tine sau pe oricare dintre frații mei, să te îmbogățești prin speculă și șantaj; nu trebuie să te asociezi cu cei care, în mod sigur, procedează astfel. Bărbații de reală valoare se găsesc, de regulă, printre cei care posedă puțin din bogățiile acestei lumi și care au obținut tot ceea ce posedă prin sânguință, cinste și economisire, nu prin speculă. Cei care sunt remunerați în mod corespunzător pentru munca lor nu ar trebui, dacă sunt economi, să umble în zdrențe, să ajungă săraci lipiți pământului sau să fie înglodați în datorii. — Testimonies on the Case of Elder E. P. Daniels (Ph 96) 36.

[37] **Nu îi influențați pe membri să se implice în tranzacții financiare speculative.** — Dumnezeu mi-a arătat păcătoșenia drumului pe care l-ai urmat. Te-ai implicat în afaceri imobiliare și de minerit și, fiind un pastor al Evangheliei recunoscut, cuvintele tale au avut efect asupra minților fraților tăi și i-ai influențat să își investească

banii în acțiuni din domeniul imobiliar și al mineritului. Le-ai spus că investiția le va aduce profituri considerabile, că vor câștiga triplu, ba chiar mai mult, și că vor putea să ajute cauza [lui Dumnezeu] mult mai mult. Le-ai zugrăvit asta ca pe o șansă de aur pe care nu doreai ca ei să o piardă și i-ai îndemnat să folosească avantajele pe care Dumnezeu le-a așezat la îndemâna lor. Cu puterea ta de exagerare, le-ai prezentat chestiunea într-o asemenea lumină, încât mulți au fost înșelați, iar unii au pierdut bani care ar fi trebuit investiți în cauza lui Dumnezeu. — *Testimonies on the Case of Elder E. P. Daniels* (Ph 96) 71.

Nu vindeți produse membrilor din bisericile voastre pentru câștig personal. — Unii care mărturisesc adevărul prezent au făcut o mare greșală prezentând diverse produse în cadrul unor serii de întâlniri și deviind astfel, prin comerțul lor, mințile oamenilor de la obiectivul întâlnirilor. Dacă Hristos ar fi fost acum pe pământ, i-ar fi scos afară pe acești vânzători și comercianți, pastori sau laici deopotrivă, cu un bici din funii, așa cum a făcut atunci când a intrat în Templu și „a dat afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau în Templu, a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei și le-a zis: «Este scris: «Casa Mea se va chema o casă de rugăciune.» Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari»” [Matei 21:12,13]. Acești comercianți ar fi putut să se scuze spunând că lucrurile pe care le vindeau erau destinate jertfelor. Dar scopul lor era să obțină profit, bani, să strângă bogății. — 1T 471.

Este un sacrilegiu să luați chiar și un leu din vistieria lui Dumnezeu pentru voi înșivă. — Ceea ce a fost pus deoparte, conform Scripturilor, pentru Domnul reprezintă veniturile Evangheliei și nu ne mai aparține nouă. Trebuie să tratăm acești bani ca aparținându-I în întregime Domnului. Este practic un sacrilegiu ca cineva să ia chiar și un leu din vistieria lui Dumnezeu pentru a-l folosi în interes personal sau pentru a-i ajuta pe alții în afacerile lor lumești. Lucrul acesta s-a întâmplat și unii pastori sunt vinovați că au deviat de la altarul lui Dumnezeu ceea ce Îi fusese dedicat în mod special Lui. Pastorii ar trebui să privească această problemă în lumina corectă. Atunci când sunt strâmtorați cu banii, să nu ia banii dedicați scopurilor religioase și să îi folosească în interes propriu, liniștindu-și conștiința cu gândul că vor returna banii cândva, în viitor. Mai bine redu-ți cheltuielile astfel încât să fie pe măsura

veniturilor tale, limitează-ți dorințele și trăiește potrivit cu ce ai decât să folosești banii Domnului în scopuri lumești. Acest subiect nu este privit așa cum ar trebui să fie privit. Banii oferți pentru vistieria lui Dumnezeu nu trebuie să fie utilizați sub niciun pretext în folosul cuiva, în afaceri materiale. Ei trebuie păstrați pentru scopul în care au fost dați. — RH, 23 mai 1893.

Răsplata voastră vine atunci când lucrarea este încheiată.

— Un păstor credincios nu va căuta propria comoditate și propriul avantaj, ci va lucra în interesul oilor sale. În această lucrare măreață se va uita pe sine. Căutând oaia pierdută, nu își va da seama că el însuși este obosit, înghețat și înfometat. Nu are decât un scop: să salveze oaia pierdută și rătăcitoare, indiferent cât îl va costa acest lucru. Salariul său nu îi va influența eforturile depuse, nici nu îl va îndepărta de la datoria lui. El și-a primit misiunea de la Maiestatea cerurilor și își așteaptă răsplata atunci când lucrarea care i-a fost încredințată va fi terminată. — 2T 341.

Stresul

Slujirea este epuizantă. — Dacă, în timpul său liber, un pastor lucrează în livada sau în grădina lui, ar trebui să își deducă din salariu timpul petrecut acolo? Cu siguranță nu, după cum nu ar trebui să își adauge la salariu timpul când este chemat să lucreze peste program în activitatea sa pastorală. Unii pastori petrec multe ore într-un aparent repaus și este bine ca ei să se odihnească atunci când au posibilitatea, pentru că organismul nu poate să reziste presiunii apăsătoare dacă nu există momente de respiro. Sunt perioade din zi de suprasolicitare, pentru care pastorul nu este plătit suplimentar și, dacă el alege să taie lemne sau să lucreze în grădina lui timp de câteva ore zilnic, este privilegiul lui să facă lucrul acesta tot atât de mult cum este să predice. Un pastor nu poate să predice și să facă vizite neîntrerupt, întrucât aceasta este o muncă epuizantă. — Ev 660.

Soluția pentru depresie poate fi odihna. — Ar trebui să muncești cu grijă și să respecti perioadele de odihnă. Procedând astfel, îți vei menține puterea fizică și mentală și îți vei îndeplini munca mult mai eficient. Frate F., tu ești o persoană agitată și acționezi foarte mult din impuls. Depresia îți afectează munca foarte mult. Din când în când, simți că ești lipsit de libertate și crezi că asta se datorează fie faptului că ceilalți se află în întuneric ori greșesc, fie vreunei alte cauze, pe care nu o poți identifica exact. În consecință, te lansezi în atacuri la adresa oricui, fapt care poate cauza mult rău. Dacă te-ai liniști atunci când ești în această stare nervoasă, de neliniște, și te-ai odihni, dacă L-ai aștepta în liniște pe Dumnezeu și te-ai întreba dacă nu cumva problema este la tine, atunci nici pe tine nu te-ai mai răni, nici cauzei prețioase a lui Dumnezeu nu i-ai mai aduce prejudicii. — 1T 622.

Ar trebui luate măsuri ca pastorii care, prin muncă excesivă pentru cauza lui Dumnezeu, s-au îmbolnăvit să fie îngrijiți. — Ar trebui luate măsuri pentru îngrijirea pastorilor și a altor slujitori

credincioși ai lui Dumnezeu care, prin suprasolicitare sau muncă excesivă pentru cauza Lui, s-au îmbolnăvit și au nevoie de odihnă și de recuperare sau care, din cauza vârstei ori a bolii, nu mai sunt în stare să suporte povara și zăpușeala zilei. Pastorii sunt repartizați adeseori într-o zonă a lucrării despre care ei știu că le va afecta sănătatea, însă, nevrând să evite locurile dificile, se aventurează, sperând să fie un sprijin și o binecuvântare pentru oameni. După o vreme, sănătatea lor se șubrezește. Încearcă să schimbe mediul sau tipul de activitate, dar fără vreun rezultat. Și-atunci, ce le rămâne de făcut? — GW 426.

Exercițiul fizic

Exercițiul fizic reface corpul și permite prelungirea activității pastorale. — Întregul organism are nevoie de efectele înviorătoare ale exercițiului fizic în aer liber. Câteva ore de muncă fizică în fiecare zi ar duce la refacerea robusteții corpului și ar odihni și relaxa mintea. Astfel, s-ar favoriza o stare generală de sănătate și s-ar putea face mai multă lucrare pastorală. Lectura continuă și redactarea neîntreruptă care îi caracterizează pe mulți pastori îi fac nepotriviți pentru activitatea pastorală. — CH 193.

Pastorii nu ar trebui să considere munca fizică sub demnitatea lor. — Draga mea soră, îți vorbesc în mod deschis, pentru că nu îndrăznesc să fac altfel. Insist să îți asumi poverile vieții, în loc să fugi de ele. Ajută-l pe soțul tău ajutându-te pe tine însăși. Părerile pe care le aveți amândoi despre demnitatea pe care ar trebui să o mențină pastorul nu sunt în armonie cu exemplul Domnului nostru. Slujitorul lui Hristos ar trebui să fie cumpătat, smerit, iubitor, îndelung răbdător, stăpân pe sine, milos, amabil și precaut, să cultive gânduri și conversații înalte și să aibă o conduită ireproșabilă. Aceasta este demnitatea Evangheliei. Dar, dacă un pastor ajunge într-o familie unde poate să se servească singur, ar trebui să procedeze astfel fără doar și poate și ar trebui să încurajeze hărnicia prin exemplul personal, angajându-se în muncă fizică atunci când nu are o mulțime de alte îndatoriri și sarcini. Faptul că se implică în diverse activități folositoare nu-i va scădea din demnitate și îl va ajuta să aibă o viață și o sănătate mai bune. Circulația sângelui va fi mai bine reglată. Munca fizică, o întrerupere de la cea intelectuală, va

reduce cantitatea de sânge care merge spre creier. Este vital ca soțul tău să facă mai multă muncă fizică pentru a-și destinde creierul. Și digestia i se va îmbunătăți prin exercițiu fizic. Dacă, atunci când nu trebuie să participe la un șir lung de întâlniri, ar face exerciții fizice în fiecare zi, ar avea de câștigat, iar demnitatea lui de pastor nu i-ar scădea. Exemplul lui ar fi în concordanță cu cel al Stăpânului nostru divin. — 2T 568.

Munca fizică este o binecuvântare, dar, dacă pastorii petrec prea mult timp într-o astfel de activitate, Îl jefuiesc pe Dumnezeu de slujirea pe care El o cere de la ei. — Fratele D. este activ și dornic să lucreze și să poarte poveri care nu au legătură cu chemarea sa, iar mintea și trupul lui au fost prea mult absorbite de lucrurile efemere. Unii pastori păstrează o anumită demnitate care nu este în conformitate cu viața lui Hristos și nu sunt dispuși să se facă utili angajându-se în muncă fizică, dacă e nevoie, pentru a ușura poverile aceluia de a căror ospitalitate se bucură și pentru a-i scuti de griji. Exercițiul fizic s-ar dovedi pentru ei mai degrabă o binecuvântare decât o jignire. Ajutându-i pe alții, s-ar ajuta pe ei înșiși. Însă unii trec în extrema cealaltă. Când e nevoie să-și investească tot timpul și toată puterea în lucrarea lui Dumnezeu, ei se arată dispuși să muncească și să devină slujitorii tuturor, chiar și în lucruri trecătoare. Nu fac altceva decât să-L jefuiască pe Dumnezeu de slujirea pe care o cere din partea lor. În felul acesta, lucruri lipsite de însemnătate mănâncă timp prețios, care ar trebui să fie dedicat intereselor cauzei lui Dumnezeu. — 2T 643.

Dieta

Prea multă mâncare și prea puțin exercițiu fizic slăbesc puterile intelectuale și morale. — Unii dintre pastorii noștri mănâncă cu mare poftă și apoi nu fac îndeajuns de multă mișcare pentru a elimina toxinele care se acumulează în organism. Mănâncă și apoi își petrec cea mai mare parte a timpului stând jos, citind, studiind sau scriind, când o parte din timpul lor ar trebui să fie dedicat în mod sistematic muncii fizice. Predicatorii noștri se vor îmbolnăvi cu siguranță dacă nu sunt mai atenți în ce privește împovărarea excesivă a stomacului cu o cantitate prea mare de mâncare, chiar dacă e sănătoasă. Am văzut că voi, frate și soră A., sunteți amândoi în

pericol din acest punct de vedere. Îmbuibarea afectează cursivitatea gândurilor și a cuvintelor și intensitatea sentimentelor, intensitate atât de necesară pentru a imprima adevărul în inima ascultătorului. Tolerarea apetitului întunecă și încătușează mintea și tocește emoțiile sfinte ale sufletului. Puterile intelectuale și morale ale unora dintre predicatorii noștri sunt slăbite de mâncatul incorect și de lipsa exercitiului fizic. Cei care au un apetit de nepotolit nu ar trebui să și-l satisfacă, ci ar trebui să practice abnegația și să păstreze binecuvântarea unor mușchi activi și a unui creier liber. Mâncatul în exces ametește întreaga ființă, deturnând energia de la alte organe spre stomac. — 3T 310.

Înlocuiți preparatele din carne cu fructe și cereale în cantități potrivite. — Ca mesageri ai lui Dumnezeu, nu vom lua noi o poziție hotărâtă împotriva satisfacerii unui apetit pervertit, dând mărturie prin exemplul nostru? Cei care susțin că sunt pastori ai Evangheliei și care proclamă cel mai solemn adevăr încredințat vreodată muritorilor își vor permite să facă din stomacul lor o hazna? Dumnezeu ne-a oferit din abundență fructe și cereale, care pot fi gătite sănătos și consumate în cantități potrivite. Și-atunci, de ce continuă oamenii să mănânce carne? Putem avea oare încredere în pastorii care se așază alături de alți oameni la mesele unde se servește carne? — PUR, 9 octombrie 1902.

Reforma sanitară

Predicatorii ar trebui să prezinte reforma sanitară, dar nu ar trebui să facă din ea subiectul principal al predicilor lor. — Reforma sanitară este strâns legată de mesajul celui de-al treilea înger, dar nu este mesajul în sine. Predicatorii noștri ar trebui să prezinte reforma sanitară, dar nu ar trebui să facă din ea subiectul principal al predicilor lor, înlocuind astfel mesajul îngeresc. Locul ei se află printre acele subiecte care prezintă pregătirea necesară pentru întâmpinarea evenimentelor anunțate în acest mesaj, fiind, dintre toate, cel mai important. — RH, 7 mai 1914.

[40]

Unii pastori nu sunt interesați de reforma sanitară pentru că ea le mustră slăbiciunile. — De ce sunt unii dintre frații noștri pastori atât de dezinteresați de reforma sanitară? Din cauza dezacordului dintre îndrumările cu privire la cumpătare în toate lucrurile și

îngăduința lor de sine. În unele locuri, acest lucru i-a făcut pe pastori să nu-i îndemne pe oameni să studieze, să practice și să promoveze reforma sanitară. Nimeni nu ar trebui să fie pus deoparte ca învățător al poporului cât timp învățăturile și exemplul său sunt în contradicție cu mărturia despre alimentație pe care Dumnezeu le-a dat-o slujitorilor Lui să o proclame, pentru că lucrul acesta ar crea confuzie. Dacă cineva desconsideră reforma sanitară, aceasta îl face să nu fie persoana potrivită pentru rolul de mesager al Domnului. — CD 453.

Pastorii palizi la față aruncă un stigmat asupra reformei sanitare. — Din cauza nechibzuinței în alimentație, simțurile unora par să fie pe jumătate paralizate, iar ei sunt apatici și somnoroși. Acești pastori palizi la față, care suferă ca urmare a satisfacerii egoiste a apetitului, nu sunt o recomandare pentru reforma sanitară. Dacă suferă de pe urma suprasolicitării stomacului, ar fi mult mai bine să renunțe din când în când la câte o masă și să permită astfel organismului să se întrezeze. În vederea promovării reformei sanitare, lucrătorii noștri ar putea să facă mult mai mult prin exemplul personal decât prin predici. Când prieteni bine intenționați fac pregătiri minuțioase pentru ei, sunt ispitiți puternic să încalce principiile; însă, dacă vor refuza mâncărurile acelea rafinate și bogat condimentate, precum și ceaiul și cafeaua, ei ar putea demonstra că au pus în practică principiile reformei sanitare. Unii suferă acum ca urmare a nerespectării legilor vieții, aruncând astfel un stigmat asupra reformei sanitare. — 4T 417.

Echilibrul

Mintea poate fi folosită relativ în siguranță numai atunci când puterile mentale și puterile fizice sunt solicitate în egală măsură. — Mintea nu trebuie să fie permanent solicitată, în detrimentul puterilor fizice. Ignorarea fiziologiei organismului uman și neglijarea respectării legilor sănătății i-au băgat în mormânt pe mulți care ar fi putut să trăiască pentru a munci și a studia în mod inteligent. Folosirea adecvată a minții și a corpului va dezvolta și va întări toate puterile. Și mintea, și corpul vor fi conservate și vor fi capabile să îndeplinească o mulțime de activități. Pastorii și profesorii trebuie să se informeze cu privire la aceste lucruri și trebuie să le și practice. Dacă își vor folosi în mod adecvat atât puterile fizice,

cât și pe cele mentale, circulația sângelui se va echilibra și fiecare organ al mașinăriei vii va fi menținut în bună funcțiune. Adeseori, ne suprasolicităm mintea; gândind mereu în aceeași direcție, ajungem în pragul nebuniei; folosirea excesivă a creierului și neglijarea celorlalte organe cauzează o stare de boală în organism. Fiecare facultate a minții poate fi folosită relativ în siguranță numai atunci când puterile mentale și puterile fizice sunt solicitate în egală măsură, iar temele de gândire sunt variate. Avem nevoie de o schimbare de activitate, iar natura este un învățător viu și sănătos. — LS 353, 354.

CAPITOLUL 13 - Femeile, pescari de suflete

[41]

Femeile ar trebui să fie puse deoparte pentru lucrarea bisericii. — Femeile care sunt dornice să-și consacre o parte din timp în slujba Domnului ar trebui să fie desemnate să viziteze bolnavii, să îi supravegheze pe cei tineri și să se îngrijească de nevoile săracilor. Ele ar trebui să fie puse deoparte pentru această lucrare prin rugăciune și prin punerea mâinilor. În unele cazuri, va fi nevoie să se consulte cu comitetul bisericii sau cu pastorul, însă, dacă sunt femei consacrate, care au o relație vie cu Dumnezeu, ele vor fi o influență spre bine în biserică. Aceasta este o altă modalitate de consolidare a bisericii. Trebuie să ne diversificăm mai mult metodele de lucru. Nicio mână n-ar trebui legată, niciun suflet n-ar trebui descurajat, nicio voce n-ar trebui redusă la tăcere. Lăsați-i pe toți să lucreze, în particular sau în public, ca să ajute la înaintarea acestei mari lucrări. Așezați poveri asupra bărbaților și femeilor bisericii, ca ei să se dezvolte prin exercițiu și să devină astfel instrumente eficiente în mâna Domnului, în scopul iluminării celor care sunt în întuneric. — RH, 9 iulie 1895.

Urmați exemplul lui Hristos și al lui Pavel, punând femeile să lucreze. — Femeile care au pe inimă cauza lui Dumnezeu pot face o lucrare bună în districtele în care domiciliază. Hristos menționează femei care L-au ajutat să le prezinte oamenilor adevărul, iar Pavel, la rândul lui, vorbește despre femei care au trudit pentru Evanghelie alături de el. Dar cât de puțin fac unii care ar putea face mult mai mult dacă ar vrea! Sunt familii care dispun de mijloace pe care le-ar putea folosi pentru slava lui Dumnezeu, mergând în zone îndepărtate pentru a lăsa ca lumina lor să strălucească, prin fapte bune, asupra celor care au nevoie de ajutor. De ce nu se implică bărbații și femeile în lucrarea misionară, urmând modelul lui Hristos? — RH, 21 iulie 1896.

Femeile ar trebui să se implice în slujire. — Ar trebui cu siguranță să existe un număr mai mare de femei implicate în activitatea de slujire a celor suferinzi, înălțându-i și învățându-i cum să

creadă — pur și simplu să creadă — în Isus Hristos, Mântuitorul nostru. — Ev 465.

Femeile trebuie să ajute la predicarea adevărului. — Dumnezeu Își dorește lucrători care să poată duce adevărul la oameni din orice clasă socială, la elite și la pleava societății, la bogați și la săraci. Femeile ar putea avea un rol important în această lucrare. Facă Dumnezeu ca cei care citesc aceste cuvinte să depună eforturi serioase pentru a deschide o ușă prin care femeile consacrate să intre în lucrare! — 5MR 162.

Este nevoie de femei în lucrarea de salvare a sufletelor. — Femeile ar putea fi instrumente ale neprihănirii, îndeplinind o lucrare sfântă. Maria [Magdalena] a fost cea care L-a predicat pentru prima dată pe Isus cel înviat. Ca împlinire a planului divin, Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. [...] Cei care I se alătură Fiului lui Dumnezeu în lucrarea Sa, oricâte alte aspirații ar avea, nu pot să aibă o lucrare mai mare și mai sfântă decât aceasta. Dacă ar fi douăzeci de femei acolo unde acum este una singură, femei care să facă din această misiune sacră lucrarea lor prețioasă, mai mulți oameni s-ar converti la adevăr. În lucrarea măreață de predicare a adevărului este nevoie de influența blândă și înnobilitoare a femeilor creștine. Stăpânul viei le spune multor femei care, acum, nu fac nimic: „De ce stați aici toată ziua fără lucru?” [Matei 20:6]. Dacă ar trudi la răspândirea adevărului, sânguința continuă și zelul surorilor noastre le-ar aduce un mare succes, iar rezultatele ne-ar uimi. Lucrarea trebuie îndeplinită prin răbdare și perseverență. [...] Suntem deficitari la capitolul faptelor de compasiune și de binefacere, la capitolul lucrării sfinte de îngrijire a celor nevoiași, asupriți și suferinzi. Acum este nevoie de femei care să poată lucra, de femei care să nu fie înfumurate, ci blânde și cu inima smerită, de femei care să lucreze cu blândețea lui Hristos oriunde găesc câte ceva de făcut pentru mântuirea sufletelor. — RH, 2 ianuarie 1879.

[42]

Pastorul și soția — o echipă

Soții se pot uni în lucrare. — Sunt femei care ar trebui să activeze în lucrarea pastorală. În multe privințe, ele s-ar descurca mult mai bine decât pastorii care neglijează să viziteze turma lui Dumnezeu. Soțul și soția se pot uni în această lucrare și, atunci când

este posibil, chiar ar trebui s-o facă. Drumul este deschis pentru femeile consacrate. — 5MR 325, 326.

Dumnezeu îi vrea pe pastori și pe soțiile lor strâns uniți în lucrare. — Lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de cele mai serioase eforturi și Domnul îi dorește pe pastori și pe soțiile lor strâns uniți în această lucrare. Soțul și soția se pot îmbina atât de bine în lucrare, încât soția să-l completeze pe soț. Domnul dorește ca ei, uniți, să fie atenți la glasul Lui și să se apropie tot mai mult de El, hrănindu-se din Cuvântul Său și primind lumină și binecuvântare, pe care să le împărtășească și altora. Ei ar trebui să fie cât se poate de liberi, pentru a putea participa la întâlnirile în corturi și la alte adunări generale. Iar soția îi poate fi mereu de mare ajutor soțului său, făcând vizite și alt tip de lucrare personală. [. . .] Soțiile multora dintre slujitorii Domnului s-au unit din toată inima cu soții lor în lucrarea de salvare a sufletelor. Prin preocuparea lor altruistă pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu, ele au făcut ca lucrarea soților lor să fie mult mai eficientă. — 6MR 43.

Atunci când este posibil, pastorul și soția lui trebuie să lucreze împreună. — Atunci când este posibil, pastorul și soția lui trebuie să meargă împreună. Soția poate lucra adeseori alături de soțul ei, îndeplinind o lucrare nobilă. Poate să facă vizite acasă și să le ajute pe femeile din aceste familii într-un mod în care soțul său n-ar putea să o facă. — Ev 491.

Soțiile pot ajunge la unele persoane, în special la cele de același sex, la care pastorul n-ar putea să ajungă. — Dacă vrea, soția unui pastor poate să facă mult. Dacă are un spirit de sacrificiu de sine și dragoste pentru suflete, ea poate face, alături de el, la fel de mult bine. O soră care lucrează pentru cauza adevărului poate să înțeleagă și să ajute anumite persoane, în special când este vorba de surori, pe care pastorul nu le poate ajuta. — GW 201, 202.

Dacă au posibilitatea să se angajeze împreună în lucrarea de vizitare, pastorul și partenera lui de viață ar trebui să facă acest lucru. — Rămâneți pe urma sufletelor! Dați dovadă de diplomatie și pricepere atunci când vizitați familiile! Rugați-vă împreună cu persoanele respective și pentru ele! Arătați-le adevărul cu profundă delicatete și cu dragoste, iar rezultatele nu vor întârzia să apară! Dacă au posibilitatea să se unească în această lucrare, pastorul și soția lui ar trebui să facă acest lucru. — Ev 437.

Remunerarea soțiilor

Unele soții ar trebui să fie plătite. — Sunt soții de pastori — surorile Starr, Haskell, Wilson și Robinson — care sunt lucrătoare devotate, sincere și entuziaste, care țin studii biblice și se roagă împreună cu diverse familii, ajutându-i astfel pe oameni prin eforturile lor cu la fel de mult succes ca și soții lor. Aceste femei își dedică întregul timp și li se spune că nu vor primi nimic pentru munca lor deoarece soții lor primesc salariu. Eu le încurajez să meargă înainte, pentru că toate aceste decizii vor fi anulate. Cuvântul zice: „Vrednic este lucrătorul de plata lui” [1 Timotei 5:18]. Când se va lua vreo hotărâre de acest gen, eu voi protesta în numele Domnului. Voi simți că este de datoria mea să creez un fond din zecimea mea pentru a le plăti pe aceste femei care îndeplinesc o lucrare tot atât de vitală ca și cea pe care o fac pastorii; voi rezerva această zecime pentru o lucrare similară cu aceea a pastorilor, o lucrare de căutare și de pescuire a sufletelor. Știu că femeilor credincioase ar trebui să li se plătească salarii proporționale cu cele primite de pastori. Ele poartă povara sufletelor și nu ar trebui tratate în mod incorect. Aceste surori își rup din timpul lor pentru a-i învăța pe noii convertiți și plătesc persoane care să le facă treaba în locul lor. Toate aceste lucruri trebuie schimbate și puse în ordine și tuturor trebuie să li se facă dreptate. Corectoarele de la editură își primesc lefurile, doi dolari și jumătate sau trei dolari pe săptămână. Atât am avut eu de plătit și atât au plătit și alții. Dar soțiile pastorilor, care au o responsabilitate extraordinară, dedicându-și tot timpul, nu primesc nimic pentru munca lor. — 12MR 160, 161.

Neplătindu-le pe soțiile calificate, uneori le-am nedreptățit. — Uneori, femei care lucrează cu tot atât devotament ca și soții lor și pe care Dumnezeu le recunoaște ca fiind necesare în lucrarea pastorală au fost nedreptățite. Sistemul de a-i plăti pe lucrătorii de sex masculin, dar nu și pe soțiile care lucrează cot la cot cu ei este un sistem care nu corespunde cu ordinea divină și care, dacă este aplicat în conferințele noastre, le poate descuraja pe surorile noastre să nu mai facă niciun efort de a se califica pentru lucrarea în care ar trebui să se implice. Dumnezeu este un Dumnezeu al dreptății și, dacă pastorii sunt plătiți pentru munca lor, soțiile lor, care se dedică lucrării la fel de dezinteresat, ar trebui să primească un salariu separat

de cel al soților lor, chiar dacă ele nu cer acest lucru. — GW 452, 453.

Salariile femeilor să fie proporționale cu timpul pe care acestea îl dedică lucrării. — Femeile care lucrează cu tot atât devotament ca și soții lor și pe care Dumnezeu le recunoaște ca fiind la fel de necesare în lucrarea pastorală ca și soții lor au fost nedreptățite. Sistemul de a-i plăti pe lucrătorii de sex masculin, dar nu și pe soțiile care lucrează cot la cot cu ei este un sistem care nu corespunde cu ordinea lui Dumnezeu. În felul acesta se comite o nedreptate. Se face o greșeală. Domnul nu aprobă acest sistem. Dacă este aplicat în conferințele noastre, le poate descuraja pe surorile noastre să nu mai facă niciun efort de a se califica pentru lucrarea în care ar trebui să se implice.

Se face o greșeală atunci când răspunderea lucrării este lăsată în întregime pe umerii pastorilor. În mod sigur, acest sistem a fost gândit fără ca Dumnezeu să fie întrebat. Unele femei le învață acum pe tinere să lucreze cu succes ca persoane care să îi viziteze pe oameni și să țină studii biblice. Femeilor care lucrează pentru cauza lui Dumnezeu ar trebui să li se plătească salarii proporționale cu timpul pe care îl dedică lucrării. Dumnezeu este un Dumnezeu al dreptății și, dacă pastorii sunt plătiți pentru munca lor, soțiile lor, care se dedică lucrării la fel de dezinteresat, ar trebui să primească un salariu separat de cel al soților lor, chiar dacă ele nu cer acest lucru. Atunci când pastorul credincios și soția lui se implică în lucrare, ar trebui să fie plătiți cu două salarii, ca doi lucrători separați, ca să poată avea mijloace pe care să le utilizeze pentru cauza lui Dumnezeu cum cred ei de cuviință. Dumnezeu a revărsat Duhul Sfânt asupra amândurora. Dacă pastorul ar muri, lăsându-și soția singură, ea poate să lucreze în continuare pentru cauza lui Dumnezeu și să fie plătită pentru munca pe care o desfășoară. — 5MR 323, 324.

Femeile care lucrează pentru Evanghelie trebuie să fie plătite. — Adventiștii de ziua a șaptea nu trebuie să minimalizeze în vreun fel munca femeii. Dacă o femeie își încredințează treburile din gospodărie în mâinile unei ajutoare chibzuite și loiale și își lasă copiii pe mâini bune pentru a se implica în lucrare, conferința ar trebui să aibă înțelepciunea să înțeleagă că este corect ca ea să fie plătită. Femeile L-au ajutat pe Mântuitorul nostru unindu-se cu El

în lucrarea Sa. [...] Dacă femeile fac lucrarea de care mulți dintre cei care îi învață pe alții Cuvântul și doctrina nu se simt atrași și dacă faptele lor dau mărturie că ele îndeplinesc o lucrare care a fost neglijată în mod evident, n-ar trebui ca o asemenea activitate să fie considerată la fel de eficientă ca aceea a pastorilor hirotoniți? N-ar trebui ca ele să fie plătite cu salariul convenit lucrătorilor? Dacă aceste lucrătoare nu sunt plătite, nu este aceasta o escrocherie? Nu oamenii trebuie să rezolve problema aceasta. Domnul a rezolvat-o deja. Trebuie să vă faceți datoria față de femeile care lucrează pentru Evanghelie, a căror activitate demonstrează că ele sunt vitale pentru a duce adevărul în mijlocul familiilor. Lucrarea lor este exact aceea care este nevoie să fie îndeplinită. Din multe puncte de vedere, o femeie poate să le comunice surorilor ei informații pe care un bărbat nu le poate transmite. Cauza lui Dumnezeu ar suferi o mare pierdere în lipsa acestui gen de activitate. Domnul mi-a arătat, în repetate rânduri, că este o nevoie la fel de mare de profesoare care să facă lucrarea pe care le-a încredințat-o El ca și de profesori. Nu ar trebui ca sentimentele și regulile altora să le forțeze să depindă de donații pentru plata lor, după cum nici pastorii nu ar trebui să fie constrânși să apeleze la această metodă. — 5MR 324, 325.

Pastorii sunt plătiți. Activitatea soțiilor lor ar trebui oare să fie nesocotită? — Pastorul este plătit pentru munca lui, iar acesta este un lucru bun. Dar, dacă Domnul îi încredințează soției, la fel ca și soțului, responsabilitatea lucrării și ea își dedică timpul și energia pentru a face vizite familiilor și pentru a studia Scriptura împreună cu ele, în ciuda faptului că nu a fost hirotonită prin punerea mâinilor, ea îndeplinește o activitate echivalentă cu slujirea pastorală. Atunci ar trebui ca activitatea ei să fie considerată lipsită de importanță? — GW 452.

Domnul are o lucrare pentru femei. — Domnul are o lucrare și pentru femei, și pentru bărbați. În astfel de momente de criză, ele pot lua locul bărbaților în lucrare, iar El va lucra prin intermediul lor. Dacă sunt conștiente de datoria lor și dacă lucrează sub influența Duhului Sfânt, vor avea exact stăpânirea de sine care se cere în acest timp. Mântuitorul va revărsa lumina feței Sale asupra acestor femei dispuse să se sacrifice și le va oferi o putere care o depășește pe cea a bărbaților. Ele pot face în familii o lucrare pe care bărbații n-o pot îndeplini, o lucrare care are impact asupra vieții lăuntrice. Se pot

aprozia de inimile acelor persoane la care bărbații nu pot ajunge.
Este nevoie de lucrarea lor. — RH, 26 august 1902.

CAPITOLUL 14 - Managementul timpului

Succesul sau eșecul lucrării pastorale depinde mult de modul în care pastorul își folosește timpul. — Unii ar fi putut fi acum lucrători conștiincioși dacă și-ar fi utilizat bine timpul, știind că vor trebui să Îi dea o explicație lui Dumnezeu pentru momentele irosite. Ei n-au fost pe placul lui Dumnezeu pentru că nu au fost harnici. Satisfacerea poftelor, iubirea de sine și dragostea egoistă pentru comoditate i-au ținut pe unii departe de ceea ce e bine, împiedicându-i să cunoască Scripturile astfel încât să fie destoinici pentru orice lucrare bună. Unii nu apreciază valoarea timpului și trândăvesc în pat în orele pe care le-ar putea dedica studierii Bibliei. — 2T 499.

Treziți-vă devreme și profitați la maximum de orice moment liber ca să aveți timp pentru studierea Bibliei. — Dacă se trezesc devreme și profită de orice moment liber, pastorii își pot face timp pentru un studiu aprofundat al Scripturilor. Trebuie să persevereze și să nu se abată de la ținta lor, ci, cu îndârjire, să își folosească timpul pentru a studia Cuvântul, folosindu-se de adevărurile pe care alte minți, prin eforturi obositoare, prin sârguință și perseverență, le-au tipărit pentru ei și li le-au pus la dispoziție. Sunt pastori care lucrează de ani de zile și le predică altora adevărul, în timp ce ei înșiși nu sunt familiarizați cu pilonii importanți ai poziției noastre. Pe unii ca aceștia îi implor să pună punct indolenței lor. Este un blestem neîntrerupt pentru ei. Dumnezeu le cere ca fiecare moment din viața lor să dea roade bune, fie pentru ei, fie pentru alții. — RH, 12 mai 1885.

Luăți o carte la voi. — Pastorii ar trebui să dedice timp lecturii, studiului, meditației și rugăciunii. Ar trebui să-și umple mintea cu informații utile, memorând pasaje din Scriptură, urmărind împlinirea profețiilor și învățând lecțiile pe care Hristos le-a predat ucenicilor Săi. Luăți la voi o carte din care să citiți atunci când călătoriți cu trenul sau când așteptați în gară! Profitați de orice clipă liberă pentru a face câte ceva! Astfel, în mod efectiv veți închide ușa în fața a o mie de ispite. — 4T 412.

Pastorii nu ar trebui să petreacă prea mult timp în chestiuni administrative, rezolvând problemele bisericii sau participând la îndelungi ședințe de comitet. — Fiecărui om îi este încredințată propria lucrare. Cei care se fac pastori se angajează într-o lucrare specială și ar trebui să se dedice rugăciunii și predicării Cuvântului. Mintile lor n-ar trebui împovărate cu chestiuni administrative. Ani de zile, Domnul m-a îndemnat să îi avertizez pe frații noștri pastori să nu permită ca mintea să le fie atât de absorbită de problemele administrative, încât să nu le mai rămână timp pentru conversație intimă cu Dumnezeu și pentru comuniune cu Duhul. Un pastor nu poate să-și mențină dispoziția spirituală înaltă când este chemat să rezolve problemele minore ale diverselor biserici. Nu aceasta este lucrarea la care a fost chemat. Dumnezeu dorește să folosească fiecare capacitate a mesagerilor pe care i-a ales. Mintea lor nu ar trebui să fie epuizată de ședințe de comitet care să se prelungească târziu în noapte, deoarece Dumnezeu dorește ca ei să-și folosească întreaga putere a minții pentru a proclama în mod clar și convingător Evanghelia așa cum este ea în Hristos Isus. — Ev 91.

Nu pierdeți timpul cu cârcotașii inveterați din biserică. — Pastorii lui Hristos ar trebui să ia poziție și să nu se lase stânjenți în lucrarea lor de aceste instrumente ale lui Satana. Vor fi mulți care să conteste, să despice firul în patru și să critice pentru a-i ține tot timpul ocupați pe slujitorii lui Dumnezeu, dacă ei se vor lăsa distrași de la lucrarea importantă de a prezenta lumii ultimul mesaj mântuitor de avertizare. Dacă biserica nu are tăria să se ridice împotriva atitudinilor răzvrătite și nescinte ale cârcotașilor din biserică, mai bine lăsați-i să cadă împreună, și ei, și biserica, decât să pierdeți șansa de a salva sute de suflete care ar forma biserici mai bune, caracterizate de unitate și forță! — Ev 371.

Isus Și-a organizat timpul în așa fel încât, seara, să le poată sluji celor care munceau ziua. — Toată ziua El le slujea celor care veneau la El; seara, El le acorda atenție celor care, în timpul zilei, trebuiau să trudească pentru un salariu de mizerie, cu care să își întrețină familia. — Ev 652.

Faceți-vă timp pentru familie. — Copiii pastorului sunt, în unele cazuri, copiii cei mai neglijați din lume, deoarece tatăl lor petrece puțin timp cu ei, iar ei sunt lăsați să aleagă singuri cum să își ocupe timpul și cum să se distreze. — AH 354.

[46]

Nu petreceți prea mult timp cu problemele gospodăriei. — Unii pastori își fac de lucru pe lângă casă toată săptămâna, iau o pauză în Sabat și apoi se întorc și își consumă energia lucrând pământul sau ocupându-se cu treburile gospodăriei. Lucrează pentru ei în timpul săptămânii și apoi, cu bruma de putere care le-a mai rămas, lucrează pentru Dumnezeu. Însă El nu acceptă astfel de eforturi firave. Nu trebuie să-și permită să-și irosească puterile fizice sau mentale. Eforturile lor sunt destul de plăpânde și așa. Însă după ce, în celelalte zile ale săptămânii, au fost absorbiți și prinși în mreaja grijilor și a încurcăturilor acestei vieți, sunt complet nepotriviți pentru lucrarea înaltă, sfântă și importantă a lui Dumnezeu. — 1T 471.

SECȚIUNEA B - Relațiile

[47]

CAPITOLUL 15 - Relațiile din familia pastorală

Acasă

Adevăratul caracter al pastorului se descoperă acasă. — Nu atât de mult religia de la amvon, cât religia de acasă este cea care ne descoperă adevăratul caracter. Soția pastorului, copiii săi și cei ce sunt angajați ca ajutoare ale familiei sale sunt cei mai în măsură să-i judece evlavia. Un om bun va fi o binecuvântare pentru familia sa. Soția, copiii și ajutoarele sale vor fi cu toții cei mai indicați să vorbească despre religia sa. — AH 354.

Bunăstarea spirituală a familiei tale e pe primul loc. — Nimic nu-l poate scuza pe pastor pentru neglijarea cercului restrâns în favoarea cercului mai larg. Bunăstarea spirituală a familiei sale e pe primul loc. În ziua judecății finale, Dumnezeu îl va întreba ce a făcut pentru a-i câștiga la Hristos pe cei pe care și-a luat responsabilitatea de a-i aduce pe lume. Faptul că le face altora mult bine nu-i anulează datoria pe care o are în fața lui Dumnezeu de a avea grijă de propriii copii. — GW 204.

Un pastor trebuie să fie respectuos și amabil în rolul de cap al familiei înainte de a avea succes în câștigarea de suflete. — Înainte de a avea succes în câștigarea de suflete pentru Hristos, trebuie să manifesti față de familia ta atenție, blândețe, dragoste, amabilitate, răbdare nobile, curtoazie adevărată, așa cum se cuvine unui cap al familiei. — 3T 556.

Unii pastori sunt distrași de la lucrare de legăturile familiale. — Unii pastori sunt foarte ușor abătuți de la lucrarea lor. Se descurajează sau sunt distrași de legăturile de familie și lasă ca interesul tot mai crescând al oamenilor să se stingă din lipsă de atenție. Cu greu se poate estima pierderea adusă lucrării în acest mod. — GW 371.

Soția

Poartă-te tandru cu soția ta. — Poartă-te tandru cu soția ta! Ea are nevoie de toată grija, mângâierea și încurajarea pe care i le-ai promis în jurământul căsătoriei. Nu-i da nici cea mai mică ocazie să-ți pună la îndoială fidelitatea sau dorința sinceră de a-ți îndeplini obligațiile de soț. — 6MR 47.

Succesul sau eșecul unui pastor depinde foarte mult de soția sa. — Soția unui pastor al Evangheliei poate fi ori un ajutor foarte eficient și o mare binecuvântare pentru soțul ei, ori o piedică în lucrarea lui. Depinde foarte mult de soție dacă un pastor va progresa zi de zi în sfera lui de activitate sau dacă va rămâne împotmolit la un nivel ordinar. — AH 355.

[48]

Soțiile nemulțumite îi demoralizează pe pastori. — Mi-a fost arătată viața lui Hristos. Atunci când se compară spiritul Său de sacrificiu de sine cu încercările și suferințele soțiilor unora dintre pastorii noștri, așa-zisele lor sacrificii devin insignifiante. Dacă soția pastorului rostește cuvinte de nemulțumire și descurajare, influența pe care o are asupra soțului ei este una demoralizatoare și tinde să-l împiedice în lucrarea sa, în special dacă succesul lui depinde de influențele care îl înconjoară. Oare trebuie ca slujitorul lui Dumnezeu, în asemenea cazuri, să fie împiedicat sau rupt din câmpul său de lucru pentru a satisface sentimentele soției sale, care se nasc din lipsa dorinței de a-și împlini datoria? Soția ar trebui să-și ajusteze dorințele și plăcerile în funcție de datoria ei și să renunțe la sentimentele ei egoiste de dragul lui Hristos și al adevărului. Satana reușește în mare măsură să controleze eforturile pastorilor prin influența partenerelor lor egoiste și dornice de o viață lipsită de greutate. — 1T 451.

Satana îi controlează pe pastori prin partenerele lor egoiste și dornice de o viață lipsită de greutate. — Satana acționează tot timpul pentru a-i demoraliza și a-i distra de la lucru pe pastorii pe care Dumnezeu i-a ales pentru a predica adevărul. Cel mai eficient mod prin care face acest lucru este prin influențele de acasă, prin partenerele de viață neconsacrate. Dacă le poate controla mințile, atunci, prin intermediul lor, el poate ajunge mult mai ușor la soți, care predică doctrina și Cuvântul pentru a mântui suflete. [...] Satana reușește în mare măsură să controleze eforturile pastorilor

prin influența partenerelor lor egoiste și dornice de o viață lipsită de greutate. — AH 355.

Soțiile de pastor care îi ajută pe ceilalți nu au când să se simtă singure. — Lumina pe care mi-a dat-o Domnul cu privire la soțiile de pastor este aceasta: Dacă trăiesc o viață consacrată lui Dumnezeu, așa cum este de datoria tuturor celor care conlucrează cu El, vor găsi atât de multe suflete pe care să le ajute, încât nu vor avea când să fie singure sau când să cultive vreo formă de egoism. Isus spune: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” [Matei 11:29,30]. Cele care acordă atenție acestei invitații nu vor avea niciun gând de nemulțumire și niciun gând de singurătate. Lucrarea lor este aceea de a împlini voia lui Hristos. Când vor face acest lucru, vor avea pace și odihnă pentru suflet. — 14MR 307.

Faptul că se lasă prea mult influențat de partenera de viață poate fi un risc pentru pastor. — Soția unuia dintre pastorii noștri își tortura continuu soțul, care era un om foarte sensibil, cu sugestii similare celor pe care le-ai exprimat tu. Ea arunca suspiciuni la adresa cuvintelor și a acțiunilor celorlalți și își prezenta opiniile cu atâta putere de convingere, încât soțul ei credea că are calitatea de a discerne foarte bine caracterul oamenilor. Domnul mi-a dat un mesaj pentru acest frate și pentru această soră, dar niciunul dintre ei nu l-a acceptat. El credea despre soția sa că are un discernământ superior și era convins că sugestiile ei sunt perfect adevărate. Orice efort depus pentru a-i deschide ochii sau pentru a îndepărta impresiile greșite pe care le acceptase era văzut ca un tertip merit să-l amăgească. Iar limba nestăpânită a soției sale era mereu la lucru. Orice încercare de a-l salva pe soțul ei de la ruină ea o interpreta ca o tentativă de a-l înlocui cu altcineva. Frații săi au lucrat din răspuțeri ca să-l salveze, dar planurile lor erau considerate scheme secrete prin care să îi fie afectată influența. Astfel, lucrarea lui Dumnezeu a fost contracarată de influența din cămin. — 12MR 341.

Lucrătorii cu probleme în căsnicie dau impresia că sunt victime, când, de fapt, partenerele lor de viață sunt adevăratele victime. — Nu pot lăsa impresia că scuz traiectoria pe care a luat-o căsnicia ta. A-ți părăsi soția și familia este o ofensă înaintea lui Dumnezeu și trebuie să prezint problema așa cum este ea în realitate,

în fața președintelui conferinței tale, fratele Williams. Am sperat că, atunci când îți vei conștientiza amăgirea, îți va părea rău pentru ceea ce ai făcut, că vei trăi acea pocăință de care nu te vei căi niciodată. Dar experiența mea din Armadale și povara pe care am simțit-o acolo m-au făcut să sufăr mult, iar probleme cu privire la viața ta trecută mi-au fost prezentate mult mai în detaliu. [...] Ai crezut că ți se va oferi acreditarea de pastor al Evangheliei, dar, dacă ți s-ar fi dat, aceasta ar fi fost o pată pe cauza lui Dumnezeu. Te-ai descris ca fiind victima, însă în realitate soția ta a fost rănită cel mai mult. Nu ar fi trebuit niciodată să fie tratată așa cum ai tratat-o tu. Ai avut un așa comportament față de copiii tăi, încât soția ta nu a avut altă opțiune decât să divorțeze de tine. Modul autoritar în care i-ai disciplinat a rănit-o și a marcat-o, aducând-o aproape în pragul nebuniei. — TSB 213.

Copiii

[49]

Prima datorie a pastorilor este față de copiii lor. — Pastorul are o mulțime de datorii de îndeplinit, atât aproape, cât și departe, dar prima sa datorie este față de copiii săi. El nu ar trebui să se lase atât de prins cu datoriile din afară, încât să neglijeze educația de care au nevoie copiii săi. S-ar putea să considere că datoriile de acasă nu sunt la fel de importante, însă, în realitate, ele stau chiar la baza prosperității indivizilor și a societății. În mare măsură, fericirea bărbaților și a femeilor și succesul bisericii depind de influența din cămin. În îndeplinirea corectă a datoriilor cotidiene ale vieții sunt implicate interese veșnice. Lumea nu are nevoie atât de mult de minți luminate, cât de oameni buni, care să fie o binecuvântare în căminul lor. — GW 204.

Indiferent cât de mari ar fi capacitățile tale, nu Îl slujești așa cum se cuvine pe Dumnezeu dacă îți neglijezi copiii. — Cei care își dau seama că sunt deficitari la capitolul conducerii familiei, chestiune care privește sentimentul utilității și fericirea viitoarelor generații, ar trebui să studieze cu asiduitate acest subiect. Ca o scuză, mulți arată către copiii pastorilor, ai profesorilor și ai altor oameni cu reputație de persoane învățate și evlavioase și susțin că, dacă acești oameni, cu toate avantajele de care dispun, au dat greș în a-și conduce familia, atunci cei care se află în situații mai puțin favorabile

nu au nicio speranță că vor reuși să facă asta. Întrebarea care ar trebui să fie clarificată este: Le-au oferit oare acești oameni copiilor lor ceea ce trebuiau să le ofere — un exemplu bun, o educație evlavioasă și limite corespunzătoare? Neglijând aceste aspecte esențiale, astfel de părinți dau societății copii cu minți dezechilibrate, refractari la reguli și indiferenți față de datoriile practice ale vieții. Astfel, ei fac lumii un deserviciu care întrece tot binele care ar rezulta de pe urma eforturilor lor. Acei copii le lasă moștenire urmașilor lor propriul caracter pervertit și, în același timp, exemplul și influența lor negativă corup societatea și fac ravagii în biserică. Nu putem crede că vreun om, indiferent cât de mari sunt capacitățile și rezultatele sale, îi slujește așa cum se cuvine pe Dumnezeu sau pe semenii săi când își neglijează propriii copii. — ST, 9 februarie 1882.

Influența negativă a familiilor pastorilor cauzează un rău mai mare decât binele rezultat de pe urma slujirii lor. — Asupra ta, frate B., ca slujitor al lui Dumnezeu, atârnă o dublă obligație: să-ți conduci bine casa și să-ți ții copiii în frâu. Dar tu ai fost încântat de talentele lor și le-ai scuzat greșelile. Păcatele lor nu ți s-au părut foarte grave. L-ai întristat pe Dumnezeu și aproape că ți-ai ruinat copiii prin faptul că ți-ai neglijat datoria. Mai mult, ai continuat să-ți neglijezi datoria și după ce Domnul te-a muștră și ți-a dat sfaturi. Paguba adusă cauzei lui Dumnezeu prin influența voastră, ca familie, în diferitele locuri unde ați trăit este mai mare decât binele pe care ai reușit să îl faci. Ai fost orbit și înșelat de Satana cu privire la familia ta. Și tu, și soția ta ați făcut din copii egali voștri. Iar ei au făcut ce au vrut. Acesta este, din nefericire, un impediment în calea lucrării tale ca pastor al lui Hristos, iar neglijarea datoriei de a-ți ține copiii în frâu a dus la un rău și mai mare, care amenință să distrugă roadele activității tale. — 2T 620.

Păstorii care eșuează acasă vor eșua și la biserică. — Cel care s-a angajat în lucrarea de slujitor al Evangheliei trebuie să fie credincios în viața de familie. După cum, în lucrarea pastorală, este esențial să-și folosească puterile date de Dumnezeu pentru a câștiga suflete pentru biserică, la fel de esențial este ca, în calitate de tată, să-și folosească talentele pe care i le-a dat Dumnezeu pentru a face din cămin un simbol al familiei cerești. Ca preot în cămin și ambasador al lui Hristos în biserică, în viața sa ar trebui să se vadă caracterul lui Hristos. Trebuie să vegheze cu credincioșie asupra sufletelor, având

în vedere că va trebui să dea socoteală pentru ele. Slujirea sa nu ar trebui să fie caracterizată de neglijență și neatenție. Dumnezeu nu va trece cu vederea păcatele celor care nu au o înțelegere clară cu privire la responsabilitatea sfântă pe care o implică acceptarea poziției de pastor al unei biserici. Cel care nu reușește să fie în casa lui un păstor credincios și cu discernământ cu siguranță nu va reuși să fie la biserică un păstor credincios al turmei lui Dumnezeu. — 6MR 49.

CAPITOLUL 16 - Relațiile cu ceilalți

Comunitatea locală

Nu trebuie să ridicăm un zid între noi și lume. — Cea mai mare nevoie a noastră este aceea de a avea o inimă curată și o minte înțeleaptă. Împotriva lui Hristos s-au vehiculat tot felul de minciuni răuvoitoare și astfel de minciuni vor fi vehiculate și împotriva celor care păzesc poruncile lui Dumnezeu. Cum vor putea fi dovedite ele ca fiind neîntemeiate? Oare prin ridicarea unui zid între noi și lume? Rugăciunea lui Hristos răspunde acestui punct: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume” [Ioan 17:15,16]. Deși misiunea noastră este una agresivă, ea trebuie să fie îndeplinită pe baza unor principii biblice. Toate demersurile noastre trebuie să fie realizate cu o simplitate ca a lui Hristos, cu răbdare, îngăduință și dragoste pentru Dumnezeu și pentru Mântuitorul. Lucrarea noastră este aceea de a convinge, nu de a condamna. Oamenii din jurul nostru au aceleași infirmități ca și noi. — 2MR 195.

Nu denunțați celelalte confesiuni. — Atunci când intră într-un câmp nou, cei cărora le lipsesc Duhul și puterea lui Dumnezeu încep să denunțe celelalte confesiuni, crezând că îi pot convinge pe oameni cu privire la adevăr prezentând inconsecvențele din bisericile populare. Uneori, poate părea necesar să vorbim despre aceste lucruri, dar în general astfel de acțiuni nu fac altceva decât să creeze o prejudecată împotriva lucrării noastre și să închidă urechile multora dintre cei care, altfel, ar fi ascultat adevărul. Dacă ar fi într-o legătură strânsă cu Hristos, acești învățători ar avea înțelepciunea divină de a ști cum să îi abordeze pe oameni. — 4T 535.

Pastorii nu ar trebui să creeze schisme angajându-se în lupte pe scena politică. — Cei care ocupă poziția de profesori, pastori sau colaboratori ai lui Dumnezeu pe orice front nu au de dus nicio luptă pe scena politică. Cetățenia lor este în cer. Domnul îi cheamă să fie un popor separat și special. Nu vrea nicio schismă

în corpul credincioșilor. Oamenii Săi trebuie să posede elementele reconcilierii. Este treaba lor să-și facă dușmani în lumea politică? Nu, nu! Ei trebuie să arate că sunt supuși ai împărăției lui Hristos, purtând steagul pe care stă scris: „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” [Apocalipsa 14:12]. Trebuie să poarte povara unei lucrări speciale, a unui mesaj special. Avem o responsabilitate personală, iar aceasta trebuie descoperită înaintea universului ceresc, înaintea îngerilor și înaintea oamenilor. Dumnezeu nu ne cere să ne sporim influența amestecându-ne cu societatea, intrând în relații cu oamenii pe probleme politice, ci evidențiindu-ne ca părți individuale din marele Său întreg și avându-L pe Hristos drept cap. Hristos este Prințul nostru, iar noi, ca supuși ai Lui, trebuie să facem lucrarea pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu. — FE 478.

Personalul clerical al altor confesiuni

Slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să îi abordeze pe pastorii de altă religie. — Ar fi trebuit să se facă o lucrare mai mare pentru cei aflați în poziții înalte. Cei ce duc ultimul mesaj de milă unei lumi decăzute nu ar trebui să îi omită pe pastori. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să îi abordeze ca unii care au un interes profund pentru bunăstarea lor și apoi să mijlocească pentru ei în rugăciune. Dacă refuză să accepte invitația, spuneți-I Stăpânului despre acest lucru, și atunci v-ați îndeplinit datoria. — RH, 8 mai 1900.

Rugați-vă pentru și împreună cu pastorii de altă confesiune. — Pastorii noștri ar trebui să caute să se apropie de pastorii din alte confesiuni. Rugați-vă pentru și împreună cu acești oameni, pentru care Hristos mijlocește. Ei au o responsabilitate solemnă. Ca mesageri ai lui Hristos, noi ar trebui să manifestăm un interes profund și sincer față de acești păstori de turmă. — 6T 78. [51]

Este nevoie de curaj moral ca un pastor să treacă de partea Sabatului. — Se cere curaj moral pentru a lua hotărârea de a păzi poruncile Domnului. Un oponent al adevărului a spus cândva că numai cei șovăielnici, nesăbuiți și ignoranți ar renunța la bisericile lor pentru a ține ziua a șaptea ca Sabat. Dar un pastor care îmbrățișase adevărul i-a răspuns: „Dacă ai impresia că doar cei șovăielnici fac asta, ia încearcă și tu!” Este nevoie de curaj moral, fermitate, hotăr-

râre, perseverență și foarte multă rugăciune pentru a trece de partea taberei nepopulare. — Ev 240.

Pastorii din alte confesiuni, dacă se vor converti cu adevărat la mesajul nostru, vor fi instrumente fine în mâinile lui Dumnezeu. — Poporul nostru a pierdut mult urmând concepțiile înguste conform cărora nu trebuie să se meargă la oamenii cei mai inteligenți sau cu educație superioară. Prea adesea lucrarea s-a făcut de așa manieră, încât să se lase impresia celor necredincioși că nu este una importantă — un soi de grupare răzleată caracterizată de entuziasm religios, care nu merită luată în seamă. S-a pierdut mult prin lipsa unor metode înțelepte de lucru. Ar trebui depuse toate eforturile ca lucrarea să capete caracter și demnitate. E nevoie de multă înțelepciune pentru a ajunge la pastori și la oamenii cu influență. De ce oare ar trebui să-i neglijăm așa cum am făcut-o până acum? Acești oameni sunt responsabili înaintea lui Dumnezeu direct proporțional cu talantii pe care El li i-a încredințat. Acolo unde s-a dat mult, se va cere mult. N-ar trebui oare să studiem mai profund și să ne rugăm mai mult pentru înțelepciune astfel încât să învățăm cum putem să ajungem la aceste categorii de oameni? Nu ar trebui oare să folosim înțelepciune și tact pentru a câștiga aceste suflete, care, dacă s-ar converti cu adevărat, ar fi instrumente fine în mâinile lui Dumnezeu pentru a ajunge la alții? — Ev 562, 563.

Oamenii din alte culturi

Cei ce sunt aproape de Hristos se ridică deasupra diferențelor de culoare a pielii sau de statut social. — Cel ce este strâns legat de Hristos se ridică deasupra prejudecăților legate de culoarea pielii sau de statutul social. Credința sa se prinde de realitățile veșnice. Autorul divin al adevărului este Acela care trebuie să fie înălțat. Trebuie să ne umplem inimile cu credința care lucrează prin dragoste și care curățește sufletul. Trebuie să urmăm exemplul bunului samaritean. — 9T 209.

Atunci când Duhul Sfânt intervine, toate prejudecățile se vor topi și ne vom apropia de Dumnezeu ca o frățietate unită. — Atunci când Duhul Sfânt mișcă mințile oamenilor, toate plângerile mărunte și acuzațiile dintre un om și aproapele său vor fi date la o parte. Razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii vor străluci

în minte și în suflet. În cadrul închinării pe care I-o aducem lui Dumnezeu nu se va face nicio deosebire între bogat și sărac, alb și negru. Toate prejudecățile se vor topi. Când ne vom apropia de Dumnezeu, vom fi o frățietate unită. Suntem străini și călători, îndreptându-ne spre o țară mai bună, cerească. Acolo, toată mândria, toate acuzațiile și toată autoamăgirea își vor găsi pentru totdeauna sfârșitul. Orice mască va fi lepădată și „Îl vom vedea așa cum este” [1 Ioan 3:2]. Acolo cântările noastre vor prinde tema inspiratoare, iar lauda și mulțumirea se vor înălța către Dumnezeu. — RH, 24 octombrie 1899.

Diferențele sociale ar trebui să fie vrednice de dispreț. — Crucea de pe Calvar ar trebui să facă să pălească diferențele sociale și să devină vrednice de dispreț. Dacă Domnul este atât de plin de har, încât îi primește pe păcătoșii albi și le iartă păcatele, oferindu-le asigurarea unei vieți mai înalte și speranța unui loc în familia celor mântuiți atunci când va veni pe norii cerului și morții cei drepti se vor ridica din morminte pentru a-L întâlni, oare nu-i va primi El și pe păcătoșii negri și nu le va ierta și lor păcatele? Oare lor nu le oferă aceeași speranță pe care le-a oferit-o albilor? Oare nu-i va primi El ca fii și fiice dacă vor crede în El? Oare nu-i va scoate El din ignoranță și din degradare prin împlinirea planului Său? Oare nu-Și dorește El ca, prin intermediul mult mai favorizaților albi, care pretind că sunt copiii aceluiași Tată, să-i ridice și să-i înobileze și pe ei? — Ms 70, 1902 (citată în SpM 220, 221).

Diferența rasială nu este una permanentă. — Au fost ridicate ziduri de separație între albi și negri. Aceste ziduri de prejudecăți se vor prăbuși singure ca zidurile Ierihonului atunci când creștinii vor asculta de Cuvântul lui Dumnezeu, care le poruncește să aibă o dragoste supremă față de Creatorul lor și o dragoste imparțială pentru aproapele lor. [...] Fiecare biserică ai cărei membri pretind că au adevărul pentru acest timp să privească la această rasă neglijată și asuprită, care, ca rezultat al sclaviei, a fost privată de privilegiul de a gândi și a acționa pentru sine. — RH, 17 decembrie 1895.

Nu îndrăznim să ignorăm prejudecățile rasiale existente. — Sunt împovărată, greu împovărată de lucrarea din rândurile populației de culoare. Evanghelia trebuie să fie prezentată și asupritei rase negre. Însă trebuie să avem mare grijă în eforturile depuse pentru ridicarea acestor oameni. Între albi din multe locuri există

puternice prejudecăți împotriva negrilor. Am vrea să ignorăm aceste prejudecăți, dar nu putem face asta. Dacă am acționa ca și cum ele nu ar exista, nu le-am putea prezenta albilor această lumină. Trebuie să luăm situația așa cum este și să acționăm cu înțelepciune și inteligență. — 9T 204.

Prejudecățile cauzate de obiceiurile naționale nu ar trebui să constituie un obstacol în calea lucrării. — Lucrătorii noștri trebuie să fie ferm hotărâți să o rupă cu obiceiurile împământenite ale oamenilor ori de câte ori acest lucru este esențial pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Aceasta s-ar fi dezvoltat mult mai mult în Europa dacă unii dintre cei care au îmbrățișat adevărul nu ar fi atât de legați de obiceiurile și tradițiile lor naționale. Ei insistă că pastorii noștri trebuie să-și adapteze eforturile la aceste obiceiuri și prejudecăți, altfel nu vor realiza nimic. Ideea aceasta a avut o influență restrictivă asupra lucrării, încă de la începutul ei. Efortul depus pentru conformarea la obiceiurile englezești — a mânca și a bea englezește, a te îmbrăca și a dormi englezește — au restrâns lucrarea, care este acum cu ani de zile în urmă față de nivelul la care ar fi putut să fie. Efortul de a fi în conformitate cu obiceiurile și ideile franțuzești a limitat lucrarea din Franța. Mă doare inima atunci când îi aud pe frați spunând că unul ca X sau Y nu înțelege cum trebuie să se lucreze cu aceste naționalități. Oare nu știe Dumnezeu ce nevoi au oamenii și nu-i va călăuzi El pe slujitorii Săi? Oare nu este adevărul unul singur? Oare nu sunt învățăturile Bibliei una? Să le dea Domnul mesagerilor Săi cuvintele care trebuie spuse, că eforturile lor nu vor fi lipsite de binecuvântarea Sa! — RH, 8 decembrie 1885.

Nu ar trebui să creăm interese separate între diferitele naționalități. — De-a lungul acestor întâlniri, m-am simțit îndemnată de Duhul lui Dumnezeu să le imprim tuturor în suflet importanța cultivării dragostei și a unității. Am încercat să prezint pericolul creării unor interese separate între diferitele naționalități. — RH, 3 noiembrie 1885.

Fiți blânzi și răbdători cu greșelile celorlalți. — Hristos nu a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească, iar atunci când dragostea Lui domnește în inimă, Îi vom urma exemplul. Dacă însă pe primul loc în mintea noastră sunt gesturile nedrepte și lipsite de amabilitate ale celorlalți, ni se va părea imposibil să îi iubim așa cum ne-a iubit pe noi Hristos; pentru că sunt puține persoanele care, atunci când ajungem să le cunoaștem mai bine, să nu dezvăluie trăsături de caracter dezagreabile. Chiar cei mai buni dintre noi au aceste trăsături neplăcute; iar atunci când ne alegem prietenii, ar trebui să îi alegem pe cei care nu ne vor părăsi în momentul în care vor descoperi că nu suntem perfecți. Se cere îngăduință reciprocă. Ar trebui să ne iubim și să ne respectăm reciproc, fără a ne împiedica de greșelile și de imperfecțiunile pe care nu putem să nu le vedem; căci acesta este spiritul lui Hristos. Ar trebui să cultivăm umilința și o anumită doză de neîncredere în noi înșine, precum și blândețe și răbdare cu greșelile celorlalți. Această atitudine va elimina tot egoismul nostru îngust și ne va face generoși și cu inima largă. — ST, 5 martie 1885.

Reprezentanții lui Hristos

Prin slujitorii Săi, Hristos umblă vizibil pe pământ. — Ambasadorii lui Hristos au o lucrare solemnă și importantă, care asupra unora apasă mult prea ușor. Hristos este preot în Sanctuarul de sus, dar, prin delegații Săi, este și preotul bisericii Sale de pe pământ. El le vorbește oamenilor prin anumiți bărbați pe care i-a ales și Își duce mai departe lucrarea în același mod în care, în zilele umilinței Sale, umbla vizibil pe pământ. Deși s-au scurs secole de atunci, trecerea timpului nu a schimbat promisiunea făcută ucenicilor Săi la despărțire: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” [Matei 28:20]. De la înălțarea lui Hristos până astăzi, oameni aleși de Dumnezeu, a căror autoritate venea de la El, au

devenit învățători ai credinței. Hristos, adevăratul Păstor, Își conduce lucrarea prin intermediul acestor sub-păstori. Astfel, poziția celor care trudesc în Cuvânt și doctrină devine una foarte importantă. Acționând în locul lui Hristos, ei îi îndeamnă pe oameni să facă pace cu Dumnezeu. — 4T 393.

Orice pastor care nu are în inimă dragostea lui Isus se va da de gol. — Îmi pare atât de rău că suflete sărmâne, nereușind să găsească alinare, apelează la sora White. Vreau să aibă încredere că păstorii turmei vor avea grijă de turma lui Dumnezeu. Orice slujitor al lui Hristos care nu are în inimă prețioasa dragoste a lui Isus se va da de gol. Domnul Isus i-a dat fiecărui om lecții prețioase din Cuvântul Său sfânt. Hristos este modelul nostru. Chipul Său va fi manifestat în caracterul celor care își supun viața Lui. Atunci puterile mentale și fizice vor fi reînnoite zilnic, pentru că adevăratul credincios va mânca și va bea în fiecare zi din trupul și sângele Fiului lui Dumnezeu. Isus spune: „Carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață” [Ioan 6:63]. — EGW»88 1276.

Umblați cu Hristos, vorbiți despre El, exemplificați-L. — A fi pastor înseamnă cu mult mai mult decât doar a predica. Pentru a împlini această lucrare sacră și importantă, cu implicații veșnice, e vital ca pastorul să fie un om evlavios, altfel eforturile sale nu vor fi acceptate de Dumnezeu. Trebuie să nu aibă o părere prea mare despre sine sau despre capacitățile sale, ci, în fața concepției înalte pe care o are despre mila și inegalabila iubire a lui Isus Hristos, să piardă din vedere sentimentul propriei importanțe. Atunci va avea o relație strânsă cu Dumnezeu. Viața sa de evlavie și de adevărată sfințenie, pe care o duce cu el oriunde merge și care se împletește cu toate eforturile sale, îl face un lucrător eficient și plin de succes. Este un colaborator al lui Hristos, credincios în lucrarea care i-a fost încredințată, așa cum Hristos a fost credincios în lucrarea Sa. În cuvânt și în faptă, el nu-și va înălța eul, ci își va concentra conversațiile în jurul lui Hristos, se va ruga lui Hristos, Îl va predica pe Hristos. Acesta este tipul de slujire care dovedește că lucrătorul a fost chemat și ales de Dumnezeu pentru sfânta Sa lucrare. — RH, 22 februarie 1887.

[54]

Bazați-vă mai mult pe faptul că Îl cunoașteți pe Hristos decât pe cunoștințele pe care vi le-ați însușit din cărți. — În timpu-

rile de astăzi, chiar înainte de a doua venire a lui Hristos pe norii cerului, Domnul cheamă oameni care să se implice și să pregătească un popor care să stea în picioare în marea zi a Domnului. Cei care au petrecut mult timp adânciți în studiul cărților nu manifestă în viețile lor acea slujire serioasă, esențială pentru acest timp din urmă. Ei nu le vorbesc oamenilor despre Dumnezeu în mod simplu, direct. Printre pastori și studenți se simte nevoia infuziei cu Duhul lui Dumnezeu. Apelurile sincere, făcute cu rugăciune, care vin din sufletul unui mesager cu totul dedicat vor convinge oamenii. Nu va fi nevoie de oameni învățați care să facă asta, pentru că ei depind mai mult de cunoștințele din cărți decât de cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, pe care L-a trimis El. Toți cei ce Îl cunosc pe singurul Dumnezeu viu și adevărat Îl vor cunoaște și pe Isus, singurul Său Fiu, și Îl vor predica pe Hristos, și pe El răstignit. — 2SM 152.

Pastorii hristocentriți au biserici care cresc. — Am simțit durere în suflet atunci când am văzut adevărata stare a lucrurilor. În bisericile noastre sunt oameni necinstiți, imorali. În această mare conferință [Michigan], în locul progresului constant spre un standard mai înalt, mai sfânt, nu există decât declin. În biserici, pastorii nu îndeplinesc lucrarea care se cere, pentru că mulți nu poartă povara sufletelor pentru care lucrează. Adevărul nu le-a sfințit inimile.

Este nevoie de lucrarea cea mai serioasă, mai devotată și mai plină de abnegație — predicarea adevărului, predicarea lui Hristos, a unui Hristos viu. O, dacă toți lucrătorii noștri ar conlucra cu Dumnezeu, nu pierzând vremea, nu privind cu desconsiderare responsabilitățile sacre, adevărurile solemne și sfinte a căror predicare hotărăște destinul sufletelor, ci reprezentându-L pe Hristos în toate lucrurile, veghind asupra sufletelor ca unii care trebuie să dea socoteală zi de zi, ceas de ceas, trăind în lumină! Aceasta este singura metodă pe care o puteți urma în siguranță în biserici și printre oamenii din orașe și sate pentru a răspândi lumina primită de la Soarele Neprihănirii.

Pentru a face asta, trebuie să consacrați mult timp rugăciunii. Fraților, stăruțiți în rugăciune! Atunci când sunteți în societate, când sunteți obligați să vă aflați în mijlocul unor oameni frivoli, neglijenți și lipsiți de respect, nu trebuie să vă coborâți la nivelul lor și să vă angajați în discuții ieftine și ușurate, ci să înălțați cereri spre cer ca Dumnezeul tuturor harurilor să vă păzească sufletele în dragostea lui

Hristos. Când lucrătorii vor avea o astfel de legătură cu Dumnezeu, se va vedea o creștere continuă în fiecare biserică din Michigan binecuvântată cu acest tip de lucrare. — 2SAT 73, 74.

Mulți pastori pot vorbi despre doctrine, dar nu cunosc lecțiile lui Hristos. — Pastorul nu poate da altora ceea ce el însuși nu are. Dacă Hristos nu rămâne în suflet, cum Îl putem prezenta altora în cuvinte armonioase de dragoste? Mulți sunt capabili să discute despre puncte doctrinare, dar nu cunosc lecțiile lui Hristos. Astfel de oameni nu pot fi o binecuvântare nici la amvon, nici la gura sobei. — RH, 2 septembrie 1890.

Adevărata dragoste pentru Hristos va duce în mod direct la o ascultare din inimă de întreaga Lege a lui Dumnezeu. — Deși mărturisesc că se bucură de mijlocirea și harul lui Isus Hristos, oamenii nu ar trebui să uite că nu pot ajunge în armonie cu Hristos cât timp în inimile lor este un duh de război contra poruncilor Tatălui Său. Dragostea, adevărata dragoste pentru Hristos, îi va duce în mod direct pe oameni la o ascultare din inimă de întreaga Lege a lui Dumnezeu și la o pocăință profundă ori de câte ori vor încălca sau îi vor învăța, prin exemplul lor, și pe alții să încalce chiar și cea mai mică dintre poruncile lui Dumnezeu. Pastorii care liniștesc conștiințele oamenilor prin faptul că, în diferite moduri, iau parte alături de ei la încălcarea Legii divine se bucură de neleguire. Iar când Hristos vine pentru judecată, cele mai neînfricate inimi, cele mai încrezătoare persoane, care se laudă cu realizările lor religioase, deși calcă Legea lui Dumnezeu, vor leșina și se vor prăbuși; orice voce justificatoare va amuți, orice inimă coruptă în neascultarea ei va fi arătată în adevărata ei lumină. Îi vor învinui pe prietenii lor că le-au insuflat atitudinea de dispreț față de Legea lui Dumnezeu, dar cele mai grele acuzații vor cădea asupra pastorului necredincios care a pretins că este trimis de Dumnezeu ca să le arate calea mântuirii. Ispititori și ispitiți deopotrivă vor suferi condamnarea în funcție de responsabilitatea și de răul pe care l-au cauzat prin faptul că i-au făcut și pe alții să încalce Legea divină. Dintre toate păcatele pe care le va pedepsi Dumnezeu, niciunele nu sunt mai grave în ochii Săi ca acelea care îi ispitesc și îi încurajează și pe alții să păcătuiască.

[55] Dumnezeu ar vrea ca pastorii Săi să arate oricând și oriunde că sunt de partea Lui, loiali poruncilor Sale în această lume răzvrătită, muștrându-i astfel pe cei neascultători, oricât de dificil sau de contrar

sentimentelor lor ar fi acest lucru. „Voi cinsti pe cine mă cinstește”, zice Domnul [1 Samuel 2:30]. Dumnezeu așteaptă de la cei care și-au asumat misiunea Lui să fie loiali cerințelor Sale și să înalțe în fața lumii caracterul nobil al acestora. — ST, 20 mai 1880.

Nu vă îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos, pentru ca, apoi, să-I călcați în picioare Legea. — Legea Lui generează convingeri în toți oamenii. Păcătoșii își doresc să scape de ea și mulți dintre cei care se numesc creștini își acoperă sufletele păcătoase și ipocrite cu mantia neprihănirii lui Hristos, după care calcă în picioare Legea lui Dumnezeu. Închinarea pe care această categorie de persoane I-o aduce lui Dumnezeu este similară cu jertfa adusă de Balaam în numele lui Balac. Ambele sunt la fel de ofensatoare la adresa lui Dumnezeu. — ST, 2 decembrie 1880.

Biserica (partea pastorului)

Păstorii cei buni își iubesc oile.— Pastorul care poartă adevărul sacru pentru aceste ultime zile trebuie să se distingă de cei falși și să arate clar, prin viața sa de evlavie practică, deosebirea existentă între adevăratul păstor și cel mincinos. Păstorul cel Bun a venit pentru a căuta și a mântui ceea ce era pierdut. El a manifestat în lucrarea Sa dragoste pentru oile Sale. Toți păstorii care lucrează sub conducerea Păstorului celui mare vor avea caracteristicile Sale; vor fi blânzi și smeriți cu inima. Credința de copil aduce odihnă sufletului, acționează cu dragoste și este întotdeauna interesată de alții. Dacă Spiritul lui Hristos locuiește în pastori, ei vor fi ca Hristos și vor face faptele lui Hristos. — 4T 377.

E posibil ca păstorii să se îngrijească mai mult de ei decât de oile lor.— Frate R., mi-a fost arătat în ce contrast major cu cerințele Cuvântului lui Dumnezeu este lucrarea ta. Ești neglijent în cuvinte și în comportament. Oile au povara de a se îngriji de păstor, de a-l avertiza, de a-l muștra, de a-i da sfaturi și de a plânge pentru comportamentul iresponsabil al acestuia, care, prin faptul că a acceptat acest rol, recunoaște că este purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu. Și totuși îi pasă mai mult de sine decât de bieteile oi. Tu nu simți o povară pentru suflete. Nu mergi la lucru plângând și rugându-te pentru suflete, astfel încât păcătoșii să fie convertiți. Dacă ai fi făcut

asta, ai fi sădit o sămânță din care, după multe zile, ar fi răsărit o plantă ce ar fi adus roade pentru slava lui Dumnezeu. — 3T 234.

Pastorii neconsacrați îi descurajează pe membri. — Cazul tău, frate R., este unul asemănător. Însă responsabilitatea unui pastor al lui Hristos, care trebuie să avertizeze lumea cu privire la judecata viitoare, este cu mult mai importantă decât aceea a unui muncitor obișnuit, după cum lucrurile veșnice sunt mai importante decât cele trecătoare. Dacă pastorul Evangheliei va ceda înclinației sale în loc să se lase condus de datorie, dacă va face pe plac eului cu prețul pierderii puterii spirituale, rezultatul se va vedea cu ochiul liber, iar, la judecată, sufletele se vor ridica să-l condamne pentru necredințioșia sa. Sângele acestor suflete se va găsi pe hainele sale. Pastorului neconsacrat poate că i se va părea neimportant faptul că are toane, că este impulsiv și neconsacrat, că zidește și apoi dărâmă, că demoralizează, amărăște și descurajează exact acele suflete convertite de adevărul pe care l-a prezentat. Este un lucru trist să piardă tocmai încrederea celor pentru a căror mântuire a lucrat. Dar rezultatul adoptării unui comportament neînțelept nu va fi niciodată înțeles decât atunci când pastorul va vedea așa cum vede Dumnezeu. — 3T 243.

Ce scuză ar putea avea un păstor pentru faptul că lasă ca turma să se rătăcească? — Care e menirea unui păstor dacă nu aceea de a fi atent la orice pericol, ca oile să nu cumva să fie atacate sau mâncate de lupi? Ce scuză ar putea invoca un păstor pentru că a permis ca turma să rătăcească de la adevărata pășune și ca lupii să o împrăștie și să o devoreze? Cum ar putea să stea în picioare scuza aceluia păstor care spune că oile l-au rătăcit? Ele au părăsit pășunea cea adevărată și l-au rătăcit pe el? O astfel de scuză ar fi un puternic argument împotriva capacității păstorului de a-și păzi oile. Ceilalți nu ar mai avea încredere în el; nimeni nu l-ar mai considera un păstor credincios, capabil să vegheze asupra oilor sale și să le aducă înapoi în caz că se rătăcesc de la calea cea dreaptă. — 1T 314, 315.

Mărturisirea propriilor greșeli va încuraja un spirit de mărturisire în biserica ta. — Cei care mărturisesc că sunt slujitori ai viului Dumnezeu trebuie să fie dispuși să-și asume rolul de slujitori ai tuturor, în loc să se înalțe mai presus decât frații lor, și trebuie să aibă un spirit blând și binevoitor. Dacă greșesc, trebuie să fie gata

să mărturisească totul. Onestitatea intențiilor nu stă ca scuză pentru nemărturisirea greșelii. Mărturisirea nu le va scădea din încrederea pe care biserica le-o acordă ca mesageri și va oferi un bun exemplu; în biserică va fi încurajat un spirit de mărturisire și rezultatul va fi o dulce unire. Cei care își asumă identitatea de învățători trebuie să fie modele de evlavie, de blândețe și de umilință și, având un spirit blând, să câștige suflete la Isus și la adevărul Bibliei. Un slujitor al lui Hristos trebuie să fie curat în conversație și în acțiuni. Întotdeauna ar trebui să nu uite că el mânuiește cuvinte inspirate, cuvintele unui Dumnezeu sfânt. Trebuie să nu uite de asemenea că turma îi este încredințată în grijă și că el trebuie să poarte cazurile lor și să le prezinte înaintea lui Isus așa cum El le prezintă înaintea Tatălui. — EW 102.

Ajută-ți biserica să înțeleagă de ce nu ar trebui să se aștepte ca pastorul să le slujească membrilor. — Inima mi s-a umplut de tristețe atunci când am privit peste câmp[ul misionar] și am văzut pârloage. Ce înseamnă asta? Unde sunt cei care să stea ca reprezentanți ai lui Isus Hristos? Cine simte o povară pentru sufletele care nu pot primi adevărul până când acesta nu le este adus? Pastorii noștri întârzie pe lângă biserici ca și cum îngerul milei nu ar face eforturi pentru a mântui suflete.

Dumnezeu îi socotește pe acești pastori responsabili de sufletele celor care se află în întuneric. El nu vă cheamă să mergeți acolo unde nu este nevoie de doctor. Încă de când puneți bazele bisericilor, ajutați-i pe membri să înțeleagă că nu ar trebui să se aștepte ca pastorul să le slujească și să-i hrănească în permanență. Ei au adevărul, ei știu care este adevărul. Ar trebui să aibă rădăcini în ei înșiși. Acestea ar trebui să se împlânte adânc, pentru ca ei să se poată înălța tot mai sus. Ei trebuie să fie bine înrădăcinați și întemeiați în credință. — EGW»88 1752.

Biserica (partea membrilor)

Membrii ar trebui să lupte cu Dumnezeu în rugăciune pentru pastorii lor. — Frați și surori, ați uitat că rugăciunile voastre ar trebui, ca niște seceri ascuțite, să-i însoțească pe lucrători în marele câmp al secerișului? Atunci când tinerii merg să predice adevărul, ar trebui să organizați sesiuni de rugăciune pentru ei. Rugați-

vă ca Dumnezeu să îi aducă în legătură cu El Însuși și să le dea înțelepciune, har și cunoștință! Rugați-vă ca Dumnezeu să-i păzească de capcanele lui Satana și să le păstreze curăția în gânduri și sfințenia în inimă. Vă îndemn pe voi, cei ce vă temeți de Domnul, să nu pierdeți timpul în discuții fără folos sau în activități inutile, care doar gâdilă mândria și dau apă la moară apetitului! Timpul astfel câștigat petreceți-l în luptă cu Dumnezeu pentru pastorii voștri! Ridicați-le mâinile așa cum au făcut Aaron și Hur pentru Moise! — 5T 162.

Membrii ar trebui să lucreze cu pastorii lor, nu să pună poveri asupra lor. — Vă îndemn, frații și surorile mele, ca, în puterea lui Isus, să aveți încredere în forțele proprii. Nu așezați greutatea problemelor și a poverilor voastre asupra pastorilor voștri! Hristos v-a invitat să mergeți la El, purtătorul vostru de poveri. Dacă i le comunicați pastorului într-o stare de necredință și lipsă de consacrare față de Dumnezeu, puneți greutatea voastră pe inima lui și îi răpiți timpul și puterea pe care Dumnezeu îi cere să le folosească pentru a duce mesajul la cei ce nu l-au auzit. Fraților, nu mai bine ați lucra alături de ambasadorii lui Hristos în încercarea de a câștiga suflete pentru adevăr? Atunci când sunteți ispitiți să deveniți necredincioși și descurajați, faptul că discutați despre credință cu alții și că le prezentați adevărul celor care se află în întuneric se va dovedi cel mai bun remediu. Extindeți eforturile pe care le faceți pentru vecinii voștri și pentru cei care nu au privilegiile întâlnirilor noastre! Sădiți semințele adevărului de-a lungul tuturor apelurilor și încurajați inimile slujitorilor lui Dumnezeu atunci când vă vizitează, arătându-le că nu ați fost leneși, ci, prin intermediul vostru, una sau mai multe persoane au fost aduse de la întuneric la lumină! Puteti să vă mențineți deasupra descurajării și a îndoielii făcându-vă un obicei din a vă ruga zilnic ca binecuvântarea lui Dumnezeu să rămână asupra celor care le prezintă oamenilor mesajul solemn de avertizare. Rugăciunile voastre să îi însoțească, asemeni unor seceri ascuțite, pe slujitorii lui Dumnezeu în câmpul secerișului. Dumnezeu va asculta rugămintile stăruitoare ale poporului Său. Rugăciunea credinței va mișca brațul lui Dumnezeu. — ST, 4 septembrie 1879.

Membrii nu ar trebui să aștepte ca pastorul lor să facă lucrarea bisericii. — Pastorii nu ar trebui să facă lucrarea care le aparține laicilor, epuizându-se astfel pe ei înșiși și nelăsându-i pe

alții să-și facă partea lor. Ei ar trebui să îi învețe pe membri cum să lucreze în biserică și în societate, astfel încât biserica să fie întărită, [57] întâlnirile de rugăciune să devină interesante și tinerii capabili să fie instruiți pentru misiune. Membrii bisericii ar trebui să coopereze activ cu pastorii, făcând din regiunile din jur câmpul lor misionar. Bisericile care sunt slabe și cu puțini membri ar trebui să fie îngrijite de alte biserici surori. — RH, 12 octombrie 1886.

Membrii care depind de pastorii lor pentru putere devin lipsiți de putere. — Succesul unei biserici nu depinde de eforturile sau lucrarea predicatorului activ, ci de evlavia fiecărui membru. Atunci când pastorul este sursa de putere și de eficiență a membrilor, aceștia vor deveni complet lipsiți de putere. Vor reacționa la impulsurile lui, vor fi stimulați de ideile lui, dar, când el va pleca, vor fi într-o stare mai disperată decât erau înainte ca el să vină la ei. Sper că niciuna dintre bisericile din zona noastră nu va depinde de pastor pentru sprijin în lucrurile spirituale, pentru că această situație este una periculoasă. Când Dumnezeu îți dă lumină, ar trebui să Îl lauzi pe El pentru asta. Dacă îl înalți pe mesager, vei fi lăsat cu sufletul dezgolit. Când membrii unei biserici solicită un anumit pastor și cred că acesta trebuie să rămână la ei, el trebuie să fie mutat imediat într-un alt câmp, pentru ca ei să învețe să-și pună la lucru capacitățile pe care li le-a dat Dumnezeu. Oamenii să meargă și să lucreze. Să Îi mulțumească lui Dumnezeu pentru încurajarea primită și apoi să arate că aceasta a produs în ei efecte bune. Fiecare membru să fie un instrument viu și activ pentru Dumnezeu, atât în interiorul bisericii, cât și în afara ei. Cu toții trebuie să ne educăm să fim independenți, nu neajutorați sau inutili. Să se vadă că Hristos, nu pastorul, este capul bisericii. Membrii trupului lui Hristos au de făcut o lucrare și nu vor fi socotiți credincioși decât dacă își fac partea. Facă Dumnezeu ca în fiecare suflet să se producă o lucrare divină, până când Hristos Își va vedea chipul reflectat în urmașii Săi! — ST, 27 ianuarie 1890.

Pastorii și membrii delăsători se descurajează unii pe alții. — Delăsarea pastorilor a dus la descurajarea oamenilor, iar faptul că oamenii au dat dovadă de lipsă de interes, de sacrificiu de sine și de apreciere a lucrării a dus la descurajarea pastorilor. — 5T 257.

Înstrăinarea

Atunci când s-a produs înstrăinare între pastor și oameni, trebuie să se intervină imediat. — Subiectul slujirii creștine trebuie prezentat într-o lumină nouă în fața oamenilor. Te îndemn să studiezi Cuvântul lui Dumnezeu pe tema aceasta. Dacă ești de părere că un pastor face greșeli, este de datoria ta să mergi cu dragoste și smerenie la el și să îi prezinți problema. E posibil să nu-ți fi făcut o imagine corectă în legătură cu motivele sau lucrarea lui, iar, în urma acestei înțelegeri greșite, relațiile dintre voi ar putea să se răcească și s-ar putea întâmpla să-i închizi ușa inimii tale, să nu-i mai accepți mesajele sau să nu-i mai apreciezi eforturile. Acolo unde s-a produs înstrăinare între pastor și oameni, cu siguranță ceva nu merge bine, fie la el, fie la membrii bisericii, și ar trebui să se intervină imediat pentru a se face o schimbare la oricare dintre părțile care au greșit. Pastorul nu ar trebui să fie lăsat să se întrebe ce înseamnă toată această răceală și indiferență. Nu ar trebui să fie lăsat să caute în zadar motivul pentru care nu poate ajunge la inimile oamenilor cu mesajul pe care i l-a dat Dumnezeu și să se întrebe din ce cauză s-a închis ușa inimii; căci el își poate da seama când oamenii nu-l mai au la suflet și nu mai există nicio părtașie între el și cei pentru care este trimis să lucreze. A scăpat vreo vorbă sau a făcut vreo faptă care te-a rănit în vreun fel și nu știe că te-a rănit? Atunci mergi și spune-i, spune-i greșelile între patru ochi și schimbați, în respect și în dragoste, răceala și amărăciunea duhului care s-au născut prin gestul său nevinovat! — RH, 25 iulie 1893.

Fiți amabili cu cei ce nu sunt de acord cu voi. — Dacă pastorul, atunci când stă în fața adunării, vede un zâmbet de neîncredere pe fața vreunui opozant, să se poarte ca și cum nu l-ar fi văzut. Dacă vreunul este într-atât de nepoliticos, încât să râdă sarcastic, pastorul să nu dea pe față același spirit, nici prin voce, nici prin atitudine. Arătați că nu folosiți astfel de arme! — TM 248.

Durata mandatului

Unii pastori trebuie să plece înainte ca defectele lor de caracter să-i facă pe oameni să-și piardă încrederea în ei. — Când tu, frate F., începi să lucrezi într-un loc, în general ai parte de în-

crederea oamenilor; dar, după ce aceștia ajung să te cunoască mai îndeaproape, defectele tale de caracter sunt atât de evidente, încât mulți își pierd încrederea în evlavia ta. Astfel, se aruncă o pată asupra tuturor pastorilor bisericii. O ședere scurtă într-un loc nu-ți va afecta reputația. Atunci când ești implicat activ într-o lucrare, presat de influențe potrivnice, mintea ta este absorbită de lucrarea în care te-ai implicat și nu mai ai nici timp, nici ocazia de a te gândi și a medita la tine însuți. Dar, când îți termini lucrarea și, după cum îți stă în fire, începi să reflectezi la propria persoană, te răsfeti, te porți imatur, devii aspru și irascibil și cauzezi astfel un mare rău lucrării lui Dumnezeu. Manifestezi același spirit în biserică și, în felul acesta, influența ta în comunitate este în mare măsură afectată, în unele cazuri fiind imposibil de remediat. De multe ori te-ai implicat în dispute copilărești, chiar și atunci când lucrezi pentru convertirea sufletelor la adevăr, și ai lăsat niște impresii teribile asupra celor care au fost de față. Acum, trebuie să acționezi într-unul dintre următoarele două moduri: ori te faci un om consacrat acasă, în familie și în biserică, răbdător și amabil tot timpul, ori nu ar trebui să te mai stabilești într-o biserică; căci defectele tale vor deveni evidente, iar Răscumpărătorul pe care mărturisești că Îl iubești și Îl slujești va fi dezonorat. — 4T 344.

Dacă pastorii stau prea mult într-o biserică, oamenii s-ar putea deprinde să privească la ei, în loc să privească la Dumnezeu. — Mi-a fost arătat că pastorii nu ar trebui să fie ținuti în același district an după an și nici nu ar trebui ca același om să ocupe prea mult timp postul de președinte al unei conferințe. O schimbare de daruri este benefică pentru conferințele și bisericile noastre.

Uneori, pastorii nu au fost dispuși să-și schimbe câmpul de lucru; dar, dacă ar fi înțeles toate rațiunile acestor schimbări, atunci nu s-ar fi dat înapoi de la aceasta. Unii au solicitat să mai rămână încă un an în același câmp și, adesea, cererea le-a fost îndeplinită. Au susținut că au planuri pentru realizarea unei lucrări mai mari decât cea de până atunci. Dar, la finalul anului respectiv, situația era mai rea decât înainte. Dacă un pastor nu a fost credincios în lucrare, e puțin probabil că lucrurile se vor îmbunătăți dacă ar mai rămâne. Bisericile se obișnuiesc cu modul de conducere al unui singur om și cred că trebuie să privească la el, în loc să privească la Dumnezeu. — GW 420.

Conferința

Păstorii au fost tratați cu un dispreț total de către cei aflați în poziții înalte. — Deși suntem ființe păcătoase și lipsite de valoare, printr-o legătură vitală cu Hristos putem fi totuși înnoiți în cunoștință și în adevărata sfințire și putem astfel să reflectăm slava și chipul Creatorului și Răscumpărătorului nostru și să fim calificați să avem grijă de oile și mieii Lui. Nu doar că oile și mieii au fost tratați cu asprime, ci chiar și păstorii au fost tratați cu un dispreț total. S-a discutat despre ei într-o manieră care arată că mulți dintre cei aflați în poziții înalte sau mai puțin înalte au prea puțină considerație pentru slujitorii aleși de Dumnezeu. Chiar și bisericile au fost educate în așa fel încât să arate prea puțin respect față de cei care predică din Cuvântul lui Dumnezeu și care, de ani de zile, au făcut dovada deplină a slujirii lor. Trebuie schimbat acest mod de tratare a pastorilor și a membrilor familiei lui Dumnezeu. Binecuvântarea lui Dumnezeu nu poate rămâne asupra celor ce manifestă foarte puțin respect pentru colaboratorii Lui. — RH, 24 octombrie 1893.

Păstorii nu ar trebui să acționeze independent de opiniile fraților lor. — Deși avem o lucrare individuală și o responsabilitate individuală înaintea lui Dumnezeu, nu trebuie să ne urmăm propria judecată, fără să ținem cont de opiniile și sentimentele fraților noștri, pentru că acest mod de lucru va duce la dezordine în biserică. Este de datoria pastorilor să respecte judecata fraților lor, dar relațiile dintre ei, precum și doctrinele pe care le predică, trebuie să fie supuse testului Legii și al mărturiei; dacă inimile lor vor fi docile, atunci nu vor mai fi dezbinări între noi. Unii sunt înclinați spre indisciplină și se îndepărtează de marile repere ale credinței, dar Dumnezeu îi îndeamnă pe păstorii Lui să fie una în doctrină și în spirit. — TM 30.

Pastorul ca președinte de conferință

Trebuie să existe armonie între pastori și președinții lor. — În ultimii 40 de ani, Domnul mi-a descoperit importanța existenței unei armonii în acțiune între pastori și președinții de conferințe. Președintele de conferință ar trebui să aibă grijă să-i respecte pe toți cei care sunt colaboratori ai lui Dumnezeu. Nu trebuie ca mintea și

judecata unui singur om să controleze totul. Trebuie să-i respecte și să-i iubească pe pastorii alături de care lucrează; critica nu ar trebui să-și facă locul. Invidia și bănuielile trebuie să fie alungate din suflet. Nimic nu-L poate întrista mai mult pe Duhul lui Dumnezeu decât disensiunea și desconsiderarea fraților. Pentru a avea succes în lucrare, trebuie să existe încredere și unitate cu frații noștri, care lucrează tot atât de stăruitor și de dezinteresat ca și noi. Sunt unii care nu au un caracter armonios în toate aspectele, totuși Dumnezeu i-a acceptat să fie conlucrători cu Hristos. Și atunci, cât de deplasat este să nu poți sta lângă celălalt pentru simplul fapt că judecata și ideile voastre nu sunt identice în toate punctele! — GCB, 11 februarie 1895.

[59]

Președinții de conferințe ar trebui să-i stimuleze pe pastorii lor să lucreze așa cum ar trebui. — Oare nu se poate găsi nimic care să îi facă pe președinții de conferințe să-și conștientizeze obligațiile? Dacă ar putea ei să înțeleagă că poziția de încredere pe care o dețin doar le mărește și le intensifică responsabilitatea! Dacă fiecare președinte ar simți nevoia de a-și folosi cu conștiinciozitate talentele pentru găsirea unor modalități și mijloace prin care să-i stimuleze pe pastori să lucreze așa cum ar trebui, ce schimbare ar avea loc în fiecare conferință! Oare își dau seama acești oameni că, în curând, în cer, va începe analiza solemnă a lucrării fiecărui om? Atunci când Stăpânul a plecat, Și-a încredințat lucrarea fiecărui om din orice epocă și din orice generație; și ne spune tuturor: „Puneți-i în negoț până mă voi întoarce” [Luca 19:13]. Oare au conștientizat pastorii cât de multe lucruri sunt incluse în aceste cuvinte? E posibil, fără doar și poate, ca un singur pas să îi despartă de moarte. Cum arată raportul bunurilor sfinte, care le-au fost încredințate pentru a fi folosite în mod înțelept? Talente neîntrebuțate așa cum trebuie, ore pierdute, oportunități neglijate, datorii neîndeplinite, biserici lipsite de putere, turma lui Dumnezeu neîntărită pentru că nu și-a primit partea ei de hrană la vremea potrivită. — *Appeal and Suggestions to Conference Officers* (Ph 2) 20, 21.

Sarcina președintelui de conferință nu este aceea de a face lucrarea, ci de a se asigura că alții lucrează cu cea mai mare eficiență. — Biserica militantă nu este biserica biruitoare, ci este formată din bărbați și femei supuși greșelii. După cum, în armată, soldații sunt instruiți și disciplinați pentru a servi în mod activ, tot la

fel soldații lui Hristos trebuie să fie educați pentru a fi utili cauzei Sale. Poate că e mult mai ușor pentru președintele conferinței să lucreze el însuși decât să dirijeze lucrarea altora, dar este de datoria lui să aibă o privire de ansamblu asupra câmpului de lucru și să se asigure că toți lucrează cu cea mai mare eficiență. Pastorii mai tineri ar trebui să-și dezvolte talentele și să se pregătească pentru a le utiliza ulterior, iar pastorii mai bătrâni și mai experimentați nu ar trebui lăsați să-și irosească energiile într-o lucrare pe care alții o pot face sau ar fi dispuși să o facă dacă ar fi învățați cum. — RH, 22 aprilie 1884.

Președinții de conferințe ar trebui să-i educe pe pastori să-și educe membrii. — Prin maniera sa de lucru, un președinte de conferință îi educă pe pastorii din subordinea lui și, împreună, pot educa în așa fel bisericile, încât să nu fie necesar să fie chemați din câmpul de lucru pastorii conferinței pentru a rezolva dificultățile și disensiunile din biserici. Dacă slujbașii de la conferință, ca slujitori credincioși, își vor îndeplini datoriile care le-au fost stabilite de Cer, atunci lucrarea din conferințele noastre nu va mai fi împiedicată de dificultățile de până acum. Dacă se va acționa în felul acesta, lucrătorii vor deveni bărbați statornici și responsabili, care nu vor cădea și nu se vor descuraja când vor da de greu. — GW 419.

Manifestați o atitudine de încurajare față de președintele vostru — în special atunci când face greșeli. — Deși președintele vostru și-a neglijat lucrarea și nu și-a îndeplinit datoria, nici atitudinea voastră nu a fost una care să-i aducă vreo încurajare. Cel investit cu autoritate ar fi trebuit să se achite de datoria sa ca un om al lui Dumnezeu, muștrând, îndemnând, încurajând, în funcție de situație, indiferent dacă i-ați fi primit sau i-ați fi respins mărturia. Dar el s-a descurajat ușor, fiind în același timp lipsit de ajutorul pe care ar fi trebuit să îl primească un slujitor credincios al lui Hristos. El a greșit că nu a ținut pasul cu providența continuă a lui Dumnezeu, că nu v-a arătat datoria și nu v-a învățat care sunt nevoile timpului; dar neglijența lui nu ar trebui să vă descurajeze și să vă facă să căutați scuze pentru că v-ați neglijat datoria. Este nevoie de mai multă energie și loialitate din partea voastră. — 5T 281.

Este nevoie de mare atenție în alegerea președinților de conferințe. — Domnul a găsit cu cale să-mi descopere multe lucruri cu privire la chemarea și lucrarea pastorilor noștri, în special

a celor care au fost numiți ca președinți de conferințe. Este nevoie de mare atenție în alegerea oamenilor în aceste poziții de încredere. Ar trebui să se înalțe rugăciuni stăruitoare pentru iluminare divină. Astfel, cei ce vor fi numiți ca supraveghetori asupra turmei ar trebui să fie oameni cu o reputație bună, oameni care dovedesc că au nu doar cunoștințe din Scriptură, ci și experiență în ce privește credința și răbdarea, pentru ca, în smerenie, să îi poată învăța pe cei ce se opun adevărului. Ar trebui să fie oameni integri, să nu fie novici, ci persoane care cercetează cu inteligență Cuvântul, să fie capabili să îi învețe și pe alții și să scoată din vistierie lucruri noi și lucruri vechi — oameni care, în caracter, în cuvinte și în comportament, să fie o onoare pentru cauza lui Hristos, învățând adevărul, trăind adevărul, crescând până la statura deplină a lui Isus Hristos. Aceasta presupune din partea lor dezvoltarea și întărirea, prin exercițiu, a fiecărei facultăți, pentru a putea fi calificați să poarte responsabilități din ce în ce mai mari pe măsură ce lucrarea se extinde. — GW 232.

[60]

Președinții pot dezvolta un stil de conducere prea conservator¹ și prea îngust. — Frate M., ca președinte al Conferinței _____, ai arătat prin modul tău general de administrare că nu ești vrednic de încrederea cu care ai fost investit. Ai demonstrat că ești conservator și că ai idei înguste. Nu ai făcut nici jumătate din lucrarea pe care ai fi putut s-o faci dacă ai fi avut adevăratul spirit al lucrării. Ai fi putut fi mult mai capabil și mai experimentat decât ești acum; ai fi putut fi mult mai bine pregătit pentru a administra cu succes această misiune sacră și importantă, lucrare care ar fi trebuit să fie cel mai puternic argument în favoarea ta când avea să vină vorba de a pretinde încrederea generală a oamenilor noștri. Dar, asemenea celorlalți frați pastori din statul tău, nu ai reușit să ții pasul cu providența continuă a lui Dumnezeu, nu ai arătat că Duhul Sfânt îți influențează profund inima, astfel încât Dumnezeu să poată vorbi prin tine poporului Său. Dacă în această criză vei acționa în vreun fel care să sporească îndoiala și neîncrederea în bisericile din statul tău și să îi facă pe oameni să nu se angajeze cu toată inima în această lucrare, Dumnezeu te va considera responsabil. Oare ți-a dat Dumnezeu o dovadă de netăgăduit că frații din statul tău sunt scutiți

¹ Sensul cu care Ellen White folosește termenul *conservator* (*conservative*, în limba engleză) este cel de „strict” și „inflexibil”, iar pentru *liberal*, sensul este cel de „persoană care dă cu mână largă”. (n.tr.)

de responsabilitatea de a cuprinde orașul _____ așa cum i-a cuprins Hristos pe ei în brațele Sale? Dacă ai avea cu adevărat lumină, ai încuraja această lucrare prin credința ta. — 5T 370.

Președinții de conferințe, mai mult decât orice alți slujitori, ar trebui să dea un exemplu de viațuire sfântă. — Președinții de conferințe ar trebui să fie oameni cărora să li se încredințeze din toată inima lucrarea lui Dumnezeu. Ar trebui să fie persoane integre, creștini neegoști, devotați și activi. Dacă au deficiențe la aceste capitole, bisericile aflate în grija lor nu vor crește. Ei, mai mult decât orice alți slujitori ai lui Hristos, ar trebui să dea un exemplu de viațuire sfântă, de devotament neegoist față de interesele cauzei lui Dumnezeu, pentru ca cei ce caută în ei un exemplu să nu fie induși în eroare. Însă, în unele cazuri, ei încearcă să le slujească atât lui Dumnezeu, cât și lui Mamona. Nu-și disprețuiesc eul și nu simt o povară pentru suflete. Conștiințele lor nu sunt sensibile; atunci când lucrarea lui Dumnezeu este afectată, ei nu au duhul mâhnit. În inimile lor, pun la îndoială Mărturiile Duhului lui Dumnezeu. Nu poartă crucea lui Hristos și nu cunosc dragostea Sa înflăcărată. Nu sunt păstori credincioși ai turmei peste care au fost puși ca supraveghetori; raportul faptelor lor nu este unul cu care se vor bucura să se întâlnească în ziua lui Dumnezeu. — 5T 379, 380.

Dumnezeu le dă înțelepciune acelor președinți de conferințe care vin la El ca niște copilași. — Președinților de conferințe, veți fi înțelepți dacă veți decide să veniți la Dumnezeu. Credeți în El! El vă va asculta rugăciunile și va veni în ajutorul vostru mult mai repede decât ar putea să vină unu, doi, trei sau patru oameni, cu diverse mijloace de transport, de la mare distanță, cu mari cheltuieli, pentru a decide în privința unor chestiuni asupra cărora Dumnezeu înțelepciunii poate decide mult mai bine decât voi. El a promis: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată” [Iacov 1:5]. Dacă vă veți smeri cu sinceritate înaintea Lui, dacă veți alunga din suflet orgoliul personal și veți renunța la defectele naturale de caracter, dacă vă veți învinge dorința de supremație și veți veni la Dumnezeu ca niște copilași, El va turna peste voi Duhul Sfânt. Atunci când doi sau trei se învoiesc să ceară un lucru oarecare și se roagă Domnului, în Numele lui Isus, El li-l va da. — TM 323, 324.

Salariul

[61]

Lucrătorii nu ar trebui să fie forțați să accepte salarii mici pentru că e lipsă de bani în trezorerie. — În loc să reduceți la cifre foarte mici cheltuielile cu lucrarea, este de datoria voastră să-i faceți pe oameni să înțeleagă că „vrednic este lucrătorul de plata lui” (Luca 10:7). Bisericele ar trebui să fie conștientizate că este de datoria lor să se poarte cinstit față de lucrarea lui Dumnezeu și să nu lase ca asupra lor să cadă vinovăția celui mai josnic dintre jafuri — jefuirea lui Dumnezeu în ce privește zecimile și darurile. Atunci când se fac contracte cu lucrătorii angajați în lucrarea Sa, aceștia nu ar trebui să fie forțați să accepte salarii mici pentru că e lipsă de bani în trezorerie. Mulți au fost privați în felul acesta de drepturile lor și este o infracțiune la fel de mare în ochii lui Dumnezeu ca aceea de a opri salariile celor angajați în orice altă afacere obișnuită. — 5T 374.

Salariile inadecvate demonstrează lipsă de respect pentru pastori. — Atunci când îi sunt verificate conturile, dacă oameni egoiști taie, prin cuvânt sau prin hotărâri scrise, din salariul lucrătorului, îl descurajează și îl deprimă. Fiecare pastor ar trebui să aibă o indemnizație pe care să se bazeze, pentru a avea la dispoziție o sumă cu care să se implice în proiecte bune, impulsionând cu zel lucrarea. El ne spune: „Să nu legi gura bouului care treieră grâu” [Deuteronomul 25:4]. Aceasta este o metaforă pentru cei care, sub ochii lui Dumnezeu, lucrează pentru cauza Lui, ajutându-i pe oameni să-și mute privirea de la lucrurile pământești la cer. Pe aceștia Dumnezeu îi iubeste și vrea ca oamenii să le respecte drepturile. — East Michigan Banner, 29 martie 1905.

Alți lucrători din cadrul bisericii

Dumnezeu a hotărât ca talentele diferiților oameni să se îndeplinească în lucrarea Sa. — Niciun om, fie el profesor, medic sau pastor, nu poate spera că, acționând de unul singur, va ajunge vreodată să fie atotsuficient. Dumnezeu i-a dat fiecăruia anumite daruri și a hotărât ca oamenii să se unească în slujba Sa, pentru ca diferitele talente ale atât de multor minți să se îndeplinească unele cu altele. Contactul între o minte și alta are efectul de a spori viteza de gân-

dire și de a mări capacitățile. Deficiențele unui lucrător sunt adesea compensate de darurile speciale ale altuia. — CT 521.

Pastor, profesor, misionar medical și colportor, cu toții ar trebui să se respecte și să se aprecieze reciproc. — Predicarea Cuvântului este un mijloc prin care Domnul a hotărât ca mesajul Său de avertizare să fie dus lumii. În Scriptură învățătorul credincios este reprezentat ca un păstor al turmei lui Dumnezeu. El trebuie să fie respectat, iar lucrarea sa, apreciată. Lucrarea misionară medicală autentică trebuie să fie împletită cu slujirea pastorală, iar lucrarea de colportaj trebuie să fie parte integrantă din ambele. — 6T 323.

Misionarii medicali

Lucrarea misionară medicală și lucrarea de vestire a Evangheliei nu trebuie să fie separate. — Lucrarea misionară medicală nu ar trebui îndeplinită ca și cum ar fi distinctă de lucrarea de vestire a Evangheliei. Poporul Domnului trebuie să fie una. În lucrarea Sa nu trebuie să existe separare. Timp și mijloace sunt absorbite de o lucrare care este dusă cu prea multă stăruință într-o singură direcție. Domnul nu a hotărât așa. El Și-a trimis cei 12 ucenici, și apoi pe cei 70 de ucenici, pentru a le predica oamenilor Cuvântul și le-a dat putere să vindece bolnavii și să scoată demonii în Numele Său. Cele două linii ale lucrării nu ar trebui să fie separate. Satana va născoci orice plan posibil pentru a-i separa pe cei pe care Dumnezeu caută să îi facă una. Nu trebuie să ne lăsăm induși în eroare de planurile sale. Lucrarea medicală trebuie să fie la fel de strâns legată de lucrarea soliei celui de-al treilea înger cum este legată mâna de trup; educația studenților din domeniul misiunii medicale nu este completă dacă ei nu sunt învățați să lucreze mână în mână cu biserica și pastorii. — CH 557.

Pastorii și lucrătorii medicali trebuie să coopereze. — Poporul lui Dumnezeu este chemat să lucreze în armonie. El îi cheamă pe cei ce s-au angajat în lucrarea medicală să se unească cu pastorii; El îi cheamă pe pastori să coopereze cu misionarii medicali; El îi cheamă pe cei din biserică să își asume datoria care le-a fost dată și să înalțe steagul adevăratei reforme în zona în care locuiesc, lăsându-i pe lucrătorii instruiți și experimentați să continue eforturile în câmpuri noi. — 6T 292.

Medicul credincios ar trebui să aibă același drept la rugăciunile poporului lui Dumnezeu ca și pastorul. — Munca medicului este anevoioasă. Puțini își dau seama de tensiunea fizică și psihică la care este supus. În cea mai intensă încordare, el își canalizează orice strop de energie și orice capacitate în lupta cu boala și moartea. Adesea știe că o abatere neîndemânatică a brațului, chiar și numai cât grosimea unui fir de păr, într-o direcție greșită poate trimite în veșnicie un suflet nepregătit. Cât de mult are nevoie doctorul credincios de compasiunea și rugăciunile poporului lui Dumnezeu! Așteptările lui în această privință nu sunt mai de neglijat decât cele ale celui mai devotat pastor sau lucrător misionar. Privat de odihna și somnul necesare sau chiar de privilegiile religioase din timpul Sabatului, cum adesea se întâmplă, el are nevoie de o îndoită măsură de har, de o rezervă proaspătă în fiecare zi, altfel va pierde legătura cu Dumnezeu și va fi în pericol să se afunde mai adânc în întuneric spiritual decât persoanele care au alte chemări. Și, cu toate acestea, adeseori îi sunt aduse reproșuri nemeritate, este lăsat singur, supus de către Satana celor mai puternice ispite, simțindu-se neînțeleș și trădat de prietenii săi. — 5T 446.

[62]

Profesorii

Influența profesorilor creștini este egală cu cea a pastorilor creștini. — Cei care își asumă lucrarea de a-i educa pe alții vor avea nevoie de răbdare pentru a-i putea ajuta pe elevi să progreseze în ce privește realizările intelectuale și spirituale. Cei care, în diferitele ramuri ale lucrării, îi educă pe alții ar trebui să simtă cât de mare este responsabilitatea lor. Au nevoie de o viziune largă, pentru că lucrarea lor este egală, ca influență, cu cea a pastorilor creștini. Ar trebui să se organizeze întâlniri de instruire, ar trebui să se pună deoparte timp și ar trebui să li se ofere mijloace, astfel încât, cu ocazia acestor întâlniri, să le fie împărtășite toate cunoștințele posibile. Sarcina de cooperare cu pastorul Evangheliei la răspândirea adevărului la toate neamurile, limbile și popoarele este cu adevărat una esențială. Ar trebui realizată într-o manieră pe măsura înaltelor adevăruri pe care mărturisim că le iubim. — RH, 20 mai 1890.

Nu ar trebui să existe niciun spirit de luptă între pastori, medici și profesori. — Aceasta este rugăciunea mea: „Doamne, dă

la o parte orice ar putea genera un spirit de luptă între pastorii noștri, medicii noștri și profesorii din școlile noastre!” Nimeni nu ar trebui să aibă un spirit de înălțare. — Lt 8, 1910 (citată în 6BIO 270).

Lucrarea profesorilor. — Adeseori, profesorului i se va părea că, asupra minții și inimii multora dintre studenți, cuvintele lui Dumnezeu nu au mare efect, dar, dacă lucrarea sa a fost făcută în Dumnezeu, unele lecții vor rămâne chiar și în memoria celor mai indiferenți. Duhul Sfânt va uda sămânța semănată și din ea va răsară, după multe zile, o plantă care va aduce roade spre slava lui Dumnezeu. — CT 435.

Duhul Sfânt lucrează cu profesorul. — Când profesorul, în rugăciune, se va încrede în Dumnezeu, Duhul lui Hristos va veni asupra lui și va lucra, prin intermediul său, asupra minții altora. Duhul umple mintea și inima cu o speranță dulce, curaj și imagini biblice, iar toate acestea vor fi transmise tinerilor aflați sub îndrumarea lui. — COL 131, 132.

Evangelistiții cu literatură

Pastorii ar trebui să coopereze cu colportorii. — Mi s-a arătat că și acolo unde oamenii aud mesajul de la un pastor activ, colportorul ar trebui să lucreze mai departe în colaborare cu pastorul; căci, chiar dacă pastorul va prezenta mesajul cu credincioșie, oamenii nu sunt în stare să îl rețină în întregime. De aceea pagina tipărită este esențială, nu doar pentru a trezi în ei sentimentul importanței adevărului pentru timpul prezent, ci și pentru a înrădăcina și a consolida în ei adevărul și pentru a-i întări împotriva erorilor înșelătoare. Ziarele și cărțile sunt mijloacele prin care Domnul păstrează în mod continuu înaintea oamenilor mesajul pentru acest timp. Prin faptul că luminează și întăresc sufletele în adevăr, publicațiile vor face o lucrare mult mai mare decât cea făcută numai prin predicarea Cuvântului. Mesagerii tăcuți care sunt introduși în casele oamenilor prin lucrarea colportorului vor întări în toate aspectele lucrarea de vestire a Evangheliei; căci Duhul Sfânt va impresiona mintea celor care vor citi cărțile așa cum impresionează mintea celor care ascultă Cuvântul predicat. Îngerii însoțesc cu influența lor cărțile ce conțin adevărul la fel cum însoțesc lucrarea pastorului. — 6T 315.

[63]

Colportorul ocupă o poziție egală cu cea a pastorului Evan-

gheliei. — Lucrarea de colportaj este un câmp de lucru important, iar colportorul inteligent, care se teme de Dumnezeu și iubeste adevărul, ocupă o poziție egală cu cea a pastorului Evangheliei. Ar trebui oare atunci ca un colportor să se simtă mai liber decât pastorul hirotonit să acționeze din motive egoiste? Ar trebui să fie necredincios tuturor principiilor lucrării misionare și să vândă doar acele cărți care sunt mai ieftine și mai ușor de manevrat, neglijând să pună înaintea oamenilor cărțile care dau cea mai multă lumină, pentru că, făcând așa, poate câștiga mai mulți bani pentru sine? — TM 317, 318.

Nu-i măguliți pe colportorii buni să devină niște pastori slabi. — Pretutindeni, colportorii ar trebui să fie aleși nu dintre elementele instabile ale societății, nici dintre bărbații și femeile care nu sunt buni la nimic altceva și cărora nu le-a reușit nimic în viață, ci dintre cei care vorbesc bine, care au tact, viziune ascuțită și abilitate. De astfel de oameni este nevoie pentru a avea niște colportori și agenți de vânzare de succes. Sunt oameni potriviți care se angajează în această lucrare, dar câte un pastor neînțelept îi fletează spunându-le că ar trebui să-și pună în valoare talentul la amvon, nu într-o simplă lucrare de colportor. În felul acesta lucrarea este desconsiderată. Persoanele respective sunt influențate să-și obțină acreditare de pastori și tocmai ei, care ar fi putut fi formați să devină buni misionari, care să le facă vizite oamenilor, să le vorbească și să se roage împreună cu ei, sunt prinși acum în postura de pastori slabi, iar câmpul în care este atât de mult de lucru și în care ar fi făcut atât de mult bine cauzei este neglijat. Colportorul eficient, ca și pastorul, ar trebui să fie remunerat suficient pentru serviciile sale dacă își face lucrarea cu credincioșie. — 4T 389.

Administratorii financiari

Finanțele ar trebui să fie administrate de persoane care nu sunt puse deoparte pentru predicare. — Finanțele lucrării ar trebui să fie administrate în mod corespunzător de oameni de afaceri capabili; predicatorii și evangheliștii sunt puși deoparte pentru o altă zonă a lucrării. Administrarea problemelor financiare să fie lăsată în seama altora decât cei puși deoparte pentru lucrarea de predicare a Evangheliei. Pastorii noștri nu ar trebui să fie împovărați din greu cu detaliile administrative ale lucrării de evanghelizare derulate în

marile noastre orașe. Cei ce sunt la conducerea conferințelor noastre ar trebui să găsească oameni de afaceri care să se ocupe de detaliile financiare ale lucrării urbane. Dacă nu se pot găsi astfel de oameni, atunci să se pună la dispoziție mijloace pentru a forma oameni care să poarte aceste poveri. — RH, 5 octombrie 1905.

**SECȚIUNEA C - Evanghelizarea și
creșterea bisericii**

[64]

CAPITOLUL 18 - Vizibilitatea în comunitatea locală

*Nota editorilor: Întrucât cartea **Evangelizare** a acoperit deja subiectul pe larg, secțiunea aceasta este mult mai limitată decât ar cere-o importanța subiectului.*

Hristos a folosit diferite metode pentru a atrage atenția mulțimilor. — Din modul de lucru al lui Hristos putem învăța multe lecții valoroase. El nu a folosit doar o singură metodă; a căutat să atragă atenția mulțimilor în diferite moduri și, după ce a reușit, le-a propovăduit adevărurile Evangheliei. Lucrarea Sa de căpătâi a fost slujirea celor săraci, a celor în nevoie și a celor neștiutori. Cu simplitate, le dăruia binecuvântările pe care le puteau primi și, astfel, le satisfăcea foamea după adevăr, după pâinea vieții. — RH, 24 decembrie 1914.

Servicii sociale comunitare

Fiecare gest de milă față de cei aflați în nevoie este privit ca și cum I-ar fi fost făcut lui Isus. — „Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume” [Iacov 1:27]. Roadele pe care ni le cere Hristos sunt faptele bune: cuvinte calde, fapte de milă, grijă arătată față de cei săraci, nevoiași și oropsiți. Atunci când inima ta simte compasiune pentru alte inimi împovărate de descurajare și durere, când îți întinzi mâna spre cei nevoiași, când îi îmbraci pe cei goi, când le oferi străinilor un loc la masa ta și în inima ta, îngerii vin foarte aproape și un cor răsună în ceruri. Fiecare act de dreptate, de milă și de bunăvoință creează o melodie în ceruri. De pe tronul Său, Tatăl privește la aceste acte de milă și le socotește printre cele mai prețioase comori pe care le are. „«Ei vor fi ai Mei», zice Domnul oștirilor, «Îmi vor fi o comoară deosebită»” [Maleahi 3:17]. Orice gest de milă făcut față de cei nevoiași și suferinzi este privit ca și cum I-ar fi fost făcut lui Isus.

[65]

Când îi mângâi pe cei sărmani, când simți împreună cu cei oropsiți și apăsați, când te împrietenești cu orfanii, atunci intri într-o relație mai apropiată cu Isus. — 2T 25.

Unii pastori nu simt nimic pentru cei săraci, nevoiași și ignoranți. — Inima lui Hristos este încurajată la vederea celor care sunt săraci în orice sens al termenului, la vederea celor care sunt blânzi, în ciuda umilintelor și a exploatării, la vederea celor care în mod evident flămânezesc după neprihănire sau a celor care sunt incapabili să se schimbe. Într-un cuvânt, El este încurajat tocmai de acea stare de lucruri care îi descurajează pe mulți pastori. El ne corectează evlavia greșită, punând povara lucrării pentru cei săraci și nevoiași din zonele dificile ale acestei lumi asupra bărbaților și femeilor care au inimi pline de compasiune pentru cei ignoranți și pentru cei marginalizați. Domnul vrea ca acești lucrători să îi ajute, de aceea îi învață cum să întâlnească astfel de oameni. Vor fi încurajați atunci când vor vedea cum se deschid uși prin care pot intra în locuri în care să facă lucrare misionară medicală. Având puțină încredere în sine, ei Îi dau toată slava lui Dumnezeu. Poate că mâinile le sunt aspre și neîndemânaticе, dar inimile le sunt sensibile și miloase; sunt plini de dorința sinceră de a face ceva pentru a alina suferința atât de răspândită astăzi; iar Hristos le este alături și îi ajută. El lucrează prin cei ce știu să discearnă mila în mijlocul suferinței și câștigul în mijlocul sărăciei lucii. Când lucrurile sunt privite din perspectiva lui Hristos, din mijlocul greutăților răsar privilegii, în confuzie se vede ordinea, iar în ceea ce părea a fi un eșec se disting succesul și înțelepciunea lui Dumnezeu. — CH 26.

Relații publice

Cea mai bună metodă de a combate minciuna este prezentarea adevărului. — Cea mai bună metodă de a combate minciuna este să prezinți adevărul și să lași ca ideile ciudate să dispară din lipsă de atenție. Atunci când este pusă în contrast cu adevărul, slăbiciunea minciunii devine evidentă pentru orice minte inteligentă. Cu cât sunt repetate mai mult declarațiile false ale oponentilor și ale celor care se ridică din mijlocul nostru pentru a înșela sufletele, cu atât minciuna este în avantaj. Cu cât se face mai multă publici-

tate sugestiilor lui Satana, cu atât mai încântată este maiestatea sa satanică. — TM 165.

Nu denaturați adevărul pentru a câștiga favoarea oamenilor. — Nu trebuie să denaturăm lucrurile pe care mărturisim că le credem pentru a câștiga favoarea oamenilor. Dumnezeu disprețuiește denaturările și subterfugiile. El nu-l va tolera pe cel care spune, dar nu face. Cea mai bună și mai nobilă lucrare este cea făcută prin corectitudine și cinste. — Ev 132.

Mass-media

Predicile importante să fie publicate în ziare. — Cei care devin interesați [de religia noastră] se confruntă cu afirmații false și denaturări din partea pastorilor populari și nu știu cum să răspundă acestor lucruri. Adevărul prezentat de predicatorii noștri ar trebui să fie publicat într-o formă cât mai compactă cu putință și să fie distribuit la scară largă. Pe cât posibil, faceți ca predicile importante rostite cu ocazia întâlnirilor noastre să fie publicate în ziare. Astfel, adevărul prezentat înaintea unui număr limitat de oameni poate ajunge la multe minți. Iar acolo unde adevărul a fost denaturat, oamenii vor avea ocazia să cunoască exact ce a spus pastorul. — Ev 130.

CAPITOLUL 19 - Cum ajungem la oameni

[66]

Hristos S-a îngrijit de nevoile oamenilor înainte de a-i invita să-L urmeze. — Numai metoda lui Hristos va aduce succes eforturilor noastre de a ajunge la oameni. Mântuitorul Se amesteca printre oameni ca unul care le dorea binele. El manifesta compasiune față de ei, Se îngrijea de nevoile lor și le câștiga încrederea. Apoi îi îndemna: „Urmați-Mă!” — MH 143.

Gândiți-vă la metode prin care să ajungeți la oameni acolo unde sunt ei. — Fiecare lucrător în via Stăpânului ar trebui să studieze, să planifice, să conceapă metode prin care să ajungă la oameni acolo unde sunt ei. Trebuie să facem ceva care să iasă din tiparele normale. Trebuie să atragem atenția. Trebuie să fim extrem de serioși. Suntem chiar pe pragul unei perioade de necaz și dificultăți cum nici nu ne-am imaginat vreodată. — Ev 122, 123.

O biserică „stup” va dezvolta un program variat pentru a avea impact în comunitatea locală. — În ultimii ani, „stupul” din San Francisco a fost într-adevăr unul foarte ocupat. Frații și surorile noastre de acolo au depus eforturi creștinești pe mai multe fronturi. Printre acestea s-au numărat vizitarea bolnavilor și a săracilor, găsirea unor familii pentru orfani și a unor locuri de muncă pentru șomeri, îngrijirea celor bolnavi, predicarea adevărului din casă în casă, distribuirea de literatură și organizarea unor cursuri de stil de viață sănătos și îngrijire a bolnavilor. La subsolul casei de rugăciune de pe strada Laguna s-a organizat o școală pentru copii. Pentru o vreme au funcționat un cămin și o misiune medicală pentru muncitori. Pe strada Market, aproape de primărie, au fost deschise săli de tratament, care funcționau ca filială a Sanatoriului St. Helena. În aceeași localitate era un magazin de alimente sănătoase. Aproape de centrul orașului, nu departe de clădirea Call, funcționa un restaurant vegetarian care era deschis șase zile pe săptămână și închis pe toată durata Sabatului. De-a lungul coastei, a fost organizată o misiune cu ambarcațiuni. Din timp în timp, pastorii noștri au ținut întâlniri în

marile săli ale orașului. Astfel, mesajul de avertizare a fost dus de multe persoane. — RH, 5 iulie 1906.

Căutați până când veți avea bucuria de a găsi. — Hristos Însuși ne-a învățat lecția credinței și a lucrării perseverente. În parabola oii pierdute, El nu ne-a prezentat imaginea unui păstor amărât care se întoarce fără oaia sa. Căutările păstorului nu încetează decât atunci când oaia pierdută este readusă în staul. Femeia care a pierdut bănuțul îl caută până îl găsește. Aceste parabole nu vorbesc despre eșec, ci despre succesul și bucuria recuperării celor pierduți. Aici este garanția divină că niciun suflet nu va fi trecut cu vederea, că nimeni nu va fi lăsat fără ajutor. Hristos va coopera cu noi în toate eforturile noastre de a-i căuta pe cei pierduți. — AUCR, 1 iulie 1900.

Publicațiile

Lectura pregătește calea pentru cuvântul rostit. — Mi-a fost arătat că numai câțiva au o imagine corectă cu privire la ceea ce se face prin distribuirea de reviste și broșuri. Lucrarea misionară de răspândire a publicațiilor care tratează subiectul adevărului prezent deschide uși pretutindeni și pregătește minți pentru a primi adevărul atunci când predicatorul va veni în persoană în mijlocul lor. Succesul lucrării pastorilor din câmp nu se datorează numai eforturilor lor, ci, într-o mare măsură, materialelor tipărite, care au luminat mințile oamenilor și au înlăturat prejudecățile. Astfel, mulți devin sensibili la influența adevărului atunci când acesta le este prezentat. — PM 398.

Puneți cărți în mâinile tuturor celor ce vor să citească. — În fiecare loc important trebuie să fie un depozit de publicații. Iar cei care chiar apreciază adevărul ar trebui să manifeste interes ca aceste cărți să ajungă în mâinile tuturor celor ce vor să citească. — 1T 473.

[67]

Ar trebui să tipărim cărți care se pot vinde ieftin. — Nu dați curs tentațiilor extrem de puternice de a tipări cărți care să implice mari investiții financiare! Domnul nu aprobă așa ceva. Miile de dolari investite în ilustrații ar putea fi investite în tipărirea altor cărți la prețuri mai mici. Când pastorii participă la întâlnirile în corturi, ar trebui să aibă posibilitatea de a lua cu ei aceste cărți și de a le vinde cât mai ieftin cu putință. Cu banii pe care îi primesc peste costul de producție ei ar trebui să cumpere cărți pe care să le ofere aceluia din

poporul nostru care nu și le pot permite sau celor necredincioși care, astfel, pot ajunge să cunoască adevărul. — CW 168, 169.

Lucrarea medicală

Combinând lucrarea misionară medicală cu predicarea Cuvântului, putem ajunge la toate categoriile de oameni. — Lucrarea Evangheliei este un sistem ce are ca scop proclamarea adevărului atât celor bolnavi, cât și celor sănătoși. Ea combină lucrarea misionară medicală cu predicarea Cuvântului. Prin aceste instrumente combinate, se deschid oportunități de a transmite lumina și de a prezenta Evanghelia oamenilor din orice categorie și din orice pătură socială. Dumnezeu vrea ca pastorii și membrii bisericii să arate un interes hotărât și activ pentru lucrarea misionară medicală. — 6T 300, 301.

Uneori, pastorii ar trebui să le trezească ascultătorilor interesul pentru învățăturile biblice vorbindu-le, în primă fază, pe teme de sănătate. — În sanatoriile noastre, pastorii care administrează Cuvântul și învățătura ar trebui să țină și scurte prezentări pe tema temperanței, arătând că trupul este templul Duhului Sfânt și sădind în mințile oamenilor gândul responsabilității pe care o au, în calitate de proprietate răscumpărată a lui Dumnezeu, de a face din trup un templu sfânt, potrivit pentru ca Duhul Sfânt să vină să locuiască în noi. Când vor fi învățați în modul acesta, oamenii vor deveni interesați de doctrinele biblice. — Te 245.

Dacă medicii și pastorii vor colabora în prezentarea adevărului, se va putea ajunge la mai mulți oameni. — Lucrarea pe care ai făcut-o în oraș are parte de aprobarea Cerului. Ceea ce ai realizat demonstrează că, dacă medicii și pastorii noștri ar colabora în eforturile de prezentare a adevărului înaintea oamenilor, s-ar putea ajunge la mult mai mulți oameni decât prin influența lucrării individuale a pastorului. Sper ca exemplul tău în această privință să fie urmat și de alți medici. — CH 543.

Lucrarea din cadrul familiei

Înălțarea omenirii începe în cămin. — Refacerea și înălțarea omenirii încep în cămin. Lucrarea părinților stă la baza oricărei alte

lucrări. Societatea se compune din familii și este ceea ce fac din ea capii familiilor. Din inimă ies „izvoarele vieții” (Proverbele 4:23), iar inima societății, a bisericii și a națiunii este familia. Bunăstarea societății, succesul bisericii, prosperitatea națiunii — toate depind de influențele din cămin. — MH 349.

Pastorii care simt povara salvării sufletelor vor vedea rodul muncii lor. — Prin harul lui Hristos, slujitorii lui Dumnezeu sunt făcuți mesageri ai luminii și ai binecuvântării. Când, în urma rugăciunii sincere și stăruitoare, vor fi înzestrați cu Duhul Sfânt și vor simți povara salvării sufletelor, iar inimile le vor fi pline de zel pentru răspândirea triumfului crucii, ei vor vedea rodul muncii lor. Refuzând cu hotărâre să etaleze înțelepciune omenească sau să-și înalte eul, ei vor îndeplini o lucrare care va rezista în fața atacurilor lui Satana. Multe suflete se vor întoarce de la întuneric la lumină și multe biserici se vor înființa. Oamenii se vor converti, dar nu la instrumentele omenești, ci la Hristos. Eul va fi în planul secundar, singurul care va ieși în față fiind doar Isus, Omul de pe Calvar. — RH, 24 august 1911.

Vremea evanghelizării

Concentrați-vă mintea pe un singur lucru — mântuirea sufletelor. — Unii pastori sunt foarte ușor abătuți de la lucrarea lor. Se descurajează sau sunt distrași de legăturile de familie și lasă ca interesul tot mai crescând al oamenilor să se stingă din lipsă de atenție. Cu greu se poate estima pierderea suferită de lucrare în acest mod. Atunci când se începe o campanie de proclamare a adevărului, pastorul implicat ar trebui să se simtă responsabil să o ducă la bun sfârșit. Dacă eforturile sale par să nu aibă rezultate, el ar trebui ca, prin rugăciune stăruitoare, să caute să descopere dacă există vreunele și care sunt acestea. Ar trebui să se cerceteze și să-și smerească sufletul înaintea lui Dumnezeu și, prin credință, să se prindă de promisiunile divine, continuându-și în umilință eforturile până când va fi mulțumit că și-a îndeplinit cu credincioșie misiunea și că a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a obține rezultatul dorit. — 4T 265.

Pastorii care își tot cocoloșesc bisericile le fac rău. — Bisericile care nu au viață în ele însele și care și-au pierdut discernământul

spiritual cheamă pastori care să le vină în ajutor, care să le aducă suflarea de viață. Dar pastorii au o altă lucrare de făcut. Ei trebuie să le ducă mesajul adevărului celor care nu îl cunosc. Acei pastori care își tot cocoloșesc bisericile, care nu au un mesaj clar și tăios ca o sabie cu două tăișuri, le vor face rău. Bisericile nu vor lucra pentru mântuirea acelor suflete care sunt în mare pericol pentru că nu cunosc adevărul, de aceea vor muri din punct de vedere spiritual; mai mult, îi vor tulbura și îi vor descuraja și pe cei care încearcă să le ajute. — 6MR 65.

Pastorii care câștigă suflete vor produce membri care câștigă suflete. — Când vor vedea că pastorii sunt cuprinși cu toții de spiritul lucrării, că simt profund forța adevărului și că se străduiesc să îi ajute și pe alții să-l cunoască, atunci membrii bisericii vor fi primi o infuzie nouă de viață și putere. Inimile le vor fi impulsionate să facă tot ce pot pentru a ajuta în lucrare. Nu există nicio altă categorie de oameni în lume care să fie mai dispuși să-și sacrifice mijloacele pentru lucrare decât adventiștii de ziua a șaptea. Dacă pastorii nu îi vor descuraja total prin indiferența, ineficiența și lipsa lor de spiritualitate, atunci ei vor răspunde aproape oricărui apel care se dovedește credibil în fața judecății și conștiinței lor. Dar ei vor să vadă roade. — 3T 49.

Planificarea în biserică

Prezentați-vă în așa fel planurile înaintea bisericii, încât să câștigați interesul și cooperarea membrilor. — Este nevoie astăzi în biserică de oameni ca Neemia, nu de oameni care doar să se roage și să predice, ci de oameni ale căror rugăciuni și predici să fie întărite de un obiectiv stabil și mobilizator. Traseul urmat de acest patriot evreu în împlinirea planurilor sale este unul care și azi poate fi adoptat de pastori și de lideri. Atunci când și-au făcut niște planuri, trebuie să vină și să le prezinte în așa fel în fața bisericii, încât să câștige interesul și cooperarea membrilor. Dacă vor înțelege care sunt planurile și care este partea pe care o au ei de făcut, oamenii vor avea un interes personal ca acestea să aibă succes. — 3BC 1137.

[69]

Țineți-vă membrii la curent cu planurile pe care le aveți. — De ce să nu îi puneți să viziteze bolnavii sau să ajute în alte moduri, menținând astfel biserica în stare de funcționare? Toți vor fi astfel

la curent cu planurile pastorului astfel încât el să le poată solicita ajutorul în orice moment, iar ei să poată lucra în mod inteligent alături de el. Toți ar trebui să colaboreze cu Dumnezeu și, atunci, pastorul va simți că are ajutoare în care se poate încrede fără nicio teamă. Pastorul poate grăbi realizarea acestui obiectiv dezirabil dacă, punându-i la lucru, le va arăta lucrătorilor că are încredere în ei. — RH, 9 iulie 1895.

Arătați-le încredere membrilor și slujbașilor bisericii și împărțiți lucrarea cu ei. — Mulți membri au fost privați de experiența pe care ar fi trebuit să o aibă pentru că, în biserică, a predominat sentimentul că pastorul trebuie să facă toată lucrarea și să ducă toate poverile. Fie toate poverile s-au adunat asupra lui, fie el și-a asumat toate acele responsabilități care ar fi trebuit să fie îndeplinite de membrii bisericii. Pastorii ar trebui să le arate încredere slujbașilor și membrilor și să îi învețe cum să lucreze pentru Stăpân. Astfel, pastorul nu va trebui să facă singur toată lucrarea și, în același timp, biserica va fi mult mai binecuvântată decât dacă s-ar apuca el să facă totul și i-ar scuti pe membrii bisericii de partea pe care Domnul i-a însărcinat să o îndeplinească. — RH, 9 iulie 1895.

[70] **CAPITOLUL 21 - Cum pot fi ajutați oamenii să ia o decizie**

Mulți așteaptă numai să fie invitați înăuntru. — Acest etio-pian reprezintă o mare categorie de oameni care trebuie să fie învățați de misionari precum Filip — oameni care ascultă de vocea lui Dumnezeu și care merg acolo unde sunt trimiși. Sunt mulți care citesc Scriptura și care nu-i pot înțelege adevărata semnificație. În întreaga lume sunt bărbați și femei care privesc meditativ spre cer. Rugăciuni, lacrimi și cereri se înalță din aceste inimi care tânjesc după lumină, după har, după Duhul Sfânt. Mulți sunt în pragul împărăției și așteaptă numai să fie invitați înăuntru. — AA 109.

Nu toate convertirile sunt la fel. — Nu toți sunt la fel. Nu toate convertirile sunt la fel. Isus mișcă inima, iar păcătosul este născut la o nouă viață. Adeseori s-au întors la Hristos suflete la care nu s-a văzut nicio convertire dramatică, nicio sfâșiere a sufletului, nicio remușcare zdrobitoare. Ci doar au ridicat ochii spre Mântuitorul înălțat și au trăit. Au înțeles care era nevoia sufletului lor, au înțeles că Mântuitorul le este de ajuns, au văzut care sunt cerințele Sale, I-au auzit vocea spunând: „Vino după Mine!”, s-au ridicat și L-au urmat. Această convertire a fost autentică, iar viața religioasă le-a fost la fel de hotărâtă ca a celor care au trecut prin întreaga agonie a unui proces dramatic. — 1SM 177.

Nu vă descurajați dacă anumite decizii se amână. — Preoții au fost convinși de puterea divină a Mântuitorului. Li s-a oferit ocazia de a cunoaște adevărul și de a beneficia de lumină. Dacă urma să fie respinsă, ea avea să treacă mai departe, fără a se mai întoarce. A fost respinsă de mulți, și totuși nu a fost dată degeaba. Au fost mișcate multe inimi care, pentru o vreme, nu au dat niciun semn. În timpul vieții Sale, misiunea Mântuitorului a părut să stârnească puține reacții de dragoste din partea preoților și a cărturarilor, dar, după înălțarea Sa, „o mare mulțime de preoți veneau la credință” [Faptele apostolilor 6:7]. — DA 266.

În public

Pentru a-i face pe oameni să ia o decizie, Hristos trebuie pus deasupra teoriei. — Mulți dintre pastorii noștri au făcut o mare greșeală ținând predici care sunt construite în întregime pe argumente. Sunt suflete care ascultă teoria adevărului și sunt impresionate de dovezile aduse; atunci, dacă o parte din predică L-ar prezenta pe Hristos ca Mântuitor al lumii, din sămânța semănată ar putea răsări o plantă care să aducă rod pentru slava lui Dumnezeu. Dar în multe predici crucea lui Hristos nu este prezentată înaintea oamenilor. Poate pentru unii este ultima predică pe care o vor asculta, iar alții poate că nu vor mai fi niciodată în situația în care să li se prezinte atât firul adevărului, cât și o aplicație practică pentru inima lor. Ocazia aceea de aur este pierdută pentru totdeauna. Dacă predicatorul ar fi vorbit despre Hristos și dragostea Sa răscumpărătoare în relație cu teoria adevărului, atunci aceasta i-ar fi atras de partea Sa. — 4T 393.

E posibil ca elocvența să facă uitat adevărul și să nu ducă la luarea de decizii. — Cel ce rostește cuvinte elocvente pur și simplu îi face pe oameni să uite adevărul care este amestecat cu oratoria lui. Când entuziasmul trece, descoperim că nici Cuvântul lui Dumnezeu nu a fost consolidat în minte, nici oamenii simpli nu s-au ales cu vreo idee de pe urma predicii. Poate că oamenii vor pleca de la biserică și vor vorbi cu admirație despre capacitățile oratorice ale omului care le-a predicat, dar s-ar putea să nu fie convinși de adevăr și să nu fie câtuși de puțin aduși mai aproape de momentul luării unei decizii. Ei vorbesc despre predică la fel cum ar vorbi despre o piesă, iar despre pastor în același mod în care ar discuta despre un actor de teatru. Poate că vor veni din nou să asculte același tip de discurs și poate că vor pleca din nou fără să fi fost convinși sau hrăniți. — VSS 283.

La fiecare întâlnire ar trebui să se facă apel către oameni să ia o decizie. — O acțiune promptă, energică și serioasă ar putea salva un suflet indecis. Nimeni nu poate ști cât de mult se pierde prin încercarea de a predica fără ungera cu Duhul Sfânt. În fiecare biserică sunt suflete care ezită, fiind aproape convinse să se predea cu totul lui Dumnezeu. Decizia se ia pentru viața aceasta și pentru veșnicie; dar prea adesea pastorul nu are spiritul și puterea mesajului

[71]

adevărului în propria inimă, motiv pentru care nu face apeluri directe pentru acele suflete care se află la o răscruce. Urmarea este că impresiile produse în inimile celor convinși nu se adâncesc, iar ei părăsesc întâlnirea simțindu-se mai puțin înclinați să intre în slujba lui Hristos decât au fost la început. Aleg să aștepte o ocazie mai favorabilă, dar aceasta nu vine niciodată. Din discursul acela profan, ca și din jertfa lui Cain, Mântuitorul a lipsit. Se pierde o ocazie de aur, iar în dreptul acestor suflete se ia o hotărâre. Oare nu sunt prea multe în joc ca să predici într-o manieră indiferentă și fără a simți povara sufletelor? — 4T 446.

Invitați oamenii să vină în față. — Domnul a binecuvântat în mod special cuvântarea de duminică după-amiază. Toată lumea a ascultat cu un interes profund, iar la finalul cuvântării s-a făcut invitația ca toți cei care doreau să devină creștini și toți cei care simțeau că nu au o legătură vie cu Dumnezeu să vină în față; noi urma să ne unim cu ei în rugăciuni pentru iertarea păcatelor și pentru harul de a rezista ispitelor. A fost o experiență nouă pentru mulți dintre frații noștri din Europa, dar nu au ezitat. Întreaga adunare părea să fie în picioare, așa că cel mai bine a fost să ia loc cu toții și să Îl caute pe Domnul împreună. O întreagă adunare își manifesta dorința de a renunța la păcat și de a-L căuta cu cea mai mare stăruință pe Dumnezeu. În fiecare grup de oameni sunt două categorii: unii care sunt plini de sine și unii care se detestă. Pentru prima categorie, Evanghelia nu prezintă nicio atracție decât în măsura în care pot lua anumite părți din ea pentru a-și hrăni mândria. Iubesc acele caracteristici de o moralitate superioară pe care au impresia că le posedă. Dar mulți dintre cei care Îl văd pe Isus în perfecțiunea caracterului Său își văd imperfecțiunile proprii într-o lumină care aproape că îi aduce la disperare. Așa s-a întâmplat și aici, dar Domnul a fost prezent pentru a da învățătură și mustrare, pentru a mângâia și a binecuvânta în acele câteva cazuri în care a fost nevoie de asta. Apoi s-a înălțat o rugăciune stăruitoare, nu pentru un zbor vesel pe aripile sentimentelor, ci pentru o adevărată conștientizare a păcătoșeniei noastre și a situației disperate în care am fi fără jertfa ispășitoare a Mântuitorului. Niciodată nu ni s-a părut Isus mai drag ca în acea ocazie. Toată adunarea plângea. Oamenii se prindeau de făgăduința Sa: „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară” [Ioan 6:37]. Dacă s-ar fi dat cortina la o parte, am fi văzut îngerii lui Dumnezeu stând gata să le

slujească celor smeriți și pocăiți. După rugăciune, s-au făcut 100 de mărturisiri. Multe dintre ele au arătat o experiență autentică, reală, cu Dumnezeu. — RH, 3 noiembrie 1885.

La nivel personal

Cinci cuvinte spuse în particular vor face mai mult decât o întreagă predică rostită în public. — După ce se termină întâlnirile, cu fiecare dintre cei prezenți ar trebui să se discute în mod personal. Fiecare ar trebui să fie întrebat ce decizie va lua cu privire la aceste lucruri, dacă le va da curs efectiv în viața sa. Și apoi ar trebui să cercetați și să vedeți dacă oamenii sunt interesați de vreun anumit aspect. Cinci cuvinte spuse în particular vor face mai mult decât întreaga predică. — Ev 285.

Pastorii trebuie să învețe să lucreze diferit cu fiecare tip de temperament. — După cum doctorul tratează bolile fizice, și pastorul trebuie să aibă grijă de sufletul afectat de păcat. Iar lucrarea sa este cu atât mai importantă decât cea a medicului, cu cât viața veșnică este mai valoroasă decât existența efemeră. Pastorul se întâlnește cu o varietate infinită de temperamente și este de datoria lui să îi cunoască pe membrii familiilor care îi ascultă învățăturile pentru a decide care sunt mijloacele cele mai bune prin care aceștia pot fi influențați în direcția corectă. — GW 338.

Studii biblice

Ar trebui să se organizeze întâlniri speciale în care cei interesați să poată fi învățați din Biblie. — Nu țineți predică după predică, ci lăsați la mijloc o perioadă de pauză, pentru ca adevărul să se consolideze în minte și atât pastorul, cât și oamenii să aibă ocazia să mediteze și să se roage. În felul acesta va exista o creștere în ce privește cunoștințele religioase și experiența. Ar trebui să se citească din Biblie și atât credincioșii, cât și necredincioșii ar trebui să aibă ocazia să pună întrebări în legătură cu aspectele pe care nu le-au înțeles pe deplin. Cei care mărturisesc că sunt apărători ai adevărului ar trebui să pună întrebări ale căror răspunsuri să arunce raze de lumină asupra adevărului prezent. Dacă cineva pune întrebări care nu fac decât să încetezeze mintea și să semene îndoială, atunci ar

[72]

trebui să fie sfătuit să se abțină de la astfel de întrebări, pentru ca alții să poată fi aduși la Hristos. Trebuie să învățăm când să vorbim și când să tăcem, să învățăm să semănăm semințele credinței pentru a răspândi lumină, nu întuneric. Ar trebui să se organizeze întâlniri speciale pentru cei care sunt interesați de adevăr și care au nevoie să învețe. — RH, 23 iunie 1891.

Organizați o clasă de studiu biblic în paralel și în strânsă legătură cu întâlnirile evanghelistice. — Există pericolul de a trece prea repede de la un punct la altul. Țineți lecții scurte și dese! Lucrarea voastră nu este doar aceea de a predica, ci și de a sluji. Eforturile personale pentru familii și diferite persoane ar trebui să reprezinte o mare parte din activitățile voastre. După ce ați deschis înaintea oamenilor minele prețioase ale adevărului, mai aveți încă de făcut o mare lucrare pentru cei ce au devenit interesați de subiectele prezentate. După o cuvântare scurtă, schimbați ordinea activităților programate și oferiți-le tuturor celor interesați ocazia să rămână în urmă pentru o discuție ulterioară, pentru o clasă de studiu biblic, unde să poată pune întrebări cu privire la problemele care îi frământă. Veți avea un mare succes dacă vă veți apropia de oameni în cadrul acestor studii biblice. Cu răbdare și blândețe, colaboratorii pastorului ar trebui să facă eforturi speciale să-i ajute pe cei care au întrebări să înțeleagă adevărul. Dacă nu aveți decât o singură persoană interesată, acel singur suflet, dacă va fi convins pe deplin, va transmite lumina și altora. Aceste adevăruri provocatoare sunt atât de importante, încât pot fi prezentate în repetate rânduri și consolidate în mintea ascultătorilor. Deciziile pe care oamenii ajung să le ia cu privire la aceste lucruri reprezintă totul pentru ei. — SpT-A7, 7.

Consolidarea interesului

Plecați doar atunci când cei interesați au luat o decizie, s-au botezat și au intrat în biserică. — Ani de zile mi-a fost dată lumină cu privire la acest aspect și mi-a fost arătată nevoia de a le asista pe acele persoane care și-au manifestat interesul și de a nu pleca sub nicio formă până când toți cei care înclină spre adevăr nu au luat o decizie, până când nu au trecut prin acea convertire necesară botezului și până când nu s-au alăturat unei biserici existente sau nu au înființat una nouă. Nicio împrejurare nu este într-atât de

importantă, încât să-l forțeze pe un pastor să părăsească o zonă în care s-a manifestat interes în urma prezentării adevărului. Până și boala și moartea sunt mai puțin importante decât salvarea sufletelor pentru care Hristos a făcut un sacrificiu atât de mare. — 2T 540.

Fii aprinzători de lumini, nu doar purtători de torțe. — În loc să organizați o întâlnire-mamut, faceți mai multe întâlniri mici. Și, atunci când, acolo unde s-au ținut întâlnirile iau naștere grupuri, să se construiască un locaș de închinare pentru oameni. Nu putem face altfel aici, căci lucrarea s-ar pierde. A face altfel e ca și când am merge cu o torță aprinsă printr-o regiune aflată în întuneric. Locurile prin care merge purtătorul de torță sunt luminate, dar de la această torță nu se aprind și alte lumânări, care să devină adevărați lucrători și să ducă lumina și altora. — 15MR 250.

CAPITOLUL 22 - Evanghelizarea personală

Lucrarea personală nu poate fi considerată de importanță secundară. — Pastorii lui Isus Hristos trebuie să manifeste un interes mai mult decât doar ocazional pentru oameni. Ei trebuie să încerce să afle starea lor spirituală, așa cum un doctor caută să înțeleagă afecțiunile fizice ale pacienților săi. Trebuie să discute personal cu ei și să își adapteze sfaturile la fiecare individ, în funcție de nevoia sufletului său. Această lucrare personală nu poate fi considerată de importanță secundară. Pastorul este subpăstorul numit de Dumnezeu pentru turma Lui și lucrarea lui este să aibă grijă de cei afectați de păcat, ispitiți și care greșesc. De această lucrare este nevoie printre oameni din orice categorie socială și din orice loc. — RH, 11 martie 1902.

Pastorii care au prins gustul întâlnirilor pline de senzațional trebuie să învețe să facă și lucrare personală. — La o cercetare atentă, se va descoperi că sunt puține spice de cules după astfel de întâlniri spectaculoase. Și totuși, după toate experiențele trecutului, nu ai învățat să îți schimbi maniera de lucru. Nu te-ai grăbit să înveți cum să-ți canalizezi viitoarele eforturi într-o așa manieră, încât să eviți greșelile din trecut. Motivul a fost că, asemeni bețivului, ai prins gustul întâlnirilor pline de senzațional; tânjești după ele ca bețivul care tânjește după un pahar de lichior pentru a-și reface forțele slăbite. Aceste dezbateri, care creează entuziasm, sunt luate drept râvnă pentru Dumnezeu și dragoste pentru adevăr. Duhul lui Dumnezeu aproape că nu-ți mai însoțește eforturile. Dacă L-ai avea pe Dumnezeu alături în toate mișcările tale, dacă ai simți o povară pentru suflete și dacă ai avea înțelepciunea de a manevra cu abilitate aceste momente de entuziasm pentru a sili sufletele să intre în împărăția lui Hristos, atunci ai putea vedea roadele muncii tale și Dumnezeu ar fi slăvit. Sufletul tău ar trebui să ardă de duhul adevărului pe care li-l prezinți altora. După ce ai depus eforturi de a convinge sufletele de cerințele pe care Legea lui Dumnezeu le are în dreptul lor și după ce i-ai învățat să se pocăiască în fața lui

Dumnezeu și să creadă în Hristos, atunci lucrarea ta abia a început. Mult prea adesea te eschivezi de la finalizarea lucrării și lași ca alții să preia povara grea a terminării ei, povară care ți-ar fi revenit ție. Spui că nu ești calificat să finalizezi lucrarea. Atunci, cu cât te vei califica mai repede să porți poverile unui păstor, sau pastor, al turmei, cu atât va fi mai bine. — 3T 227.

Vizitarea celor care nu sunt membri

Câștigarea încrederii oamenilor prin vizite personale va avea o influență mai mare decât predicarea. — Atunci când se organizează întâlniri numai seara, aveți la dispoziție mult timp pe care îl puteți utiliza cu folos făcând vizite din casă în casă și întâlnindu-i pe oameni în mediul lor. Dacă slujitorii lui Hristos vor avea darurile Duhului, dacă Îl vor imita pe marele lor Model, vor reuși să pătrundă în inima oamenilor și să câștige suflete la Hristos. Unii pastori care duc ultimul mesaj de milă sunt prea distanți. Ei nu exploatează ocaziile de a le câștiga încrederea celor necredincioși prin comportamentul lor exemplar, prin interesul lor neegoist pentru binele celorlalți, prin bunătate, răbdare, umilință a minții și amabilitate. Aceste roade ale Duhului vor avea o influență mult mai mare decât simpla predicare de la amvon, nesecondată de un efort individual făcut în familie. Dar predicarea unor adevăruri provocatoare, bine țintite, combinată cu eforturi individuale corespunzătoare de a face vizite din casă în casă pentru a sprijini ceea ce a fost spus de la amvon, va spori în mare măsură influența spre bine, iar sufletele se vor converti la adevăr. — 3T 233.

Nu pierdeți timpul vizitelor cu discuții pe marginea unor subiecte obișnuite. — În activitatea sa, pastorul trebuie să-și educe ascultătorii chiar de la început. Să le prezinte adevăratele perle ale adevărului și să nu-și rezume activitatea doar la predicare, ci să se și îngrijească de oameni. Să-și viziteze ascultătorii în casele lor, nu așteptând să fie invitat, ci mergând ca unul care este trimis de Dumnezeu. Să se autoinvite în casele oamenilor, căutând cu umilință și blândețe să fie primit, și apoi să le prezinte un Mântuitor care iartă păcatele. Atunci când îi vizitează pe oameni acasă, pastorul nu ar trebui să piardă timpul cu simple discuții pe marginea unor teme uzuale de conversație, ci trebuie să pândască o ocazie de a li-L

[74]

prezenta pe cel mai bun Prieten al său. Mult prea adesea, oamenii sunt indiferenți și nu le pasă de lucrurile care privesc interesele lor spirituale, dar, chiar și pentru aceștia, un cuvânt spus la vremea potrivită ar putea fi o sămânță aruncată într-un pământ bun. — RH, 11 martie 1902.

Nu vă impuneți prea puternic, de la început, părerile distincte. — Aici este o lecție pentru toți pastorii, colportorii și lucrătorii noștri misionari. Când îi întâlniți pe cei care, asemenea lui Natanael, au prejudecăți față de adevăr, nu vă impuneți prea puternic părerile distincte! Vorbiți cu ei mai întâi despre subiecte asupra cărora aveți o înțelegere comună! Plecați-vă cu ei în rugăciune și, cu o credință umilă, prezentați cererile voastre înaintea tronului harului! Și voi, și ei veți fi aduși într-o legătură mai strânsă cu cerul, prejudecățile se vor diminua și va fi mult mai ușor de ajuns la inimă. — Ev 446.

Studii biblice

Interesul stârnit prin predicare ar trebui să fie urmat de vizitare și studii biblice. — Unui pastor s-ar putea să îi placă să predice, pentru că este partea frumoasă și relativ ușoară a activității sale; dar niciun pastor nu ar trebui să fie măsurat în funcție de talentul lui oratoric. Partea cea mai grea vine atunci când coboară de la amvon, când trebuie să ude sămânța sădită. Interesul stârnit ar trebui să fie urmat de o lucrare personală — să facă vizite, să țină studii biblice, să-i învețe pe oameni să cerceteze Scripturile, să se roage pentru familii și pentru cei interesați, să caute să consolideze influența pe care predicile au avut-o asupra inimilor și conștiințelor. — 5T 255.

Soțiile pastorilor pot ține studii biblice cu tot atât succes ca și soții lor. — Sunt soții de pastori — surorile Starr, Haskell, Wilson și Robinson — care sunt lucrătoare devotate, sincere și entuziaste, ce țin studii biblice și se roagă împreună cu diverse familii, ajutându-i astfel pe oameni prin eforturile lor cu tot atât succes ca și soții lor. — 21MR 360.

Câștigarea de suflete prin prietenie

Biserica are succes atunci când membrii își caută prietenii și le povestesc experiența lor personală cu Isus. — Atmosfera din biserică este atât de rece, spiritul care predomină este de așa natură, încât bărbații și femeile nu-și pot menține evlavia inițială, de origine cerească. Căldura dragostei dintâi s-a răcit și, dacă bisericile nu sunt udate cu botezul Duhului Sfânt, dacă nu se pocăiesc și nu fac faptele dintâi, sfeșnicul le va fi luat. Faptele dintâi ale bisericii s-au văzut atunci când credincioșii și-au căutat prietenii, rudele și cunoștințele și, cu inimile pline de iubire, le-au spus ce înseamnă Isus pentru ei și ce înseamnă ei pentru Isus. — TM 167.

Prietenii pot face mai mult pentru a împlini nevoile familiilor decât poate face pastorul. — Scopul lui Dumnezeu nu este ca pastorii să fie lăsați să facă cea mai mare parte din lucrarea de sădare a semințelor adevărului. Persoanele care nu sunt chemate la lucrarea de predicare a Evangheliei trebuie să fie încurajate să lucreze pentru Stăpân în funcție de capacitățile lor. Sute de bărbați și femei care acum stau degeaba ar face o lucrare destul de bună. Dacă ar duce adevărul în casele vecinilor și ale prietenilor lor, ar putea face o lucrare mare pentru Stăpân. Dumnezeu nu privește la fața oamenilor. El îi va folosi pe creștinii umili și devotați, care au în inimile lor dragostea pentru adevăr. Astfel de oameni să se implice în slujba Lui făcând lucrare din casă în casă. Stând la gura sobei, pot face — dacă sunt smeriți, discreți și evlavioși — mai mult pentru a împlini nevoile reale ale familiilor decât poate face un pastor. — RH, 26 august 1902.

CAPITOLUL 23 - Evanghelizarea publică

Câștigați-i pe oameni înălțându-L pe Isus și ascunzând eul. — Cei care lucrează pentru Hristos trebuie să fie persoane foarte prudente, astfel încât cei ce nu le înțeleg doctrinele să îi respecte totuși și să nu îi considere fanatici, pripiți și impulsivi. Predicile, comportamentul și conversațiile lor trebuie să fie de așa natură, încât să îi conducă pe oameni la concluzia că acești pastori sunt oameni inteligenți, cu un caracter solid, care se tem de Tatăl lor ceresc și Îl iubesc. Ei ar trebui să cucerească încrederea oamenilor, astfel încât cei ce îi ascultă predicând să știe că nu au venit cu niște povești viclean ticluite, ci că vorbele lor sunt valoroase și merită să li se acorde atenție. Faceți ca oamenii să vă vadă înălțându-L pe Isus și ascunzându-vă eul. — RH, 26 aprilie 1892.

Câștigați încrederea oamenilor înainte de a le prezenta problemele legate de Sabat și de nemurirea sufletului. — Mi-a fost arătat că pastorii noștri trec prea repede prin subiectele lor și aduc mult prea repede în discuție cele mai controversate aspecte ale credinței noastre. Există adevăruri care nu implică decizii atât de cruciale și care ar trebui prezentate zi de zi înaintea oamenilor chiar timp de câteva săptămâni înainte de a intra în zona întrebărilor legate de Sabat și de nemurirea sufletului. În această perioadă veți câștiga încrederea oamenilor dovedindu-vă persoane cu argumente clare și puternice, iar ei vor fi convinși că înțelegeți Scripturile. Odată ce ați câștigat încrederea oamenilor, va fi timp suficient pentru a prezenta public și problemele legate de Sabat și de nemurirea sufletului. — Ev 246.

Campaniile de evanghelizare

Metodele lui Hristos încă atrag mulțimi. — Cei ce vor studia modul în care Hristos îi învăța pe oameni și se vor educa să-I calce pe urme vor atrage și vor menține atenția unor mari mulțimi de oameni și acum, așa cum a făcut Hristos pe vremea Lui. [...] Atunci

când le veți prezenta oamenilor adevărul în dimensiunea lui practică, pentru că îi iubiți, sufletele vor fi convinse, pentru că Duhul Sfânt va mișca inimile. — Ev 124.

Colaboratorii trebuie să fie instruiți astfel încât să fie parte din echipa de evanghelizare. — Atunci când se face un efort de a prezenta adevărul într-o localitate importantă, pastorii noștri ar trebui să acorde o atenție specială instruirii celor cu care vor coopera. Este nevoie de colportori, de oameni apti să țină studii biblice în case, astfel ca, în timp ce pastorii prezintă Cuvântul și doctrina, aceștia să poată, la rândul lor, să îndrepte mintea oamenilor spre adevăr. — PM 307.

Nu apelați la soliști din lume sau la recuzită teatrală pentru a stârni interesul. — Atunci când vor să ajungă la oameni, mesagerii Domnului nu trebuie să urmeze căile lumii. În cadrul întâlnirilor pe care le organizează, nu ar trebui să apeleze la soliști din lume sau la recuzită teatrală pentru a stârni interesul. Cum ar putea cineva care nu are niciun interes pentru Cuvântul lui Dumnezeu, care nu a citit niciodată Cuvântul Său cu dorința sinceră de a-i înțelege adevărurile să reușească să cânte în spiritul potrivit și cu înțelegerea corectă? Cum ar putea fi în armonie inima sa cu versurile unui imn sfânt? Cum ar putea corul ceresc să se alăture cântării dacă aceasta este doar o formă? — 9T 143.

Seminarele

Predicile combinate cu discuții sunt cel mai eficient mod de a ne răspândi mesajul. — În timpul sezonului trecut, fratele Geymet a vizitat și a făcut studii biblice cu oamenii în aceste grajduri. La vremea când am fost și noi acolo, ținea două întâlniri pe săptămână într-un grajd din valea Angrogna, cam la 10 km de Torre Pellice. S-a manifestat un interes considerabil, iar prezența a fost, în medie, de 40-50 de persoane. Acolo, pe podeaua murdară a grajdului, pe care uneori erau frunze sau paie, sau pe scânduri puse peste niște cutii, oamenii stăteau și ascultau timp de o oră sau două, iar apoi rămâneau în urmă, după încheierea întâlnirii, pentru a discuta despre ce li se spusese. — HS 248.

Daniel și Apocalipsa ar trebui să fie prezentate într-o atmosferă hristocentrică, fără a manifesta o atitudine polemică.

— Nu avem timp de pierdut; Dumnezeu ne cheamă să veghem asupra sufletelor ca unii care vor trebui să dea socoteală. Veniți cu principii noi și prezentați adevărurile clare! Acestea vor fi ca o sabie cu două tăișuri. Nu vă grăbiți însă să adoptați o atitudine polemică! Vor fi vremuri în care va trebui să așteptăm să vedem la lucru mântuirea lui Dumnezeu. Să lăsăm ca Daniel să vorbească, să lăsăm ca Apocalipsa să vorbească și să spună adevărul. Însă, orice etapă a subiectului ar fi prezentată, înălțați-L pe Isus ca centru al tuturor speranțelor, „Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață” [Apocalipsa 22:16]! — TM 118.

CAPITOLUL 24 - Evanghelizarea prin grupe mici [77]

Țineți studii biblice și rugați-vă împreună cu diverse familii și grupe mici. — Frații mei pastori, să nu credeți că singura lucrare pe care o puteți face, singurul mod în care puteți lucra pentru suflete este acela de a ține predici. Cea mai bună lucrare pe care o puteți face este aceea de a-i învăța pe oameni, de a-i educa. Ori de câte ori se ivește ocazia, stați de vorbă cu membrii unei familii și ascultați-le întrebările! Apoi răspundeți-le cu răbdare și cu umilință! Continuați această lucrare în paralel și în strânsă legătură cu celelalte acțiuni publice ale voastre! Predicați mai puțin și educați mai mult, ținând studii biblice și rugându-vă împreună cu diverse familii și grupe mici! — RH, 8 decembrie 1885.

Membrii își pot invita prietenii și vecinii acasă, iar apoi îl pot ruga pe pastor să vină și să stea de vorbă cu ei. — Interesul continuă să crească, iar cei ce îmbrățișează adevărul merg imediat să lucreze pentru prietenii lor, invitându-i să vină și să asculte. Mai mult decât atât, ei își invită vecinii și prietenii acasă la ei, apoi se asigură că unul dintre pastorii noștri vine să țină un studiu biblic. Astfel de întâlniri sunt organizate în așa fel, încât să fie foarte interesante. — 16MR 45.

Țineți studii biblice pentru familii și vecinii acestora. — Este nevoie de un tip diferit de lucrare decât a fost până acum în bisericile noastre. Acei pastori care sunt înclinați doar spre predicare, nu și spre vizite și lucrare personală, trebuie să pună capăt acestui obicei, lucrând cu râvnă în cadrul familiilor. Oamenii să-și invite vecinii și apoi pastorul să țină studii biblice și să ajungă să îi cunoască. Trebuie să existe mai puține predici și mai multă lucrare pastorală în bisericile noastre. Cei care nu au nicio aptitudine pentru acest fel de lucrare ar trebui să se educe și să vină tot mai mult în armonie cu maniera de lucru a lui Hristos. — HM, 1 noiembrie 1890.

CAPITOLUL 25 - Abordări specializate

Orașele

În orașe se poate lucra închiriind o casă și închegând o familie de ajutoare. — Fratele și sora Haskell au închiriat o casă într-una dintre cele mai bune zone ale orașului și au strâns în jurul lor o familie de ajutoare, care merg zi de zi și țin studii biblice, vând revistele noastre și fac lucrare misionară medicală. În timpul momentelor de închinare, acești lucrători își povestesc experiențele. Studiile biblice se țin de regulă în case, iar tinerii și tinerele care sunt implicați în această misiune primesc astfel o instruire practică și integrală în ce privește ținerea de studii biblice și vânzarea de publicații. Domnul le-a binecuvântat eforturile, un număr de persoane au îmbrățișat adevărul și multe altele sunt profund interesate. — RH, 7 septembrie 1905.

Lucrătorii tineri ar trebui să se asocieze cu lucrătorii cu experiență în lucrarea din orașe. — Mulți tineri care au beneficiat de o educație potrivită acasă trebuie să fie instruiți pentru slujire și încurajați să ridice standardul adevărului în locuri noi printr-o lucrare bine planificată și conștiincioasă. Dacă se vor asocia cu pastorii și lucrătorii noștri cu experiență în lucrarea din orașe, vor avea parte de cea mai bună instruire. Acționând sub călăuzire divină, susținuți de rugăciunile colegilor mai experimentați, vor putea face o lucrare bună și binecuvântată. Unindu-și eforturile cu cele ale lucrătorilor mai în vârstă, folosindu-și cât mai bine energiile tinerești, vor fi însoțiți de îngeri cerești; în calitate de colaboratori ai lui Dumnezeu, este privilegiul lor să cânte, să se roage, să creadă și să lucreze cu libertate și curaj. Prezența îngerilor le va aduce încredere în forțele proprii, precum și încredere din partea colegilor lor, iar aceasta va naște în ei un spirit de rugăciune, laudă și simplitate a adevăratei credințe. — 9T 119.

Atunci când se face lucrare în orașe, ar trebui să se îmbine întâlnirile publice cu școli de formare a lucrătorilor. — În orașe,

o lucrare bine echilibrată se poate realiza cel mai bine atunci când, în timpul desfășurării întâlnirilor publice, se organizează și o școală biblică pentru formarea lucrătorilor. În această școală de formare sau misiune urbană ar trebui să predea lucrători experimentați, de un profund discernământ spiritual, care să-i poată învăța zilnic pe lucrătorii biblici și care să se poată implica cu toată puterea și în efortul public general. Pe măsură ce oamenii se convertesc la adevăr, cei ce se află în fruntea misiunii ar trebui, cu multă rugăciune, să le arate acestor nou-converțiți cum să simtă puterea adevărului în inimile lor. O astfel de misiune, dacă este condusă de administratori înțelepți, va fi ca o lumină care strălucește într-un loc întunecos. — GW 364, 365.

Lucrarea în orașe ar trebui să includă restaurante și prelegeri de sănătate. — Domnul are un mesaj pentru orașele noastre, iar noi trebuie să proclamăm mesajul acesta cu ocazia întâlnirilor în cor-turi și a altor acțiuni publice, dar și prin publicații. În plus, în orașe ar trebui să se deschidă restaurante unde să se servească mâncare sănă-toasă, prin intermediul cărora să fie transmis mesajul temperanței. Ar trebui făcute aranjamente în așa fel, încât întâlnirile să aibă cumva legătură cu restaurantele noastre. Oricând e posibil, rezervați o sală în care patronii să poată fi invitați pentru a asculta prelegeri despre știința sănătății și despre temperanța creștină, prelegeri în cadrul cărora să poată fi învățați cum se prepară mâncăruri sănătoase sau să poată asculta alte subiecte importante. Cu ocazia acestor întâlniri, ar trebui să se cânte și să se discute, nu doar pe subiecte de sănătate și temperanță, ci și pe alte subiecte biblice adecvate. Pe măsură ce oamenii sunt învățați cum să-și păstreze sănătatea fizică, se vor găsi multe ocazii de a sădi semințele Evangheliei Împărăției. — CD 276, 277.

Închisorile

[79]

Cei ce se află între zidurile închisorii au nevoie de mângâiere și de încurajare. — Așadar ce este notat în jurnalul tău de anul acesta? Este cumva înregistrată experiența câștigată în urma slujirii bolnavilor, a săracilor și a nevoiașilor? Cei care suferă pentru Hris-tos, care nu vor ceda adevărul în schimbul minciunii, care, poate, sunt închiși între zidurile închisorilor, au nevoie de mângâiere și de

încurajare. O astfel de lucrare ne hotărăște destinul. Pe aceia care le slujesc semenilor lor cu credincioșie îi așteaptă o răsplată prețioasă. Ei vor avea un cămin în rândul caselor pe care Hristos a mers să le pregătească pentru cei care-L iubesc și care Îi așteaptă revenirea. — YI, 19 august 1897.

Ar fi riscant să fie luați la cer oameni care pretind că sunt slujitori ai lui Hristos, dar care neglijează să-i viziteze pe cei ce sunt în închisori. — Legea lui Dumnezeu ne arată clar care este datoria omului față de aproapele său. Toți cei care își neglijează semenii — pe cei mai neînsemnați dintre cei pe care Hristos îi numește frații Săi — sunt trecuți în cărțile din ceruri ca fiind „cântăriți în cumpănă” și „găsiți ușori”. Atunci când nu Îi iau în seamă porunca specială: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți” [Matei 22:39], când nu se îngrijesc de bolnavi, de nevoiași și de răniți, ei părăsesc tabăra lui Hristos, exemplul lor, și trec în tabăra vrăjmașului lui Dumnezeu. Atunci când neglijează să-i îmbrace pe cei goi, să-i hrănească pe cei înfometati, să-i viziteze pe cei ce sunt în închisori, ei arată de ce duh sunt însuflețiți. Ar fi periculos ca astfel de caractere să intre în cer pentru că, prin egoismul și inima lor împietrită și prin faptul că nu-i apreciază pe frații lor de pe acest pământ, ei arată în mod clar că nu L-ar putea aprecia nici pe Dumnezeu, nici pe Fiul Său, nici pe sfinții din Împărăția cerurilor. — HM, 1 octombrie 1897.

Ellen White a vizitat o închisoare și le-a vorbit deținuților. — În timpul șederii mele în Oregon, am vizitat închisoarea din Salem și, în urma unei invitații, le-am vorbit deținuților în capela închisorii. — ST, 25 iulie 1878.

Persoanele defavorizate

Bisericile trebuie să le aducă speranță celor disperati. — Este o lucrare pe care o au de făcut bisericile noastre și de care puținii sunt conștienți. [...] Va trebui să oferim din mijloacele noastre pentru a sprijini lucrătorii din câmpul secerișului și, astfel, ne vom bucura de grânele adunate. Dar, cu toate că e bine să facem așa, mai este o lucrare, neînceptută încă, ce trebuie făcută. Misiunea lui Hristos a fost aceea de a-i vindeca pe bolnavi, de a-i încuraja pe cei lipsiți de speranță, de a-i ridica pe cei cu inima zdrobită. Trebuie să îndeplinim și noi această lucrare de refacere în rândul oamenilor

nevoiași și suferinzi. Dumnezeu nu ne cere doar gesturi de dărnicie, ci și o înfățișare zâmbitoare, cuvinte pline de speranță, o atingere și o strângere de mână. Alinați-le suferința acelor dintre copiii lui Dumnezeu care au un handicap! Unii sunt bolnavi și și-au pierdut speranța. Aduceți înapoi în viața lor razele soarelui! Sunt suflete care și-au pierdut curajul; vorbiți-le și rugați-vă pentru ele! Sunt unii care au nevoie de pâinea vieții. Cititi-le din Cuvântul lui Dumnezeu! Există o boală a sufletului pe care niciun balsam nu o poate alina și niciun medicament nu o poate vindeca. Rugați-vă pentru acești oameni și aduceți-i la Isus Hristos! Și, în toată lucrarea voastră, Hristos va fi prezent pentru a mișca inimile oamenilor. — WM 71.

A sluji așa cum a făcut-o Isus înseamnă a le sluji persoanelor cu dizabilități. — Dar ce scenă i-a izbit atunci când au intrat din nou în curțile Templului! Hristos le slujea celor săraci, celor suferinzi și celor cu diverse handicapuri. Aceștia strigaseră în agonia lor pentru că nu putuseră găsi vindecare de boala și păcatul lor. Auziseră despre acest om, Isus, auziseră zvonuri despre compasiunea și dragostea Lui. Auziseră cum i-a vindecat pe bolnavi, cum le-a deschis ochii orbilor, cum i-a făcut pe cei șchiopi să umble, și de pe buzele lor s-a înălțat un strigăt după îndurare. Unul după altul, au început să-și spună povestea handicapului lor, iar El S-a aplecat asupra lor așa cum o mamă grijulie se apleacă asupra copilului ei suferind. Pe cei bolnavi și pe cei cu dizabilități i-a îndemnat să vină la El pentru a găsi sănătate și pace. Celor suferinzi le-a oferit alinare. Pe cei mici i-a luat în brațe și i-a eliberat de boală și de suferință. Celor orbi le-a redat vederea, celor surzi — auzul, celor bolnavi — sănătatea, iar celor suferinzi — alinarea. — RH, 27 august 1895.

Avem datoria de a avea grijă de cei săraci, ciungi, șchiopi și orbi. — În discuția de la masă, Domnul nu spunea un adevăr nou, nu oferea doctrine noi și nu expunea principii noi. El repeta o poruncă veche, pe care, mai înainte, i-o dăduse lui Moise ca să le-o transmită. Voia ca ei să înțeleagă că învățăturile Sale nu diminuau sub nicio formă forța poruncilor date anterior. Petrekerile și mesele pe care le dădeau preoții, fariseii și conducătorii slujeau doar pentru satisfacerea unei plăceri egoiste. Ei își invitau favoriții, rudele sau prietenii bogați, care, la rândul lor, aveau să îi invite la petrekerile pe care urmau să le organizeze și care, dacă era posibil, aveau să pună pe masă și mai multe bunătăți. Isus a căutat să le extindă viziunea,

să le arate că au o datorie, o obligație valabilă pentru totdeauna, și anume aceea de a avea grijă de cei săraci, ciungi, schiopi și orbi. În același timp, voia ca ei să ia în calcul faptul că nicio datorie îndeplinită față de cei în nevoie, de cei cu diverse handicapuri și de cei amărâți nu avea să își piardă răsplata. — ST, 14 mai 1896.

Hristos răspunde rugăciunilor înălțate de cei cu dizabilități trimițându-i la ei pe urmașii Săi. — El nu face o minune trimițând mană din cer, nu trimite corbi să le aducă de mâncare, ci face o minune în inimile oamenilor: alungă egoismul din suflet și deschide zăgazurile dărniceiei. El pune la probă dragostea celor ce mărturisesc că sunt urmașii Lui încredințându-i în mila lor pe cei handicapați și amărâți, pe săraci și pe orfani. Aceștia sunt, într-un sens special, acei micuți asupra cărora Hristos Își are privirea îndreptată și, neglijându-i pe ei, Îl ofensăm de fapt pe El. Cei ce îi neglijează pe copiii Săi cu dizabilități Îl neglijează pe Hristos în persoana lor. Orice faptă bună făcută față de ei în numele lui Isus, El o consideră ca și cum I-ar fi fost făcută Lui, pentru că El Își identifică interesele cu cele ale oamenilor suferinzi și a încredințat bisericii Sale marea lucrare de a-I sluji Lui prin ajutorarea și binecuvântarea celor nevoiași și suferinzi. Peste toți cei ce, cu inimi binevoitoare, vor avea grijă de acești oameni va coborî binecuvântarea Domnului. — RH, 27 iunie 1893.

Învățați-i pe cei cu dizabilități să-și poarte singuri de grijă. — Înseamnă să-i înveți pe cei nehibzuiți importanța economiei. Sunt mii de văduve și de orfani, de tineri și de bătrâni, de persoane cu dizabilități care ar trebui să fie învățați cum să se ajute singuri. Mulți sunt ținuiți la pat și nu pot lucra. Dar cei ce pot lucra ar trebui ajutați să înțeleagă că, dacă nu lucrează, nu li se va da de mâncare. Oricine este în stare să mănânce o porție de mâncare este în stare să și muncească pentru a o plăti. Dacă va fi pus să plătească pentru mâncarea sa, va aprecia valoarea în bani a puterii și a timpului. Un astfel de act de binefacere este însoțit de lecții valoroase. Nu doar că slujește nevoilor celor săraci, dar îi și învață cum să-și poarte singuri de grijă. — Ms 156a, 1901 (BCL 46).

SECȚIUNEA D - Instruirea laicilor

[81]

CAPITOLUL 26 - Recrutarea și instruirea voluntarilor

Acolo unde acum este numai un lucrător ar trebui să fie mai mult de 1 000. — Hristos ne spune: „Puțin credincioșilor!” Inimile noastre trebuie să fie modelate de Duhul Sfânt. Trebuie să credem că Domnul vrea să venim la El așa cum suntem, fără nicio întârziere, și, prin credință, să Îi cerem să lucreze pentru noi. Domnul dorește să-și arate puterea în mijlocul poporului Său. Acolo unde acum este numai un lucrător ar trebui să fie mai mult de 1 000, nu pastori hirotoniți, ci bărbați și femei ai credinței și ai rugăciunii, care pot lucra pentru Dumnezeu. — 5MR 336.

Dumnezeu le cere tuturor celor cărora le-a încredințat adevărul Său să-L slujească în mod personal. — Dumnezeu va cere din partea tuturor celor cărora le-a încredințat adevărul Său să-L slujească în mod personal. Nimeni nu este scutit. Unii ar putea crede că, dacă dau din averile lor, sunt scutiți de lucrarea personală. Ferească Dumnezeu să se amăgească în felul acesta! Faptul că oferiti din mijloacele materiale de care dispuneți nu înseamnă că întruniți cerința lui Dumnezeu, pentru că nu v-ați făcut datoria decât pe jumătate. El nu va primi nimic altceva decât o dedicare totală a întregii persoane. Trebuie să lucrați pentru a mântui suflete. Nu toți vor fi chemați să meargă în misiuni externe, dar fiecare poate fi misionar acasă, în familie și între vecini. — ST, 4 septembrie 1879.

Creștinii autentici se cunosc după eficiența lor. — Acum aș vrea să vă spun că Domnul mi-a făcut cunoscut că o mare slăbiciune a venit peste poporul nostru pentru că oamenii ajung să caute ajutor și să depindă cu totul de alți oameni, iar Domnul este lăsat în afara problemei. După cum gloria unui pom bun dă mărturie despre valoarea sa prin roadele pe care le aduce, și creștinul autentic va fi cunoscut după eficiența lui. Pentru el credința nu înseamnă să ajungă în plină floare și să etaleze cu mândrie o evlavie de fațadă, ci să aducă roade din răspuțeri. Nu există nicio rămurică uscată și nicio creangă neroditoare în pomul care crește pe malurile apelor

harului lui Hristos. Roadele pot fi de diferite soiuri. Se pot regăsi în câmpurile misiunilor externe sau în misiunile de acasă, însă ele se coc sub razele neprihănilor lui Hristos. „Dacă aduceți mult rod, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit” [Ioan 15:8]. — SpT-A11, 28.

În biserică există belșug de talente care ar trebui să fie puse la lucru. — În fiecare departament al cauzei lui Dumnezeu sunt destule ocazii pentru cei ce vor să lucreze în spiritul umilinței de care a fost caracterizat Învățătorul. Din fiecare direcție se aud voci care strigă la noi după ajutor. Singuri, pastorii nu pot îndeplini niciodată lucrarea aceasta. În biserică există belșug de talente care ar trebui să fie puse la lucru. Sunt bărbați și femei capabili, pe care Dumnezeu i-ar primi ca lucrători în cauza Sa; dar ei nu-și asumă responsabilități, scuzându-se că nu sunt potriviți pentru lucrare. Doamnele care, în salon, se pot angaja în conversații cu mare tact și zel se dau înapoi când e vorba de a-l îndrepta pe păcătos spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii și de a îngenunchea apoi în rugăciune, cerând ca lumina să strălucească în mintea și în inima aceluia suflet [82] prețios pentru care a murit Hristos. O, vai, o lucrare atât de mare pentru Dumnezeu și pentru suflete rămâne nefăcută pentru că e ca o cruce de dus și pentru că fiecare caută propriul amuzament și își vede de propriile interese egoiste! — RH, 7 octombrie 1884.

Toți pot sluji. — Poate că nu toți pot fi predicatori, dar toți pot sluji, arătându-le altora cum să fie ordonați și plini de speranță. Aceasta este ca un medicament pentru trup și suflet. Astfel putem adăuga har peste har, pregătindu-ne neîncetat pentru cer. Îți trimit această scrisoare pentru a o citi bisericii. — Lt 106, 1898 (PC 49).

Membrii care nu simt nicio povară pentru suflete vor fi într-un continuu regres spiritual. — Cei care declară că ei cred adevărul, dar care nu simt nicio povară pentru sufletele celor din jurul lor vor fi într-un continuu regres spiritual și va fi nevoie de timpul și energia pastorului pentru a le salva credința de la faliment, când ei ar trebui să lucreze cu toată puterea pentru a le prezenta calea vieții și a mântuirii prietenilor și vecinilor lor. Sute de bărbați și de femei care, la momentul actual, pretind că sunt angajați în lucrarea lui Dumnezeu nu fac nici măcar o zecime din ceea ce ar putea face dacă și-ar folosi puterile pe care li le-a dat Dumnezeu. Unii nu fac efectiv nimic pentru adevăr și, prin exemplul lor de indiferență, îi fac și pe alții să fie la fel de inutili și se îndepărtează astfel de Hristos. În

această ultimă categorie de credincioși se includ de departe majoritatea celor din biserică. Ei se gândesc și fac planuri doar pentru ei. Tați și mame cu copiii pe lângă ei fac din micul lor cerc toată lumea lor. Orice putere a ființei lor este focalizată pe „mine și ai mei” și devin din ce în ce mai închistați și mai limitați cu fiecare an ce trece. Nu-și deschid inima în fața harului și a dragostei lui Hristos, nu devin mai generoși și mai nobili manifestând compasiune față de semenii lor. — RH, 10 iunie 1880.

Cel care lucrează pentru prietenii și rudele sale crește în credință. — În acești primi ucenici a fost pusă, prin eforturi individuale, temelia bisericii creștine. Mai întâi, Ioan [Botezătorul] i-a îndrumat pe doi dintre ucenicii săi spre Hristos. Apoi, unul dintre ei l-a găsit pe fratele său și l-a adus la Hristos. După care l-a chemat pe Filip să-l urmeze și acesta a mers în căutarea lui Natanael. Aici este o lecție plină de învățăminte pentru toți urmașii lui Hristos. Ea ne învață cât de importante sunt eforturile personale, cât de mult contează să le faci o chemare directă rudelor, prietenilor și cunoștințelor. Sunt unii dintre cei care pretind că Îl cunosc pe Hristos de-o viață întreagă și care nu au făcut niciun efort personal pentru a determina vreun suflet să vină la Mântuitorul. Ei au lăsat totul în seama pastorelui. S-ar putea ca el să fie calificat pentru aceasta, dar nu poate face lucrarea pe care Dumnezeu a pus-o pe umerii membrilor bisericii. Foarte mulți nu se arată interesați de mântuirea celor ce sunt departe de Hristos și se mulțumesc să se bucure în mod egoist de beneficiile harului lui Dumnezeu fără a face niciun efort direct de a-i aduce și pe alții la Hristos. În via Domnului este o lucrare de făcut pentru fiecare, iar lucrătorii neegoști, interesați și credincioși vor gusta din belșug din harul Său aici, pe pământ, și din binecuvântarea pe care El le-o va da în veșnicie. Credința este pusă la lucru prin fapte bune, iar curajul și speranța sunt în armonie cu o astfel de credință lucrătoare. Motivul pentru care mulți dintre pretinșii urmași ai lui Hristos nu au o experiență luminoasă și vie este că nu fac nimic pentru a o obține. Dacă s-ar implica în lucrarea pe care Dumnezeu vrea ca ei să o facă, credința le-ar crește, iar ei ar progresa în viața spirituală. — 2SP 66.

Lucrarea bisericii să fie împărțită

între pastori și membri

Membrii nu ar trebui să aștepte ca pastorii să le facă lucrarea. — Nu așteptați ca pastorii să vă facă lucrarea; nu dormiți ca fecioarele neînțelepte, care nu au avut untdelemn în candelă! Umpleți-vă candelăle cu untdelemnul harului lui Hristos! Dacă fiecare dintre membrii bisericii ar lăsa ca lumina lui să strălucească spre alții așa cum dorește Dumnezeu, ce lucrare s-ar face! O biserică vie va fi o biserică activă. Aduceți-vă puterile înaintea lui Isus și puneți-le la lucru! Gândiți-vă, meditați, vegheați și rugați-vă! O legătură strânsă cu Isus vă va mări puterea de a face binele și vă va întări intelectul. Acele vremuri care vor pune la probă sufletele oamenilor sunt chiar la ușă. Atunci nu vom mai avea niciun apărător care să-l mustre pe Diavolul și să pledeze în favoarea noastră. — RH, 22 septembrie 1896.

Fiecare membru are o lucrare de făcut. — Timpul de față cere să se facă mișcări de înaintare, să se exercite o credință fermă și perseverentă, să se manifeste un spirit de îngăduință, abnegație și îndelungă răbdare de către fiecare membru din bisericile noastre; timpul de față cere ca fiecare dintre cei care declară că Îl urmează pe Hristos să devină un lucrător în via Sa morală. Membrii bisericii care se tem de Dumnezeu pot face mai mult bine printr-un efort consacrat și personal decât pot face pastorii noștri care nu simt nicio povară de a lucra din casă în casă. Pastorii noștri hirotoniți trebuie să facă ce pot, dar nu trebuie să se aștepte ca un singur om să facă lucrarea tuturor. Stăpânul i-a dat fiecărui lucrător partea sa de muncă. Sunt vizite de făcut, rugăciuni de înălțat, compasiune de arătat, iar, dacă vrem ca lucrarea să fie realizată, e nevoie ca întreaga biserică să-și pună la lucru evlavia — atât sufletește, cât și fizic. Puteti să vă întâlniți cu prietenii voștri și, într-o manieră plăcută, de socializare, să discutați despre prețioasa credință a Bibliei. — RH, 13 august 1889.

Tendința spre comoditate a oamenilor nu-I face plăcere lui Dumnezeu. — Cei care conlucrează cu Dumnezeu vor fi motivați să-și facă lucrarea pentru Stăpân. În loc să facă atât de puțin, ei trebuie să facă mult mai mult și să acționeze ca și cum ar smulge sufletele ca pe niște tăciuni dintr-un foc aprins. Tendința spre comoditate a celor care au lumina adevărului nu-I face plăcere lui

Dumnezeu. Timpul este de aur. Prindeți-vă de Dumnezeu printr-o credință vie și folosiți-vă la maximum puterile; mărturia voastră să fie atât de însufletită de Duhul Sfânt, încât păcătoșii să simtă și să conștientizeze pericolul în care se află. Credința să vă fie împletită cu experiența. Fiecare credincios al adevărului să fie pe deplin conștient de pericolul acestui timp. Să se trezească din letargie și să își dea seama că pastorii delegați nu sunt singurii care trebuie să conlucreze cu Dumnezeu. Fiecare suflet trebuie să ia parte la această lucrare. Hristos spunea: „Voi sunteți lumina lumii” [Matei 5:14]. Aceasta nu se aplică doar pastorilor, ci fiecărui suflet căruia Hristos i S-a descoperit. În bisericile din care faceți parte ar trebui să fiți lucrători creștini activi și vii. Vă cunoașteți vecinii? Ați lucrat pentru cei ce sunt aproape de casele voastre? Aveți dragostea lui Isus? Dacă da, atunci veți fi interesați de sufletele pentru care a murit Hristos. Religia curată și neîntinată este un principiu activ. Ea trece dincolo de zidurile casei și merge în căutarea celor care au nevoie de ajutor. Lumina ei strălucește la drumuri și la garduri și este văzută și simțită pe toată întinderea pământului. Oile pierdute sunt căutate cu ardoare, iar cele rătăcite sunt aduse înapoi în staul. — RH, 8 martie 1887.

Prea mulți se așteaptă ca pastorul să-i sprijine, când ei înșiși ar trebui să le slujească celorlalți. — Este o vină uriașă de care biserica este responsabilă. Cum se face că cei ce au lumina nu depun cele mai stăruitoare eforturi pentru a duce această lumină și altora? Ei văd că sfârșitul este aproape. Văd cum mulțimi de oameni calcă zilnic în picioare Legea lui Dumnezeu și știu că aceste suflete nu pot fi mântuite în fărădelegea lor. Totuși manifestă un interes mai mare pentru afacerile lor, pentru fermele lor, pentru casele lor, pentru mărfurile lor, pentru hainele lor și pentru mesele lor decât pentru sufletele bărbaților și femeilor pe care vor trebui să-i întâlnească față în față la judecată. Oamenii care pretind că ascultă de adevăr au adormit. Dacă ar fi treji, nu ar putea sta atât de liniștiți. Dragostea de adevăr moare puțin câte puțin în inimile lor. Exemplul lor nu este unul care să convingă lumea că ei dețin adevărul într-o măsură mai mare decât orice alt popor de pe pământ. Exact atunci când ar trebui să fie puternici în Dumnezeu, având o experiență zilnică și vie, ei sunt slabi, ezitanți, așteptând sprijin de la pastori, când ei înșiși ar trebui să le slujească celorlalți cu mintea, cu sufletul, cu penița, cu timpul și cu banii. — 5T 457.

Împărtășindu-și credința, membrii se încurajează nu doar pe ei, ci îi încurajează și pe pastorii lor. — Vă îndemn, frații și surorile mele, să aveți încredere în puterea lui Isus. Nu atârnați greutatea problemelor și poverilor voastre asupra pastorilor voștri! Hristos v-a invitat să mergeți la El, purtătorul vostru de poveri. Dacă vă spuneți ofurile într-o stare de necredință și de lipsă de consacrare față de Dumnezeu, atârnați greutatea voastră pe inima pastorilor și le răpiți timpul și energia pe care Dumnezeu le cere să le folosească pentru a duce mesajul la cei care nu l-au auzit. Fraților, nu mai bine ați lucra în unire cu ambasadorii lui Hristos în încercarea de a câștiga suflete pentru adevăr? Atunci când sunteți ispitiți să deveniți necredincioși și descurajați, cel mai bun remediu pentru aceasta îl veți găsi discutând despre credință cu alții și prezentându-le adevărul celor care se află în întuneric. Extindeți-vă eforturile spre vecinii voștri și spre cei ce nu au privilegiile întâlnirilor noastre! Sădiți semințele adevărului de-a lungul tuturor apelurilor și încurajați inimile slujitorilor lui Dumnezeu atunci când vă vizitează, arătându-le că nu ați stat degeaba, ci, prin intermediul vostru, una sau mai multe persoane au fost aduse de la întuneric la lumină! — ST, 4 septembrie 1879.

Membrii nu ar trebui să aștepte ca pastorii să vină și să-i ajute pe cei care au întrebări. — Mulți dintre cei care acum se află în întuneric și ruină ar fi putut fi ajutați dacă frații lor — femei și bărbați obișnuiți — ar fi venit la ei cu inimile strălucind de dragostea lui Hristos și ar fi depus eforturi personale pentru ei. Mulți așteaptă să fie abordați personal. Discuții umile și stăruitoare cu astfel de persoane, rugăciuni înălțate pentru ele, inimi aduse una lângă alta — astfel de abordări s-ar dovedi în cele mai multe cazuri cu totul eficiente. În schimb, cei ce declară că Îl urmează pe Mântuitorul lor se mulțumesc să-și exprime dorința ca vreun frate sau vreun pastor să vină să îi ajute. Astfel, ei neglijează chiar lucrarea pe care Dumnezeu le-a lăsat-o de făcut. Nu se poate prescrie în mod rigid maniera în care această lucrare ar trebui să se facă în fiecare caz, dar, dacă vor avea o legătură tot mai strânsă cu Răscumpărătorul lumii, noi căi și metode vor fi sugerate minții lucrătorilor. — RH, 10 iunie 1880. [84]

Pe cât posibil, pastorii ar trebui să fie eliberați de grijile de natură vremelnică. — Aceeași ordine și același sistem care erau

necesare în zilele apostolilor ar trebui să fie menținute și în biserica de azi. Este nevoie ca diferitele departamente să fie conduse de oameni capabili, care să fie calificați să ocupe pozițiile în care au fost puși, pentru că de acest lucru depinde în mare măsură succesul lucrării. Cei care au fost aleși de Dumnezeu ca lideri ai cauzei adevărului, având o privire de ansamblu asupra intereselor spirituale ale bisericii, ar trebui să fie eliberați pe cât posibil de grijile și problemele de natură vremelnică. Cei pe care Dumnezeu i-a chemat pentru a sluji în Cuvânt și învățătură ar trebui să pună deoparte timp pentru meditație, rugăciune și studiul Scripturii. Discernământul lor spiritual clar este încetșat dacă sunt obligați să se ocupe de diverse detalii administrative și să aibă de-a face cu temperamentele variate ale celor care se întâlnesc împreună în calitate de slujbași ai bisericii. Toate problemele dificile de natură vremelnică ar trebui să fie aduse înaintea slujbașilor desemnați, ca să fie rezolvate de ei. Însă, dacă aceste probleme sunt de așa natură, încât îi pun în dificultate pe acești slujbași, atunci ar trebui să fie supuse sfatului celor care au o perspectivă de ansamblu asupra întregii biserici. — RH, 16 februarie 1911.

Responsabilitatea pastorului

Unele biserici ar avea un succes mai mare dacă pastorii lor s-ar da la o parte și i-ar lăsa pe membri să lucreze. — Se întâmplă adesea ca pastorii să fie înclinați să viziteze aproape în întregime numai membri ai bisericii, dedicându-și timpul și energia acolo unde lucrarea lor nu e de niciun folos. În mod frecvent, bisericile au luat-o înaintea pastorilor care lucrează în cadrul lor și ar fi într-o stare mult mai prosperă dacă acei pastori s-ar da la o parte și le-ar da ocazia să lucreze. Efortul acestor pastori de a consolida bisericile nu face altceva decât să le dărâme. Teoria adevărului e prezentată iar și iar, dar nu este însoțită de puterea înviorătoare a lui Dumnezeu. Ei manifestă indiferență; spiritul acesta este contagios, iar bisericile își pierd interesul și sentimentul că au o povară pentru mântuirea altora. Astfel, prin predicarea și exemplul lor, pastorii îi leagă pe oameni într-o siguranță lumească. Dacă, în schimb, ar merge în câmpuri noi și s-ar strădui să ridice acolo biserici, ar înțelege care le sunt capacitățile și cât de greu este să faci sufletele să ia decizia de a trece

de partea adevărului. Atunci și-ar da seama cât de atenți ar trebui să fie ca niciodată, prin exemplul și influența lor, să nu descurajeze sau să slăbească acele suflete pentru convertirea cărora a fost nevoie de o lucrare atât de grea, însoțită de atâtea rugăciuni. „Fiecare să-și cerceteze fapta lui și atunci va avea cu ce să se laude numai în ce-l privește pe el, și nu cu privire la alții” [Galateni 6:4]. — 2T 340.

A avea grijă de turmă include și a le pregăti membrilor o lucrare de făcut. — „Străjerule, cât mai este din noapte?” [Isaia 21:11]. Sunt în stare străjerii cărora li se pune această întrebare să dea un sunet lămurit de trâmbiță? Se îngrijesc păstorii cu credincioșie de turmă, știind că trebuie să dea socoteală? Veghează slujitorii lui Dumnezeu asupra sufletelor, conștientizând faptul că cei ce sunt în grija lor sunt răscumpărați cu sângele lui Hristos? O mare lucrare este de făcut în lume, dar ce eforturi depunem noi pentru a o îndeplini? Oamenii au ascultat prea multe predici; dar au fost ei învățați cum să lucreze pentru cei pentru care a murit Hristos? S-a conceput vreun plan de lucru și a fost el prezentat în fața oamenilor, astfel încât fiecare să înțeleagă necesitatea de a lua parte la lucrare? — 6T 431.

Pastorii nu ar trebui să caute în primul rând să-i convertească pe cei necredincioși, ci să-și asigure o armată de lucrători. — O piedică serioasă și, poate, neașteptată în calea succesului adevărului se află chiar în bisericile noastre. Atunci când se face un efort de a prezenta credința noastră celor necredincioși, prea adesea membrii bisericii se trag înapoi, ca și când nu ar avea și ei un interes aici, și lasă ca toată povara să cadă asupra pastorului. Din acest motiv, uneori, eforturile celor mai capabili pastori ai noștri nu au avut rezultate prea mari. Pot fi rostite cele mai bune predici, iar mesajul poate fi tocmai lucrul de care au nevoie oamenii, și totuși niciun suflet nu este câștigat pentru a fi înfățișat înaintea lui Hristos.

Când se lucrează acolo unde deja există câțiva credincioși, la început pastorul nu ar trebui să caute așa de mult să-i convertească pe cei necredincioși, ci să-și asigure o armată de lucrători. Să lucreze pentru membrii bisericii în mod individual, străduindu-se să-i impulsioneze să aibă o experiență personală mai profundă și să lucreze pentru semenii lor. Când membrii bisericii vor fi pregătiți să-l susțină pe pastor prin rugăciunile și acțiunile lor, atunci eforturile pastorului vor avea un succes mai mare. — GW 196.

Mărturia la locul de muncă

Fiecare membru, orice profesie ar avea, are o responsabilitate la fel de mare să facă să înainteze cauza lui Dumnezeu ca și pastorul. — Când un pastor care a avut succes în lucrarea de a ajuta sufletele să se prindă de Isus Hristos își părăsește misiunea sacră pentru a se îngriji de câștiguri materiale, este numit apostat și va avea de dat socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru talentele pe care și le folosește în mod greșit. Când oameni de afaceri, fermieri, meseriași, negustori, avocați etc. devin membri ai bisericii, ei devin slujitori ai lui Hristos și, chiar dacă e posibil ca talentele lor să fie complet diferite, responsabilitatea lor de a face să înainteze cauza lui Dumnezeu, prin eforturi personale și mijloace proprii, este la fel de mare ca cea care îi revine pastorului. Nenorocirile care vor cădea asupra pastorului, dacă nu predică Evanghelia, vor cădea la fel de sigur și asupra omului de afaceri, dacă, prin talentele sale diferite, nu va conlucra cu Hristos în vederea îndeplinirii aceluiași scop. Când li se va explica acest lucru, unii vor spune: „Sunt cuvinte grele”; sunt într-adevăr grele, dar adevărate, deși sunt continuu contrazise de practica celor care se declară urmași ai lui Hristos. — 4T 468.

Membrii credincioși slujesc prin profesiile lor. — Trebuie să fim plini de Hristos și atunci vom aprecia lucrurile lumesti din perspectiva lui Dumnezeu; în timp ce munciți pe la fermele voastre sau sunteți prinși în afacerile voastre, voi, de fapt, nu vă separați sufletele de Dumnezeu, pentru că lucrați cu un scop și un obiectiv autentic, recunoscându-L pe Dumnezeu ca proprietar al tuturor lucrurilor pe care le aveți și căutând înțelepciune pentru a-I folosi bunurile în vederea sporirii slavei Sale. În modul acesta, voi dați mărturie, nu fiind indolenți în afaceri, ci plini de râvnă, slujindu-L pe Domnul. Atunci viețile oamenilor vor fi binecuvântate prin influența voastră. Mintea se va concentra pe lucrurile cerești, iar voi veți fi ca în prezența lui Isus și veți răspândi lumină peste tot în jurul vostru. O viață autentică de creștin va cere din partea noastră atenție, cercetare a Scripturilor și cea mai zeloasă și mai stăruitoare rugăciune. Aceasta nu va fi o rugăciune fără scop, ci mijlocirea unei inimi căreia îi pasă de bieții păcătoși care nu-L cunosc pe Hristos. Va fi o inimă care tânjește să-L slujească pe Isus prin eforturi personale pentru mântuirea sufletelor

oamenilor. — Important Testimony to our Brethren and Sisters in New York (Ph 39) 9, 10.

Darurile spirituale

Duhul Sfânt dă fiecărui creștin câte un dar sau câte un talent pe care să-l folosească pentru înaintarea Împărăției. — Prezentul este ocazia noastră de a demonstra că suntem de încredere. Fiecărei persoane i s-a dat un dar deosebit, sau un talent, pe care trebuie să-l folosească pentru înaintarea Împărăției Răscumpărătorului nostru. Tuturor slujitorilor responsabili ai lui Dumnezeu, de la cei mai de jos și mai necunoscuți până la cei din poziții înalte din biserică, li s-au încredințat bunurile Domnului. Nu numai pastorul poate lucra pentru salvarea sufletelor. Cei care au cele mai mici daruri nu sunt scutiți de la a și le folosi cât pot ei de bine; făcând așa, talentele lor se vor dezvolta. Nu este bine să ne jucăm cu responsabilitățile morale și nici să disprețuim lucrurile mici. Dumnezeu, în providența Sa, Își împarte darurile în funcție de capacitățile diferite ale oamenilor. Nimeni să nu se plângă că nu-L poate slăvi pe Dumnezeu cu talente pe care niciodată nu le-a avut și pentru care nu este responsabil. — 4T 618.

Pastorii ar trebui să încurajeze acele persoane din biserică pe care Dumnezeu le-a ales pentru a face o lucrare specială. — Există pericolul ca pastorii și președinții de conferințe să ia prea multe asupra lor și să manifeste prea puțină încredere în oameni. Oamenii ar trebui să fie educați în așa fel încât să cerceteze Scripturile personal. Duhul Sfânt este cel care va modela fiecare persoană după asemănarea lui Hristos. Oamenii au făcut o mare greșală neluând în calcul faptul că Dumnezeu lucrează prin intermediul bisericii Sale. Pastorii ar trebui să încurajeze foarte mult pe fiecare membru și pe cei pe care Dumnezeu i-a ales să facă o lucrare specială prin conceperea unor planuri bine gândite pentru mântuirea sufletelor celor care nu cunosc adevărul. — 9MR 146. [86]

Pastorii ar trebui să se dea la o parte și să le lase membrilor libertatea de a îndeplini ceea ce le indică Duhul Sfânt. — Dumnezeu „arată fiecăruia care este datoria lui” [Marcu 13:34]. De ce pastorii și slujbașii de la conferință nu recunosc acest lucru? De ce nu-și manifestă aprecierea pentru ajutorul pe care diverși membri

ai bisericii l-ar putea oferi? Membrii bisericii să se trezească. Să se implice și să susțină brațele pastorilor și ale lucrătorilor, contribuind la dezvoltarea cauzei lui Dumnezeu. Nu ar trebui să se măsoare talentele prin comparație. Dacă un om este credincios și umblă smerit cu Dumnezeul lui, chiar dacă nu ar avea multă educație și ar putea fi considerat o persoană slabă, totuși el își poate îndeplini partea din lucrare la fel de bine ca unul care are cea mai aleasă educație. Cel ce se deschide fără rezerve influenței Duhului Sfânt este cel mai în măsură să-L slujească într-un mod satisfăcător pe Stăpânul său. Dumnezeu va inspira să lucreze pentru El persoane care nu ocupă poziții de responsabilitate. Dacă pastorii și cei din poziții cu autoritate se vor da la o parte și vor lăsa ca Duhul Sfânt să miște mințile fraților lor laici, Dumnezeu le va arăta acestora ce să facă pentru a-I onora numele. Dați-le oamenilor libertatea de a îndeplini ceea ce le indică Duhul Sfânt! Nu puneți lanțuri peste persoanele umile pe care Dumnezeu vrea să le folosească! Dacă cei ce ocupă acum poziții de responsabilitate ar fi fost puși să facă același tip de lucrare an după an, talentele nu li s-ar fi dezvoltat și nu ar fi fost acum calificați pentru pozițiile pe care le ocupă; cu toate acestea, ei nu fac niciun efort special pentru a testa și a dezvolta talentele celor nou-veniți la credință. — RH, 9 iulie 1895.

Aveți încredere că Duhul Sfânt poate folosi orice membru vrednic al bisericii. — Nici slujbașul de la conferință, nici pastorul nu sunt chemați de Dumnezeu să cultive lipsă de încredere în puterea lui Dumnezeu de a folosi pe oricine este considerat a fi un membru vrednic al bisericii. Această așa-numită precauție ține pe loc aproape fiecare zonă a lucrării Domnului. Dumnezeu poate folosi și va folosi persoane care nu au beneficiat de o educație vastă în școlile omenești. A ne îndoii că El poate face acest lucru înseamnă a manifesta o necredință fățișă, înseamnă a limita atotputernicia Aceluia pentru care nimic nu este imposibil. Cât mi-aș dori să fie tot mai rară o astfel de prudentă nesfântă și neîncrezătoare! Ea face ca atât de multe forțe ale bisericii să rămână nefolosite, barează calea Duhului Sfânt astfel încât El nu-i poate folosi pe oameni și îi ține în inactivitate pe cei ce sunt dispuși și dornici să lucreze pe frontul lui Hristos. Mulți membri care ar deveni lucrători eficienți alături de Dumnezeu dacă li s-ar oferi o șansă sunt astfel descurajați și convinși să nu intre în lucrare. Cei care vor să fie lucrători, care văd că în biserică și în lume

este mare nevoie de lucrători consacrați, ar trebui să caute putere în rugăciune tainică. Ar trebui să iasă și să lucreze, iar Dumnezeu îi va binecuvânta și îi va face o binecuvântare pentru ceilalți. Astfel de membri ar întări biserica și i-ar conferi stabilitate. Lipsa de exercițiu spiritual este cea care îi face pe membri să fie slabi și ineficienți; dar așa întreba din nou: Cine e de vină pentru situația prezentă? — RH, 9 iulie 1895.

Fiecare creștin este uns pentru misiunea de a-L vesti pe Hristos. — Nu este numai de datoria pastorului să-L reprezinte pe Hristos înaintea lumii, ci de datoria fiecărui membru al bisericii. Membrii trebuie să capteze razele de lumină care vin de la Isus și să le reflecte asupra sufletelor orbite de minciună și de doctrine false. Ei trebuie să înalțe singurul standard autentic al neprihănirii, și anume Legea sfântă a lui Dumnezeu, în timp ce lumea înalță un standard fals. Satana caută să prezinte lumina drept întuneric și întunericul drept lumină, adevărul drept minciună și minciuna drept adevăr. El va stinge orice rază de lumină ce strălucește de la tronul lui Dumnezeu și va pune în locul ei întunericul său. Dar fiii lui Dumnezeu se află aici, toți, cu scopul de a lumina lumea. Cu cât lumina este mai disprețuită, mai combătută sau mai condamnată, cu atât sunt mai puternice dovezile că trebuie să-și continue lucrarea, că trebuie să lase ca lumina pe care o au să strălucească înaintea oamenilor. Ei primesc de la Dumnezeu indicații pentru a ști cum să călăuzească sufletele spre neprihănire, adevăr și cer. Torța adevărului trebuie să strălucească și pentru ochii care o doresc și pentru cei care nu o doresc. Când Hristos S-a înălțat la cer, biserica a devenit agentul, sau mijlocul, prin care lumina avea să fie transmisă lumii. „Voi sunteți lumina lumii” [Matei 5:14]. Fiecărui creștin Dumnezeu îi cere să fie o lumină vie și strălucitoare înaintea lumii. El trebuie să se lupte cu Dumnezeu în rugăciune tainică; apoi va avea forța să meargă în spiritul lui Hristos și să-i abordeze pe oameni. Uns pentru misiune, va duce cu el atmosfera paradisiului. Cuvintele sale vor fi bine alese, iar fața sa va reflecta chipul Stăpânului. Creștinul va fi astfel lumina lumii, o epistolă vie cunoscută și citită de toți oamenii. — RH, 8 martie 1887.

[87]

Fiecare membru ar trebui să fie educat să facă lucrarea pentru care este cel mai bine pregătit. — Sabat de Sabat, mulți dintre voi ascultă vocea predicatorului de la amvon, însă câți simt nevoia

să transpună adevărul în viața practică? Câți își dau seama că lumina le-a fost dată pentru a o reflecta asupra altora? Este mare nevoie ca oamenii să fie învățați că pot face acea parte din lucrare care le-a fost încredințată; dar educarea membrilor a fost neglijată. Dacă și-ar educa membrii, pastorul ar avea o armată de oameni care să-l ajute să răspândească lumina atunci când asupra lucrării se abate vreo criză. Fiecare membru al bisericii ar trebui să facă lucrarea pentru care este cel mai bine pregătit, iar lucrarea ar putea fi aranjată în așa fel încât totul să se miște armonios; succesul unei biserici lucrătoare se va manifesta în interesul vital care va răsări printre cei ce-și investesc energiile pentru cauza lui Hristos. — HM, 1 septembrie 1892.

Motivarea voluntarilor

Când puterea de convertire a lui Dumnezeu se revarsă asupra oamenilor, aceștia vor deveni lucrători. — Această categorie de oameni este bine simbolizată prin valea cu oase uscate pe care a văzut-o Ezechiel în viziune. Cei cărora le-au fost încredințate comorile adevărului și care sunt totuși morți în fărădelegi și păcate trebuie să fie creați din nou în Hristos Isus. Există atât de puțină vitalitate autentică în biserică în momentul de față, încât e nevoie de o muncă asiduă pentru ca cei ce se declară copii ai lui Dumnezeu să prindă din nou viață. Când puterea de convertire a lui Dumnezeu se va revărsa asupra oamenilor, acest lucru se va vedea clar în activitatea lor. Vor deveni lucrători și vor prețui mustrea lui Hristos ca pe o bogăție mai mare decât comorile lumii. — RH, 17 ianuarie 1893.

Adevărata convertire este urmată de dorința de a-L vesti pe Hristos. — Imediat ce un om se convertește, în inima lui se naște dorința de a le face cunoscut și altora ce prieten scump a găsit în Isus; adevărul mântuitor și sfințitor nu poate rămâne închis în inimă. Duhul lui Hristos care luminează sufletul este reprezentat prin lumina care risipește tot întunericul, este comparat cu sarea, pentru calitățile ei de conservare, și cu aluatul, care își exercită tainic puterea transformatoare. — 4T 318, 319.

Cei care nu-și îndeplinesc responsabilitățile ar trebui să fie vizitați. — Pastorii și persoanele responsabile trebuie să îi facă pe membrii bisericii să înțeleagă că, pentru a crește spiritual, trebuie să-și asume sarcina lucrării pe care le-a dat-o Domnul — aceea de

a conduce sufletele la adevăr. Să îi învețe pe oameni că ar trebui să aibă o dorință puternică de a-i vedea convertiți la adevăr pe cei ce nu ne împărtășesc credința. Cine are ocazia, să facă lucrarea care i-a fost dată de Dumnezeu. Cei ce nu-și îndeplinesc responsabilitățile ar trebui să fie vizitați; ar trebui să se înalțe rugăciuni împreună cu ei și să se lucreze pentru ei, astfel încât să devină administratori credincioși ai harului lui Hristos. Nu-i faceți pe oameni să depindă de voi, ca pastori, ci învățați-i pe toți cei ce vor îmbrățișa adevărul că au o lucrare de făcut — să-și folosească talentele care le-au fost date de Dumnezeu pentru a mântui sufletele celor de lângă ei. Lucrând în modul acesta, oamenii vor beneficia de ajutorul îngerilor lui Dumnezeu. Vor câștiga o experiență valoroasă, care le va întări credința și îi va lega mai strâns de Dumnezeu. — Ms 21a, 1894 (1NL 127, 128).

Mântuitorul a fost dezamăgit de lipsa de succes pe care a avut-o în recrutarea de lucrători, dar a perseverat. — Dacă lucrătorii noștri angajați ar fi fost botezați cu Duhul lui Hristos, ar fi făcut de 50 de ori mai mult decât au făcut pentru a forma noi lucrători. Chiar dacă unul sau doi, sau chiar mai mulți, nu au trecut testul, nu ar trebui să ne încetăm eforturile; căci această lucrare trebuie să fie făcută pentru Hristos. Mântuitorul a fost dezamăgit; din pricina perversității inimii omenеști, eforturile Sale nu au fost încununate cu succes, dar El a lucrat în continuare și la fel ar trebui să facem și noi. Dacă ne-am fi străduit, cu loialitate, răbdare și dragoste, am fi avut 100 de lucrători acolo unde acum nu este decât unu. Ocazii nefructificate sunt notate în dreptul nostru în aceeași carte care cuprinde istoria invidiei și a răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu. Am pierdut ani de zile pe care îi puteam folosi în misiuni externe. Au fost câțiva lucrători zeloși, dar, în general, și-au consumat energia pentru a-i ajuta să nu eșueze spiritual pe cei care mărturisesc că sunt de partea adevărului. Dacă ar fi lucrat pentru mântuirea semenilor lor, acești oameni, care au avut nevoie de atât de mult ajutor pentru a rămâne în picioare, ar fi uitat de încercările prin care trec și ar fi devenit puternici ajutându-i pe ceilalți. Vom fi capabili să facem enorm mai mult decât am făcut dacă îi vom chema în ajutor pe toți cei pe care-i putem face să se implice în lucrare. Unii se vor dovedi lipsiți de valoare, dar, chiar dacă vom conștientiza acest lucru, trebuie să ne continuăm lucrarea. Un singur lucrător valoros, cu temere de Dum-

[88]

nezeu, ne va răsplăti toate eforturile, grija și cheltuiala. — RH, 15 decembrie 1885.

Pastorii trebuie să-i instruiască practic pe oameni

Cel mai mult vă veți ajuta membrii nu ținându-le predici, ci dându-le de lucru. — Predicatorii îi pot ajuta cel mai bine pe membrii din bisericile noastre nu ținându-le predici, ci planificându-le lucrarea pe care o au de făcut. Dați fiecăruia ceva de lucru! Ajutați-i pe toți să înțeleagă că, dacă au primit harul lui Hristos, au obligația să lucreze pentru El! Și învățați-i pe toți cum să lucreze! În special cei nou-veniți la credință ar trebui să fie educați să conlucreze cu Dumnezeu. Dacă sunt puși la lucru, cei descurajați vor uita curând de descurajarea lor, cei slabi vor ajunge tari, cei ignoranți vor căpăta inteligență și toți vor fi pregătiți să prezinte adevărul așa cum este el în Isus. Ei vor găsi un ajutor de nădejde în Acela care a promis că-i va mântui pe toți cei ce vor veni la El. — 6T 49.

Petreceți mai puțin timp predicând și mai mult timp studiind modul în care îi puteți învăța pe alții să lucreze. — Pastorii noștri ar trebui să devină și educatori, și predicatori. Ar trebui să îi învețe pe oameni să nu depindă de ei, ci de Hristos. Pastorul care predică două ore când, de fapt, nu ar trebui să depășească o oră ar fi mult mai de folos cauzei lui Dumnezeu dacă ar dedica acea oră în plus unei analize stăruitoare și atente pentru a descoperi modul în care îi poate îndruma pe ceilalți, pentru a înțelege cum îi poate învăța să lucreze. — ST, 17 mai 1883.

Pastorii ar trebui să îi învețe pe membri cum să lucreze. — Atunci când Isus S-a înălțat la ceruri, El le-a încredințat lucrarea Sa de pe pământ celor care au primit lumina Evangheliei. Ei aveau să ducă mai departe lucrarea până când aceasta avea să se finalizeze. El nu a încredințat nimănui altcuiva misiunea răspândirii adevărului Său. „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” [Marcu 16:15]. „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” [Matei 28:20]. Această misiune solemnă ni se adresează nouă, celor de astăzi. Dumnezeu lasă asupra bisericii Sale responsabilitatea de a o primi sau de a o respinge. Mulți par să fie complet relaxați, de parcă ar fi responsabilitatea mesagerilor cerești să vină pe pământ să proclame cu glas tare mesajul de aver-

tizare; însă, chiar dacă îngerii au lucrarea lor de făcut, noi trebuie să ne facem partea și să le prezentăm adevărul biblic celor ce sunt în întuneric. Interesul vostru se limitează în mod egoist numai la familia sau la biserica voastră? Dumnezeu să aibă milă de îngustimea voastră! Ar trebui să aveți acel zel nepieritor, acea dragoste largă care înconjoară lumea. Cei care nu sunt chemați să meargă în țări străine au de făcut o lucrare în țară la ei, și anume aceea de a menține, prin eforturi bine direcționate, un interes viu în bisericile lor, astfel încât acestea să fie spirituale și dispuse să se sacrifice și să-i ajute prin mijloacele și rugăciunile lor stăruitoare pe cei ce intră în câmpuri noi și dificile. — RH, 12 octombrie 1886.

Trebuie să îi învățăm pe membri cum să-și folosească talentele în slujba celorlalți. — Sarcina de a-i ilumina pe ceilalți nu este doar sarcina pastorului, ci a tuturor celor ce mărturisesc că sunt de partea adevărului lui Dumnezeu. El a încredințat fiecărui om misiunea de a-L face pe Hristos cunoscut lumii. Trebuie să îi învățăm pe membrii bisericii cum le pot sluji eficient semenilor lor. Sunt mulți pastori hirotoniți care nu au avut niciodată grijă de turma lui Dumnezeu ca niște adevărați păstori, care nu au vegheat niciodată asupra sufletelor ca unii care vor trebui să dea socoteală. Dacă bisericii i s-ar oferi acel tip de lucrare de care are nevoie, mulți care nu fac nimic ar învăța cum să devină lucrători harnici în câmpul secerișului. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie în așa fel educat, încât sute de persoane să-și pună la schimbător talanții prețioși și să devină apte pentru poziții de încredere și influență și, astfel, Stăpânul să aibă un mare câștig. — *Appeal to Our Churches in Behalf of Home Missionary Work* (Ph 7) 14.

Educați-i pe membri să fie câștigători de suflete. — Nu există doar pericolul ca cei aflați în poziții de încredere să nu reușească să-i încurajeze pe oameni să-și folosească talentele, ci există și pericolul ca cei ce nu fac decât puțin sau deloc pentru Hristos să îi descurajeze pe cei care încearcă să lucreze în via Domnului. Nu vă atingeți de ei! Educați-i pe toți cei ce-și au în Hristos sursa mântuirii! Nu este necesar ca doar câțiva pastori hirotoniți să împartă Cuvântul lui Dumnezeu. Adevărul trebuie semănat pretutindeni de-a lungul apelor. — *Sowing Beside All Waters*, (Ph 78) 37.

Învățați-i pe membri cum să lucreze pe frontul lucrării misionare medicale. — Pastorii și profesorii trebuie să lucreze în mod

[89]

inteligent în câmpul lor de acțiune, învățându-i pe membrii bisericii cum să lucreze pe frontul lucrării misionare medicale. Atunci când Hristos locuiește în inima celor ce se declară urmașii Lui, ei vor fi găsiți făcând ceea ce a făcut și Hristos. Nu vor avea niciodată ocazia să ruginească din lipsă de activitate. Vor avea suficient de făcut. Iar lucrarea pe care o fac sub auspiciile bisericii va fi mijlocul cel mai important prin care vor răspândi lumină. — WM 123.

Dacă membrii nu sunt învățați să lucreze, atunci lucrarea pastorului este aproape un eșec. — Cauza lui Dumnezeu ar putea fi într-o stare bună în fiecare câmp și ar fi, dacă pastorii s-ar încrede în Dumnezeu și nu ar îngădui să se interpună nimic între ei și lucrarea lor. Este mult mai mare nevoie de lucrători decât de simpli predicatori, dar cele două slujbe trebuie să fie unite. S-a dovedit în câmpurile misionare că, indiferent cât de mare este talentul de predicator, dacă rolul de lucrător este neglijat, dacă oamenii nu sunt învățați cum să lucreze, cum să organizeze întâlniri, cum să-și facă partea de lucrare misionară, cum să-i abordeze cu succes pe oameni, lucrarea va fi aproape un eșec. Este mult de făcut și în ce privește lucrarea Școlii de Sabat pentru a-i face pe oameni să înțeleagă care le este obligația și pentru a-i determina să-și îndeplinească partea care le revine. Dumnezeu îi cheamă să lucreze pentru El, iar pastorii trebuie să le canalizeze eforturile. — 5T 256.

Dacă pastorul i-a format așa cum trebuie pe cei aflați în grija lui, atunci când va pleca, lucrarea nu se va destrăma. — Lucrarea ambasadurilor lui Hristos este mult mai amplă și de o responsabilitate mai mare decât își închipuie mulți. Ei nu ar trebui să se mulțumească deloc cu succesul lor până când nu vor reuși, prin muncă serioasă și binecuvântare divină, să-I prezinte lui Dumnezeu creștini gata de slujire, care își conștientizează cu adevărat responsabilitatea și vor să îndeplinească lucrarea care le-a fost încredințată. Dacă se vor depune eforturi și oamenii vor fi instruiți în mod corespunzător, vor fi pregătite pentru lucrare acele persoane ale căror caractere sunt puternice și ale căror convingeri sunt atât de ferme, încât nu vor permite ca nimic de natură egoistă să le împiedice în lucrarea lor, să le micșoreze credința sau să le abată de la datorie. Dacă pastorul i-a format așa cum trebuie pe cei aflați în grija sa, atunci când va pleca în alte câmpuri de activitate, lucrarea nu se va destrăma, pentru că va fi bine legată. Dacă cei care acceptă adevărul

nu sunt cu totul convertiți și dacă nu s-a produs o schimbare radicală în viața și caracterul lor, sufletul nu le este legat de Stânca cea veșnică și, după ce pastorul își încetează lucrarea și noutatea s-a dus, impresiile se șterg curând, adevărul își pierde puterea de a încânta, iar aceste persoane nu mai exercită nicio influență sfântă și nu mai ilustrează prin viața lor declarația de credință. — 4T 398.

Învățați-i pe toți să fie activi!

Pastorii ar trebui să-i ajute pe potențialii lucrători ai bisericii să-și dezvolte talentele. — Unii dintre lucrători nu sunt capabili să ocupe poziții pe care alții le pot ocupa. Mulți dintre cei care ar fi fost apti să ocupe poziții de încredere nu s-au autodisciplinat, nici nu au făcut, de la zi la zi, tot ce ar fi putut face pentru a veni în întâmpinarea cerințelor tot mai crescânde ale timpului prezent. Alții sunt capabili să poarte responsabilități și o vor face dacă vor fi încurajați și dacă ar exista cineva care, cu răbdare, bunătate și îngăduință, i-ar învăța cum să lucreze. Pastorii ar trebui să-i ajute cu ardoare pe astfel de oameni să reușească acest lucru și ar trebui să depună un efort susținut pentru a le dezvolta talentele. Cei lipsiți de experiență au nevoie de generali înțelepți, care, prin rugăciuni și eforturi personale, să-i încurajeze și să-i ajute să devină desăvârșiți și compleți în Hristos Isus. Aceasta este lucrarea pe care fiecare pastor al Evangheliei ar trebui să se străduiască să o facă, dar pe care mulți au tendința să nu o facă. — RH, 1 decembrie 1904.

Învățați-i pe oameni cum să lucreze. — Pastorilor, învățați-i pe oameni cum să lucreze! Spuneți-le că eficiența lor nu depinde atât de mult de bogăția, de educația sau de puterea pe care le au, ci de o minte dispusă la efort și de consacrarea față de Hristos și cauza Sa! În trecut, Dumnezeu a folosit oameni umili, care, datorită credinței și devoțiunii lor, au reușit adeseori să facă mai mult decât numeroși alți lucrători cu pretenții. Ei și-au conștientizat slăbiciunea și dependența de Dumnezeu și, prin scrisori, prin broșuri, prin eforturi personale materializate în apeluri și avertizări adresate oamenilor, printr-o viață bine ordonată și prin conversații evlavioase, i-au întors pe mulți de la minciună la adevăr, de la calea nelegiurii la ascultarea de Legea lui Dumnezeu. Puterea extraordinară a harului a lucrat alături de ei, iar eforturile le-au fost încununare de succes. „Dumnezeu a

[90]

ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu” [1 Corinteni 1:27-29]. — RH, 24 iunie 1884.

Îndoiala membrilor se va risipi dacă îi veți putea convinge să îi ajute pe ceilalți. — Pastorii noștri ar putea să viziteze bisericile și să înalțe rugăciuni publice la adresa lui Dumnezeu pentru mângâierea celor întristați, cerându-I să risipească îndoiala din mințile lor și să răspândească lumină în inimile lor întunecate. Dar acest demers nu va fi la fel de eficient pentru ajutorarea celor întristați, apăsați de îndoieli și împovărați de păcate ca implicarea lor în acțiuni de ajutorare a persoanelor care sunt mai nevoiașe decât ei. Întunericul li se va risipi dacă pot fi convinși să îi ajute pe alții. — RH, 5 mai 1904.

**SECȚIUNEA E - Închinarea și serviciile
speciale** [91]

CAPITOLUL 27 — Botezul

Botezul comemorează învierea lui Hristos și nașterea din nou a candidatului. — Comemorăm învierea lui Hristos prin faptul că suntem îngropați cu El prin botez și ridicați din mormântul de apă într-o imitare a învierii Lui, pentru a trăi o viață înnoită. — EW 217.

Pregătirea candidaților

Pastorii ar trebui să învețe în mod clar pe fiecare candidat care este semnificația botezului. — Bisericile noastre devin slabe prin faptul că acceptă ca doctrine porunci omenești. Mulți sunt primiți în biserică fără să fie convertiți. Multor bărbați, femei și copii li se permite să ia parte la acest solemn ritual fără a fi pe deplin informați cu privire la semnificația lui. Participarea la acest ritual înseamnă mult, iar pastorii noștri ar trebui să fie atenți să învețe în mod clar pe fiecare candidat la botez care este semnificația și solemnitatea lui. — RH, 6 octombrie 1904.

Calitatea de membru al bisericii nu are aproape nicio valoare fără convertire. — Dacă sunt neconvertiți, toți, mari sau mici, sunt la același nivel. Oamenii pot trece de la o doctrină la alta. Se face și se va mai face acest lucru. Catolicii pot trece la protestantism fără să aibă măcar habar de semnificația acestor cuvinte: „Vă voi da o inimă nouă” [Ezechiel 36:26]. A accepta teorii noi și a se alătura unei biserici nu aduce nimănui o viață nouă, chiar dacă biserica cu care se unește poate fi una întemeiată pe o temelie autentică. Legătura cu o anumită biserică nu înlocuiește convertirea. A adera la crezul unei biserici nu are nici cea mai mică valoare pentru cineva dacă inima sa nu este cu adevărat schimbată. — RH, 14 februarie 1899.

Botezul ar trebui să vină nu doar după instruire și convingere, ci și după dovada practică. — Este nevoie de o pregătire mai complexă a candidaților pentru botez. Au nevoie de o instru-

ire făcută cu mai multă credincioșie decât ce li s-a oferit în mod obișnuit. Principiile vieții creștine trebuie să le fie prezentate clar celor care sunt proaspăt veniți la adevăr. Nimeni nu poate să se bazeze pe mărturisirea sa de credință ca dovadă că are o legătură mântuitoare cu Hristos. Nu trebuie doar să spunem „cred”, ci să și punem în practică adevărul. Numai conformându-ne voinței lui Dumnezeu în vorbire, purtare și caracter ne dovedim legătura cu El. Ori de câte ori cineva renunță la păcat, care este călcarea Legii, viața sa va fi adusă în armonie cu Legea și va dovedi o ascultare perfectă. Aceasta este lucrarea Duhului Sfânt. Lumina Cuvântului atent studiat, vocea conștiinței și îndemnurile Duhului vor produce în inimă o dragoste autentică pentru Hristos, care S-a dat ca jertfă deplină pentru a răscumpăra întreaga persoană: trup, suflet și spirit. Iar dragostea se manifestă prin ascultare. Linia de demarcație între cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui și cei care nu-L iubesc și Îi disprețuiesc preceptele va fi clară. — 6T 91. [92]

Dovada schimbării trebuie să vină înaintea botezului. — Testul uceniciei pentru cei care solicită botezul nu este atât de relevant pe cât ar trebui să fie. Ar trebui să fie clar dacă cei ce mărturisesc că sunt convertiți doar iau asupra lor numele de adventist de ziua a șaptea sau trec efectiv de partea Domnului, ieșind din lume și despărțindu-se de ea, fără să se atingă de nimic necurat. Atunci când fac dovada că înțeleg pe deplin poziția pe care și-o asumă, trebuie să fie acceptați. Dar atunci când demonstrează că urmează obiceiurile, manierele și sentimentele lumii, trebuie să fie abordați cu imparțialitate. Dacă nu simt nevoia să facă o schimbare în comportament, nu ar trebui să fie acceptați ca membri ai bisericii. Domnul dorește ca cei care compun biserica Sa să fie administratori adevărați și credincioși ai harului lui Hristos. — TM 128.

Copiii

Părinții ar trebui să joace un rol important în botezul copiilor lor. — Părinții ai căror copii doresc să se boteze trebuie atât să-i ajute să se autoanalizeze, cât și să le ofere, cu credincioșie, învățături. Botezul este cel mai sfânt și mai important ritual și ar trebui ca cei care vor participa la acest act să-i înțeleagă pe deplin semnificația. Botezul înseamnă pocăință de păcat și intrarea într-o nouă viață cu

Isus Hristos. Nu ar trebui să existe nicio grabă nejustificată pentru a îndeplini acest ritual. Atât părinții, cât și copiii ar trebui să cântărească costurile. Prin acordul pe care și-l dau cu privire la botezul copiilor lor, părinții își iau angajamentul solemn că vor avea grijă cu credincioșie de acești copii și că îi vor călăuzi în procesul de clădire a caracterului. Ei se leagă să-i păzească pe acești miei ai turmei cu un interes special, ca să nu ajungă să dezonoreze credința pe care o mărturisesc. — 6T 93.

Serviciul de botez

Botezul este o ocazie de a-i învăța pe cei ce sunt martori la acest eveniment. — Cel ce conduce serviciul divin de botez ar trebui să caute să facă din el o ocazie de exercitare a unei influențe solemne și sacre asupra întregii audiențe. Orice serviciu al bisericii ar trebui să fie condus în așa fel, încât să fie înălțător prin influența sa. Nimic ce ține de acest ritual să nu fie tratat ca ceva obișnuit sau ieftin, niciun detaliu să nu fie coborât la nivelul lucrurilor de rând. Bisericile noastre trebuie să fie educate să aibă un respect și o reverență mai mare față de acest act sacru. Prin modul în care pastorii conduc serviciile ce țin de închinarea adusă lui Dumnezeu, ei îi învață pe oameni. Micile gesturi prin care se educă, se instruieste și se disciplinează sufletul pentru veșnicie au un rol enorm în înălțarea și sfințirea bisericii. — Ev 314.

Robele ar trebui să fie bine confecționate. — Robele ar trebui să fie făcute din material solid, de culoare închisă, care să nu fie afectată de apă, și ar trebui să li se atașeze niște greutatea la poale. Să fie curate, bine croite, făcute după un model aprobat. Să nu se adauge diverse podoabe și nici pliuri sau alte dichisuri. Orice etalare, de dichisuri sau podoabe, este complet nelalocul ei. Atunci când înțeleg semnificația botezului, candidații nu vor manifesta nicio dorință de împodobire personală. Și totuși nu trebuie să fie niște robe jerpelute sau necuviincioase, pentru că aceasta ar fi o ofensă la adresa lui Dumnezeu. Tot ce are legătură cu acest serviciu sfânt trebuie să arate o pregătire cât mai desăvârșită cu putință. — 6T 98.

Fiecare biserică ar trebui să aibă propriile robe de botez. — Nu este bine ca o biserică să trebuiască să împrumute robe de la o alta și să depindă astfel de acest lucru. Adesea, când este nevoie

de robe, nu sunt de găsit pentru că cineva care le-a împrumutat a uitat să le returneze. Fiecare biserică ar trebui să se îngrijească de propriile nevoi în privința aceasta. Să se facă o colectă în acest scop. Dacă întreaga biserică se unește, nu va fi o povară grea. — 6T 98.

[93]

Cântările ajută la transformarea botezului într-un moment impresionant. — Treizeci și doi de candidați au fost îngropați cu Domnul lor prin botez și înviați pentru a păși într-o nouă viață. A fost o scenă pe care îngerii lui Dumnezeu au privit-o cu bucurie. La început au fost botezați câțiva copii, iar apoi cei mai în vârstă. Când și când, se intona câte o strofă a vreunui imn de laudă. Nu a fost nicio confuzie. Întreg serviciul a fost impresionant. — RH, 7 februarie 1907.

Un lac sau un râu oferă cadrul ideal pentru botez. — Oricând este posibil, botezul ar trebui să fie administrat într-un lac limpede sau într-o apă curgătoare. Și acordați ocaziei toată importanța și solemnitatea de care se poate da dovadă. La astfel de servicii îngerii lui Dumnezeu sunt întotdeauna prezenți. — 6T 97.

O cadă poate fi potrivită pentru un botez de urgență. — Vor fi luate măsuri pentru a se îndeplini rugămintea bătrânului cu privire la botez. El nu este îndeajuns de puternic pentru a merge la _____ sau la _____, și singura cale prin care ceremonia poate avea loc este să se facă rost de o cadă și să fie scufundat în apă. — Ev 315.

CAPITOLUL 28 - Binecuvântarea copiilor²

Pastorii să-i ia pe micuți în brațe și să-i binecuvânteze. — Mamele care și-au adus copiii la Isus au făcut bine. Aduceți-vă aminte de textul: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei” [Marcu 10:14]. Și mamele de astăzi să-i aducă pe copii la Hristos. Pastorii Evangheliei să-i ia pe micuți în brațe și să-i binecuvânteze în numele lui Isus. Să li se spună cele mai calde cuvinte de dragoste, căci Isus a luat mieluseii turmei în brațe și i-a binecuvântat. — RH, 24 martie 1896.

Pruncul Isus a fost binecuvântat la Templu. — Preotul a îndeplinit ceremonia care ținea de slujba sa. A luat pruncul în brațe și l-a ridicat înaintea altarului. După ce l-a pus din nou în brațele mamei sale, a scris numele „Isus” în cartea întâilor născuți. — DA 52.

Ana și-a consacrat copilul Domnului încă de la naștere. — Povara pe care nu o putea împărtăși cu niciun prieten pământesc a pus-o asupra lui Dumnezeu. S-a rugat cu stăruință ca El să dea la o parte disprețul de care avea parte și să îi ofere darul prețios al unui fiu pe care să-l crească și să-l educe pentru a fi în slujba Lui. Și a făcut un jurământ solemn ca, dacă cererea avea să-i fie împlinită, să consacre copilul lui Dumnezeu încă de la naștere. — PP 570.

Ana și soțul ei, într-un act de închinare, au confirmat consacrarea copilului lor. — În rugăciunea ei, Ana jurase ca, dacă cererea avea să-i fie împlinită, să consacre copilul în slujba lui Dumnezeu. I-a făcut cunoscut acest jurământ și soțului ei, iar el l-a confirmat printr-un act solemn de închinare înainte de a părăsi Silo. — ST, 27 octombrie 1881.

Părinții ar trebui să-I ofere pe copiii lor Domnului. — Părinților, oferiți-I pe copiii voștri Domnului și aduceți-le aminte că Îi aparțin Lui, că sunt mieluseii turmei lui Hristos, păziți de adevăra-

²În întreg capitolul, în limba engleză este folosit termenul „[child] dedication”, a cărui traducere este „dedicare”, „consacrare”, dar al cărui corespondent cultic românesc este „binecuvântarea [copiilor]”. (n.tr.)

tul Păstor. Ana l-a consacrat pe Samuel Domnului și aflăm despre el că „Samuel creștea, Domnul era cu el și n-a lăsat să cadă la pământ niciunul din cuvintele Sale” [1 Samuel 3:19]. În cazul acestui proroc și judecător al lui Israel ne sunt prezentate posibilitățile pe care le are copilul ai cărui părinți cooperează cu Dumnezeu, făcând lucrarea ce le-a fost încredințată. — CT 143.

Tatăl este responsabil pentru consacrarea fiecărui membru din casa lui. — Tatăl trebuia să acționeze ca un preot al casei, iar, dacă tatăl murea, fiul cel mai mare care era în viață trebuia să facă actul solemn al stropirii cu sânge a stâlpilor ușii. Acesta este un simbol al lucrării care trebuie făcută în fiecare familie. Părinții trebuie să-și adune copiii în casă și să li-L prezinte pe Hristos ca Paște al lor. Tatăl trebuie să consacre lui Dumnezeu pe fiecare membru al familiei și să facă o lucrare care este simbolizată prin sărbătoarea Paștelui. Este periculos să lași această sarcină solemnă în seama altora.

Acest pericol este ilustrat de un incident care se povestește că s-a petrecut într-o familie de evrei în noaptea de Paște. Legenda spune că fata cea mai mare era bolnavă; dar știa că pentru fiecare familie trebuia să fie ales un miel și că sângele acestuia trebuia să fie stropit pe stâlpii ușii și pe pragul de sus, pentru ca Domnul să poată vedea semnul sângelui și să nu-i permită îngerului nimicitor să intre și să îl lovească pe întâiul născut. Cu câtă încordare a privit cum se apropie seara în care îngerul nimicitor avea să treacă pe acolo! A devenit foarte neliniștită. L-a chemat pe tatăl ei și l-a întrebat: „Ai stropit stâlpii ușii și pragul de sus cu sânge?” El a răspuns: „Da. Am dat poruncă să se facă acest lucru. Nu te îngrijora, căci îngerul nimicitor nu va intra aici!” A venit noaptea și, în repetate rânduri, fata l-a chemat pe tatăl ei și l-a întrebat: „Ești sigur că stâlpii ușii și pragul de sus sunt stropiți cu sânge?” Și, de tot atâtea ori, tatăl a asigurat-o că nu are de ce să se teamă, că slujitorii săi credincioși nu ar fi neglijat un ordin cu asemenea consecințe.

Pe măsură ce miezul nopții se apropia, vocea ei rugătoare s-a auzit din nou: „Tată, nu sunt sigură. Ia-mă în brațe și du-mă să văd semnul cu ochii mei, pentru ca apoi să stau liniștită!” Tatăl i-a îndeplinit dorința copilei sale; a luat-o în brațe și a dus-o la ușă; dar pe stâlpii ușii și pe pragul de sus nu era nicio picătură de sânge. A tremurat de groază când și-a dat seama că, în noaptea aceea, casa

[95]

lui putea deveni o casă de jale. Cu mâinile sale a luat mănunchiul de isop și a stropit cu sânge stâlpii ușii și pragul de sus. După aceea i-a arătat copilei sale bolnave că semnul este acolo. — RH, 21 mai 1895.

Cina cea de Taină a fost punctul de tranziție între două mari sărbători. — Simbolurile casei Domnului sunt simple și ușor de înțeles, iar adevărurile reprezentate prin ele au o semnificație extrem de profundă pentru noi. Instituind serviciul sacramental în locul Paștelui, Hristos a lăsat bisericii o amintire a mării Lui jertfe pentru om. „Să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”, a spus El [Luca 22:19]. Acesta a fost punctul de tranziție între două sisteme și două mari sărbători. Una avea să se încheie pentru totdeauna; cealaltă, care tocmai fusese întemeiată, avea să îi ia locul și să continue de-a lungul timpului ca un memorial al morții Sale. — RH, 31 mai 1898.

Membrii nu ar trebui să renunțe la împărtășire doar pentru că unii dintre cei prezenți nu sunt vrednici. — Nimeni nu ar trebui să renunțe la împărtășire doar pentru că printre cei prezenți ar putea fi și unii care nu sunt vrednici. Fiecare ucenic este chemat să participe în mod public și, astfel, să dea mărturie că Îl acceptă pe Hristos ca Mântuitor personal. În astfel de ocazii, stabilite de El, Hristos Își întâlnește poporul și îi dă forțe proaspete prin prezența Sa. E posibil chiar ca inimi și mâini nevrednice să ofere simbolurile împărtășirii, totuși Hristos este acolo pentru a le sluji copiilor Săi. Toți cei care vor veni cu credința ațintită asupra Lui vor fi binecuvântați într-o măsură foarte mare. Toți cei care neglijează aceste ocazii de privilegii divine vor suferi pierderi. Despre ei se poate spune fără greș: „Nu sunteți toți curați” [Ioan 13:11]. — DA 656.

Numai păcatul fățiș îi exclude pe oameni de la Cina Domnului. — Exemplul lui Hristos interzice excluderea oamenilor de la Cina Domnului. Este adevărat că păcatul fățiș îl exclude pe cel vinovat. Duhul Sfânt ne învață lămurit acest lucru (1 Corinteni 5:11). Însă, mai departe de atât, nimeni nu trebuie să-l judece pe celălalt. Dumnezeu nu le-a lăsat oamenilor dreptul de a spune cine să fie prezent la aceste ocazii. Pentru că cine poate citi inima? Cine poate despărți neghina de grâu? „Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta.”

„De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat de trupul și sângele Domnului.”
 „Căci cine mănâncă și bea își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului” [1 Corinteni 11:28,27,29]. — DA 656.

Cina Domnului nu ar trebui să fie serbată doar ocazional sau anual. — Mântuirea oamenilor depinde de curățirea continuă a inimilor lor prin sângele lui Hristos. De aceea, Cina Domnului nu trebuie să fie serbată doar ocazional sau anual, ci mult mai des decât Paștele anual. Acest serviciu solemn comemorează un eveniment cu mult mai important decât eliberarea copiilor lui Israel din Egipt. Acea eliberare era un simbol al mării ispășiri pe care Hristos a făcut-o jertfindu-Și propria viață pentru eliberarea finală a poporului Său. — 6BC 1090.

Spălarea picioarelor

Isus a instituit ceremonia religioasă a spălării picioarelor. — Când [ucenicii] s-au adunat pentru a lua parte la Cina cea de Taină, ritualul spălării picioarelor avea să fie instituit ca o ceremonie religioasă. — RH, 21 iunie 1898.

Spălarea picioarelor ne învață umilința lui Hristos și înmoaie inimile participanților unii față de alții. — Aceste ritualuri sunt privite prea mult ca simple forme, și nu ca lucruri sfinte, care ne îndreaptă mintea spre Domnul Isus. Hristos le-a stabilit și a delegat puterea Sa slujitorilor Săi, care poartă această comoară în vase de lut. Ei trebuie să administreze aceste ocazii speciale, care le-au fost încredințate de Acela care le-a instituit cu scopul de a continua până la sfârșitul timpului. În astfel de ocazii, stabilite de El, Hristos Își întâlnește poporul și îi dă forțe proaspete prin prezența Sa. Cu toate că e posibil ca inimi și mâini nevrednice să ofere simbolurile împărtășirii, totuși Hristos este în mijlocul poporului Său pentru a lucra la inimile oamenilor. Toți cei care păstrează în minte, în timpul actului spălării picioarelor, umilința lui Hristos, toți cei care își păstrează inimile smerite și toți cei care se concentrează asupra adevăratei slujbe din adevăratul cort, pe care Domnul l-a ridicat, nu omul, vor avea întotdeauna de câștigat de pe urma oricărei predici ascultate și vor primi putere spirituală din orice împărtășire. Aceste

ritualuri au fost înființate cu un scop. Urmașii lui Hristos trebuie să păstreze în minte exemplul lui Hristos în umilința Sa. Acest act trebuie să încurajeze umilința, dar nu ar trebui să fie considerat ca fiind ceva umilitor, înjositor pentru oameni. Scopul lui este acela de a ne înmuia inimile unii față de alții. — RH, 31 mai 1898.

Spălarea picioarelor are ca scop eliminarea pretenției că un om este mai presus decât altul. — Scopul acestui act este acela de a ne aduce aminte de umilința Domnului nostru și de lecțiile pe care El le-a dat prin faptul că le-a spălat picioarele ucenicilor Săi. Există în om tendința de a se crede mai presus decât fratele său, de a lucra pentru sine însuși, de a-și sluji sieși, de a căuta locul cel mai de frunte; și adesea, din probleme cu totul minore, se nasc gânduri negre și amărăciune. Acest act care precedă Cina Domnului trebuie să clarifice neînțelegerile, să-l scoată pe om din egoismul lui, să-l coboare de pe picioroangele înălțării de sine la acea umilință a duhului care-l va face să-i spele picioarele fratelui său. Nu este în planul lui Dumnezeu ca acest ritual să fie amânat pentru că unii sunt considerați nevrednici să ia parte la el. Domnul i-a spălat picioarele lui Iuda. El nu i-a refuzat un loc la masă, deși știa că va părăsi acea masă pentru a-și îndeplini rolul în trădarea Domnului său. Ființele umane nu pot hotărî cine este vrednic și cine nu. Oamenii nu pot citi tainele sufletului. Ei nu trebuie să spună: „Nu voi lua parte la acest act dacă și unul ca el participă.” De asemenea, Dumnezeu nu a lăsat în seama omului să hotărască cine să participe la aceste ocazii. — RH, 31 mai 1898.

Spălarea picioarelor ar trebui prezentată cu grijă oamenilor pentru care aceasta este o noutate. — În Cuvântul lui Dumnezeu sunt prezentate datorii a căror îndeplinire îi va menține pe copiii lui Dumnezeu umili și separați de lume și îi va feri de decădere morală, cum se întâmplă în bisericile care sunt doar cu numele creștine. Spălarea picioarelor și împărtășirea din Cina Domnului ar trebui să aibă loc mai des. Isus ne-a dat un exemplu și ne-a spus să facem așa cum a făcut El. Am văzut că exemplul Lui ar trebui urmat cât mai fidel posibil, totuși frații și surorile nu au acționat întotdeauna atât de înțelept pe cât ar fi trebuit în ceea ce privește spălarea picioarelor, motiv pentru care a apărut confuzie. În locurile noi, acest act ar trebui introdus cu mare grijă și înțelepciune, în special acolo unde oamenii nu sunt familiarizați cu exemplul și învățăturile Domnului nostru cu

privire la acest punct și acolo unde există o prejudecată față de el. Multe suflete sincere, prin influența foștilor lor învățători în care au avut încredere, au o prejudecată puternică împotriva acestei datorii clare, iar subiectul ar trebui să le fie prezentat la timpul și în maniera potrivite. — EW 116.

Pâinea și vinul

La masa împărtășirii, ar trebui să se folosească numai vin nefermentat. — Hristos nu Și-a contrazis propria învățătură. Vinul nefermentat pe care l-a oferit invitaților la nuntă a fost o băutură sănătoasă și revigorantă. Acesta este vinul care a fost folosit de Mântuitorul nostru și de ucenicii Săi la prima Cină. Acesta este vinul care ar trebui să fie folosit întotdeauna la masa împărtășirii ca un simbol al sângelui Mântuitorului. Ceremonia sacramentală are ca scop să învioneze sufletul și să dea viață. Nimic care ar putea fi în slujba răului nu ar trebui să aibă vreo legătură cu ea. — MH 333.

Pâinea pentru împărtășire trebuie să fie nedospită. — Pâinea frântă și mustul curat de struguri trebuie să reprezinte trupul frânt și sângele vărsat al Fiului lui Dumnezeu. Pe masa împărtășirii nu trebuie să se pună pâine dospită; singura reprezentare corectă a Cinei Domnului este pâinea nedospită. Nu trebuie să se folosească nimic fermentat. Trebuie să folosim numai rodul curat al viței și pâinea nedospită. — RH, 7 iunie 1898.

Isus, modelul pastorului, a plâns în fața morții. — Hristos a fost un observator atent, sesizând multe lucruri peste care alții treceau cu vederea. A fost întotdeauna săritor la nevoie, gata să le spună cuvinte de speranță și de compasiune celor descurajați și lipsiți. Lăsa mulțimile să Îl înghesuie din toate părțile și nu Se plângea, chiar dacă uneori aproape că era luat pe sus. Atunci când întâlnea un cortegiu funerar, nu trecea pe lângă, indiferent. Pe fața Lui se putea citi tristețea atunci când privea moartea și plângea alături de cei care boceau. — UL 57.

În prezența Aceluia care dă viața, moartea nu este decât temporară. — Cu o voce clară, plină de autoritate, rostește cuvintele: „Tinerelule, scoală-te, îți spun!” [Luca 7:14]. Acele cuvinte pătrund în urechile mortului. Tânărul își deschide ochii. Isus îl ia de mână și îl ridică. Privirea i se oprește asupra celei care plângea alături, mamă și fiu unindu-se acum într-o îmbrățișare prelungă, strânsă și plină de bucurie. Mulțimea privește tăcută, ca vrăjită. „Toți au fost cuprinși de frică” [Luca 7:16]. Fără cuvinte și plini de reverență, au rămas pe loc un timp, ca și cum s-ar fi aflat în prezența lui Dumnezeu. Apoi „slăveau pe Dumnezeu și ziceau: «Un mare proroc s-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său»” [Luca 7:16]. Cortegiul funerar s-a întors în Nain ca o procesiune triumfală. „Vestea aceasta despre Isus s-a răspândit în toată Iudeea și prin toate împrejurimile” [Luca 7:17]. — DA 318.

Înmormântarea creștină este o ocazie de a da o mărturie puternică în favoarea creștinismului. — Când am ajuns, noaptea, am văzut că tânărul era foarte aproape de clipa finală. Chipul său muribund era marcat de durere. Ne-am rugat cu el, iar răsuflarea lui greoaie și gemetele au încetat în timpul rugăciunii. Bindecuvântarea lui Dumnezeu se lăsase în acea cameră a bolii și am simțit că suntem înconjurați de îngeri. I se calmase un pic durerea, dar știa că va muri. Încerca să ne facă să înțelegem că speranța îi lumina viitorul și că pentru el viitorul nu era o nesiguranță întunecată. Am înțeles din

frânturile de propoziții pe care le rostea că dorea să aibă parte de prima înviere și apoi să fie făcut nemuritor. „Spuneți-i fratelui Bates că îl voi întâlni atunci”, ne-a spus. Limba sa greoaie pronunțase de atâtea ori acel nume drag, atât de prețios unui creștin aflat pe moarte — Isus, Cel de care ne prindem toată speranța vieții veșnice. A adormit în Isus la câteva ore după ce am plecat. Soțul meu a participat la serviciul divin de înmormântare. Au fost prezenți mulți care îi auziseră apelurile stăruitoare și care îl disprețuiseră în timpul vieții; au fost și unii care, cu puțin timp înainte, își băteau joc de el din cauza credinței lui. Acum priveau la fața mortului, care avea un zâmbet plăcut, și se întorceau de la sicriu cu buzele tremurânde și cu ochii umeziți. Simțeam că, deși mort, ne vorbea. Toți cei prezenți au mărturisit că niciodată nu au mai văzut o expresie atât de plăcută și de frumoasă pe fața unui mort. Am dus apoi trupul la groapă pentru a se odihni până când morții neprihăniți se vor trezi îmbrăcați în nemurire. — 2SG 92.

Înmormântările nu ar trebui să includă etalări ostentative și extravagante. — Cu privire la înmormântarea marelui-preot al Israelului, Scriptura spune simplu: „Acolo a murit Aaron și a fost îngropat” (Deuteronomul 10:6). Ce contrast major între obiceiurile de azi și această înmormântare, făcută după porunca expresă a lui Dumnezeu! În vremurile moderne, serviciul de înmormântare al cuiva care a ocupat poziții înalte este adesea o ocazie de etalare ostentativă și extravagantă. Atunci când a murit Aaron, care era unul dintre cei mai mari oameni ai lumii, au fost prezenți doar doi dintre cei mai apropiați prieteni, care au luat act de moartea sa și au participat la înmormântare. Iar acel mormânt singuratic de pe muntele Hor a fost pentru totdeauna ascuns de ochii poporului Israel. Dumnezeu nu este onorat de etalarea exagerată făcută pentru morți și de cheltuielile extravagante făcute pentru a încredința trupul lor pământului. — PP 427.

CAPITOLUL 31 - Planificarea și conducerea serviciului de închinare

[99]

Nimeni nu ar trebui să neglijeze ocaziile de închinare publică la adresa lui Dumnezeu. — Este o greșeală gravă aceea de a neglija ocaziile de închinare publică la adresa lui Dumnezeu. Privilegiile serviciului divin nu ar trebui privite cu ușurință. Cei ce au în grijă bolnavi sunt adesea în imposibilitatea de a se bucura de aceste privilegii, dar ar trebui să aibă grijă să nu lipsească inutil de la casa de rugăciune. — MH 511.

Întâlnirile de la biserică își pot pierde pur și simplu orice efect din cauza lipsei de aer curat. — Predicatorul se miră că nu poate să-i sensibilizeze pe oameni, când ei, ca și el, suferă de lipsa aerului revitalizant și devin astfel incapabili să aprecieze subiectul pe care el îl prezintă. Lipsa circulației aerului curat într-o biserică face ca multe întâlniri să nu aibă niciun efect; efortul este irosit, pentru că oamenii nu pot sta treji. — ST, 23 septembrie 1897.

Reverența

Reverența este inspirată de conștientizarea măreției lui Dumnezeu și a prezenței Sale. — O altă calitate prețioasă care ar trebui cultivată cu grijă este reverența. Adevărata reverență față de Dumnezeu este inspirată de o conștientizare a infinitei Sale măreții și a prezenței Sale. Inima fiecărui copil ar trebui să fie profund impresionată de acest sentiment al prezenței Celui Nevăzut. Copilul ar trebui să fie învățat să considere ora și locul rugăciunii și ale serviciului de închinare ca fiind sacre, pentru că Dumnezeu este acolo. Iar când în atitudine și comportament se manifestă reverență, sentimentul care o inspiră se va adânci. — Ed 242, 243.

Locul de închinare este ca poarta cerului. — „Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită” [Matei 26:41]. Una dintre cele mai puternice ispite este lipsa de reverență. Dumnezeu este înalt și sfânt și, pentru sufletul umil și credincios, casa Lui de pe pământ,

locul unde poporul Său se întâlnește pentru închinare, este ca o poartă a cerului. Imnul de laudă și cuvintele rostite de slujitorii lui Hristos sunt instrumentele prin care Dumnezeu Își pregătește un popor pentru biserica de sus, pentru acea măreață închinare în care nu poate intra nimic necurat și nesfânt. — MYP 265.

Închinătorii ar trebui să se poarte ca în prezența vizibilă a lui Dumnezeu. — Când este rostită binecuvântarea de sfârșit, toți ar trebui să rămână mai departe liniștiți, ca și când le-ar fi teamă ca nu cumva să piardă pacea lui Hristos. Fiecare ar trebui să iasă din sală fără să glumească sau să vorbească tare, având sentimentul că se află în prezența lui Dumnezeu, că ochii Lui sunt asupra lor și că ei ar trebui să se poarte ca în prezența Sa vizibilă. Să nu se oprească nimeni pe culoarul dintre scaune pentru a întâlni pe cineva sau pentru a sta la bârfă, blocând astfel trecerea și împiedicându-i pe ceilalți să iasă. Incintele bisericii ar trebui să fie considerate locuri de sfântă reverență. Nu ar trebui să se facă din ele locuri de întâlnit prieteni vechi, de stat de vorbă și de discutat despre lucruri obișnuite sau afaceri lumești. Acestea trebuie să fie lăsate în afara bisericii. Dumnezeu și îngerii au fost dezonozați de râsul neglijent și zgomotos și de tropăitul picioarelor care se aud în unele locuri. — 5T 493, 494.

Formal vs. informal

Faceți din serviciul de închinare o ocazie atât interesantă, cât și atractivă. — Întâlnirile noastre ar trebui să fie gândite în așa fel, încât să fie extrem de interesante. Ele ar trebui să fie îmbibate de atmosfera cerului. Să nu fie predici lungi și seci și rugăciuni formale doar de dragul de a umple timpul. Toți ar trebui să răspundă cu promptitudine și să fie gata să contribuie cu ce pot ei și, atunci când [100] fiecare își va fi adus contribuția, întâlnirea ar trebui să se încheie. În acest fel, interesul se va menține până la sfârșit. Aceasta înseamnă să-I aduci lui Dumnezeu o închinare care să fie primită. Ar trebui să facem în așa fel, încât serviciul Său să fie și interesant, și atractiv, și să nu permitem ca el să degenereze într-o formalitate aridă. — 5T 609.

Casa lui Dumnezeu este poarta cerului. — Pentru sufletul umil și credincios, casa lui Dumnezeu de pe pământ este poarta

cerului. Imnul de laudă, rugăciunea și cuvintele rostite de slujitorii lui Hristos sunt instrumentele prin care Dumnezeu Își pregătește un popor pentru biserica de sus, pentru acea măreață închinare în care nu poate intra nimic ce întinează. — 5T 491.

Melodia unei cântări, revărsată din multe inimi în tonuri clare, distincte, este unul dintre mijloacele de care se folosește Dumnezeu pentru a salva suflete. Întregul serviciu de închinare ar trebui să se desfășoare în solemnitate și în temere, ca și cum am fi în prezența vizibilă a Domnului adunărilor. — 5T 492, 493.

Închinarea nu ar trebui să fie un balamuc de zgomote. — Este imposibil să apreciem la justa ei valoare lucrarea pe care Domnul o va face prin vasele pe care El le-a ales să-I aducă la îndeplinire gândurile și planul. Despre lucrurile care mi-ai spus că se întâmplă în Indiana, Domnul mi-a arătat că se vor întâmpla chiar înainte de încheierea timpului de har. Vor fi tot felul de manifestări ciudate. Vor fi strigăte, tobe, muzică și dansuri. Simțurile ființelor raționale vor fi aduse într-o așa stare de confuzie, încât vor fi incapabile să mai ia decizii corecte. Și mai numesc asta influența Duhului Sfânt! — 2SM 36.

Răspunsul adunării

Acolo unde biserica merge în lumină, vor fi răspunsuri voioase și entuziaste și cuvinte de laudă plină de bucurie. — Domnul dorește ca slujitorii Săi care predică din Cuvânt să fie plini de energie de la Duhul Sfânt, iar ascultătorii să nu stea într-o indiferență somnolentă sau să privească în gol, fără să reacționeze în vreun fel la ceea ce se spune. Impresia cu care rămân în felul acesta cei necredincioși nu este deloc una favorabilă religiei lui Hristos. Acești preținși creștini, nepăsători și mohorâți, nu dovedesc aceeași lipsă de ambiție și de zel atunci când sunt ocupați cu afacerile lumești; dar lucrurile de o importanță veșnică nu-i mișcă profund. Vocea lui Dumnezeu, care se aude prin solii Săi, poate fi un cântec plăcut, dar avertizările Sale sacre, muștrările și încurajările nu sunt luate în seamă. Spiritul lumii i-a paralizat. Adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu se lovesc de urechi de plumb și de inimi împietrite și neimpresionabile. Ar trebui să existe biserici treze și active, care

să-i încurajeze, să-i susțină și să-i ajute pe slujitorii lui Hristos în lucrarea de salvare a sufletelor. Acolo unde biserica merge în lumină, vor fi răspunsuri voioase și entuziaste și cuvinte de laudă plină de bucurie. — 5T 318.

Cei ce se închină nu ar trebui să fie niște ascultători inerti. — Prin psalmist, Dumnezeu spune: „Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește” [Psalmii 50:23]. O mare parte din închinarea adusă lui Dumnezeu constă în laudă și rugăciune și fiecare urmaș al lui Hristos ar trebui să se implice în închinare. Mai există și partea de predicare, de care se ocupă cei a căror misiune este aceea de a-i învăța pe oameni Cuvântul lui Dumnezeu. Deși nu toți sunt chemați să slujească prin Cuvânt și învățătură, nimeni nu ar trebui să fie un ascultător rece sau inert. Atunci când Cuvântul lui Dumnezeu le-a fost rostit evreilor din vechime, Domnul i-a spus lui Moise: „Și tot poporul să zică: «Amin!»” [Psalmii 106:48]. Acest răspuns, în fervoarea sufletului lor, era cerut ca o dovadă a faptului că au înțeles cuvântul rostit și că erau interesați de el. — ST, 24 iunie 1886.

Începutul serviciului de închinare

Atunci când urcă la amvon, pastorii ar trebui să se plece în rugăciune tăcută. — Când intră, pastorul ar trebui să aibă o expresie demnă și solemnă. Ar trebui să se plece în rugăciune tăcută de îndată ce urcă la amvon și să ceară în mod serios ajutorul lui Dumnezeu. Ce impresie va face lucrul acesta! Peste oameni va coborî un sentiment de solemnitate și respect. Pastorul lor vorbește cu Dumnezeu; se consacră lui Dumnezeu înainte de a îndrăzni să stea înaintea poporului. Solemnitatea îi cuprinde pe toți, iar îngerii lui Dumnezeu se apropie foarte mult. De asemenea, toți cei din adunare care se tem de Dumnezeu ar trebui, cu capul plecat, să se unească în rugăciune tăcută împreună cu el, ca Dumnezeu să binecuvânteze întâlnirea cu prezența Lui și să dea putere adevărului Său proclamat de buze omenesti. — 5T 492.

[101]

La amvon ar trebui să se manifeste o atitudine de rugăciune. — Adesea, lucrurile care se văd la amvon sunt nepotrivite. Pastorii care vorbesc între ei în spatele amvonului, înaintea adunării, râzând și părând că nu poartă deloc povara lucrării sau fiind lipsiți de sentimentul solemn al sfintei lor chemări, dezonorează adevărul și

aduc lucrurile sacre la același nivel cu lucrurile obișnuite. Exemplul acesta îi va face pe oameni să nu mai aibă respect pentru Dumnezeu și va diminua demnitatea sfântă a Evangheliei, pentru a cărei înălțare Hristos Și-a dat viața. Conform luminii care mi-a fost dată, lui Dumnezeu i-ar plăcea ca ei să se plece imediat ce urcă la amvon și să ceară în mod solemn ajutor de la Dumnezeu. — RH, 30 mai 1871.

Muzica

Muzica de închinare ar trebui să fie veselă, dar solemnă. — Cei care includ cântări în cadrul serviciului divin ar trebui să aleagă imnuri care au o muzică adecvată pentru ocazia respectivă, nu melodii în tonuri de înmormântare, ci unele vesele, dar, în același timp, solemne. Vocea poate și ar trebui să fie ajustată, înmuiată și supusă. — ST, 22 iunie 1882.

Folosirea instrumentelor pentru a da naștere unui balamuc șochează simțurile și pervertește închinarea. — Duhul Sfânt nu Se descoperă niciodată prin asemenea metode, într-un asemenea balamuc. Aceasta este o invenție a lui Satana pentru a-și acoperi uneltirile ingenioase ce au ca scop anihilarea adevărului pur, sincer, înălțător, înnobilitor și sfințitor pentru acest timp. Mai bine nu amestecați închinarea adusă lui Dumnezeu cu muzică decât să folosiți instrumente muzicale pentru a face lucrarea care, așa cum mi-a fost arătat în luna ianuarie, va fi introdusă în adunările noastre în corturi. Adevărul pentru acest timp nu are nevoie de nimic de felul acesta în lucrarea de convertire a sufletelor. Un astfel de balamuc șochează simțurile și pervertește ceea ce, dacă ar fi făcut așa cum trebuie, ar putea fi o binecuvântare. Forțele satanice se combină cu larma și zgomotul pentru a da naștere unui carnaval, iar oamenii numesc asta lucrarea Duhului Sfânt! — 2SM 36.

Cântarea cu întreaga adunare

Aranjați ca un grup format din cei mai buni cântăreți să conducă adunarea în cântare. — Un alt subiect căruia ar trebui să-i acordăm atenție, atât la întâlnirile în corturi, cât și în alte ocazii, este acela al cântatului. Un pastor nu ar trebui să propună spre intonare

imnuri dacă nu s-a asigurat mai întâi că cei care le vor cânta le cunosc. Ar trebui aleasă o persoană potrivită care să fie responsabilă de acest punct din program, fiind de datoria ei să se asigure că se aleg imnuri care să poată fi cântate atât cu duhul, cât și cu mintea. Cântarea este o parte din închinarea adusă lui Dumnezeu, dar, când o facem de mântuială, așa cum se întâmplă adeseori, ea nu face cinste adevărului și nu-I aduce onoare lui Dumnezeu. Ar trebui să existe un sistem și o ordine în această privință, așa cum este în orice altă zonă a lucrării Domnului. Formați un grup din cei mai buni cântăreți, ale căror voci pot conduce adunarea, și apoi toți cei ce vor, să li se alăture! Cei ce cântă ar trebui să se străduiască să cânte în armonie; ar trebui să își ia un timp de repetiții, astfel încât să folosească acest talent spre slava lui Dumnezeu. — RH, 24 iulie 1883.

Cântarea este un act de închinare în aceeași măsură ca și rugăciunea. — Antrenarea corectă a vocii este un aspect important în educație, ce nu ar trebui să fie neglijat. Cântarea, ca parte a serviciului religios, este un act de închinare în aceeași măsură ca și rugăciunea. — PP 594.

Muzica instrumentală

Ajutați-vă de instrumente muzicale. — Muzica poate avea o mare influență spre bine; cu toate acestea, nu exploatăm la maximum această ramură a închinării. În general se cântă în urma unui impuls sau la anumite ocazii speciale, iar alteori cei ce cântă sunt lăsați să bâjbâie melodia, muzica pierzându-și astfel efectul asupra minților celor prezenți. Muzica ar trebui să aibă frumusețe, patos și putere. [102] Vocile să se înalțe în cântece de slavă și adorare. Ajutați-vă, dacă se poate, de instrumente muzicale și lăsați ca armonia glorioasă să se înalțe către Dumnezeu ca o jertfă bine primită! — Ev 505.

Chitara poate fi folosită în închinare ca instrument muzical. — Aici, în Suedia, pentru a suplini lipsa orgii, a fost adoptat un model destul de obișnuit prin aceste locuri, dar nou pentru noi. O doamnă, care locuia într-o cameră din apropierea sălii unde ne întâlneam și care avea în administrare întreaga clădire, era o bună chitaristă și avea și o voce caldă și muzicală; cu ocazia închinării publice, ea era obișnuită să înlocuiască și corul, și instrumentul. La cererea noastră,

a cântat și la chitară, și cu vocea, la deschiderea întâlnirilor pe care le-am avut. — HS 195.

Nu pentru paradă

Talentul muzical prea adesea întărește sentimentele de mândrie și ambiția de a epata. — Ocaziile muzicale, care, dacă s-ar desfășura așa cum trebuie, nu ar cauza niciun rău, sunt adesea o sursă de pericol. [...] Mult prea adesea, talentul muzical întărește sentimentele de mândrie și ambiția de a epata, iar cântăreții sunt prea puțin cu gândul la închinarea adusă lui Dumnezeu. — VSS 422.

Realizările pe plan muzical, precum și formele și ceremoniile Îi pot lua locul lui Dumnezeu în închinare. — Când cei care se declară creștini ating acel standard înalt pe care au privilegiul să-l atingă, simplitatea lui Hristos va fi menținută în toate serviciile lor de închinare. Formalitățile, ceremoniile și realizările pe plan muzical nu constituie puterea unei biserici. Totuși aceste lucruri I-au luat locul lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat și în stilul de închinare al evreilor. — Ev 512.

Rugăciunea publică

Rugăciunea mișcă brațul lui Dumnezeu. — Rugăciunea mișcă brațul Celui Atotputernic. Cel ce pune toate stelele în ordine pe cer, Cel ce stăpânește valurile marelui adânc — același Creator infinit va acționa în favoarea copiilor Săi dacă ei, prin credință, Îl vor chema. El va ține în frâu toate forțele întunericului până când avertizarea va fi trimisă lumii și toți cei ce vor lua seama la ea vor fi pregătiți pentru revenirea Sa. — RH, 14 decembrie 1905.

Rugăciunea publică ar trebui să încorporeze principiile incluse în Rugăciunea Domnească. — Isus i-a învățat pe ucenicii Săi că numai acea rugăciune care iese de pe buze curate, născută din nevoile efective ale sufletului, este autentică și va aduce binecuvântarea cerului asupra celui ce o rostește. El le-a dat ucenicilor o rugăciune scurtă și cuprinzătoare. Această rugăciune este fără pereche datorită frumoasei sale simplități. Este o rugăciune perfectă pentru a fi rostită în public sau în taină; este impunătoare și înaltă, și totuși atât de simplă, încât și un copil mic o poate înțelege. Copiii

lui Dumnezeu au repetat-o secole la rând, și totuși este la fel de strălucitoare. Ca o piatră prețioasă, continuă să fie iubită și apreciată. Această rugăciune este o creație minunată. Nimeni nu se va ruga în van dacă în rugăciunile sale sunt încorporate principiile pe care le conține ea. Rugăciunile noastre în public ar trebui să fie scurte și să exprime numai nevoile reale ale sufletului, cerând în simplitate și în credință exact lucrurile de care avem nevoie. Rugăciunea care vine dintr-o inimă smerită și zdrobită este respirația vitală a sufletului care flămânzește după neprihănire. — ST, 3 decembrie 1896.

Prezența Duhului Sfânt în viață are ca rezultat rugăciuni puternice în public. — Îi îndemn pe frații mei pastori să-și îmbunătățească maniera de a se ruga. Puteți și trebuie să faceți acest lucru. Trebuie să vă spun: cu cât veți scurta rugăciunile insipide, cu atât mai bine va fi pentru comunitate. În general se întâmplă în felul următor: cu cât există mai puțin din vitalitatea cerului într-o rugăciune, cu atât aceasta este mai lungă. Nu vă rugați lung înaintea comunității decât dacă știți că Dumnezeu conduce acea rugăciune. Rugăciunile publice trebuie să fie scurte și pline de râvnă. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit; dar rugăciunea rostită încet, monoton și într-o manieră searbădă nu este primită de Dumnezeu. Vocea rugăciunii trebuie să se înalțe spre Dumnezeu din inimi împovărate de simțământul nevoii lor. Să aibă loc o redesteptare de la Duhul Sfânt, pentru ca rugăciunile voastre să fie umplute cu puterea cerului. — RH, 14 ianuarie 1902.

Rugăciunile publice trebuie să fie rostite lent, clar și suficient de tare, încât toți să le poată auzi și să spună într-un glas: „Amin!”. — Atunci când te rogi în adunare, adu-ți aminte că te adresezi lui Dumnezeu și că El dorește să vorbești în așa fel, încât toți cei prezenți să te poată auzi și să-și poată uni cererile cu a ta. O rugăciune rostită atât de grăbit, încât cuvintele se amestecă între ele nu-I aduce nicio onoare lui Dumnezeu și nu le face niciun bine ascultătorilor. Predicatorii și toți cei care se roagă în public trebuie să învețe să se roage în așa fel, încât Dumnezeu să fie glorificat, iar ascultătorii, binecuvântați. Să vorbească lent, clar și suficient de puternic, încât să fie auziți de toți, pentru ca oamenii să se unească într-un glas spunând: „Amin!”. — 6T 383.

În rugăciunile publice ar trebui să fie folosit un limbaj simplu. — Limbajul pretentios nu este potrivit în rugăciune, indiferent

dacă aceasta se face la amvon, în cercul familiei sau în taină. În special atunci când faceți o rugăciune în public, ar trebui să folosiți un limbaj simplu, pentru ca ceilalți să înțeleagă ce spuneți și să se poată uni cu cererea voastră. — ST, 18 noiembrie 1903.

În mod obișnuit, ar trebui să ne plecăm pe genunchi atunci când ne rugăm. — Atât în cadrul închinării publice, cât și în particular, este de datoria noastră să ne plecăm pe genunchi ³ înaintea lui Dumnezeu atunci când Îi prezentăm cererile noastre. Isus, exemplul nostru, „a îngenuncheat și a început să Se roage” [Luca 22:41]. Și despre ucenicii Săi se spune că au îngenuncheat și s-au rugat [Faptele apostolilor 9:40]. Ștefan „a îngenuncheat” [Faptele apostolilor 7:60]. Pavel spunea: „Îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos” [Efeseni 3:14]. Atunci când a mărturisit înaintea lui Dumnezeu păcatele lui Israel, Ezra a îngenuncheat. Daniel „de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lăuda pe Dumnezeul lui” [Daniel 6:10]. Iar invitația psalmistului este: „Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!” [Psalmii 95:6]. — RH, 30 noiembrie 1905.

Apelul pentru colectă

Apelul pentru colectă ar trebui să includă atât nevoia concretă, cât și motivația spirituală pentru a oferi. — Fac un apel comunității care se adună în mod regulat în casa noastră de rugăciune: nu vreți să vă aduceți darurile pentru a scăpa de datoria care planează asupra casei Domnului? Fac un apel către cei care își trimit copiii la Battle Creek, unde aceștia ni se alătură în închinarea adusă lui Dumnezeu: nu vreți să ne ajutați să scăpăm de această datorie? Îi invit pe toți să fie extrem de darnici în aceste momente. Daruri vesele și de bunăvoie să fie aduse înaintea Domnului, iar noi să ne consacrăm Lui cu tot ce suntem și tot ce avem ... — RH, 4 ianuarie 1881.

Apelurile pentru colectă ar trebui să sublinieze motivația de a da, și nu suma oferită. — Avem privilegiul de a asculta Cuvântul lui Dumnezeu în locașul nostru de închinare, dar această clădire, numită casa Domnului, are asupra ei o datorie împovărătoare. Oare

³Au fost ocazii în care Ellen White a stat în picioare la amvon în timp ce înălța rugăciuni de consacrare în cadrul serviciilor divine (vezi 3SM 266-270).

nu ar trebui ca noi, care ne închinăm într-un edificiu spațios, să facem toate eforturile pentru a scăpa de această datorie care stă asupra locașului de închinare? Cei săraci pot fi încurajați de gândul că și cele mai mici sume, dacă sunt oferite cu sinceritate și voioșie, sunt la fel de acceptabile în ochii lui Dumnezeu ca și milioanele aruncate în vistierie de cei bogați. Foarte puțini sunt la fel de săraci ca văduva care I-a dăruit cei doi bănuți lui Dumnezeu. Darul a fost mic, totuși ea a dat tot ce avea și a fost lăudată de Învățătorul. El a considerat cei doi bănuți ai văduvei o contribuție mai mare decât darurile scumpe ale celor bogați. El nu a măsurat valoarea darului prin prisma sumei oferite, ci prin prisma motivației, a voioșiei și a purității gestului făcut. — RH, 4 ianuarie 1881.

Crăciunul ar trebui să fie un timp special în care să-I aducem daruri lui Isus. — Ieri a fost Crăciunul. Ați făcut și voi ca magii care I-au adus daruri lui Isus? Sau poate că vrăjmașul a răsturnat ordinea lucrurilor și a direcționat închinarea spre el? Oferim acum daruri prietenilor, în loc să I le oferim Aceluia care a făcut un sacrificiu atât de mare pentru noi. Toate darurile ar trebui să meargă într-o altă direcție și să fie folosite pentru mântuirea oamenilor. — UL 374.

[104]

Citirea Scripturii

Atunci când se citește Biblia în public, este esențial ca vorbele să se rostescă clar. — Mă doare să văd cât de puțin este apreciat darul vorbirii. Atunci când se citește Biblia, când se rostesc rugăciuni, când se fac mărturii în cadrul unei adunări, o, cât de necesară este o vorbire clară! — CT 241.

Biblia poate fi citită atât de impresionant de pastori, încât ascultătorii să nu uite niciodată acele cuvinte. — Pe când aveam doar vreo 11 ani, am auzit un pastor citind pasajul despre întemnițarea lui Petru, din Faptele apostolilor; l-a citit într-un mod atât de impresionant, încât detaliile poveștii păreau că mi se derulează prin fața ochilor. Atât de profund mi-a impresionat această povestire mintea, încât nu am uitat-o niciodată. — VSS 392, 393.

CAPITOLUL 32 - Întâlnirea de rugăciune

[105]

Biserica trebuie să se roage des. — Isus S-a rugat! Maiestatea Cerului S-a rugat! El a plâns în favoarea omului. Rugăciunea, rugăciunea făcută cu credincioșie și cu stăruință va mișca brațul care mișcă lumea. Slujitorul lui Hristos trebuie să se roage dacă vrea să vină de la Dumnezeu vremurile de înviore. Biserica trebuie să se roage mult dacă vrea să meargă în lumină, după cum El este lumină. — ST, 15 ianuarie 1880.

Întâlnirea de rugăciune este pulsul trupului bisericii. — Întâlnirea de rugăciune va arăta întotdeauna cât de mult îi interesează pe membrii bisericii lucrurile spirituale și veșnice. Întâlnirea de rugăciune este ca pulsul pentru corp; ea indică adevărata stare spirituală a bisericii. O biserică moartă și apostată nu simte nicio atracție pentru întâlnirile de rugăciune. — *Selections from Testimonies to the Managers and Workers in our Institutions* (Ph 149) 32.

Membrii ar trebui să acorde o mai mare importanță întâlnirii de rugăciune. — Mulți susțin că nu este cu siguranță nimic rău în a merge la un concert și a neglija întâlnirea de rugăciune sau în a lipsi de la întâlnirile unde slujitorii lui Dumnezeu urmează să prezinte un mesaj din cer. Este mai sigur să fiți exact acolo unde Hristos a spus că va fi. Cei ce Îi prețuiesc cuvintele nu vor întoarce spatele întâlnirilor de rugăciune sau întâlnirilor unde mesagerul Domnului a fost trimis să vorbească despre lucruri de interes veșnic. Isus a spus: „Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” [Matei 18:20]. Vă puteți permite să alegeți plăcerea personală și să pierdeți binecuvântarea? Îngăduința față de aceste lucruri are o influență puternică nu doar asupra vieții și caracterului vostru, ci și asupra vieții și caracterului prietenilor voștri. Dacă toți cei ce se declară urmașii lui Hristos ar fi adevărați urmași ai Lui în faptă și în adevăr, ar avea gândul lui Hristos și ar face lucrările lui Dumnezeu. Ar rezista ispitei de a face pe plac eului și ar demonstra că ei nu prețuiesc mai mult plăcerile frivole ale lumii decât privilegiul de a-L întâlni pe Hristos cu ocazia unei întâlniri. Atunci, ei ar

avea o influență categorică asupra celorlalți și i-ar face să le urmeze exemplul. — YI, 23 aprilie 1912.

Cei ce caută cu adevărat comuniune cu Dumnezeu vor participa la întâlniri de rugăciune. — Este necesar să fii sârguincios în rugăciune; nimic să nu te rețină. Fă orice efort posibil pentru a păstra deschisă comuniunea dintre Isus și sufletul tău! Caută să profiți de orice ocazie de a merge în acele locuri unde oamenii obișnuiesc să se roage! Cei ce caută cu adevărat comuniune cu Dumnezeu vor participa la întâlniri de rugăciune, îndeplinindu-și cu credincioșie datoria, plini de zel și dornici să culeagă toate beneficiile pe care le pot dobândi. Vor folosi orice ocazie pe care o au pentru a merge acolo unde pot primi raze de lumină din cer. — SC 98.

Întâlnirile de rugăciune sunt eficiente atunci când fiecare dintre participanți se simte responsabil de succesul acestora. — Înainte de a pleca de acasă, mergi la Dumnezeu în rugăciune tainică! Cere-I binecuvântarea Sa și Cel ce „vede în ascuns îți va răsplăti” pe față [Matei 6:6]! Cu inima înmuiată de dragostea lui Isus, du-te apoi la întâlnire, conștientizând faptul că ești personal responsabil de succesul ei! Dacă se adună doar câțiva, atunci ar trebui să simți o îndoită răspundere. Ești în slujba lui Dumnezeu și ar trebui să faci tot ce poți cu talentul, tactul și îndemânarea ta pentru a face ca închinarea care I se aduce să fie interesantă. — ST, 4 decembrie 1884.

Întâlnirile de rugăciune nu ar trebui să fie plictisitoare, insipide și neatrăgătoare. — Nu întotdeauna creștinii acordă importanța cuvenită ocaziilor de închinare la adresa lui Dumnezeu. Ei nu își dau seama de responsabilitatea pe care o au în această chestiune. Întâlnirile de rugăciune, în special, sunt adesea plictisitoare, insipide și neatrăgătoare. Dar nu trebuie neapărat să fie așa. Chiar și acolo unde numai câțiva adoră ora de rugăciune, aceasta poate fi făcută interesantă și utilă pentru participanți. Prezența lui Isus nu se limitează la adunările mari. — ST, 4 decembrie 1884.

[106]

Dacă vor găsi Pâinea Vieții la întâlnirile de rugăciune, oamenii vor merge acolo pentru a o primi. — Întâlnirile de rugăciune trebuie să fie cele mai interesante adunări din câte se țin; dar acestea sunt adeseori prost organizate. Mulți iau parte la predică, dar neglijează întâlnirea de rugăciune. Aici, de asemenea, trebuie gândite lucrurile. Ar trebui să se caute înțelepciune de la Dumnezeu și să se

facă planuri pentru ca întâlnirile să se desfășoare în așa fel, încât să fie interesante și captivante. Oamenii flămâneză după Pâinea Vieții. Dacă o vor găsi la întâlnirile de rugăciune, vor merge acolo pentru a o primi. — 4T 70.

Mărturiile personale

Întâlnirile de mărturii și experiențe personale pot fi considerate cele mai prețioase dintre toate întâlnirile. — Ce importanță profundă și solemnă au aceste mici adunări! Isus Hristos a plătit prețul răscumpărării sufletelor lor cu propriul sânge și este în mijlocul lor atunci când se adună pentru a se închina lui Dumnezeu. Maiestatea cerului Își identifică interesele cu cele ale credincioșilor, indiferent cât de umile ar fi circumstanțele în care aceștia se găsesc. Și, oriunde au privilegiul de a se aduna împreună, este bine să vorbească adesea unul cu altul, dând glas mulțumirii și dragostei care ia naștere în urma meditării la numele Domnului. Dumnezeu va fi astfel slăvit atunci când ia aminte la lucrul acesta și ascultă, iar întâlnirile pentru mărturii și experiențe personale vor fi considerate cele mai prețioase dintre toate întâlnirile. — OHC 168

Întâlnirile sunt interesante atunci când fiecare are ceva de spus despre Dumnezeu. — Domnul mi-a arătat că păzitorii Săbatului ar trebui să manifeste un mare interes pentru a continua întâlnirile și a le face interesante. Este mare nevoie să se manifeste mai mult interes și mai multă energie în această direcție. Toți ar trebui să aibă ceva de spus despre Dumnezeu, căci, făcând astfel, vor fi binecuvântați. O carte de aducere aminte va fi scrisă înaintea lui Dumnezeu pentru cei ce nu au părăsit adunarea, ci vorbesc adesea unii cu alții. Cei care fac parte din rămășiță trebuie să biruiască prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor. Unii se așteaptă să fie biruitori numai prin sângele Mielului, fără să depună vreun efort personal deosebit. Am înțeles că Dumnezeu a fost milos când ne-a oferit puterea de a vorbi. Ne-a dat o limbă și suntem responsabili înaintea Sa pentru modul în care o folosim. Ar trebui să-I dăm slavă cu gura noastră, vorbind cu cinste despre adevăr și despre îndurarea Sa fără margini, și să biruim prin cuvântul mărturisirii noastre și prin sângele Mielului. — EW 114.

Mărturiile personale ar trebui să fie scurte și de natură să îi ajute pe ceilalți. — Rugăciunea și ocaziile de părtășie ar trebui să fie un timp de ajutor special și de încurajare. Toți ar trebui să simtă că este un privilegiu să participe la ele. Fiecare credincios care poartă numele lui Hristos trebuie să aibă ceva de spus în ocaziile de părtășie. Mărturiile personale ar trebui să fie scurte și de natură să îi ajute pe ceilalți. Nimic nu ucide atât de mult spiritul de devoțiune ca o mărturie lungă de 20 sau 30 de minute. Așa ceva înseamnă moarte pentru spiritualitatea întâlnirii. — GW 171.

Rugăciunile reci și mărturiile lungi aruncă o umbră asupra întâlnirilor de rugăciune. — Mă tem că sunt unii care nu își prezintă necazurile înaintea lui Dumnezeu în rugăciune tainică, ci le păstrează pentru întâlnirea de rugăciune și acolo își spun rugăciunile pentru mai multe zile. Aceștia pot fi numiți ucigași ai evanghelizărilor și ai întâlnirilor de rugăciune. Ei nu emit nicio lumină, nu edifică pe nimeni. Rugăciunile lor reci și mărturiile lungi ale căderilor lor aruncă o umbră asupra întâlnirilor. Toți sunt bucuroși când acestea se termină și este aproape imposibil să îndepărtezi răceala și întunericul pe care rugăciunile și îndemnurile lor le-au adus în cadrul întâlnirii. Din lumina pe care am primit-o, întâlnirile noastre trebuie să fie spirituale, sociale și nu prea lungi. Răceala, mândria, vanitatea și teama de oameni ar trebui să fie lăsate acasă. Micile diferende și prejudecăți nu ar trebui să le aducem cu noi la aceste întâlniri. Ca într-o familie unită, în inimile fraților și surorilor care se adună, ar trebui să existe simplitate, blândețe, încredere și iubire pentru ca, punându-și laolaltă luminile, să fie înviorați și întăriți. — 2T 578.

Nu veniți la întâlnirile de rugăciune cu un spirit mohorât și cârtitor. — Multe rugăciuni și mărturii sunt tot atât de lipsite de Duhul lui Dumnezeu pe cât este lipsit de umezeală un burete uscat, căci în inimă nu locuiește Hristos. Aceasta face ca întâlnirea de rugăciune să fie rece și fără viață și nu e de mirare că tinerii privesc cu groază astfel de ocazii. Nu veniți la întâlnirile de rugăciune cu un spirit mohorât și cârtitor! Nu vă comparați notițele pentru a vedea cât de lacrimogenic vă puteți spune experiența! Sunt suficiente lucruri de spus fără a fi nevoie să se ajungă la accente melodramatice. Atunci când suntem dispuși să venim ca niște copilași, conștienți de propria slăbiciune, și să ne lăsăm învățați de Învățătorii divini, inimile ni se vor umple de dragostea lui Isus și vom tânji să vorbim

despre valoarea Lui inegalabilă. Vom înceta să mai vorbim despre noi. Încercările prin care trecem ni se vor părea atât de neînsemnate, încât vom uita să le mai menționăm. Avem multe binecuvântări. Să cultivăm spiritul de mulțumire și să vorbim despre bunătatea lui Dumnezeu. — ST, 4 decembrie 1884.

CAPITOLUL 33 - Predicarea

Dacă pastorul se supune influenței divine, Duhul Sfânt vorbește prin fiecare predică a sa și o face eficientă. — Duhul Sfânt este cel ce face ca predicarea Cuvântului să fie eficientă. Când Hristos vorbește prin pastor, Duhul Sfânt pregătește inimile ascultătorilor să accepte Cuvântul. Duhul Sfânt nu este un slujitor, ci o putere conducătoare. El face ca adevărul să strălucească în mințile ascultătorilor și vorbește prin fiecare predică a pastorului atunci când acesta se supune influenței divine. Duhul Sfânt este cel ce înconjoară sufletul cu o atmosferă sfântă și le vorbește celor nepocăiți prin cuvinte de avertizare, care îi îndrumă spre Acela care ridică păcatul lumii. — GW 155.

Nu le vorbiți oamenilor despre lucruri pe care sufletul vostru nu le-a trăit. — Există pericolul ca pastorii care își declară credința în adevărul prezent să se mulțumească doar cu prezentarea teoriei, fără ca sufletele lor să experimenteze puterea sfînțitoare a adevărului. Unii nu au în inimă dragostea lui Dumnezeu, care să le înmoaie, să le modeleze și să le înnobileze viața. — 4T 526.

Nu ar trebui să ne mulțumim doar să ținem predici pe care le-am repetat de nenumărate ori. — Fraților, nu ar trebui să urcăm la amvon dacă, înainte, nu am pus deoparte un timp pentru a ne lupta cu Dumnezeu în rugăciune. Nu ar trebui să ne mulțumim să folosim seturi de predici pe care le-am tot repetat în ultimii 10, 15 sau 20 de ani. Ar trebui să venim cu subiecte proaspete și noi, scoase din vistieria Cuvântului lui Dumnezeu. Dorim ca îngerii lui Dumnezeu să ne fie alături atunci când ne aflăm la amvonul sfânt, pentru ca Dumnezeu să influențeze mințile ascultătorilor și adevărul să li se descopere în mod glorios, iar prezentarea lui să fie însoțită de manifestarea Duhului Sfânt, astfel încât să fie hrană la vreme potrivită pentru turma lui Dumnezeu. — RH, 4 iunie 1889.

Cerului îi este rușine cu predicatorii care nu dau tot ce au mai bun la pupitrul sfânt. — Cerului îi este rușine cu mulți dintre cei care sunt implicați în diferitele ramuri ale lucrării, dar în special

cu cei care sunt chemați la pupitrul sfânt și care nu încearcă să dea tot ce au mai bun. Mulți citesc ziare, reviste și cărți și neglijează studiul Bibliei. Ei nu se luptă cu Dumnezeu în cămăruța lor pentru a obține ajutorul pe care numai El îl poate da. Pornesc apoi la lucru lipsiți de entuziasm și fără Hristos. Pastorii vin în fața comunităților prezentând fragmente din predici îndelung folosite, în loc să le ofere oamenilor hrană proaspătă la vremea potrivită. Alunecă în subiecte seci, controversate, iar turma lui Dumnezeu rămâne nehrănită. — RH, 20 mai 1890.

Predicarea trebuie să fie biblică

Mulți pastori își iau textul din sfântul apostol Pavel, dar predică din ziare. — Predicile cu înflorituri nu vor fi de ajuns pentru a hrăni sufletul flămând al copiilor lui Dumnezeu. Dorul multor inimi hrănite cu așa-numitele „predici deștepte” este exprimat foarte bine de dorința unui om inteligent, care, cândva, spunea: „O, dacă pastorul meu mi-ar da și altceva în afară de înflorituri frumoase, fraze construite în perioade excepționale și delicate intelectuale! Sufletul meu tânjește după Pâinea Vieții. Tânjesc după ceva simplu, hrănitor și spiritual.” Daniel Webster a dat glas acestor cuvinte de mare forță: „Dacă pastorii din zilele noastre s-ar întoarce la simplitatea adevărului Evangheliei și ar predica mai mult pentru indivizi și mai puțin pentru gloată, atunci nu ar mai fi atâta nemulțumire cu privire la declinul adevăratei religii. Mulți dintre pastorii de astăzi își iau textul din sfântul apostol Pavel, dar predică din ziare. Când îi văd că fac asta, prefer să mă cufund în gândurile mele decât să îi mai ascult. Vreau ca pastorul meu să vină în Duhul Evangheliei și să-mi spună: «Ești muritor. Timpul tău de har este scurt și trebuie să-ți faci rapid lucrarea . . . Te îndrepti cu viteză spre bara de judecată a lui Dumnezeu. Judecătorul stă chiar la ușă.»” — RH, 23 iunie 1891.

Chiar dacă au o educație aleasă, e posibil ca păstorii să nu-și hrănească turma dacă nu iau în calcul frumusețile Scripturii. — Cuvântul lui Dumnezeu a fost atât de mult neglijat, încât sunt foarte puțini oameni, chiar și printre cei ce pretind că îl explică altora, care au o cunoaștere divină a Scripturilor. Sunt oameni învățați, cu studii superioare, dar acești păstori nu hrănesc turma lui Dumnezeu. Ei nu iau în calcul faptul că frumusețile Scripturii își vor revela în

[109]

permanență comorile ascunse întocmai ca bijuteriile de mare preț, care sunt descoperite doar de cei ce sapă după ele. — 1SM 15.

Declarațiile omenești sunt lipsite de valoare. Lăsați Cuvântul să le vorbească oamenilor. — Dacă pastorii care sunt chemați să prezinte cel mai solemn mesaj dat vreodată muritorilor ocolesc adevărul, atunci nu sunt conștiincioși în lucrarea lor și sunt păstori falși pentru oi și pentru miei. Declarațiile omenești sunt lipsite de valoare. Lăsați Cuvântul să le vorbească oamenilor! Ajutați-i pe cei ce au ascultat numai tradiții și maxime omenești să audă vocea lui Dumnezeu, ale cărui făgăduințe sunt „da” și „amin” în Hristos Isus! Dacă păstorul va fi o epistolă vie pentru oameni, dând mărturie, în caracter și comportament, despre adevărul pe care îl proclamă, atunci Domnul Își va pune pecetea asupra lucrării. Se vor închea adevărate prietenii între el și oameni, iar păstorul și turma vor deveni una, strâns uniți de speranța comună în Hristos Isus. — RH, 11 martie 1902.

Predicatorii care studiază Biblia într-un spirit de rugăciune vor vedea noi frumuseți în fiecare verset. — Ca predicarea adevărului să aibă succes, pastorii trebuie să facă o mare reformă. Trebuie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu în detaliu. Toate celelalte lecturi sunt inferioare. Un studiu atent al Bibliei nu va exclude obligatoriu alte lecturi de natură religioasă, dar, când Cuvântul lui Dumnezeu se studiază cu rugăciune, atunci orice lectură care va avea tendința să abată mintea de la Scriptură va fi exclusă. Dacă studiem cu interes Cuvântul lui Dumnezeu și ne rugăm să-l înțelegem, atunci în fiecare verset vom vedea frumuseți noi. Dumnezeu ne va descoperi adevărul prețios atât de clar, încât sufletul va simți o plăcere sinceră și o desfătare continuă, pe măsură ce i se vor desfășura adevărurile sale mângâietoare și sublime. — 2T 337.

Cercetați Cuvântul pentru a descoperi adevăruri noi și vechi care să le fie de folos celorlalți. — Slujitorul Evangheliei lui Hristos trebuie să vegheze asupra sufletelor, fiind conștient că va trebui să dea socoteală de ele. Deseori ar trebui să se plece pe genunchi și să ceară înțelepciune cerească pentru a întări „ce rămâne, care e pe moarte” [Apocalipsa 3:2]. Trăind în conformitate cu voința lui Dumnezeu, el trebuie să se așeze sub puterea divină. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să-i fie ghid. În acest Cuvânt sunt promisiuni, indicații, avertizări și muștrări, pe care el trebuie să le folosească

în lucrare după cum o cere situația. Cu o inimă smerită și o minte doritoare, trebuie să cerceteze Cuvântul, ca să scoată din vistieria adevărului lucruri noi și lucruri vechi, care să le fie de folos celorlalți. Întotdeauna trebuie să caute să-i ajute pe oameni să cunoască personal adevărul. Mulți sunt ispitiți din greu și se află în pragul morții din cauză că nu cunosc adevărul așa cum este el în Isus. — RH, 21 ianuarie 1902.

Până acum, adevărurile Bibliei abia dacă au fost înțelese. — O, dacă s-ar putea spune și despre pastorii care predică în fața oamenilor și a bisericilor: „Atunci le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile” [Luca 24:45]! Vă spun în temere de Domnul că, până acum, adevărurile Bibliei care au legătură cu marele plan de mântuire abia dacă au fost înțelese. Adevărul va continua să se reveleze, să se extindă și să se dezvolte, pentru că este divin, ca și Autorul său. — 3SM 188.

Predicați profetiile și puneți-L în centrul lor pe Hristos. — Pastorii ar trebui să prezinte cuvântul sigur al profetiei ca temelie a credinței adventiștilor de ziua a șaptea. Ar trebui să se studieze cu atenție profetiile din Daniel și Apocalipsa și, în strânsă legătură cu ele, și cuvintele: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” [Ioan 1:29]. — Ev 196.

Faceți-vă lucrarea. — Subiectele pe care mulți dintre pastorii noștri le prezintă înaintea oamenilor nu sunt nici pe jumătate atât de închegate, de clare și de puternic argumentate pe cât ar trebui să fie. Ei pretind că sunt învățători ai Cuvântului, dar neglijează să cerceteze Scripturile. Se mulțumesc să folosească argumente gata pregătite în broșuri sau în cărți, căutate cu multă trudă de alții, dar nu sunt dispuși să-și forțeze mintea să le descopere singuri. Pentru a face dovada deplină a slujirii lor, cei ce deschid Cuvântul lui Dumnezeu în fața oamenilor ar trebui să cerceteze Scripturile cu sârguință. Nu ar trebui să se mulțumească să folosească gândurile altor oameni, ci ar trebui să sape după adevăr ca după o comoară ascunsă. Deși este întru totul justificat să aduni idei izvorâte și din alte minți, pastorii nu ar trebui să se mulțumească doar să preia acele idei și să le repete ca niște papagali. Însușiți-vă aceste idei, fraților, construiți argumentația voi înșivă, din studiu și cercetare personală! Nu împrumutați producțiile altor creiere sau penițe și nu le recitați ca

pe o poezie; ci folosiți-vă la maximum talentele și puterea creierului pe care vi l-a dat Dumnezeu! — RH, 6 aprilie 1886.

Predicarea trebuie să fie hristocentrică

Studiați și învățați de la Isus. — Pastorul Evangheliei nu este niciodată îndemnat să se străduiască să fie un predicator deștept, un vorbitor popular, ci i se poruncește: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului. Ferește-te de vorbăriile goale și lumești; căci cei ce le țin vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu” [2 Timotei 2:15,16]. Oare va lua aminte la aceste cuvinte fiecare mesager al lui Dumnezeu? Suntem colaboratori ai lui Dumnezeu, iar dacă noi, care am acceptat responsabilitatea de a le prezenta Cuvântul vieții și altora, nu suntem dispuși să luăm zi de zi jugul lui Hristos, să-I preluăm poverile și să învățăm de la El, atunci ar fi mai bine să ne căutăm altceva de făcut. — TDG 119.

Studiați caracterul lui Hristos. — Cu toate că scoatem continuu apă vie din fântână, rezerva nu se împutinează. Pastorii Evangheliei ar fi oameni puternici dacă ar privi întotdeauna la Domnul și dacă și-ar dedica timpul studierii caracterului Său vrednic de adorare. Dacă ar face asta, nu ar exista apostazii în rândul pastorilor și niciunui dintre ei nu i s-ar retrage acreditarea pentru că, prin practicile sale imorale, a făcut de rușine cauza lui Dumnezeu și L-a dezonorat public pe Isus. Fiecare slujitor al Evangheliei ar trebui să-și folosească puterile pentru a învăța bisericile credincioase să-L primească prin credință pe Hristos ca Mântuitor al lor personal, să-L transpună în viața lor și să facă din El modelul lor, să învețe de la El, să creadă în El și să-L înalțe. Pastorul însuși ar trebui să se afunde în studierea caracterului lui Hristos. Ar trebui să mediteze la adevăr, la tainele mântuirii și în special la lucrarea mijlocitoare pe care Hristos o desfășoară în prezent. — 3SM 187.

Mântuirea prin Hristos trebuie să fie subiectul fiecărei predici. — Știința mântuirii trebuie să fie subiectul fiecărei predici, tema fiecărui cântec. Includeți-o în fiecare rugăciune! Nu introduceți nimic în predicile voastre care să mai adauge ceva la Hristos, la Cuvânt și la puterea lui Dumnezeu! Numele Său, singurul nume sub

cer prin care putem fi mântuiți, să fie înălțat în fiecare predică și, de la Sabat la Sabat, trâmbița străjerilor să dea un sunet clar. Hristos este știința și elocvența Evangheliei, iar slujitorii Săi trebuie să le ducă și altora Cuvântul vieții, care le oferă speranță celor care se pocăiesc, pace celor tulburați și descurajați, precum și har, desăvârșire și putere celor credincioși. — VSS 337.

Adevăratul predicator Îl înalță pe Hristos drept singura speranță a păcătosului. — Dacă cel ce se simte chemat de Dumnezeu să fie pastor se va smeri și va învăța de la Hristos, va deveni un adevărat predicator. Dacă buzele lui sunt atinse de cărbunele aprins de pe altar, Îl va înalță pe Hristos drept singura speranță a păcătosului. Atunci când inima vorbitorului este sfințită prin adevăr, cuvintele pe care le rostește vor fi o realitate vie și pentru el, și pentru ceilalți. Cei care îl ascultă vor ști că a fost cu Dumnezeu și s-a apropiat de El în rugăciune stăruitoare, iar rugăciunea și-a făcut efectul. Asupra lui S-a coborât Duhul Sfânt, sufletul său a simțit focul vital, de origine cerească, și este capabil acum să folosească o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești. I se va da puterea de a rupe legăturile lui Satana. Inimile ascultătorilor vor fi străpunse de modul în care va prezenta dragostea lui Dumnezeu și mulți vor întreba: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” [Faptele apostolilor 16:30]. — RH, 15 aprilie 1902.

Mulți ascultători își doresc și au nevoie să li se explice clar procesul convertirii. — Pastorii trebuie să prezinte adevărul într-o manieră simplă și directă. Printre ascultătorii lor sunt mulți care au nevoie să li se explice clar care sunt pașii de urmat într-o convertire. În această privință, mulțimile sunt mai ignorante decât se presupune. În rândul absolvenților de facultate, al oratorilor elocvenți, al oamenilor de stat sau al celor aflați în poziții înalte de răspundere, sunt mulți care își irosesc puterile minții cu alte subiecte și neglijează aceste aspecte, care sunt cele mai importante. Când astfel de oameni se numără printre ascultători, adesea vorbitorul depune toate eforturile pentru a ține o predică intelectuală, dar, în felul acesta, nu reușește să li-L descopere pe Hristos. El nu arată că păcatul este călcarea Legii. Nu expune cu claritate planul de mântuire. Dacă le-ar fi îndreptat atenția spre Hristos, care a murit pentru a le pune mântuirea la dispoziție, acest lucru le-ar fi atins inimile. — GW 170.

Faptul că Hristos a fost răstignit, S-a înălțat și va reveni ar

[111]

trebui să-i bucure atât de mult pe pastori, încât să le prezinte oamenilor aceste adevăruri. — O, dacă aş avea un limbaj suficient de puternic încât să pot lăsa impresia pe care doresc să o las asupra colaboratorilor mei din câmpul Evangheliei! Frații mei, voi administrați cuvintele vieții, voi aveți de-a face cu minți care, îndrumate în direcția cea bună, ar fi capabile să se dezvolte în cel mai înalt grad. Dar, în predicile voastre, se vede prea mult eul personal. Faptul că Hristos a fost răstignit, S-a înălțat la cer și în curând va reveni ar trebui să înduioșeze, să bucure și să umple mintea slujitorului Evangheliei într-o asemenea măsură, încât să le prezinte oamenilor aceste adevăruri cu iubire și cu o profundă seriozitate. Atunci pastorul se va micșora, iar Isus va crește. Ascultătorii vor fi atât de impresionați de aceste subiecte captivante, încât vor vorbi despre ele și le vor lauda, în loc să-l laude pe pastor, care nu este decât o simplă unealtă. — 4T 399.

Predicile care-L au în centru pe Hristos vin de la predicatori care-L au în centrul preocupărilor lor pe Hristos. — Frații mei, veți avea grijă ca oamenii să nu vă preamărească pe voi? Veți recunoaște că Hristos este cel care acționează asupra inimii oamenilor, și nu voi? Vă veți lupta cu Dumnezeu în rugăciune tainică, cerându-I să fie prezent cu puterea Lui? Nu îndrăzniți să mai țineți vreo predică până când nu veți ști, din proprie experiență, ce este Hristos pentru voi! — TM 154, 155.

Credința trebuie să fie ancorată în viață

Prin vizitele pe care le fac, pastorii învață cum să hrănească turma. — Cea mai bogată și mai valoroasă experiență se câștigă în lucrarea din afara amvonului, în mijlocul familiilor; acolo învață pastorul cum poate hrăni turma lui Dumnezeu, dând fiecăruia partea lui de hrană la vremea potrivită. Dacă este vreunul care se leapădă de credință, păstorul știe cum să-i prezinte adevărul într-o așa manieră, încât să-i nască în suflet convingere. El le va lăsa pe cele nouăzeci și nouă de oi și o va căuta pe cea pierdută. Dar dacă păstorul nu își vizitează turma, nu are cum să cunoască situația fiecărui membru, nu știe ce adevăruri să prezinte și nici ce este cel mai potrivit pentru cazul fiecăruia. — Appeal and Suggestions to Conference Officers (Ph 2) 18.

Aplicațiile practice

Religia practică ar trebui să-și aibă locul în fiecare predică. — În lucrarea publică a pastorului ar trebui să se vadă un efort constant de încurajare a evlaviei personale. Nu ar trebui să se țină predici după predici numai pe tema profețiilor. În fiecare cuvântare ar trebui să se regăsească și noțiuni de religie practică. — ST 16 martie 1882.

Predicile ar trebui să-i întărească pe ascultători pentru luptele zilnice ale vieții. — Pavel era un vorbitor elocvent. Înainte de convertire, căutase deseori să-și impresioneze ascultătorii prin elanuri oratorice. Acum însă, a renunțat la toate aceste artificii. În loc să se lase prins în descrieri poetice și reprezentări fanteziste, care ar fi încântat simțurile și ar fi hrănit imaginația, dar care nu ar fi influențat cu nimic viața de zi cu zi, Pavel a căutat ca, folosind un limbaj simplu, să aducă în inimă acele adevăruri care sunt de o importanță vitală. Prezentările fanteziste ale adevărului pot da naștere unei explozii de emoție, dar prea adesea adevărurile prezentate în felul acesta nu oferă hrana necesară întăririi credinciosului pentru luptele vieții. Nevoile imediate și încercările reale ale sufletelor aflate în continuă luptă trebuie întâmpinate printr-o instruire sănătoasă și practică în principiile fundamentale ale creștinismului. — AA 251.

Ilustrații nepotrivite

Multe ilustrații diminuează demnitatea sacră a predicării. — Nu vrem să pierdem din vedere sfințenia deosebită a acestei misiuni de slujire a oamenilor prin Cuvânt și învățătură. Sarcina pastorului este aceea de a le duce oamenilor cuvintele adevărului solemn și sacru. Unii au obiceiul de a insera în predicile lor anecdote, care au tendința de a-i amuza pe oameni și de a le înlătura din minte sfințenia Cuvântului pe care îl ascultă. Astfel de predicatori ar trebui să știe că, în felul acesta, ei nu dau poporului Cuvântul Domnului. Foarte multe dintre ilustrațiile folosite nu au o influență bună; ele diminuează demnitatea sacră care ar trebui să existe totdeauna atunci când se prezintă Cuvântul lui Dumnezeu înaintea oamenilor. — RH, 22 februarie 1887.

Păcătosul nu va fi convins prin predici înflorite sau anecdote nelalocul lor. — Dacă nu sunt atenți, pastorii vor ascunde adevărul sub înflorituri omenеști. Niciun pastor să nu creadă că poate converti suflete prin predici elocvente. Cei care îi învață pe alții ar trebui să-L roage cu insistență pe Dumnezeu să-i umple cu Duhul Său și să le dea puterea de a-L înălța pe Hristos ca singură speranță a păcătosului. Păcătosul nu va fi convins prin predici înflorite, povești plăcute sau anecdote nelalocul lor. Oamenii ascultă astfel de cuvinte așa cum ar asculta un cântec frumos. Mesajul pe care păcătosul ar trebui să îl audă este: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” [Ioan 3:16]. — Ev 189.

Ilustrații potrivite

Simbolurile și ilustrațiile lui Hristos ajută la clarificarea adevărului. — Hristos are dreptul și puterea să-Și subordoneze toate instrumentele și influențele omenеști în lucrarea pe care o îndeplinește pentru omenire. El folosește instrumente omenеști, dar nu distruge individualitatea servitorilor Săi. Toarnă Duhul Sfânt peste ei, îi înconjoară cu persoana Sa, iar ei au gândul Lui și devin colaboratori ai Lui. Prezintă înaintea minții lor simboluri și ilustrații cu care sunt familiarizați, pentru a clarifica adevărul pe care dorește ca ei să îl comunice, iar Duhul Sfânt îi însoțește atunci când, la rândul lor, folosesc aceste simboluri și ilustrații. — BE, 19 august 1895.

Ilustrațiile lui Isus

Ilustrațiile lui Hristos atrăgeau atenția, puneau imaginația la lucru și îi repetau învățăturile. — Mesajele Sale pline de har erau făcute să se potrivească ascultătorilor Lui. Știa „să înviorez[e] cu vorba pe cel doborât de întristare” (Isaia 50:4), căci pe buzele Lui era turnat har, ca să le poată transmite oamenilor în modul cel mai captivant comorile adevărului. Știa să întâmpine cu tact mințile pline de prejudecăți și îi surprindea pe oameni cu ilustrații care le atrăgeau atenția. Folosindu-Se de imaginația oamenilor, le ajungea la inimă. Ilustrațiile Sale erau inspirate din scenele vieții de zi cu zi

și, cu toate că erau simple, purtau în ele o extraordinară profunzime de înțelesuri. Păsările cerului, crinii de pe câmp, sămânța, păstorul și oile — cu aceste exemple ilustra Hristos adevărul nemuritor; după aceea, ori de câte ori aveau să vadă aceste lucruri din natură, ascultătorii aveau să-și aducă aminte de cuvintele Sale. Ilustrațiile lui Hristos Îi repetau neîncetat învățăturile. — DA 254.

Hristos Își alegea ilustrații din obiceiurile și experiențele vieții cotidiene. — Hristos nu i-a flatat niciodată pe oameni, nu le-a spus niciodată lucruri care să le alimenteze fanteziile sau imaginația și nu i-a lăudat pentru invențiile lor inteligente. Însă cei care aveau o gândire profundă și lipsită de prejudecăți I-au acceptat cuvintele și au descoperit că înțelegerea adevărilor spirituale pe care El le exprima în cel mai simplu limbaj forța limitele înțelepciunii lor. Așa-numiții oameni mari ai lumii sunt în general cei mai ignoranți cu privire la ce înseamnă adevărata religie, așa că cel mai nimerit este să-i abordați în cel mai simplu limbaj, pentru că elocvența adevărului aduce convingerea în suflet. Atât persoanele educate, cât și cele needucate au nevoie să fie abordate în cel mai simplu și mai clar limbaj. Cei care caută să răspândească adevărul trebuie să învețe de la Răscumpărătorul lumii și să Îl imite pe cel mai mare Învățător pe care l-a cunoscut vreodată lumea, pe Acela care a vorbit așa cum niciun alt om nu a mai vorbit vreodată.

Deși limbajul lui Hristos era simplu, cei cu o educație aleasă erau fascinați de maniera Sa de abordare, iar cei needucați întotdeauna aveau câte ceva de câștigat în urma cuvântărilor Sale. El folosea ilustrații culese din obiceiurile și experiențele vieții cotidiene și, ori de câte ori ascultătorii Săi vedeau acele lucruri familiare din natură, le reveneau în minte cuvintele Lui. Folosea ca ilustrații păsările cerului, crinii câmpului, păstorii cu turmele lor și diferite lucruri obișnuite din viața de zi cu zi. Astfel, lecțiile Sale erau spuse simplu, ca oamenii să le înțeleagă. Învățături de cea mai mare importanță erau comprimate în cele mai mărunte exemple și erau exprimate atât de clar, încât nimeni nu avea cum să le înțeleagă greșit. Numai cărturarii și fariseii se plâneau că le este greu să-I înțeleagă învățăturile; dar aceasta se întâmpla pentru că erau plini de prejudecăți și erau hotărâți să-I răstălmăcească cuvintele. Oamenii

săraci, și mulți mărturiseau că „niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta” [Ioan 7:46]. — SSW, 1 ianuarie 1895.

Atât scopul ilustrațiilor, cât și al întrupării este acela de a-i învăța pe oameni lucrurile necunoscute prin intermediul celor cunoscute. — În modul lui Hristos de a-i învăța pe oameni prin intermediul parabolilor se vede același principiu care s-a văzut și în propria Sa misiune pentru lume. Pentru ca noi să ajungem să-I cunoaștem viața și caracterul divin, Hristos a luat natura noastră și a locuit printre noi. Divinitatea s-a descoperit în natura omenească, slava invizibilă — în forma omenească vizibilă. Oamenii pot învăța despre lucrurile necunoscute prin intermediul celor cunoscute; lucrurile cerești s-au revelat prin cele pământești; Dumnezeu S-a manifestat într-un chip asemănător oamenilor. Predicarea lui Hristos a urmat un traiect identic: cele necunoscute au fost ilustrate prin intermediul celor cunoscute, adevărurile divine — prin lucruri pământești cu care oamenii erau familiarizați. — COL 17.

Mesaje pozitive — mesaje negative

Pastorii trebuie deopotrivă să îi încurajeze pe cei ascultători și să îi avertizeze pe cei neascultători. — Fiecare pastor ar trebui să conștientizeze caracterul sacru al funcției și lucrării sale și să fie curajos ca Ilie. Ca mesageri trimiși de cer, pastorii au o poziție de o înfricoșătoare răspundere. Ei trebuie să mustre, să certe, să îndemne cu îndelungă răbdare. Ei trebuie să lucreze în locul lui Hristos ca administratori ai tainelor cerului, încurajându-i pe cei ascultători și avertizându-i pe cei neascultători. — RH, 11 septembrie 1913.

Mesajele negative

Vina, răul și păcatul sunt părți ale mesajului laodiceean pe care un pastor adventist nu ar trebui să le neglijeze. — Pastorii care predică adevărul prezent nu ar trebui să neglijeze mesajul solemn adresat laodiceenilor. Mesajul Martorului Credincios nu este unul blând. Domnul nu le spune: „Aveți dreptate, ați îndurat critici și muștrări pe care nu le-ați meritat, ați fost descurajați printr-o severitate exagerată, nu sunteți vinovați de relele și păcatele pentru care ați fost muștrați.” — RH, 16 septembrie 1873.

Nu alegeți subiecte care plac oamenilor și care nu supără pe nimeni. — Unii pastori își aleg pentru predici subiecte care să placă oamenilor și care să nu supere pe nimeni. Asta înseamnă evitarea crucii lui Hristos. Vezi că unul este egoist, altul este dominat de mândrie sau de patimi, altul Îl jefuiește pe Dumnezeu în zecimi și daruri, altul este necredincios. Nu lăsa ca aceste persoane amăgite să rămână orbite de vrăjmaș cu privire la starea lor spirituală! Pentru fiecare dintre ei există un mesaj special în Cuvântul lui Dumnezeu. Roagă-te pentru înțelepciune, ca să poți prezenta învățăturile Cuvântului sfânt în așa fel, încât toți să vadă unde anume au lipsuri în caracter și ce se cere din partea lor pentru a fi în conformitate cu adevăratul standard! Câștigă-le încrederea și afecțiunea! Prezintă adevărul așa cum este el în Isus și pune-l în inima lor, pentru că nu există nicio altă putere care să poată ține sufletul neclintit! — RH, 17 iunie 1884.

Mesajele pozitive

Să arătăm că avem o speranță vie. — Duhul Sfânt mi-a îndreptat mintea către numeroasele încurajări care ne-au fost date în Psalmi. Dacă sufletele mai multor pastori ar tânji după Dumnezeu, poporul Său s-ar prinde de aceste încurajări, iar de pe buzele omenesți s-ar revărsa mulțumire și laudă. Multe suflete care sunt acum obosite și descurajate ar fi cuprinse de încurajare și speranță. Dacă membrii noștri ar conștientiza posibilitățile de care s-ar bucura dacă s-ar ruga și ar crede mai mult, în bisericile noastre s-ar vedea o schimbare vizibilă. Cei care sunt acum deprimați și îngrijorați s-ar ridica din descurajările lor și s-ar bucura în Domnul. Frați și surori, să arătăm că avem o speranță vie, că slujirea noastră este una vie! — AUCR, 29 aprilie 1907.

Cereți căldura dragostei lui Hristos. — Prea des pastorii joacă rolul criticilor, dovedindu-și priceperea în replici tăioase. Sabaturi la rând se scurg și ei abia dacă fac vreun efort să toarne harul lui Hristos în inimile și mințile ascultătorilor. Astfel, lucrarea pastorală ajunge să fie privită ca un lucru lipsit de importanță. Întregul cer lucrează pentru mântuirea păcătoșilor, iar atunci când cel mai sărac om vine în pocăință la Tatăl, asemenea fiului risipitor, în rândul oștirii cerești este bucurie. În cer este căldură, amabilitate și dragoste. Pastorii să

vină înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, mărturisindu-și păcatele, și, în toată simplitatea unui copil, să ceară binecuvântările de care au nevoie. Cereți căldura dragostei lui Hristos și apoi transpuneți-o în predicile voastre; nu dați nimănui ocazia să plece spunând că doctrinele în care credeți vă fac incapabili să manifestați compasiune față de oamenii suferinzi — că aveți o religie lipsită de dragoste! — TM 153, 154.

Convingerea

Mesajele lui Hristos străpungeau conștiința și scoteau la iveală cele mai ascunse gânduri. — Atunci când Hristos predica, mesajul Său era ca o sabie ascuțită, cu două tăișuri, care străpungea conștiința oamenilor și le scotea la iveală cele mai ascunse gânduri. Lucrarea pe care a făcut-o Hristos va trebui să fie făcută și de mesagerii Săi credincioși. Ei trebuie să predice Cuvântul cu simplitate, cu puritate și cu cea mai strictă integritate. Cei ce trudesec în Cuvânt sau învățătură trebuie să fie loiali misiunii lor. Trebuie să vegheze asupra sufletelor ca unii care vor da socoteală pentru ele. Niciodată nu ar trebui să îmbrace un „așa spune Domnul” în cuvintele ispititoare ale înțelepciunii omenești. Altfel, vor distruge energia vie a Cuvântului, făcându-l atât de slab și de lipsit de putere, încât nu va reuși să convingă sufletul de păcat. Fiecare cuvânt rostit sub călăuzirea Duhului Sfânt va fi caracterizat de o profundă preocupare pentru mântuirea sufletelor. — 2SM 159.

Sentimentele

Predica ar trebui să atingă atât mintea, cât și inima. — Predicarea Cuvântului ar trebui să solicite intelectul și să fie o sursă de cunoștințe, dar nu ar trebui să se rezume doar la asta. Ca să fie eficiente, vorbele pastorului ar trebui să atingă inima ascultătorilor săi. — GW 152.

Un adevăr împlânzit nu poate converti inima! Pastori care dorm predică unui popor care doarme. — Prezentând un adevăr împlânzit și repetând simpla teorie fără a fi personal mișcați de ea, pastorii nu-i pot converti niciodată pe oameni. Chiar dacă ar trăi cât Noe, eforturile lor ar fi în van. Dragostea lor pentru suflete trebuie

să fie intensă, iar zelul, înflăcărat. O manieră apatică și insensibilă de prezentare a adevărului nu îi va trezi niciodată pe oameni din somnul lor de moarte. Prin felul lor de a fi, prin cuvinte și fapte, prin predici și rugăciuni, ei trebuie să-și arate credința că Hristos este chiar la ușă. Oamenii se găsesc în ultimele ceasuri de har, și totuși sunt lipsiți de orice grijă și indiferenți, iar pastorii nu au puterea să-i trezească, pentru că ei înșiși sunt adormiți. Pastori care dorm predică unui popor care doarme! — 2T 337.

Luarea deciziei

Prea des, predicile nu includ apeluri directe. — Nimeni nu poate ști cât de mult se pierde atunci când pastorul încearcă să predice fără ungera Duhului Sfânt. În fiecare biserică sunt suflete ezitante, aproape decise să se predea cu totul lui Dumnezeu. Decizii sunt în curs de a fi luate, dar prea des predicatorului îi lipsesc spiritul și puterea mesajului și nu face apeluri directe pentru cei care tremură în cumpănă. — GW 151.

Deciziile oamenilor se câștigă combinând teoria adevărului cu dragostea răscumpărătoare a lui Hristos. — Unii pastori greșesc ținând predici care sunt construite în întregime pe argumente. Sunt suflete care ascultă teoria adevărului și sunt impresionate de dovezile aduse; atunci, dacă Hristos ar fi prezentat ca Mântuitor al lumii, din sămânța semănată ar putea răsări o plantă care să aducă rod pentru slava lui Dumnezeu. Dar, de multe ori, crucea lui Hristos nu este prezentată înaintea oamenilor. Poate pentru unii este ultima predică pe care o vor asculta, iar, când o ocazie de aur se pierde, se pierde pentru totdeauna. Dacă predicatorul ar fi vorbit despre Hristos și dragostea Sa răscumpărătoare în relație cu teoria adevărului, atunci aceasta i-ar fi atras de partea Sa. — GW 158.

Cuvintele pastorilor ar trebui să fie alese, iar vorbirea lor, înțeleaptă. — Comportamentul pastorului la amvon trebuie să fie unul prudent, nu unul nepăsător. Nu ar trebui să fie neglijent în ce privește atitudinea sa. Ar trebui să fie ordonat și rafinat în cel mai înalt grad. Dumnezeu cere acest lucru de la cei ce acceptă o lucrare de o așa mare responsabilitate, și anume aceea de a primi cuvintele din gura Sa și de a le spune oamenilor, avertizând și muștrând, îndreptând și mângâind, după cum este nevoie. Reprezentantii lui

[115]

Dumnezeu pe pământ ar trebui să fie zilnic în comuniune cu El. Cuvintele lor ar trebui să fie alese, iar vorbirea lor, înțeleaptă. Cuvintele spuse la nimereală de pastori care nu predică Evanghelia cu sinceritate ar trebui îndepărtate din predici o dată pentru totdeauna. — 2T 706.

Modul de prezentare — gesturile

Când sunteți la amvon, nu afișați atitudini și expresii calculate, menite să aibă impact. — Am văzut că în lucrarea pastorală trebuie să se producă o mare reformă înainte de a fi așa cum o vrea Dumnezeu. Pastorii de la amvon nu au voie să se comporte ca niște actori, afișând atitudini și expresii calculate, menite să aibă impact. Ei nu se află la amvonul sfânt în calitate de actori, ci în calitate de învățători ai adevărilor solemne. Mai sunt și pastori fanatici, care, în tentativa de a-L predica pe Hristos, urlă, strigă, sar și lovesc pupitrul la care se află, ca și cum aceste expresii corporale ar ajuta la ceva. Aceste artificii nu conferă nicio putere adevărului rostit, ci, dimpotrivă, îi dezgustă pe ascultătorii cu judecată calmă și standarde înalte. Este de datoria celor care se dedică slujirii pastorale ca, măcar la amvon, să lase deoparte comportamentul grosolan și zgomotos. — Ev 640.

La amvon, cultivați maniere rafinate. — Omul lui Dumnezeu, slujitorul lui Hristos, trebuie să fie cu totul destoinic pentru orice lucrare bună. Pentru această lucrare bună nu e nevoie de un pastor pompos, care să se poarte după toate regulile etichetei. Cu toate acestea, la amvon este nevoie de maniere rafinate. Un pastor al Evangheliei nu ar trebui să fie neglijent în ce privește atitudinea sa. Dacă el este reprezentantul lui Hristos, atunci comportamentul, atitudinile și gesturile sale ar trebui să fie de o așa natură, încât să nu le provoace dezgust celor care îl privesc. Pastorii ar trebui să fie caracterizați de rafinament. Ar trebui să se dezică de orice maniere, atitudini și gesturi grosolane și să se străduiască să aibă o purtare de o demnitate umilă. — 1T 648, 649.

Modul de prezentare — vocea și dicția

O voce forțată să se exprime pe un ton nenatural îi obosește și pe predicator, și pe oameni. — Mulți au făcut greșeala să rostească rugăciuni și predici lungi într-o notă înaltă, cu o voce forțată, pe un ton nenatural. Acești pastori s-au obosit degeaba și i-au extenuat efectiv pe ascultători prin eforturile lor intense și muncite, care nu sunt absolut deloc necesare. Pastorii ar trebui să vorbească în așa fel, încât să miște inimile oamenilor. Învățăturile lui Hristos erau impresionante și solemne, iar vocea Sa era melodioasă. Oare nu ar trebui și noi, asemenea Lui, să studiem modul în care putem avea o voce melodioasă? — 2T 617.

Mentineți-vă vocea, pentru a fi cât mai mult timp de folos oamenilor, urmând regulile vorbirii corecte. — Unii dintre cei mai talentați pastori ai noștri își fac un mare deserviciu prin maniera defectuoasă în care vorbesc. Dacă îi învață pe oameni că este de datoria lor să asculte de Legea morală a lui Dumnezeu, atunci nici ei nu ar trebui să încalce legile lui Dumnezeu cu privire la sănătate și viață. Pastorii ar trebui să stea dreپți, să vorbească încet, ferm și clar, inspirând adânc la fiecare frază și emițând cuvintele cu ajutorul mușchilor abdominali. Dacă vor urma această regulă simplă, acordând atenție legilor sănătății și în celelalte aspecte, își vor menține mult mai mult viața și utilitatea decât o vor face alți oameni de altă profesie. Capacitatea toracică se va mări și ... vorbitorul nu va răguși decât rareori, chiar dacă va vorbi în mod constant. — GW 90.

[116]

Antrenați-vă vocea în așa fel, încât să poată fi folosită la capacitate maximă. — Cei care trudes în Cuvânt și învățătură să se străduiască să se perfecționeze în ce privește folosirea limbii. Vocea este o putere extraordinară, și totuși mulți nu și-au antrenat vocea în așa fel, încât să poată fi folosită la capacitate maximă. Isus este exemplul nostru. Vocea Sa era muzicală, iar El nu vorbea niciodată pe tonuri înalte, chinuite, atunci când Se adresa oamenilor. Nu vorbea atât de repede, încât cuvintele să I se amestece unele într-altele și să devină astfel dificil de înțeles. Rostea fiecare cuvânt clar, iar cei ce-L ascultau mărturiseau că „niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta” [Ioan 7:46]. — RH, 5 martie 1895.

Modul de prezentare — lungimea predicii

Nu le dați oamenilor mai mult decât își pot aminti. — Mesajul pentru acest timp să fie prezentat nu în predici lungi și laborioase, ci în discursuri scurte și la obiect. Predicile lungi pun la grea încercare energia predicatorului și răbdarea ascultătorilor. Chiar dacă simte că mesajul este important, predicatorul va trebui totuși să fie extrem de atent să nu-și suprasolicite puterile fizice și să nu le dea oamenilor mai mult decât își pot aminti. — GW 167, 168.

Atunci când predica este prea lungă, ultima parte face să se piardă din ceea ce s-a spus deja. — Vorbiți puțin! Predicile voastre sunt în general de două ori mai lungi decât ar trebui să fie. Este posibil să folosești un lucru bun în așa fel, încât să i se piardă savoarea. Atunci când o predică este prea lungă, ultima parte scade din forța și caracterul interesant a ceea ce s-a spus mai înainte. Nu bateți câmpii, mergeți direct la țintă! — TM 311.

Ceea ce se spune în prima oră are o valoare mult mai mare dacă predica se încheie atunci. — Cei ce vor fi portavocea lui Dumnezeu ar trebui să știe că buzele lor au fost atinse cu un cărbune aprins de pe altar și că ei prezintă adevărul sub influența Duhului Sfânt. Însă predicile lungi sunt un chin pentru vorbitor și pentru ascultători, care trebuie să stea pe scaune atât de mult timp. Celor care ascultă le-ar fi de mai mare folos jumătate din subiectul prezentat decât toată predica. Ceea ce se spune în prima oră are o valoare mult mai mare dacă predica se încheie atunci decât cuvintele care se spun în acea jumătate de oră suplimentară. Altfel, subiectul care a fost prezentat se îngroapă în uitare. — TM 256.

Îngerii au participat la prima ceremonie de nuntă. — Am citit de multe ori afirmația: „Căsătoria e ca o loterie”. Unii se comportă de parcă ar crede această afirmație, iar căsnicia lor e o dovadă că pentru ei chiar așa este. Dar adevărata căsătorie nu este o loterie. Căsătoria a fost instituită în Eden. După crearea lui Adam, Domnul a spus „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el” [Geneza 2:18]. Când Domnul i-a prezentat-o pe Eva, îngerii au fost martori la ceremonie. Însă puține cupluri sunt unite pe deplin atunci când se oficiază căsătoria. Formula rostită asupra celor care se unesc în legământul căsătoriei nu îi face una. Abia de aici încolo se va realiza contopirea celor doi parteneri care intră în acest legământ. Iar această unire poate fi una cu adevărat fericită dacă fiecare îi va oferi celuilalt o afecțiune adevărată, din inimă. — 10MR 184.

Isus a împărtășit pe deplin bucuria adevărată care se regăsește în ceremonia de nuntă. — Prin prezența Sa, Isus a onorat ceremonia de nuntă. Interesul activ pe care l-a manifestat cu această ocazie a arătat că El nu a venit ca să umbrească fericirea familiei sau a invitaților. Isus a împărtășit pe deplin bucuria adevărată a acelei ocazii. Prin prezența Sa, El S-a arătat de acord cu binecuvântata instituție a căsătoriei. Astfel, El a aprobat orice adunare curată, vrednică de iubit și vrednică de primit. — 10MR 206.

Isus Și-a început lucrarea la o nuntă pentru a-Și arăta dorința de a-i face pe oameni fericiți. — Isus nu Și-a început lucrarea săvârșind vreo faptă mare înaintea sinedriului de la Ierusalim. La o întâlnire de familie într-un sătuc galileean, El Și-a folosit puterea pentru a spori bucuria unui ospăț de nuntă. Astfel, Hristos Și-a arătat compasiunea față de oameni și dorința de a-i face fericiți. În pustia ispitirii, El băuse paharul durerii. De acolo, a venit pentru a le oferi oamenilor paharul binecuvântării, sfântind, prin binecuvântarea Sa, relațiile umane. — DA 144.

Sora White a participat la o nuntă chiar în casa ei. — Marți, cam pe la ora 11 dimineța, sufrageria noastră era pregătită pentru ceremonia de nuntă. Fratele Starr a oficiat slujba, totul desfășurându-se într-o atmosferă plăcută. Fratele Hickox a cerut ca sora White să se roage la încheierea ceremoniei. Domnul mi-a dat o libertate deosebită. Inima mi-a fost înmuiată și supusă de Duhul lui Dumnezeu. Cu ocazia aceasta, nu s-au auzit vorbe prostesti sau glume ușurate. Tot ce a avut legătură cu căsătoria a fost solemn și sfânt. Totul a avut un caracter înălțător, făcând o puternică impresie. — 10MR 196.

În remarcile făcute cu ocazia unei nunți, Ellen White a subliniat importanța unirii celor doi. — Iar acum îl iau de mână pe acest frate al nostru ... și te iau de mână pe tine, soția lui, și vă îndemn ca, uniți, să duceți lucrarea lui Dumnezeu mai departe. Vă spun: „Faceți din Dumnezeu sfătuitorul vostru! Uniți-vă, uniți-vă unul cu celălalt!” — AH 102.

Ceremonia căsătoriei este un serviciu sfânt, nu o ocazie de râsete. — Întotdeauna mi s-a părut atât de nepotrivit să văd ceremonia de nuntă asociată cu râsetele, veselia și extravaganta. Nu ar trebui să fie așa. Este un serviciu instituit de Dumnezeu, care ar trebui să fie privit cu cea mai mare solemnitate. Când aici, jos, se formează o relație de familie, aceasta trebuie să exemplifice relațiile de familie din ceruri. Slava lui Dumnezeu trebuie să fie pusă întotdeauna pe primul loc. — AH 101.

Nunțile nu ar trebui să fie caracterizate de paradă și extravaganta. — Ceremoniile de căsătorie sunt transformate în ocazii de paradă, extravaganta și îngăduință de sine. Dar, dacă cei doi parteneri cad de acord în ce privește convingerile și practicile religioase și dacă există armonie în această privință, iar căsătoria se desfășoară fără etalare ostentativă și extravagantă, atunci această ceremonie ar trebui să fie pe placul lui Dumnezeu. — AH 100.

**SECȚIUNEA F - Grija pastorală și
hrănirea turmei**

[118]

CAPITOLUL 35 - Asimilarea noilor membri

Pastorii care trezesc interesul oamenilor, dar lasă lucrarea neterminată, mai bine ar fi lăsați deoparte. — Pastorii ar trebui să-i învețe pe toți cei care acceptă adevărul că trebuie să aducă roade spre slava lui Dumnezeu. Ei ar trebui să-i învețe că zilnic trebuie să dea dovadă de sacrificiu de sine, că trebuie să renunțe la multe lucruri care le sunt dragi și că multe datorii, oricât de neplăcute li s-ar părea, trebuie totuși îndeplinite. Interese de afaceri, atracții sociale, comoditate, onoare, reputație — pe scurt, totul trebuie să fie supus cerințelor superioare și supreme ale lui Hristos. Pastorii lipsiți de evlavie, care trezesc interesul oamenilor, dar pleacă fără ca lucrarea să fie terminată, lasă în urmă un câmp extrem de dificil pentru ceilalți care trebuie să intre să finalizeze ceea ce ei n-au reușit să ducă la bun sfârșit. Oamenii aceștia vor fi puși la încercare și, dacă nu-și fac lucrarea cu mai multă credincioșie, după încă un test, se va renunța la ei, deoarece mai mult încurcă și sunt străjeri necredincioși. — 4T 317.

Dați-le noilor membri ceva de făcut. — Cei care se implică cel mai activ și își îndeplinesc cu credincioșie misiunea de a aduce suflete la Hristos sunt cei mai dezvoltati din punctul de vedere al spiritualității și al evlaviei. Tocmai implicarea lor activă a fost mijlocul prin care s-au dezvoltat spiritual. Există pericolul ca religia să-și piardă din profunzime pe măsură ce câștigă teren. Nu s-ar întâmpla așa dacă, în locul unor predici lungi, nou-veniților la credință li s-ar oferi o educație înțeleaptă. Învățați-i dându-le ceva de făcut în vreo zonă a lucrării, astfel încât dragostea lor dintâi să nu se piardă, ci să fie tot mai fierbinte! Ajutați-i să înțeleagă că nu trebuie să aștepte să fie sprijiniți de biserică, ci trebuie să stea în picioare singuri! În funcție de aptitudinile lor, ei pot fi de folos bisericii în multe domenii, ajutând-o astfel să se apropie de Dumnezeu; lucrând în diferite moduri pentru a influența persoanele din afara bisericii, vor avea o influență pozitivă și asupra bisericii. — Ev 356, 357.

Fundamentarea doctrinară

Faceți studii biblice cu nou-convertiții pentru a-i fundamenta ferm în adevăr. — Îndreptați-le oamenii mintea spre Acela care conduce și controlează toate lucrurile. Hristos va fi mană și rouă spirituală pentru aceste suflete nou-convertite. În El nu există întuneric. Dacă persoane cu discernământ spiritual vor face studii biblice împreună cu ei, învățându-i cum să se predea Duhului Sfânt, astfel încât să fie fundamentați ferm în adevăr, puterea lui Dumnezeu se va descoperi. — Ev 284.

[119]

Organizați întâlniri speciale cu noii membri. — Candidații ajunși la maturitate ar trebui să înțeleagă mai bine decât cei tineri care este datoria lor; dar pastorul bisericii are o datorie față de aceste suflete. Au ei obiceiuri și practici greșite? E de datoria pastorului să organizeze întâlniri speciale cu ei. Faceți studii biblice cu ei, stați de vorbă, rugați-vă împreună cu ei și arătați-le clar ce așteaptă Domnul de la ei! Citiți-le ce spune Biblia cu privire la convertire! Arătați-le care sunt roadele convertirii, dovada că Îl iubesc pe Dumnezeu! Arătați-le că adevărata convertire înseamnă o schimbare a inimii, a gândurilor și a planurilor! Învățați-i că trebuie să renunțe la obiceiurile rele! Bârfa, invidia, neascultarea — toate aceste păcate trebuie să dispară din viața lor. Trebuie să pornească un război împotriva oricărei trăsături rele de caracter. Atunci, cel ce crede poate pretinde împlinirea promisiunii: „Cereți și vi se va da” (Matei 7:7). — 6T 95.

Învățați-i pe nou-convertiți să studieze Scripturile. — Toți nou-convertiții ar trebui ajutați să conștientizeze că numai prin muncă stăruitoare și studiu perseverent se pot obține cunoștințe temeinice. Ca regulă, cei care se convertesc la adevărul pe care îl predicăm nu au fost înainte niște cercetători sânguincioși ai Scripturii, pentru că în bisericile populare prea puțin se studiază cu seriozitate Cuvântul lui Dumnezeu. Oamenii așteaptă de la pastorii lor să cerceteze Scripturile în locul lor și să li le explice. — Ev 367.

Lectura îi fundamentează pe oameni în adevăr. — Deși e posibil ca pastorul să prezinte cu credincioșie mesajul, oamenii nu sunt în stare să-l rețină pe tot. Publicațiile sunt deci esențiale, nu doar pentru a-i face conștienți de importanța adevărului, ci și pentru a-i ancora și fundamenta în adevăr și pentru a-i consolida împotriva minciunilor și amăgirilor. Revistele și cărțile sunt mijloacele prin

care Domnul păstrează continuu înaintea oamenilor mesajul pentru acest timp. Publicațiile vor fi mult mai eficiente în a ilumina aceste suflete și a le fundamenta în adevăr decât doar predicarea Cuvântului. — 6T 315.

Patru zone de educație care au fost neglijate. — În mod frecvent, pastorii neglijează aceste ramuri importante ale lucrării — reforma sănătății, darurile spirituale, dăruirea sistematică și marile ramuri ale lucrării misionare. În urma eforturilor lor, e posibil ca mulți oameni să îmbrățișeze teoria adevărului, dar timpul dovedește că mulți nu trec testul lui Dumnezeu. Pastorul a pus pe temelie lemn, fân și trestie, care vor fi arse de focul ispitei. Unii se dovedesc a fi aur, argint și pietre prețioase; astfel de persoane vor adera din principiu la adevăr. Dar, dacă cel care le-a prezentat adevărului i-ar fi ținut lângă el pe acești convertiți, așa cum ar fi trebuit să facă, și le-ar fi arătat care le sunt obligațiile, mulți care, ulterior, s-au întors spre pierzare ar fi fost salvați.

Vine apoi un alt pastor după el și, în temere de Domnul, le prezintă datoriile practice pe care le au, cerințele pe care Dumnezeu le are de la poporul Său. Unii se dau înapoi, spunând: „Pastorul nostru, care ne-a adus la adevăr, nu a menționat niciunul dintre aceste lucruri. Ne-a înșelat. Ne-a ascuns aceste lucruri.” Și găsesc o pricină de poticnire în Cuvânt. Unii nu vor accepta sistemul zecimii; ei resping dăruirea sistematică, se simt jigniți, se îndepărtează și nu mai merg alături de cei care cred și iubesc adevărul. Atunci când sunt invitați să se implice în misiune sau în lucrarea cu literatură, răspunsul lor este: „Nouă nu ni s-a spus asta” și ezită să se angajeze în lucrare. Cât de bine ar fi fost pentru lucrare dacă mesagerul adevărului i-ar fi învățat pe acești convertiți cu credincioșie și în amănunt tot ce ține de aceste aspecte esențiale, chiar dacă numărul celor care s-ar fi adăugat bisericii în urma eforturilor lui ar fi fost mai mic! — RH, 12 decembrie 1878.

Convertiții își copiază pastorul

Atunci când pastorii umblă cu Dumnezeu, convertiții le împărtășesc spiritul. — Rareori convertiții se ridică dintr-odată peste nivelul de spiritualitate al învățătorilor lor. Cât de important este deci ca aceștia să-și pună în mod constant încrederea în Dum-

nezeu și să caute ca în lucrarea lor să se vadă manifestarea puterii divine! Cât de important este să fie blânzi, spirituali și să se afe într-o permanentă comuniune cu cerul. Atunci, cei ce se convertesc în urma eforturilor lor le vor împărtăși spiritul și le vor imita exemplul. — RH, 8 august 1878.

E posibil ca cei convertiți să fie legați mai mult de pastor decât de Răscumpărătorul lor. — Faptul că un pastor este aplaudat și lăudat nu este o dovadă că el a vorbit sub influența Duhului. Foarte adesea se întâmplă ca tinerii convertiți, dacă nu sunt avertizați, să se lege mai mult de pastor decât de Răscumpărătorul lor. Au sentimentul că au fost binecuvântați enorm prin eforturile lui. Își imaginează că el are cele mai înalte daruri și haruri și că nimeni nu poate face ceea ce face el; ca atare, atribuie omului și eforturilor omenesti o importanță necuvenită. O astfel de încredere îi predispune la idolatrizarea omului, ajungând să privească la om mai mult decât la Dumnezeu; făcând așa, ei nici nu-I sunt pe plac lui Dumnezeu, nici nu cresc în har. Mai mult, îi fac un mare rău pastorului, în special dacă este tânăr și dă semne că va deveni un lucrător al Evangheliei promițător. — Ev 330. [120]

CAPITOLUL 36 - Disciplina bisericească

Nevoia de disciplină

Pastorii care au prea puțin curaj să mustre greșelile vor fi socotiți răspunzători pentru răul care ar putea rezulta. — Cei care au prea puțin curaj să mustre greșelile sau care, din indolență ori lipsă de interes, nu fac niciun efort de a curăța biserica lui Dumnezeu sau propria familie sunt socotiți răspunzători pentru răul care ar putea rezulta din faptul că și-au neglijat datoria. Pentru relele pe care le-am fi putut preveni la ceilalți dacă ne-am fi exercitat autoritatea parentală sau pastorală, suntem la fel de responsabili ca și când ar fi fost propriile noastre acte. — PP 578.

Întotdeauna va fi un spirit de revoltă împotriva muștrării. — Întotdeauna va exista un spirit de revoltă împotriva muștrării păcatelor și a greșelilor. Dar nu ar trebui ca glasul muștrător să fie adus la tăcere din acest motiv. Cei pe care Dumnezeu i-a pus ca slujitori ai neprihănirii au asupra lor responsabilitatea solemnă de a muștra păcatele oamenilor. Pavel îl sfătuia pe Tit: „Spune lucrurile acestea, sfătuiește și muștră cu deplină putere! Nimeni să nu te disprețuiască” [Tit 2:15]. Întotdeauna vor fi unii care îl vor disprețui pe cel ce îndrăznește să mustre păcatul. Însă, atunci când este nevoie, oamenii trebuie să fie muștrați. Pavel îl sfătuiește pe Tit să mustre fără menajamente o anumită categorie de credincioși, pentru a-i întări în credință. Cum ar trebui să facă acest lucru? Să-l lăsăm pe apostol să răspundă: „cu toată blândețea și învățătura” [2 Timotei 4:2]. Celui greșit trebuie să i se arate că acțiunile sale nu sunt în armonie cu Scriptura. Niciodată greșelile poporului lui Dumnezeu nu ar trebui să fie trecute cu vederea și tratate cu indiferență. Cei care, cu sentimentul responsabilității pe care o au înaintea lui Dumnezeu, se vor achita cu credincioșie de datoriile mai puțin plăcute vor primi binecuvântarea Sa. — ST, 16 septembrie 1880.

Cei care nu muștră nu trebuie să fie lăudați. — A-l considera pe un pastor perfect pentru că nu a supărat pe nimeni muștrându-i

greșelile este nu doar o capcană pentru el, ci și un dezastru pentru popor. Cel care nu lovește în starea de automulțumire spirituală a credincioșilor este aproape divinizat, în timp ce slujitorul credincios și devotat al lui Dumnezeu, care dă în vileag greșelile membrilor bisericii, nu este considerat bun, pentru că nu recunoaște ceea ce ei consideră a fi meritele lor personale. El muștră greșeli care există în realitate, dar oamenii văd în asta o jignire și, din acest motiv, îi dau la o parte și îi calcă în picioare autoritatea și învățătura. Aceste extreme în modul în care oamenii îi văd pe pastori se regăsesc printre cei ce se declară copii ai lui Dumnezeu; și cine le va mai examina inimile pentru ca apoi, cu grijă, cu atenție și cu credincioșie, să pună lucrurile în ordine? — RH, 25 iulie 1893.

Defectele de caracter ale membrilor ar trebui să fie o povară pentru pastori. — Aici ni se prezintă lucrarea celui care îi va învăța și pe alții din Scriptură. Este o lucrare extraordinar de solemnă și toți cei ce se angajează în ea trebuie să fie oameni ai rugăciunii. Nu este suficient pentru pastor să stea la amvon și să prezinte Scriptura. Acolo, lucrarea sa abia începe. Trebuie îndeplinită și o lucrare pastorală, aceasta însemnând a-i muștra și a-i îndemna pe oameni cu toată blândețea și învățătura; cu alte cuvinte, el ar trebui să prezinte Scriptura pentru a le arăta credincioșilor unde au lipsuri. Dacă există vreun defect în caracterul celor ce se declară urmași ai lui Hristos, pastorul ar trebui să simtă această povară și să nu se comporte ca și cum ar domni peste moștenirea lui Dumnezeu. A avea de-a face cu mintea omenească este cea mai frumoasă lucrare care a fost încredințată vreodată omului muritor. — 1SAT 61.

Dumnezeu nu-i va recunoaște ca păstori ai Săi pe cei ce vor spune lucruri liniștitoare. — În acest timp înfricoșat, chiar înainte de a doua venire a lui Hristos, predicatorii credincioși ai lui Dumnezeu vor trebui să dea o mărturie și mai tăioasă decât cea a lui Ioan Botezătorul. Îi așteaptă o lucrare importantă, care cere din partea lor responsabilitate; iar pe cei care spun lucruri liniștitoare Dumnezeu nu-i va recunoaște drept păstori ai Lui. Un necaz înfricoșător îi pândește. — 1T 321.

Disciplina bisericească este o parte neplăcută, dar necesară, a lucrării pastorale. — Pavel l-a îndemnat pe Timotei să „propovădui[ască] Cuvântul”, dar mai era o parte de făcut: „Stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea

[122]

și învățătura” [2 Timotei 4:2]. Această lucrare nu se poate neglija fără riscuri. Pastorii trebuie să fie activi la timp și ne la timp, veghind asupra sufletelor, ca unii care vor da socoteală. Trebuie să fie extrem de atenți. Fiți vigilenți în toate lucrurile, păziți-vă de uneltirile lui Satana, ca nu cumva să vă ademenească să nu mai îndepliniți această parte mai puțin plăcută a lucrării! Dificultățile nu trebuie să vă intimideze sau să vă descurajeze. Cu o minte echilibrată și un caracter ferm, înfrunțați dificultățile, căci, învingându-le, veți câștiga o experiență bogată! — RH, 28 septembrie 1897.

Deși nu este înclinat în mod natural să facă asta, pastorul trebuie să-i avertizeze pe oameni, să le mustre păcatele și să le corecteze greșelile. — Pastorul va avea multe cuvinte directe și răspicate de spus celor ce au nevoie de ele, pentru că, atunci când Dumnezeu îi trimite pe oameni să facă lucrarea Sa, El pune peste ei și povara de a veghea asupra sufletelor ca unii care vor da socoteală. Atunci când e nevoie de anumite avertismente, când e nevoie ca păcatele să fie mustrate, iar greșelile — îndreptate, acest lucru nu trebuie făcut doar de la amvon, ci și prin lucrare personală. Aceasta este o misiune divină și, cu toate că nu este compatibilă cu înclinațiile naturale ale pastorului, acesta trebuie să le prezinte oamenilor acele adevăruri directe, care să facă să le țiuie urechile; trebuie să le prezinte celor ce iubesc mai mult plăcerile decât pe Dumnezeu pericolele și amenințările care-i înconjoară, precum și soarta care-i așteaptă pe cei ce nu se pocăiesc. Întrucât acest mesaj nu este în armonie cu înclinațiile lor și nici nu este pe placul celor ce trebuie să fie avertizați, pastorii sunt însărcinați în mod solemn cu responsabilitatea de a fi credincioși în proclamarea lui. — RH, 6 septembrie 1892.

Pastorii fac o mare greșală atunci când permit ca îndurarea față de păcătoși să degereze în toleranță față de păcatele lor. — Pastorii Evangheliei fac uneori o mare greșală, îngăduind ca îndurarea față de păcătoși să degereze în tolerare a păcatelor și chiar în participare la ele. În felul acesta, ei ajung să scuze și să diminueze din gravitatea lucrurilor pe care Dumnezeu le condamnă; și, după o vreme, ajung atât de orbiți, încât chiar îi laudă pe cei pe care Dumnezeu le cere să-i mustre. Singura apărare împotriva acestor pericole este să adăugați la răbdare evlavie, ca să aveți întotdeauna respect față de Dumnezeu, de caracterul Său și de Legea Sa. Prin

comuniune cu Dumnezeu, prin rugăciune și prin studiul Cuvântului Său, noi ar trebui să cultivăm în așa măsură sentimentul sfințeniei caracterului Său, încât să vedem păcatul așa cum îl vede El. — AA 504.

Prea mulți pastori lasă în seama altor pastori să spună lucrurilor pe nume. — Prea mulți pastori neglijează să-i abordeze cu credincioșie pe cei cu care vin în contact. Ei lasă în seama altor pastori să spună lucrurilor pe nume, pentru că nu vor să-și asume riscul de a strica relația de prietenie cu cei pentru care lucrează. Dacă pastorii s-ar ocupa la timp de cei ce greșesc, atunci ar preveni acumularea răului și ar salva sufletele de la moarte. Dacă lucrarea de mustrare este neglijată de un pastor, dar este făcută de un altul, cei ce sunt muștrați trăiesc cu impresia că pastorul care nu le-a scos în evidență greșelile a fost un pastor bun. Dar nu este așa; el a fost doar un predicator, nu unul care a colaborat cu Dumnezeu la dezrădăcinarea păcatului. Voi, în acel spirit de blândețe care L-a caracterizat pe Isus, ar trebui să faceți această lucrare, căci ea va fi dovada deplină a slujirii voastre. Ar trebui să manifestați părere sinceră de rău pentru păcat, dar nu și patimă nesfântă atunci când muștrați o greșeală. Îndemnați cu toată blândețea și învățătura; iar, dacă eforturile voastre au numai rezultate slabe, nu vă descurajați! Această experiență va cere din partea voastră blândețe și răbdare. Continuați să lucrați, rămâneți discreți, învățați când să vorbiți și când să tăceți! — RH, 28 septembrie 1897.

Cei care simt o compasiune pervertită față de cei puși sub disciplină nu-i ajută. — Am văzut că unii au fost foarte grijulii cu tine, temându-se că nu vei fi abordat corect și nu ți se va face dreptate de către frații pastori. Ar trebui însă să se dea la o parte și să-și mărturisească propriile greșeli, lăsând ca blamul și greutatea greșelilor tale să cadă asupra capului tău. Dumnezeu dorește ca ele să rămână acolo până când le vei înlătura pe deplin prin pocăință și mărturisire din inimă. Cei care simt o compasiune pervertită față de tine nu te pot ajuta. Ei să se pocăiască cu râvnă de propriile căderi și să te lase să stai pe picioarele tale. Tu te-ai abătut mult de la calea cea dreaptă și, dacă nu faci o schimbare profundă, dacă nu-ți mărturisești greșelile, fără a-i critica pe frații tăi, și dacă nu ești dispus să te lași învățat, atunci nu poți face parte din poporul lui Dumnezeu. — 1T 319.

Este periculos să luăm măsuri prea energice pentru rezolvarea problemelor. — Cei care cred cu sinceritate în adevăr sunt întristați, iar încercările și durerile lor sunt mult sporite de aceia dintre ei care îi necăjesc, îi demoralizează și îi descurajează în eforturile lor. Dar Domnul îi învață pe slujitorii Săi lecția prudenței în toate mișcărilor lor. „Lăsați-le să crească amândouă împreună” [Matei 13:30]. Nu smulgeți neghina cu violență, pentru că există riscul ca, smulgând-o, să slăbiți și spicele prețioase! Atât pastorii, cât și membrii bisericii trebuie să fie foarte atenți să nu fie cuprinși de râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere. Este periculos să luăm măsuri prea energice pentru rezolvarea problemelor dintr-o biserică, probleme care, dacă ar fi lăsate în pace, s-ar rezolva adeseori de la sine. Este o politică greșită aceea de a interveni prematur în problemele dintr-o biserică. Va trebui să dovedim grijă, răbdare și autocontrol pentru a suporta aceste probleme și a nu ne grăbi să le rezolvăm prin propria noastră putere. — 3T 113.

Atitudinea în procesul disciplinării

Isus ne-a învățat să manifestăm dragoste și grijă față de cei care greșesc. — Îmi revin în minte imaginea păstorului plecat în căutarea oii pierdute și [pilda] fiului risipitor. Vreau ca aceste parabole să-mi influențeze inima și mintea. Mă gândesc la Isus — la câtă dragoste și grijă a manifestat față de omul păcătos și decăzut; iar apoi mă gândesc la asprimea sentinței pe care unii o aruncă asupra fraților lor care au căzut în ispită și mă doare inima. Văd inimi de fier și mă gândesc că ar trebui să ne rugăm pentru inimi de carne. O, cât de mult îmi doresc să vină Isus! Îmi doresc să vină și să pună totul în ordine! Vino, Doamne Isuse, vino repede! Aceasta este rugăciunea mea. — 16MR 339.

Nu-i distrugeți respectul de sine celui care a greșit, ci legați și vindecați rănilor. — Trebuie să învățăm o lecție din bunătatea, mila și viața de jertfire de sine a Tatălui. Trebuie să învățăm cum să ne arătăm compasiunea și dragostea față de alții. Cum am primit acest dar neprețuit, la fel trebuie să îl și împărtășim altora. Trebuie să învățăm cum să conducem mai degrabă prin dragoste și bunătate decât prin asprime și critică. Atunci când o persoană care a greșit își conștientizează greșeala, nu vă purtați cu ea în așa fel încât să-i

distrugeți respectul de sine. Nu căutați să o sfâșiați în bucăți, ci să-i legați și să-i vindecați rănilor. Poate că vedeți greșelile vreunui frate al vostru. Totuși e posibil ca el să nu vadă că greșește și să vă fie dificil să știți cum să acționați. Nu îl abordați niciodată într-un mod care să îi dea impresia că vă credeți superiori lui. Poate considerați că sentimentele, scopurile și modul vostru de organizare sunt superioare, însă nu căutați să evidențiați acest lucru! O astfel de abordare nu este în armonie cu adevăratul rafinament și adevărata noblete de caracter. Nu trebuie să zdrobim sufletele celor care greșesc, ci să mergem la ei înarmați cu umilință și rugăciune. Atunci când slujitorul Evangheliei, cu inima înmuiată de dragostea și harul lui Hristos, vine în contact cu mințile oamenilor, el își poate arăta calitățile superioare, dar nu distrugând curajul și speranța, ci inspirându-i credință celui lipsit de credință, ridicând mâinile căzute și întărind genunchii slăbiți. — RH, 21 noiembrie 1899.

Un păstor bun vine la oile sale nu cu o voce aspră, ci cu tonuri liniștitoare și dulci. — Viața de păstor este una plină de pericole. Dacă este de încredere, păstorul nu va fi nepăsător, căutând să-i fie lui bine, ci va merge să caute oaia pierdută prin furtună. Poate că o va găsi căzută în vreo crăpătură de stâncă, unde el nu poate ajunge. Oaia este speriată. Păstorul cel bun nu vine la ea cu o voce aspră, certând biata oaie înfricoșată, ci îi vorbește pe un ton milos, liniștitor, dulce, pentru ca, atunci când oaia îi va auzi glasul, să îl urmeze, dacă nu va fi blocată între bolovani sau prinsă în măracini. Atunci, singura cale prin care păstorul își poate găsi oaia este să asculte behăitul speriat pe care ea îl scoate ca răspuns la chemarea lui. Iar atunci când o găsește, păstorul cel bun pune hoinara obosită pe umerii săi și o duce înapoi în staul, bucurându-se la fiecare pas. — YI, 28 aprilie 1886.

CAPITOLUL 37 - Consilierea

Consilierii, în special, au nevoie de gândirea lui Hristos. — În special cei care au acceptat poziții de directori sau consilieri ar trebui să conștientizeze faptul că li se cere să fie în toate privințele niște gentlemen creștini. În interacțiunile noastre cu ceilalți, trebuie să fim mereu demni de încredere și niciodată neciopliți. Sufletele cu care avem de-a face sunt proprietatea răscumpărată a Domnului și nu ar trebui să ne permitem ca de pe buze să ne scape expresii pripite sau arogante. Fraților, tratați-i pe oameni ca pe niște oameni, nu ca pe niște slujitori, căroră să le porunciți după bunul plac! Cel ce își îngăduie un spirit aspru și poruncitor ar face bine să devină mai întâi îngrijitor la oi, ca Moise, ca să învețe astfel ce înseamnă să fie un păstor adevărat. Moise a câștigat în Egipt experiență de om de stat puternic, de comandant de armate, dar nu a reușit să învețe acolo acea lecție care era esențială pentru adevărata măreție. Avea nevoie să câștige experiență în îndeplinirea unor responsabilități mult mai smerite, pentru a putea deveni păstor, blând cu orice făptură. Păzind turmele lui Ietro, a început să arate dragoste față de oile și mieii lui și a învățat cum să păzească aceste făpturi ale lui Dumnezeu cu cea mai mare blândete și grijă. Deși nu aveau voci cu care să se plângă de o îngrijire necorespunzătoare, totuși atitudinea lor ar fi putut spune mult. Lui Dumnezeu Îi pasă de fiecare făptură pe care a făcut-o. Lucrând pentru Dumnezeu în această postură smerită, Moise a învățat să fie un păstor blând pentru Israel. — SpT-A5, 18, 19.

Pastorul trebuie să înțeleagă o varietate infinită de temperamente. — După cum doctorul tratează boala fizică, pastorul trebuie să aibă grijă de sufletul bolnav de păcat. Iar lucrarea sa este cu atât mai importantă decât cea a doctorului, cu cât viața veșnică este mai valoroasă decât existența aceasta vremelnică. Pastorul întâlnește o varietate infinită de temperamente și este de datoria lui să-i cunoască pe membrii familiei care îi ascultă învățăturile pentru a decide care

sunt mijloacele cele mai bune prin care aceștia pot fi influențați în direcția corectă. — GW 338.

Consilierea de familie

Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să fie considerat un consilier al familiei. — Părinții au nevoie să facă o reformă; pastorii au nevoie să facă o reformă; cu toții au nevoie de Dumnezeu în familiile lor. Dacă doresc ca actuala stare de lucruri să se schimbe, atunci trebuie să aducă în familiile lor Cuvântul Său și să facă din el consilierul lor. Trebuie să-i învețe pe copii că acesta este vocea lui Dumnezeu care li se adresează lor și că, implicit, trebuie să asculte de el. Ar trebui să-i învețe cu răbdare pe copiii lor, arătându-le în-continuu, cu blândețe, cum să trăiască în așa fel, încât să-I fie plăcuți lui Dumnezeu. Copiii proveniți din astfel de familii sunt pregătiți să înfrunte sofismele necredinței. Ei au acceptat Biblia ca bază a credinței lor și au o temelie care nu poate fi măturată de valul de scepticism care se abate asupra lor. — PP 143.

Nu ascultați problemele intime și dezamăgirile familiale ale femeilor care sunt atrase de voi. — Femeile au fost atrase de tine și s-au arătat gata să-ți toarne în urechi problemele lor intime și dezamăgirile lor familiale. Nu se cade să-ți pleci urechea la vorbele lor, ci să le spui că tu nu ești decât un muritor supus greșelii și că Dumnezeu este ajutorul lor. — 2MCP 767.

Dacă o femeie manifestă o atenție nepotrivită față de voi și se plânge că soțul ei nu o iubește, nu încercați să compensați lipsa de dragoste pe care o simte. — Cei care stau ca pastori la amvonul sfânt trebuie să fie oameni cu o reputație fără reproș; viața lor trebuie să fie fără pată, mai presus de orice are iz de necurăție. Nu-ți pune reputația în primejdie, mergând pe calea ispitei! Dacă o femeie te ține prea mult de mână, retrage-ți-o repede și salvează femeia respectivă de la păcat. Dacă ea manifestă o afecțiune nepotrivită și se plânge că soțul ei nu o iubește și nu o înțelege, nu încerca să compensezi această lipsă. Singura cale sigură și înțeleaptă de urmat într-o asemenea situație este aceea de a nu-ți arăta sub nicio formă compasiunea. Astfel de cazuri sunt numeroase. Îndreaptă aceste suflete către Purtătorul poverilor, singurul și adevăratul Consilier. Dacă femeia L-a ales pe Hristos ca tovarăș, El îi va da har

să suporte neglijența soțului fără să se plângă; între timp, ar trebui să se străduiască să facă tot ce îi stă în putere pentru a-și lega soțul de sine printr-o fidelitate strictă față de el și prin credincioșia cu care face din cămin un loc atractiv și vesel. Dacă toate eforturile ei sunt zadarnice și neapreciate, va avea totuși compasiunea și ajutorul binecuvântatului ei Răscumpărător. El o va ajuta să-și poarte toate poverile și o va mângâia în dezamăgirile ei. Atunci când caută lucruri omenești cu care să umple locul pe care Domnul Hristos este întotdeauna gata să-l umple, ea arată că nu are încredere în El. Plângându-se, ea păcătuiește împotriva lui Dumnezeu. Ar face bine să-și examineze inima în mod critic, pentru a vedea dacă nu cumva păcatul pândește în suflet. Inima care caută compasiune omenească și care acceptă atenții interzise din partea oricui nu este curată și desăvârșită înaintea lui Dumnezeu. — 5T 598.

Consilierea durerii

Pastorul le oferă celor consiliați o speranță deosebită, semnificativă. — Durerea nu poate exista în atmosfera cerului. În casa celor răscumparați nu vor mai fi lacrimi, nu vor mai fi cortegii funereare, nu vor mai fi semne de doliu. „Niciun locuitor nu zice: «Sunt bolnav!» Poporul Ierusalimului capătă iertarea fărădelegilor lui” [Isaia 33:24]. Un val bogat de fericire se va revărsa și se va amplifica pe măsură ce veșnicia se va derula. — 9T 286.

Cei care nu arată durerea în afară e posibil să o simtă mai profund. [*Ellen White vorbește despre moartea nurorii sale*] — Bietul Willie este într-adevăr văduvit. El nu-și arată niciodată durerea, ca atare își va plânge singur pierderea și o va simți mai profund. Mă doare inima și-mi este întristată. — EGW»88 678.

Durerea îi poate descuraja și pe cei puternici. [*Ellen White vorbește despre moartea celui de-al patrulea copil al ei, John Herbert, de numai trei luni*] — După ce ne-am întors de la înmormântare, casa mi se părea goală. Mă simțeam împăcată cu voia lui Dumnezeu, și totuși descurajarea și tristețea m-au cuprins. — 1T 246.

În nenorocire, creștinismul aduce o speranță care se înalță deasupra descurajării. [*Ellen White vorbește despre moartea soțului ei*] — Nu voi da glas niciunei explozii de durere, chiar dacă mi se va frânge inima. Îi slujesc lui Dumnezeu cu mintea, nu

din impuls. Am un Mântuitor care îmi va fi un ajutor de nădejde în vreme de nevoie. Sunt creștină. Știu în cine am crezut. El așteaptă din partea mea o supunere implicită și neșovăitoare. O întristare nepotrivită nu Îi este plăcută lui Dumnezeu. Îmi iau crucea care mi-a fost dată și Îl voi urma pe Domnul în totul. Nu mă voi lăsa în voia durerii. Nu voi ceda în fața unei stări sufletești morbide și melancolice. Nu mă voi plânge și nu voi murmura în fața providenței lui Dumnezeu. Isus este Mântuitorul meu. E viu! Nu mă va părăsi și nu mă va uita niciodată. — TDG 302.

Limitele consilierii

Consilierii nu ar trebui să fie minte și judecată pentru ceilalți. — În loc să acționeze ca un consilier înțelept, el își asumă prerogativele unui conducător exigent. Dumnezeu este dezonorat de orice astfel de manifestare a autorității și a înălțării de sine. Niciun om care se bazează pe propria putere nu ar trebui să fie vreodată minte și judecată pentru altă persoană pe care Domnul o folosește în lucrarea Sa. — TM 491.

Pastorii pot da sfaturi, dar trebuie să caute înțelepciune la Dumnezeu. — În loc să-ți aduci problemele înaintea unui frate sau a unui pastor, du-le prin rugăciune înaintea Domnului! Nu-l pune pe pastor în locul pe care ar trebui să-l ocupe Dumnezeu! Slujitorul lui Hristos este om ca toți oamenii. E-adevărat, are responsabilități sacre, dar nu este infailibil. Are și el defectele lui de caracter și are nevoie de har și iluminare divină. Are nevoie de ungere divină pentru a-și face lucrarea cu succes. Cei care știu cum să se roage și care cunosc invitațiile cuprinse în Evanghelia lui Hristos Îl dezonoarează pe Dumnezeu atunci când își așază poverile asupra unor oameni limitați. Întotdeauna este bine să ne consfătuim; este bine să discutăm unii cu alții; este bine să le arătăm clar fraților noștri și pastorilor noștri dificultățile care apar în orice acțiune. Dar nu te baza pe om atunci când ai nevoie de înțelepciune! Caută-L pe Dumnezeu, ca El să-ți dea înțelepciunea care vine de sus! Cere-le colegilor din lucrare să se roage cu tine; iar Domnul Își va împlini Cuvântul: „Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” [Matei 18:20]. — YI, 15 februarie 1900.

[126]

Membrii nu ar trebui să vadă în pastorul lor un ghid și un consilier care să-L înlocuiască pe Hristos. — Mulți așteaptă de la pastorii lor să le aducă lumină de la Dumnezeu și par să considere această cale mai ușoară decât aceea de a se deranja să o caute singuri la Dumnezeu. Unii ca aceștia pierd mult. Dacă L-ar urma zilnic pe Hristos și L-ar face ghidul și consilierul lor, ar ști cu claritate care este voia Lui și ar câștiga astfel o experiență valoroasă. Tocmai din lipsa acestei experiențe, frați care mărturisesc adevărul umblă în lumina scânteilor altora; ei nu sunt familiarizați cu Duhul lui Dumnezeu și nu-I cunosc voia, ca atare sunt ușor de clintit din credința lor. Sunt nestatornici pentru că s-au încrezut în alții, așteptând ca aceștia să dobândească experiență în locul lor. Dumnezeu S-a îngrijit din plin ca orice copil al lui Adam să cunoască în mod individual care este voința divină, să-și desăvârșească un caracter creștin și să fie curățit prin adevăr. Dumnezeu este dezonorat de cei care se declară urmași ai lui Hristos, dar care nu cunosc din experiență voința divină sau taina evlaviei. — 2T 644.

CAPITOLUL 38 - Foștii membri și membrii inactivi [127]

Ar trebui să se depună eforturi înțelepte pentru a preveni rătăcirea și pentru a-i aduce înapoi pe cei care s-au îndepărtat.

— Aici au fost unii care s-au lepădat de credință, au fost în întuneric și s-au îndepărtat de turmă. Un caz cu totul special a fost cel al fratelui A. Nu s-au depus eforturi înțelepte pentru a preveni rătăcirea lui de turmă; iar după ce s-a îndepărtat, nu au fost depuse eforturi stăruitoare pentru a-l aduce înapoi. În cazul său, a fost mai multă bârfă decât părere sinceră de rău. Toate acestea l-au ținut departe de turmă și au făcut ca inima să i se depărteze tot mai mult de frații lui, iar, ca rezultat, recuperarea lui a devenit și mai dificilă. Cât de diferit a fost acest mod de a acționa de cel al păstorului din parabolă, când a plecat în căutarea oii pierdute! A lăsat celelalte 99 de oi în pustie, expuse pericolelor, să-și poarte singure de grijă; și asta deoarece oaia singuratică, despărțită de turmă, se afla într-un pericol mai mare, iar, pentru salvarea ei, celelalte 99 au fost lăsate singure. — 2T 218.

Mulți care s-au îndepărtat vor veni înapoi. — Atunci când furtuna persecuției va izbucni împotriva noastră, adevăratele oi vor auzi glasul adevăratului Păstor. Se vor depune eforturi neegoiste pentru mântuirea celor pierduți și mulți care s-au îndepărtat de turmă vor veni înapoi pentru a-L urma pe marele Păstor. Poporul lui Dumnezeu se va aduna și va face front comun împotriva dușmanului. — 6T 401.

Găsiți-i!

Unii pastori, deși sunt înconjurați de persoane care au renunțat la credință, nu simt nicio povară pentru aceste suflete.

— Unii pastori care pretind că sunt chemați de Dumnezeu au sângele sufletelor pe hainele lor. Sunt înconjurați de păcătoși, de persoane care au renunțat la credință, și totuși nu simt nicio povară pentru aceste suflete; nu le pasă de mântuirea lor. Unii sunt aproape adormiți, și asta într-o așa de mare măsură, încât nu conștientizează

ce înseamnă cu adevărat lucrarea unui slujitor al Evangheliei. Ei nu consideră că, în postura de medici ai sufletelor, li se cere să aibă pricepere în tratarea sufletelor bolnave de păcat. Lucrarea de a-i avertiza pe păcătoși, de a plânge pentru ei și de a-i ruga să se întoarcă a fost atât de neglijată, încât multe suflete sunt dincolo de orice posibilitate de vindecare. Unii au murit în păcatele lor, iar la judecată le vor reproșa și îi vor învinui pe cei care ar fi putut să îi salveze, dar nu au făcut-o. O, pastori necredincioși, ce răsplată vă așteaptă! — 2T 506.

Căutați-i cu mesajul harului pe cei care s-au lepădat de credință. — Dumnezeu va lucra cu putere alături de pastorii Săi atunci când inimile lor vor fi pline de dragoste pentru bieteile oi rătăcite ale casei lui Israel. Căutați-i pe cei care s-au lepădat de credință, pe cei care au știut cândva ce înseamnă religia, și adresați-le mesajul harului! — CH 533.

O oaie rătăcită îl umple pe păstor de durere și neliniște. — Păstorul care descoperă că îi lipsește una dintre oi nu privește cu nepăsare la turma care se află în siguranță, zicând: „Am 99, e prea mare deranjul să mă duc să caut una singură care s-a rătăcit. Să vină înapoi, și îi voi deschide ușa și o voi lăsa să intre.” Nu! Imediat ce observă că oaia s-a rătăcit, păstorul se umple de durere și de neliniște. Numără turma, o mai numără încă o dată. Când este sigur că, într-adevăr, una lipsește, atunci nu mai întârzie niciun moment. Le lasă pe cele 99 în staul și merge să o caute pe cea rătăcită. Cu cât noaptea este mai întunecată și mai furtunoasă, cu cât drumul este mai plin de pericole, cu atât îngrijorarea păstorului este mai mare, iar căutarea, mai asiduă. El face orice efort pentru a găsi oaia pierdută. — COL 187, 188.

[128] **Un păstor bun va lăsa cele 99 de oi și o va căuta pe cea pierdută.** — Dacă există vreun rătăcit, păstorul știe cum să-i prezinte adevărul într-o așa manieră, încât în suflet să i se instaleze convingerea. El va lăsa cele 99 de oi și o va căuta pe cea pierdută. Dar, dacă păstorul nu-și vizitează oile, atunci nu știe care e starea lor, nu știe ce adevăruri să le prezinte și nici ce li se potrivește cel mai bine. Mai mult decât atât, atunci când păstorul arată atât de puțin interes pentru sufletele aflate în grija lui, nu-și poate învăța turma, prin exemplul său, să manifeste interes, dragoste și grijă pentru suflete. — Appeal and Suggestions to Conference Officers (Ph 2) 18.

Câștigați-i!

În parabolele cu oaia pierdută și banul pierdut, Isus ilustrează atitudinea cerului față de cel rătăcit. — [Nou-converții] ar trebui să fie călăuziți cu grijă și atenție și educați ca niște copii la școală. Mulți trebuie să dea uitării teoriile cu care le-au fost impregnate viețile. Pe măsură ce se conving că modul lor de înțelegere a diverse subiecte din Biblie era greșit, sunt cuprinși de confuzie și îndoieli. Atunci au nevoie de cea mai blândă compasiune și de cel mai înțelept ajutor; ar trebui să-i învățați cu atenție, să vă rugați pentru ei și împreună cu ei, să vegheați asupra lor și să-i păziți cu cea mai amabilă grijă. Cei ce au fost învinși de ispită și s-au îndepărtat de Dumnezeu au nevoie de ajutor. Această categorie de oameni este reprezentată, în parabolele lui Hristos, de oaia pierdută. Păstorul le-a lăsat pe celelalte 99 de oi în pustie și a căutat-o pe cea pierdută până când a găsit-o; apoi s-a întors cu bucurie, purtând-o pe umeri. De asemenea, întâlnim aceeași categorie de credincioși și în parabola femeii care a căutat banul de argint pierdut până când l-a găsit; atunci și-a chemat vecinele să se bucure împreună cu ea pentru că a găsit ceea ce fusese pierdut. Aici este arătată clar legătura dintre îngerii cerești și lucrarea creștinului. Este mai multă plăcere printre îngeri pentru un singur păcătos care se pocăiește decât pentru 99 de oameni care nu au nevoie de pocăință. Tatăl și Fiul Se bucură. Întregul cer este interesat de mântuirea omului. Cel ce joacă un rol esențial în mântuirea unui suflet e liber să se bucure, căci îngerii lui Dumnezeu i-au urmărit eforturile cu cel mai mare interes și se bucură de succesul său alături de el. — 4T 263, 264.

Dragostea lui Hristos să vă constrângă să aveți compasiune față de cei rătăciți. — Slujitorii crucii scumpului nostru Mântuitor să nu uite experiența lor în aceste lucruri, ci să-și aducă aminte totdeauna că nu sunt decât oameni supuși greșelii, cu aceleași patimi ca și frații lor; dacă îi ajută pe frații lor, atunci trebuie să fie perseverenți în eforturile de a le face bine, având inimile umplute cu milă și dragoste. Ei trebuie să ajungă la inimile fraților lor și să-i ajute în punctele în care sunt slabi și unde au nevoie de cel mai mare ajutor. Cei ce trudesesc în Cuvânt și învățătură ar trebui să-și zdrobească inimile împietrite, mândre și necredincioase dacă vor ca frații lor să facă același lucru. Hristos a făcut totul pentru

noi fiindcă eram neputincioși, prinși în lanțurile întunericului, ale păcatului și ale disperării, și pentru că nu puteam face nimic pentru noi înșine. Exercițându-ne credința, speranța și dragostea, ne apropiem tot mai mult de standardul de perfectă sfințenie. Frații noștri au aceeași nevoie disperată de ajutor pe care am avut-o și noi. Nu ar trebui să-i împovăram cu o cenzură inutilă, ci să lăsăm ca dragostea lui Hristos să ne constrângă să fim plini de compasiune și blânzi, astfel încât să plângem pentru cei care greșesc și care s-au îndepărtat de Dumnezeu. Sufletul are o valoare infinită. Valoarea lui poate fi judecată numai prin prisma prețului plătit pentru răscumpărarea lui. Calvarul! Calvarul! Calvarul! El ne arată adevărata valoare a unui suflet. — 3T 187, 188.

Cei rătăciți ar putea să se ridice împotriva pastorilor care se preocupă de ei cu credincioșie. — Unii sunt atât de reci și de rătăciți, încât nu-și dau seama că iubesc comorile pământești, care, curând, vor fi măturate pentru totdeauna. Dragostea lumii îi înconjoară ca o haină groasă și, dacă nu-și vor schimba comportamentul, nu vor ști cât de mult valorează să ne sacrificăm de dragul lui Hristos. Trebuie să alungăm din suflet toți idoli, toată dragostea pentru lume. Sunt pastori și prieteni credincioși ce văd pericolul care înconjoară aceste suflete înrobite de eu și care le prezintă cu credincioșie erorile căii pe care o urmează, dar, cei muștrați, în loc să primească admonestările în spiritul în care sunt făcute și în loc să ia aminte la ele, se ridică împotriva celor ce se preocupă de ei cu credincioșie. O, dacă s-ar ridica din această letargie spirituală și s-ar împrieteni cu Dumnezeu! Lumea le orbește ochii și nu-L pot vedea pe Cel ce este invizibil. Nu sunt în stare să discearnă prețioasele lucruri de interes veșnic, ci văd adevărul lui Dumnezeu într-o lumină atât de slabă, încât li se pare de mică valoare. — RH, 31 octombrie 1893.

[129]

CAPITOLUL 39 - **Lucrarea personală pentru membri**

[130]

Un pastor a spus că preferă să fie bătut cu biciul decât să facă vizite. — Fratele H. a trăit aici și le-a predicat oamenilor, dar nu a fost un păstor al turmei. El le spunea bietelor oi că preferă să fie bătut cu biciul decât să facă vizite. A neglijat lucrarea personală, de aceea în biserică și în zonele din jur nu s-a făcut lucrare pastorală. Diaconii și prezbiterii au acționat cu înțelepciune și au lucrat cu atenție pentru a ține biserica în ordine, așa că am găsit oamenii într-o stare mult mai bună decât ne așteptam. A fost o dezamăgire totuși fericită. Dar când privesc de-a lungul anilor și mă gândesc la ce ar fi putut fi dacă omul căruia i s-a dat în grijă turma ar fi fost un slujitor credincios al lui Dumnezeu, veghind asupra sufletelor ca unul care trebuie să dea socoteală, inima mea se întristează. Dacă predicatorul ar fi făcut ceea ce trebuia să facă un pastor, un mare număr de oameni s-ar fi bucurat acum de adevăr. — 9MR 343, 344.

Izolarea și studiul nu trebuie să fie mai importante decât vizitele. — Pastorul își neglijează adesea datoriile pentru că îi lipsește tăria de a-și sacrifica înclinațiile spre izolare și studiu. Pastorul ar trebui să facă vizite din casă în casă în cadrul turmei sale, învățând, discutând și rugându-se cu fiecare familie, fiind interesat de bunăstarea sufletelor. Cei care și-au manifestat dorința de a cunoaște principiile credinței noastre nu ar trebui să fie neglijați, ci învățați în amănunt adevărul. — Ev 350.

Pastorii care predică fără să păstorească ar trebui concediați. — S-au neglijat datoriile solemne atunci când au fost acceptați pastori care pot doar să predice. Ei nu veghează asupra sufletelor ca unii care vor da socoteală. Ei doar țin predici; dar lucrarea de care au nevoie oile și mieii este lăsată nefăcută. Peste tot în America s-a făcut o astfel de lucrare fără tragere de inimă și s-au plătit bani celor angajați, când ei ar fi trebuit să fie concediați pentru a-și găsi un loc de muncă cu mai puține responsabilități și griji. [...] Credincioșii au dreptul să aștepte de la pastor să-i viziteze, să-i

învețe, să-i consilieze și să-i sfătuiască în propriile case. Iar dacă un pastor nu face și această parte a lucrării, nu poate fi un slujitor după rânduiala lui Dumnezeu. Bisericele în care se lucrează astfel sunt dezorganizate, slabe, bolnăvicioase și pe moarte. Predicile nu sunt însuflețite de Duhul lui Dumnezeu, pentru că binecuvântarea lui Dumnezeu nu rămâne asupra niciunui om care neglijează turma lui Dumnezeu. — Appeal and Suggestions to Conference Officers (Ph 2) 17, 18.

Mergeți pe urmele lui Isus, dar nu vizitând locurile pe unde a trăit El, ci lucrând așa cum a lucrat El. — Printre lucrătorii noștri sunt unii care cred că ar câștiga enorm dacă picioarele lor ar putea călca pe pământul Ierusalimului din vechime. Dar cauza și lucrarea lui Dumnezeu nu se vor dezvolta niciodată cu lucrători care caută să descopere pe unde a călătorit Isus și pe unde Și-a făcut minunile. Dacă vreți să mergeți pe urmele lui Hristos, iată-L într-un bordei, slujindu-le celor săraci, iată-L la căpătâiul bolnavului, oferind mângâiere și rostind cuvinte de speranță și curaj celui deznădăjduit. Cei ce calcă pe urmele lui Isus vor face ceea ce a făcut El. „Dacă voiește cineva să vină după Mine”, a spus El, „să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze” [Marcu 8:34]. — RH, 30 iulie 1901.

Vizitele trebuie să aibă un scop. — Multora le place să predice, dar evită lucrarea de care este nevoie pentru a ridica sufletele din păcat. Oamenii mor în jurul nostru și noi nu facem niciun efort special pentru a-i aborda cu sinceritate, cu interes și cu dragoste, așa cum ar fi făcut Hristos dacă ar fi fost în locul nostru. Suntem ambasadorii lui Hristos, străjeri peste casa lui Israel, având misiunea să vedem pericolele care pândesc sufletele și să le avertizăm. Pastorul este pentru credincioși ca un păstor pentru oi: îi păzește, îi hrănește, îi avertizează, îi mustră sau îi încurajează, după cum este cazul. Trebuie să-i viziteze pe credincioși, dar nu pentru a sta de vorbă, ci pentru a îndeplini lucrarea care se cere de la un străjer. Ar trebui să discute cu seriozitate cu aceste suflete și să se roage împreună cu ele. Printr-o astfel de lucrare se câștigă experiență valoroasă în zidirea împărăției lui Hristos. — RH, 20 octombrie 1896.

[131] **Femeile ar trebui să fie numite să facă vizite.** — Femeile care doresc să-și consacre o parte din timp în slujba Domnului ar trebui să fie numite să-i viziteze pe bolnavi, să aibă grijă de tineri, să se

îngrijească de nevoile săracilor. Ar trebui să fie puse deoparte pentru această lucrare prin rugăciune și punerea mâinilor. În unele cazuri, va fi nevoie de o consultare cu slujbașii bisericii și cu pastorul, dar, dacă sunt femei devotate, care au o relație vie cu Dumnezeu, ele vor fi o putere spre bine în biserică. Acesta este un alt mijloc de a întări și a zidi biserica. Trebuie să ne diversificăm mai mult metodele de lucru. Nicio mână nu ar trebui să fie legată, niciun suflet — descurajat, nicio voce — adusă la tăcere; fiecare să lucreze, în public sau în particular, pentru a duce mai departe această mare lucrare. Puneți poveri asupra membrilor bisericii, bărbați și femei deopotrivă, ca să se dezvolte prin exercițiu și să devină astfel instrumente eficiente în mâna Domnului pentru iluminarea celor care se află în întuneric. — RH, 9 iulie 1895.

Mai puțină predicare, mai multă lucrare personală

Petreceți mai puțin timp predicând și mai mult timp în lucrare personală. — Trebuie să vă apropiați de oameni prin intermediul lucrării personale. Dacă s-ar aloca mai puțin timp predicării și mai mult timp lucrării personale, atunci s-ar vedea rezultate mai mari. Săracii trebuie să fie ajutați, cei bolnavi — îngrijiți, cei întristați și îndoliați — mângâiați, cei ignoranți — educați, cei lipsiți de experiență — sfătuiți. Trebuie să plângem cu cei ce plâng și să ne bucurăm cu cei ce se bucură. Însoțiți de putere de convingere, de puterea rugăciunii și de puterea dragostei lui Dumnezeu, lucrarea aceasta nu va fi și nu poate fi una fără roade. — MH 143.

Ați putea avea rezultate de zece ori mai mari prin vizite și discuții cu enoriașii voștri. — Nu este îndeajuns să le predicăm oamenilor; trebuie să ne rugăm cu ei și pentru ei. Nu trebuie să stăm la distanță și să fim reci față de ei, ci să venim, plini de compasiune, aproape de cei pe care dorim să-i salvăm, să-i vizităm și să discutăm cu ei. Pastorul care-și face lucrarea așa cum trebuie și în afara amvonului va avea rezultate de zece ori mai mari decât cel care se rezumă doar la o lucrare făcută de la amvon. — RH, 8 august 1878.

Membrii care sunt învățați să se bazeze pe predici nu fac mult pentru Hristos. — Lucrarea pastorului nu se termină odată cu prezentarea adevărului de la amvon. El trebuie să facă o lucrare personală stăruitoare, din casă în casă, studiind Scripturile cu oame-

nii și rugându-se cu ei. Astfel, mulți vor ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu. Suflete gata să piară vor fi cuprinse de Duhul lui Hristos. Dar această lucrare a fost neglijată, motiv pentru care bisericilor le lipsește puterea. Sunt mulți pastori hirotoniți care nu s-au îngrijit niciodată ca niște păstori de turma lui Dumnezeu, care nu au vegheat niciodată asupra sufletelor ca unii care vor da socoteală. Biserica, în loc să se dezvolte, este lăsată să ajungă un organism slab, dependent, ineficient. Membrii bisericii, învățați să se bazeze pe predici, nu fac mult pentru Hristos. Ei nu aduc roade, ci mai degrabă se adâncesc în egoism și necredincioșie. Își pun speranța în predicator și depind de eforturile lui pentru a-și menține vie slaba credință. Din cauză că cei pe care Dumnezeu i-a pus să fie supraveghetori nu i-au instruit în mod corespunzător, mulți membri ai bisericii sunt robi leneși, care-și îngroapă talanții în pământ, dar care se plâng în schimb de modul în care Domnul Se poartă cu ei. Se așteaptă să fie îngrijiti ca niște copii bolnavi. — RH, 21 ianuarie 1902.

Odihniți-vă după predicare, apoi mergeți în vizită. — Pastorii au tot ce le trebuie ca să predice Cuvântul și, după ce le-au prezentat oamenilor adevărul solemn, ar trebui să rămână mai departe demni și umili, ca niște reprezentanți ai adevărului înalt pe care li l-au predicat oamenilor. După efortul depus au nevoie de odihnă. [...] Dacă sunt unii care mai au o rezervă de energie pe care o pot consuma fără să-și facă vreun rău, atunci au o lucrare importantă de făcut, lucrare care de-abia a început atunci când le-au prezentat oamenilor adevărul. După amvon, urmează predica prin exemplul personal, îngrijirea atentă, facerea de bine, discuțiile, vizitele din casă în casă la gura sobei, înțelegerea stării mentale și spirituale a celor care au ascultat predica, pe unii îndemnându-i, pe alții corectându-i, pe alții muștrându-i, pe cei bolnavi, suferinzi și descurajați mângâindu-i. Minte ar trebui să fie cât mai odihnită cu putință pentru ca ei să poată fi gata oricând de acțiune, „la timp și ne la timp” [2 Timotei 4:2]. Pastorii ar trebui să asculte sfatul dat de Pavel lui Timotei: „Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele!” [1 Timotei 4:15]. — 1T 472.

Membrii și lucrarea personală

[132]

Educarea membrilor este esențială. — Lucrarea noastră nu este completă dacă nu îi educăm și pe alții să colaboreze cu Dumnezeu, să viziteze familiile și să se roage împreună cu ele, arătând lumii ceea ce a făcut Isus pentru noi. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume” [Iacov 1:27]. Aceste cuvinte sunt scrise pentru fiecare urmaș al lui Hristos. Nu doar pastorul, ci fiecare suflet care a intrat în legătură cu El trebuie să fie un lucrător în via Sa. „Dacă aduceți mult rod”, a spus Hristos, „prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit și voi veți fi astfel ucenicii Mei” [Ioan 15:8]. Prin viața Sa, Hristos a plătit pentru cooperarea voastră zeloasă și entuziastă. Dacă nu lucrați ca misionari credincioși, nu onorați încrederea care v-a fost acordată și Îl dezamăgiți pe Mântuitorul vostru. — ST, 27 decembrie 1899.

Educarea membrilor contribuie la creșterea bisericii în ciuda responsabilităților administrative ale pastorului. — Din momentul în care devin parte a bisericii, convertiții ar trebui să fie educați să se implice în diverse ramuri ale lucrării, pentru că aceasta va fi nu doar în folosul sufletelor lor, ci și în beneficiul sufletelor altora. „Sufletul binefăcător va fi săturat și cel ce udă pe alții va fi udat și el” [Proverbele 11:25]. Domnul le-a dat urmașilor Săi intelect, energie și mijloace. Cei ce sunt cunoscuți ca persoane cumpătate, care Îl iubesc pe Domnul și se tem de El, ar trebui să fie numiți prezbiteri și diaconi; punându-și la lucru capacitățile cu care i-a înzestrat Dumnezeu, vor crește în har și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Pot face planuri înțelepte și îi pot educa pe membrii bisericii să pună la schimbător, fiecare, talanții Domnului lor. Folosindu-și în mod adecvat talanții, ei ar putea lucra mai eficient pentru cauza lui Dumnezeu. E posibil ca biserica să fie vizitată doar ocazional de pastor și, cu toate acestea, să fie o biserică în creștere; Isus este pastorul nostru și niciodată nu trebuie să credem că suntem lăsați singuri. Isus nu-Și uită niciodată turma pășunii Lui. „Dar El, fiindcă rămâne «în veac», are o preoție care nu poate trece de la unul la altul” [Evrei 7:24]. — RH, 17 ianuarie 1893.

Lucrarea are nevoie de resursele pastorilor și ale membrilor. — Lucrarea lui Dumnezeu de pe acest pământ nu va fi terminată niciodată până când bărbații și femeile care formează această biserică nu se vor implica în lucrare și nu-și vor uni eforturile cu cele ale pastorilor și ale slujbașilor bisericii. [...] Este nevoie de instruire, de educație. Cei ce sunt responsabili cu vizitarea bisericilor ar trebui să-i învețe pe frații și surorile noastre metode practice de a face lucrare misionară. — 9T 117.

Vizitatorii trebuie să fie instruiți. — Sunt unii care au ceva experiență și care ar trebui, pe lângă eforturile pe care le fac în zone noi sau pentru biserici aflate pe moarte, să selecteze bărbați tineri sau maturi pe care să îi asiste în lucrare. Astfel, aceștia vor învăța implicându-se personal și zeci de ajutoare se vor forma astfel ca instructori de studii biblice, colportori sau persoane care să viziteze familii. — Ev 470.

CAPITOLUL 40 - Vizitarea categoriilor speciale de membri [133]

Vizitarea familiilor

Vizitarea familiilor poate fi una dintre cele mai utile lucrări pe care le face un pastor. — Nu trebuie să neglijați această parte a lucrării pastorale sau s-o transferați asupra soțiilor voastre ori asupra altei persoane. Trebuie să vă autoeducați să vizitați fiecare familie la care puteți avea acces. Rezultatul acestei lucrări va dovedi că ea este cea mai utilă lucrare pe care o poate face un slujitor al Evangheliei. — Ev 440.

Mijlocul prin care puteți măsura eficiența predicării voastre este aceea de a vizita familiile cărora le-ați predicat. — Cum veți ști că ceea ce ați rostit la amvon a fost o mireasmă de viață spre viață dacă nu vizitați familiile, dacă nu vă rugați împreună cu ele și dacă nu vă dați seama care este adevărata stare a minții și a experienței lor, pentru a-i putea îndrepta spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii? Au nevoie ca suflarea lui Dumnezeu să vină asupra lor și să le dea viață spirituală. Bisericele trebuie să fie iluminate în ce privește religia practică în viața de cămin. — Address to Ministers (Ph 118) 17.

Să rostești cuvinte de ajutor și de încurajare în casa omului este mult mai eficient decât să predici. — Aceasta înseamnă să faci lucrare misionară în cămin, o lucrare pe care slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să se străduiască cu credincioșie să o îndeplinească. Nu trebuie doar să predice; trebuie să slujească mergând din casă în casă, cunoscând diferitele familii din biserică, dintre care unele pot fi convertite, în timp ce altele pot fi lipsite de Dumnezeu și de speranță. Este posibil să roștiți multe predici fără să îndepliniți această lucrare esențială pentru bunăstarea poporului lui Dumnezeu. Predicile ar trebui să fie urmate de lucrare personală. Vizitându-i pe oameni în casele lor, spunându-le cuvinte de ajutor și de încurajare, puteți

face o lucrare mult mai eficientă decât cea de predicare. — RH, 31 ianuarie 1899.

Când faceți o vizită, căutați să discutați cu toți membrii familiei, indiferent dacă au acceptat sau nu adevărul. — Vizitarea din casă în casă constituie o parte importantă din munca pastorului. El ar trebui să caute să stea de vorbă cu toți membrii familiei, indiferent dacă aceștia au acceptat sau nu adevărul. Este de datoria lui să ia cunoștință de starea spirituală a tuturor și ar trebui să trăiască atât de aproape de Dumnezeu, încât să poată sfătui, îndemna și muștra cu atenție și cu înțelepciune. Pastorul ar trebui să aibă harul lui Dumnezeu în inimă și să urmărească întotdeauna gloria lui Dumnezeu. Orice frivolitate, orice trivialitate este categoric interzisă în Cuvântul lui Dumnezeu. Discuțiile purtate de pastor ar trebui să aibă ca subiect cerul, iar vorbirea lui ar trebui să fie unsă cu har. — 2T 338.

Orice vizită în familie ar trebui să includă și o rugăciune. — Dar mai este un punct pe care aproape îl uitasem. Este vorba de influența pe care trebuie să o exercite predicatorul în slujirea lui. Lucrarea lui nu este pur și simplu aceea de a sta la amvon. Acolo lucrarea lui de-abia începe. El trebuie să meargă în diverse familii și să-L ducă acolo pe Hristos, să-și ducă acolo predicile, să le illustreze în cuvintele și acțiunile sale. Când vizitează o familie, ar trebui să se intereseze de situația ei. Nu este el păstorul turmei? Lucrarea unui păstor nu se face numai de la amvon. Ar trebui să discute cu toți membrii turmei, cu părinții, ca să afle poziția lor, dar și cu copiii, ca să afle și pe a lor. Un pastor ar trebui să hrănească turma peste care l-a pus Dumnezeu supraveghetor. Ar fi plăcut să te retragi în casă să studiezi, dar, dacă faci acest lucru, neglijând lucrarea pe care Dumnezeu te-a însărcinat să-o aduci la îndeplinire, atunci nu faci bine. Niciodată să nu intri în casa cuiva fără să-i inviți pe toți membrii familiei să se adune și să te pleci cu ei în rugăciune înainte de a pleca. Interesează-te de sănătatea sufletului lor! Ce face un medic priceput? El se interesează de amănuntele cazului și apoi caută să administreze medicamentele corespunzătoare. Tot așa și medicul sufletului trebuie să se intereseze de bolile spirituale care îi afectează pe membrii turmei sale, apoi să le administreze leacurile corecte și să-I ceară Marelui Medic să-i vină în ajutor. Dați-le ajutorul de care au nevoie! Astfel de pastori vor primi tot respectul și toată cinstea

care li se cuvin ca slujitori ai lui Hristos. Și, lucrând pentru alții, propriul suflet va fi păstrat viu. Ei trebuie să-și tragă puterea de la Dumnezeu dacă vor să le-o poată împărtăși celor cărora le vor sluji. — 2T 618.

Vizitarea săracilor

Fiecare pastor ar trebui să fie prietenul săracilor. — Fiecare pastor ar trebui să fie prietenul săracilor, al bolnavilor și al celor oprimați din rândul poporului credincios al lui Dumnezeu. Hristos a fost întotdeauna prietenul omului sărac, iar interesele săracilor trebuie păzite cu sfințenie. Adeseori, compasiunea lui Hristos și interesul Său iubitor față de săraci și bolnavi au lipsit cu desăvârșire din viața pastorului. Trebuie să manifestați față de cei săraci și nenorociți iubire, iubire sacră și pură. — MM 310.

Vizitarea celor descurajați

Nimic nu oferă o forță spirituală mai mare decât slujirea celor bolnavi și descurajați. — Nimic nu va oferi o forță spirituală mai mare și nimic nu va spori mai mult seriozitatea și profunzimea sentimentelor decât vizitarea și slujirea celor bolnavi și descurajați și efortul de a-i ajuta să vadă lumina și să-și prindă credința de Isus. Sunt unele sarcini dezagreabile pe care cineva trebuie să le facă, altfel sufletele vor fi lăsate pierzării. Creștinii vor considera drept o binecuvântare îndeplinirea acestor datorii, oricât de neplăcute ar fi ele. Hristos a luat asupra Sa sarcina dezagreabilă de a coborî din tărâmul purității și al slavei neîntrecute pentru a locui ca om printre oameni, într-o lume stigmatizată și înnegrită de crimă, violență și nelegiuire. A făcut acest lucru pentru a mântui suflete; se cuvine oare ca cei asupra cărora s-au revărsat o dragoste atât de minunată și o bunătate atât de inegalabilă să caute scuze pentru a-și justifica viețile de comoditate egoistă? Oare vor alege ei să-și vadă de propriile plăceri, își vor urma propriile înclinații și vor lăsa sufletele să piară în întuneric doar pentru că ar putea avea parte de dezamăgire și respingere din partea celor pe care caută să îi mântuiască? Hristos a plătit un preț infinit pentru răscumpărarea omului, iar omul să spună:

„Doamne, nu vreau să lucrez în via Ta; Te rog să mă scuzi”? — 4T 75.

Slujiți-le în special celor ce sunt apăsați de vinovăție. — Slujirea nu constă doar în predicare. Slujire este și lucrarea celor care-i alină pe bolnavi și pe cei suferinzi, a celor care-i ajută pe cei nevoiași sau a celor care le spun cuvinte de mângâiere celor descurajați și persoanelor care au puțină credință. Aproape sau departe, sufletele sunt apăsați de sentimentul vinovăției. Nu greutățile, încercările sau sărăcia înjosesc și degradează omenirea, ci vinovăția și păcatul. Acestea aduc neliniște și insatisfacție. Isus le cere copiilor Săi să slujească sufletelor bolnave de păcat. Cei ce sunt puternici ar trebui să poarte infirmitățile celor slabi până când aceștia se întăresc. — RH, 19 iulie 1898.

Atunci când îi vizitați pe cei descurajați, afișați un chip plăcut, roștiți cuvinte de încurajare și întindeți-le o mână de ajutor. — Misiunea lui Hristos a fost aceea de a-i vindeca pe bolnavi, de a-i încuraja pe cei lipsiți de speranță, de a-i ridica pe cei cu inima zdrobită. Trebuie să îndeplinim și noi această lucrare de refacere în rândul oamenilor nevoiași și suferinzi. Dumnezeu nu ne cere doar gesturi de dărnicie, ci și o înfățișare zâmbitoare, cuvinte pline de speranță, o atingere și o strângere de mână. Alinați-le suferința acelor dintre copiii lui Dumnezeu care au un handicap! Unii sunt bolnavi și și-au pierdut speranța. Aduceți înapoi în viața lor razele soarelui! Sunt suflete care și-au pierdut curajul; vorbiți-le și rugați-vă pentru ele! Sunt unii care au nevoie de pâinea vieții. Citiți-le din Cuvântul lui Dumnezeu! Există o boală a sufletului pe care niciun balsam nu o poate alina și niciun medicament nu o poate vindeca. Rugați-vă pentru acești oameni și aduceți-i la Isus Hristos! Și, în toată lucrarea voastră, Hristos va fi prezent pentru a mișca inimile oamenilor. — WM 71.

Întunericul care-i înconjoară pe membrii descurajați poate fi risipit dacă sunt convinși să lucreze pentru cei ce sunt mai nevoiași decât ei. — Pastorii noștri pot vizita bisericile și se pot ruga public lui Dumnezeu pentru mângâierea celor întristați, cerându-I să risipească îndoiala din mințile lor și să răspândească lumina în inimile lor întunecate. Dar acest lucru nu-i va ajuta pe cei descurajați, necredincioși și apăsați de păcate la fel de mult ca implicarea lor în

ajutorarea aceluia mai nevoiași decât ei. Întinericul se va risipi dacă pot fi convinși să îi ajute pe alții. — RH, 5 mai 1904.

Vizitarea celor bolnavi

Slujirea celor suferinzi este o parte a lucrării pastorale. — Lucrarea Evangheliei este să-i abordezi pe oameni acolo unde se află, indiferent de poziția sau de starea lor de sănătate, și să-i ajuți pe orice cale posibilă. Cei ce au organismul bolnav au aproape întotdeauna și mintea bolnavă, iar atunci când sufletul este bolnav, și corpul este bolnav. Pastorii ar trebui să simtă că este o parte a lucrării lor aceea de a le sluji celor bolnavi și suferinzi oricând apare o ocazie. Slujitorul Evangheliei este dator să prezinte mesajul, iar oamenii trebuie să-l primească, dacă vor să fie sfințiți și pregătiți pentru venirea Domnului. Lucrarea aceasta trebuie să includă tot ceea ce a inclus slujirea lui Hristos. — 6T 301.

Membrii bisericii ar trebui să fie educați să îi viziteze pe cei bolnavi. — Membrii bisericilor s-au învățat să nu simtă nicio responsabilitate specială de a se vizita unul pe celălalt, de a discuta despre adevăr, de a se ruga împreună și unul pentru altul, de a-i vizita pe cei bolnavi, de a-i încuraja, de a le arăta compasiune și dragoste și de a-i face să înțeleagă în mod clar că, în Hristos, ei își sunt membre unul altuia. — 6MR 69.

Atunci când pastorii care au o credință puternică se roagă pentru cei bolnavi, oamenii vin în contact cu divinitatea. — Cu o conștiință trezită, multe suflete tulburate, suferind de boli fizice ca rezultat al îndelungatelor lor nelegiuiri, strigă: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul! Fă-mă un copil al Tău!” Atunci pastorul, cu o credință puternică, ar trebui să-i spună celui suferind că există speranță pentru cel care se pocăiește, că în Isus oricine tânjește după ajutor și acceptare poate găsi eliberare și pace. Cel care, cu blândețe și dragoste, prezintă Evanghelia sufletului apăsător, care are atât de mare nevoie de mesajul ei plin de speranță, devine purtător de cuvânt al Aceluia care S-a dat pe Sine pentru omenire. În timp ce el rostește cuvinte de încurajare și se roagă pentru bolnavul aflat pe patul de suferință, Isus aduce vindecare. Dumnezeu vorbește prin buze omenești. Inima este atinsă. Omul este adus în contact cu divinitatea. — GW 213, 214.

Ungerea și vindecarea divină

Pastorii nu ar trebui numai să „propovăduiască Împărăția”, ci să se și roage pentru cei bolnavi. — Atunci când Mântuitorul Și-a trimis ucenicii să predice Cuvântul, „le-a dat putere . . . să vindece bolile” [Luca 9:1]. Ei trebuiau „să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu și să tămăduiască pe cei bolnavi” [Luca 9:2]. Era o poruncă dublă. Și pastorilor noștri le este dată aceeași poruncă. Ei trebuie să se roage pentru cei bolnavi, pentru ca Dumnezeu lui Israel să aibă în atenție cazurile lor. Dacă lucrătorii Lui vor coopera cu El, dacă vor conștientiza sfințenia lucrării pe care a făcut-o Hristos și dacă vor înțelege ce lucrare li se cere să facă, atunci slujirea lor va fi marcată de o sfințenie care va fi dovada inspirației sale divine. — AUCR, 20 februarie 1911.

Nu pretindeți că sunteți făcători de minuni. — Mulți oameni m-au auzit vorbind, mi-au citit scrierile, dar niciunul nu m-a auzit pretinzând că aș face minuni. Mi s-a cerut uneori să mă rog pentru bolnavi și, cu acea ocazie, Cuvântul Domnului a fost verificat: „Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va însănătoși; și, dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate” [Iacov 5:14,15]. Hristos este marele făcător de minuni. A Lui să fie toată slava! — 19MR 372.

Ungerea nu-l vindecă pe cel bolnav. Isus o face. — Unii au întrebat: „A vindecat sora White vreun bolnav?” Le răspund: „Nu, nu; surorii White i s-a cerut deseori să se roage pentru bolnavi și să le facă ungera în Numele Domnului Isus, iar ea a cerut în dreptul lor împlinirea promisiunii că rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav.” Nicio putere omenească nu-l poate mântui pe cel bolnav, dar, prin rugăciuni făcute cu credință, puternicul Vindecător Își împlinește promisiunea față de cei care Îi cheamă Numele. Nicio putere omenească nu poate ierta păcatul și nu-l poate mântui pe păcătos. Nimeni, în afară de Hristos, medicul plin de milă al trupului și al sufletului. — 3SM 295.

[136] **Ungerea nu ar trebui cerută pentru orice boală minoră.** — Înțeleg că textul din Iacov ar trebui îndeplinit atunci când o persoană este bolnavă la pat; omul respectiv trebuie să-i cheme pe prezbiterii

bisericii, iar ei vor urma instrucțiunile din Iacov, unghându-l cu untdelemn în Numele Domnului și înălțând pentru el rugăciuni făcute cu credință. Citim că „rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va însănătoși; și, dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate” [Iacov 5:15].

Nu e de datoria noastră să-i chemăm pe prezbiterii bisericii pentru orice boală mărunță pe care am avea-o, pentru că asta ar însemna să punem o povară asupra lor. Dacă toți ar face așa, le-ar ocupa tot timpul — nu ar mai putea face nimic altceva; Domnul, în schimb, ne pune la dispoziție privilegiul de a-L căuta individual, în rugăciune stăruitoare, de a ne descărca povara sufletului înaintea Lui, fără să-I ascundem nimic Aceluia care ne invită: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” [Matei 11:28]. O, cât de recunoscători ar trebui să fim pentru faptul că Isus este dispus să ne poarte toate infirmitățile, să ne întărească și să ne vindece de toate bolile noastre, dacă aceasta va fi spre binele nostru și spre slava Lui! Unii au murit și pe vremea lui Hristos și a apostolilor, pentru că Domnul a știut exact ce este cel mai bine pentru ei. — MM 16, 17.

În mod normal, ungerea ar trebui să li se facă numai celor ce păzesc poruncile. — Mă întrebați dacă ar trebui să ne rugăm numai pentru bolnavii care au acceptat solia îngerului al treilea sau pentru toți cei care ar face o astfel de solicitare. Regula noastră de urmat se găsește în Iacov 5. „Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme . . .” etc. E vorba de cei din mijlocul nostru. Dumnezeu mi-a arătat că cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu nu ar trebui să facă nimic [din punctul de vedere al ungerii și al rugăciunii speciale] pentru bolnavii care zilnic calcă Legea în picioare, decât dacă, în cazuri speciale, sunt suflete care s-au convins de adevăr și au hotărât să facă pasul în direcția aceasta. Zidul de despărțire dintre păzitorii poruncilor și cei ce le calcă în picioare ar trebui să fie menținut. — Lt 4, 1857 (citată în 1BIO 404).

Ellen White a oficiat serviciul divin de ungere. — Imediat ce întâlnirea a luat sfârșit, sora Meade, care se îmbolnăvisese de o febră de care nu reușea să scape, ne-a cerut să ne rugăm pentru ea. Am intrat în cameră însoțită de frații Holt, Wheeler, Stowell și James. După ce eu am uns-o cu untdelemn, ne-am rugat cu toții pentru ea și s-a vindecat deplin, căzând la pământ copleșită de puterea lui Dumnezeu. În seara aceea am mers cu o barcă cu vâsle până la casa

fratelui Meade, aflată cam la o milă depărtare. Acolo se afla sora fratelui nostru, care avea un copil foarte bolnav. I-am făcut ungerea și ne-am rugat pentru El, iar Dumnezeu ne-a ascultat rugăciunile. — 5MR 239.

**SECȚIUNEA G - Aspecte organizatorice și [137]
administrative**

CAPITOLUL 41 - Educația creștină

Încurajați-i pe tineri să meargă la școlile noastre. — Tinerii trebuie încurajați să meargă la școlile noastre, care ar trebui să semene din ce în ce mai mult cu școlile profetilor. Ele au fost întemeiate de Domnul și, dacă vor fi conduse în armonie cu scopul dorit de El, tinerii care vor merge acolo vor fi rapid pregătiți să se implice în diferitele ramuri ale lucrării misionare. Unii se vor forma și vor fi gata să intre în câmpul misionar ca asistenți medicali, alții — ca lucrători cu literatura, alții — ca evangheliști, alții — ca profesori și alții — ca pastori ai Evangheliei. — FE 489.

Educația creștină ar trebui să fie accesibilă tuturor, nu doar câtorva privilegiați. — Biserica doarme și nu conștientizează importanța educării copiilor și a tinerilor. „De ce”, ar putea întreba cineva, „este nevoie să fiți atât de scrupuloși în a le asigura tuturor tinerilor o educație? Mie mi se pare că, dacă iei câțiva tineri care s-au hotărât să urmeze o vocație literară sau vreo altă vocație care necesită o oarecare disciplină și le acorzi atenția cuvenită, atunci asta e tot ce trebuie făcut. Nu se cere ca tot tineretul nostru să fie atât de bine educat. Nu este suficient pentru a face față tuturor cerințelor esențiale?” — Nu, răspund eu, categoric nu. Pe ce criterii ne-am putea selecta noi tinerii? Cum ne-am putea da seama cine va fi cel mai promițător, cine Îl va sluji cel mai bine pe Dumnezeu? Judecând în modul nostru omenesc, am face cum a făcut Samuel atunci când a fost trimis să-l găsească pe unsul Domnului și ne-am uita la ce izbește ochiul. — RH, 28 aprilie 1896.

[138]

Scopul educației

Numai cei care cooperează cu cerul știu ce înseamnă adevărata educație. — Atunci când Cuvântul lui Dumnezeu este lăsat deoparte în favoarea altor cărți care îi îndepărtează pe elevi de Dumnezeu și care îi fac să nu mai înțeleagă clar principiile Împărăției cerurilor, ceea ce oferim noi nu este educație. Cât timp elevul nu

are o hrană curată pentru minte, cernută minuțios de așa-numita „educație superioară”, care este impregnată de necredință, el nu-L poate cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu. Numai cei care cooperează cu cerul la planul de mântuire știu ce înseamnă adevărata educație în simplitatea ei. — CT 15.

Educația creștină ar trebui în același timp să umple mintea și să-i învețe pe tineri să le împărtășească și altora cunoștințele lor. — Nu este de ajuns să le umplem tinerilor mintea cu lecții de o profundă importanță; ei trebuie să învețe să împărtășească și cu alții ceea ce au primit. Indiferent de poziția sau de averea pe care o deține, pe acel om care cunoaște adevărul, Cuvântul lui Dumnezeu îl învață că nu este posesorul de drept al bunurilor sale, ci doar un administrator. Tot ce are îi este împrumutat pentru a-i pune la probă caracterul. Afaceri, talente, mijloace, ocazii de slujire — pentru toate acestea va da socoteală înaintea lui Dumnezeu, căruia el Îi aparține atât prin creare, cât și prin răscumpărare. Dumnezeu ne împrumută darurile Sale pentru a le sluji altora și pentru a deveni, astfel, asemenea Lui. Cel ce se străduiește să se formeze ca să poată lucra pentru ignoranții care pier ajutoră la împlinirea marelui plan al lui Dumnezeu pentru omenire. Slujind în mod neegoist pentru binecuvântarea celorlalți, el atinge idealul înalt al educației creștine. — CT 545.

Pastorii și-au demonstrat lipsa de înțelepciune prin introducerea unor elemente lumești în școlile noastre. — Obiectivul lui Dumnezeu în aducerea la existență a colegiului a fost pierdut din vedere. Slujitorii Evangheliei și-au demonstrat până acum lipsa de înțelepciune divină întrucât au introdus elemente lumești în colegiul nostru; ei s-au unit cu vrăjmașii lui Dumnezeu și ai adevărului, oferindu-le studenților distracții. Îndrumându-i astfel greșit pe tineri, ei au făcut lucrarea lui Satana. Cu această lucrare și cu toate consecințele ei se vor întâlni din nou la bara de judecată a lui Dumnezeu. Cei ce acționează în modul acesta demonstrează că nu pot fi oameni de încredere. După ce răul s-a făcut, ei își pot mărturisi greșeala, dar pot oare la fel de ușor să anuleze influența pe care au exercitat-o? Li se poate spune: „Bine, rob bun și credincios” celor care au înșelat încrederea Stăpânului lor? Acești oameni necredincioși n-au zidit pe Stânca cea veșnică. Temelia lor se va dovedi a fi nisip mișcător. „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmașie

cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu” [Iacov 4:4]. — 5T 33.

Profesorii

Profesorii pot face o lucrare mai importantă chiar decât cea a pastorului. — Profesorii din școlile noastre ar trebui să fie aleși dintre cei mai buni. Trebuie să fie creștini cu experiență, echilibrați, bărbați și femei care au învățat lecția autocontrolului. Atunci îi vor putea educa pe elevi și vor putea face o lucrare mai importantă chiar decât cea a pastorului care predică din Cuvânt. Ei pot pregăti terenul pentru ca adevărul să aibă efect asupra inimilor oamenilor. — 13MR 95, 96.

Profesorii creștini, știind că uneori și ei încalcă regulile lui Dumnezeu, nu ar trebui să fie severi cu studenții care încalcă regulile școlii. — Ceea ce se întâmplă la voi, la Battle Creek, mă alarmează. Profesorii sunt foarte exigenți denunțându-i și pedepșindu-i pe acei studenți care încalcă reguli minore nu din rea voință, ci din nebagare de seamă; alteori, circumstanțele sunt de așa natură, încât nu este un păcat să se abată de la reguli, care, în acest context, nu ar trebui menținute cu rigiditate dacă sunt încălcate, și totuși persoana în cauză este tratată ca și când ar fi păcătuit grav. Acum, profesorilor, aș vrea să vă gândiți care este situația voastră, să vă cercetați și să vă judecați singuri; căci voi nu numai că ați încălcat regulile, dar ați fost și atât de aspri și de severi cu studenții; mai mult chiar, între voi și Dumnezeu există o luptă. Nu ați croit cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cei ce șchiopătează să nu se abată de pe cale. V-ați îndepărtat de cărările sigure. Spun „profesori”; nu dau nume. Las în seama conștiinței voastre sarcina de a-și însuși musttrarea. Domnul, Dumnezeul lui Israel, a lucrat în mijlocul vostru în repetate rânduri. Ați avut dovezi mari ale pașilor maiestuoși ai Celui Preaînalt. Însă o perioadă de mare lumină, de manifestări minunate ale Duhului și ale puterii lui Dumnezeu, este o perioadă de mare primejdie, dacă lumina primită nu este folosită. Veți ține seama de ceea ce stă scris în Ieremia 17:5-10 și 18:12-15? Căci calea pe care

[139] mergeți vă va atrage fără îndoială musttrarea lui Dumnezeu. Lumina a strălucit asupra voastră în raze clare și neîntrerupte. Care au fost rezultatele? Hristos, Păstorul cel Mare, privește la voi cu neplăcere

și întreabă: „Unde este turma care-ți fusese dată, turma de care erai așa de mândru?” [Ieremia 13:20]. — FE 222.

Clădirea școlii

Sala de clasă este la fel de necesară ca și clădirea bisericii. — Aceasta este lucrarea care trebuie să se facă în America, Australia, Europa și oriunde grupe de oameni sunt aduse la adevăr. Grupele care se constituie au nevoie de un loc de închinare. Este nevoie de școli în care copiii să fie învățați din Biblie. Sala de clasă este la fel de necesară ca și clădirea bisericii. Domnul are oameni care sunt gata să se implice în lucrarea de înființare a școlilor bisericii imediat ce se va face ceva în acest sens. — 6T 109.

Membrii ar trebui să considere drept un privilegiu și o binecuvântare ca biserica să aibă o școală. — Frați și surori, ce veți face pentru a ajuta la construirea unei școli a bisericii? Credem că fiecare va considera drept un privilegiu și o binecuvântare să avem această școală. Să ne molipsim de spiritul lucrării, spunând: „Ne vom ridica și vom zidi”! Dacă toți se vor uni și vor trece la treabă, vom avea curând o clădire a școlii, în care, zi de zi, copiii noștri vor fi învățați calea Domnului. Dacă vom face tot ce putem, Dumnezeu va fi cu noi. Să nu ne ridicăm deci și să zidim? — 3SM 213.

Finanțarea școlii

Taxa de școlarizare nu ar trebui să fie atât de mică, încât școlile să ajungă să aibă datorii. — Frații noștri spun că pastorii și părinții se plâng că sunt zeci de tineri în biserica noastră care au nevoie de avantajele din școlile noastre, dar care nu se pot înscrie dacă taxele de școlarizare nu se micșorează. Însă cei care cer taxe de școlarizare mai mici ar trebui să analizeze cu atenție problema sub toate aspectele. Dacă elevii nu au bani suficienți să suporte costurile reale ale unei educații de calitate, oare nu ar trebui ei să fie susținuți financiar de părinți, de prieteni, de bisericile din care fac parte sau de frați cu inimă largă și cu dare de mână din conferința lor, pentru ca școala să nu ajungă să fie împovărată de datorii? Ar fi mult mai bine ca numeroșii sponsori ai instituției să-și împartă cheltuielile decât ca școala să ajungă să aibă datorii. — 6T 212.

Responsabilitățile financiare din școlile noastre nu ar trebui să fie lăsate în seama pastorilor. — Prea des pastorii au fost chemați să poarte responsabilități pentru care nu aveau niciun fel de pregătire. Puneți aceste responsabilități în seama acelor care au abilități administrative, care se pot dedica zonei administrative, care pot vizita școlile și pot ține o socoteală a aspectelor financiare și care pot, de asemenea, să dea sfaturi în privința contabilității! Activitatea unei școli ar trebui inspectată de câteva ori în fiecare an. Pastorii să fie consilieri, dar nu puneți asupra lor responsabilități financiare! — 6T 216.

Munca fizică

Elevii ar trebui să fie ținuți ocupați cu muncă folositoare. — Influența pe termen lung pe care munca fizică a exercitat-o asupra elevilor întrece pierderile financiare și le-ar întrece și dacă ar fi de zece ori mai mari. Nu veți ști decât în ziua judecării cât de multe suflete au fost salvate prin acest tip de muncă. Satana găsește mereu câte ceva rău de făcut pentru mâinile leneșe. Dar, atunci când elevii sunt ținuți ocupați cu muncă folositoare, Domnul are ocazia să lucreze cu ei. — 2MR 216.

Adevărul își pierde mult din influență dacă membrii se adună într-un loc nepotrivit. — Simțim foarte mult nevoia de a avea o biserică. Dacă am fi înaintat prin credință și am fi început construcția unei biserici până acum, ar fi fost bine, mult mai bine, pentru succesul lucrării. O astfel de mișcare ar fi dat importanță și caracter lucrării noastre. Faptul că trebuie să parcurgem o distanță atât de mare de la drum, prin boschete, ca să ajungem la locul de întâlnire, după care trebuie să urcăm scările de la moară — expunându-ne adeseori la frig, apoi din nou la căldură și fiind înconjurați de tot felul de obiecte și scule — nici pe Dumnezeu nu-L onorează, nici oamenilor nu le inspiră idei sfinte. Forța adevărului își pierde mult din influența asupra minții din cauza cadrului în care se desfășoară activitatea bisericii. Am văzut și am deplâns situația, dar lipsa de mijloace ne-a împiedicat să facem mai mult. — 13MR 407.

Activitatea noastră într-un loc nou nu este văzută ca ceva permanent până când nu se construiește o biserică. — Trebuie să avem o clădire în care să ne adunăm. Lumea le spune [celor care participă la întâlnirile în corturi — n.tr.]: „Oamenii aceștia vor pleca în curând, iar voi nu aveți o clădire a bisericii, așa că în scurt timp vă veți risipi.” Vrem să vedem o clădire înainte de a pleca înapoi în America. Port în sufletul meu biserica din Maitland. — 7MR 90.

Închirierea unei biserici este acceptabilă, dar numai ca soluție temporară. — După ce cortul cel mare a fost strâns, oamenii noștri au închiriat biserica congregaționalistă de la intersecția străzii nr. 18 cu strada Pieței pentru a avea unde să desfășurăm serviciile de Sabat. Cu câteva luni în urmă, biserica noastră din Oakland a fost vândută, iar frații și surorile se întâlnesc în această biserică închiriată până când se vor face niște aranjamente cu un caracter cât de cât permanent. — RH, 29 noiembrie 1906.

Amplasamentul

Obțineți un teren care să fie amplasat convenabil. — Este bine ca în Portland să existe o casă de rugăciune spațioasă. Frații noștri de acolo au făcut bine că au cumpărat un teren amplasat convenabil între zona comercială a orașului și marele parc numit „The Deerings» Oaks”. — RH, 18 mai 1911.

Modalitățile de transport ar trebui luate în calcul atunci când se alege amplasamentul viitoarei construcții. — Trebuie să vă scriu cu privire la propunerea construcției bisericii. Sunt încântată de locul pe care l-ați ales. Este aproape de stația de tramvai și, astfel, la îndemână pentru cei care vin de departe. — 21MR 93.

Nu construiți pe terenuri prea mici. — Duminică ne-am adresat din nou oamenilor. Întâlnirea a durat peste trei ore, pentru că s-au discutat în amănunt planurile și schițele de construcție ale noii capele. Am mers să vedem terenul ales pentru construirea bisericii. Se cumpăraseră un teren mic, dar acest lucru le dădea privilegiul celor care ar fi cumpărat terenul de lângă să poată construi foarte aproape de zidurile capelei, luându-le astfel credincioșilor tocmai lumina de care aveau atâta nevoie. Am propus să se cumpere și terenul alăturat, ceea ce i-ar plasa pe colț, astfel încât nicio altă clădire nu ar mai putea fi construită în imediata apropiere. — RH, 27 septembrie 1887.

Designul

Clădirea bisericii trebuie să fie mai degrabă simplă și necesitoare decât sofisticată și scumpă. — În Oakland avem nevoie de o biserică. Ar trebui construit destul de rapid un locaș de închinare simplu și necostisitor. În acest proiect, frații și surorile trebuie să arate că se tem de Domnul, refuzând să înalțe o biserică sofisticată și scumpă. Trăim în vremuri de restriște; curând vor veni judecați peste judecați. Să arătăm prin fapte că noi credem că a sosit ceasul judecății lui Dumnezeu, că ne apropiem de ziua în care nimic din lumea aceasta nu va mai fi sigur. Atât prin fapte, cât și prin declarații, noi trebuie să vestim că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. — 6MR 320, 321.

Trei lucruri de apreciat la o biserică: frumusețea, anexele pentru Școala de Sabat și potențialul de extindere. — Am fost duși să aruncăm în grabă o privire asupra bisericii. Arată bine, cu fațada ei de piatră. Înăuntru este o sală plăcută în care să se adune oamenii. Ferestrele și ușile din față sunt ornamentate cu vitralii, care arată frumos. Platforma amvonului are dimensiuni potrivite și pe ea se află patru scaune, de tipul celor folosite de regulă în biserici, care se îmbină armonios cu amvonul. Șezutul și brațele scaunelor sunt acoperite cu catifea roșie, care se folosește în mod obișnuit la astfel de scaune. Nu am stat să analizez toate plusurile acelei clădiri, dar L-am laudat pe Domnul pentru că s-au plătit toate datoriile. S-au investit sume mari, pe lângă clădirea propriu-zisă, pentru ca aceasta să fie așa cum ar trebui să fie — renovată complet. Acum este totul terminat. Sunt câteva camere disponibile. Într-una se intră din sala mare și este mobilată cu scaune pentru Școala de Sabat. În caz că va fi nevoie de o extindere a bisericii, pereții interiori pot fi dărâmați și sala se poate mări foarte ușor. Este o victorie aceea de a avea o biserică în Washington, la mică distanță de Capitoliu, și este voia Domnului că s-a întâmplat așa, căci El a văzut care erau nevoile de aici. Vreau să-L laud cu voce tare pe Dumnezeu pentru această clădire frumoasă, gata acum să fie dedicată din nou Domnului, în care poporul Său să-I slujească. — 5MR 119.

Bisericile trebuie să fie simple, aspectuoase, spațioase și de dimensiuni potrivite. — Este mare nevoie de influența unei case de rugăciune, nu doar în Melbourne, ci și în celelalte comunități ale noastre. O clădire simplă, aspectuoasă, spațioasă și de dimensiuni potrivite le-ar umple membrilor inimile de mulțumire și le-ar oferi celor care nu au credința noastră o ocazie de a veni la adunările noastre și de a asculta cuvintele vieții. Nu e nevoie de o orgă scumpă, nimic care să fie doar pentru etalare; tot ce trebuie este o casă care să fie dedicată lui Dumnezeu, în care oamenii să vină și să se simtă ca acasă, unde predicile și rugăciunile să fie neplanificate, unde întreaga adunare să se unească în cântare și unde cadrul în care se desfășoară totul să fie în armonie cu credința pe care o mărturisim. — GCDB, 28 ianuarie 1893.

Construcția

Atunci când se construiește o biserică, nu ar trebui să se cheltuiască bani aiurea, dar nici să se facă lucruri de mâna a doua. — Deși, atunci când se construiește o biserică, nu ar trebui să se cheltuiască aiurea nici măcar un bănuț, nici nu ar trebui să se facă lucruri de mâna a doua. Planul este ca demisolul să fie folosit pentru școala bisericii. Este bine să luăm măsuri pentru a ne feri copiii de relele care abundă în școlile de stat. Dacă se pune în aplicare acest plan, atunci demisolul va trebuie să fie bine finisat, iar acest lucru nu se poate face fără fonduri. — RH, 18 mai 1911.

Uneori, membrii comunității pot răspunde din toată inima apelului de a dona materiale și de a oferi mână de lucru pentru a ridica o casă de închinare.— Înainte ca această lucrare să se termine, a apărut problema construirii unei case de rugăciune în Cooranbong. Problema s-a dovedit a fi una care ne-a dat bătaie de cap. Se părea că făcuserăm tot ce se putea face și că ne va fi imposibil să strângem fonduri suficiente pentru ridicarea unei biserici adecvate. În cele din urmă, în cadrul unui comitet, în care problema a fost rediscutată, m-am oferit să merg prin comunitate și să încerc să obțin materiale și forță de muncă. Împreună cu secretara mea, am vizitat muncitorii care locuiau pe o rază de câțiva kilometri în jur și le-am cerut ajutorul. Chiar în această perioadă s-a întâmplat ca unii dintre tâmplarii care lucraseră la clădirile școlii să nu aibă de lucru temporar, așa că au răspuns generos apelului, oferindu-se să lucreze la viitoarea casă de rugăciune la mai puțin de jumătate din prețul normal. Unii dintre ei au lucrat pe gratis o parte din timp. — RH, 26 mai 1904.

Fondurile

Ideal este să construiți o biserică fără să aveți datorii. — În Hamilton, acolo unde a avut loc întâlnirea în corturi, ne gândim să construim o casă de rugăciune. Terenul e cumpărat, dar nu trebuie să ne îndatorăm pentru a începe construcția. De aceea așteptăm ca Domnul să ne deschidă o cale. Și o va face. Promisiunea Sa este ca un fapt împlinit. O parte din bani s-a strâns deja. Am donat 50 de lire bisericii din Brisbane și alte 50, bisericii din Hamilton. Când

vom primi bani, vom începe construcția unei mici case de rugăciune. — 17MR 126.

Membrii ar trebui să fie dispuși să lucreze cu propriile mâini la construirea bisericii. — Oriunde este posibil, bisericile noastre ar trebui să fie inaugurate fără să existe nicio datorie. Atunci când se construiește o biserică, membrii ar trebui să se ridice și să participe la construcție. Sub conducerea unui pastor îndrumat de alți colegi pastori, nou-converțiții ar trebui să lucreze cu propriile mâini, spunând: „Avem nevoie de o casă de rugăciune și o vom avea.” Dumnezeu Își cheamă poporul să se unească în eforturi voioase pentru cauza Sa. Faceți asta, și curând veți auzi glasul de recunoștință: „Priviți ce a făcut Dumnezeu!” — GW 432.

În anumite situații, poate fi mai bine să vă împrumutați decât să nu construiți deloc. — Sunt totuși anumite cazuri în care o biserică tânără nu va putea fi în stare să suporte întreaga povară a construirii unei case de rugăciune. În aceste cazuri, frații din celelalte biserici să îi ajute. În anumite situații, poate fi mai bine să împrumutați niște bani decât să nu construiți deloc. Dacă un om are bani și, după ce a donat atât cât putea, vrea să vă dea cu împrumut, fără dobândă sau cu una foarte mică, ar fi corect să folosiți banii aceștia până când datoria se poate stinge. Dar repet: pe cât posibil, bisericile ar trebui inaugurate fără să mai existe datorii. — 6T 101.

Întreținerea

Casa de închinare trebuie întreținută cu scrupulozitate, dar nu din zecime. — Domnul i-a spus lui Moise, cu privire la Israel: „Să poruncești copiilor lui Israel să-ți aducă pentru sfeșnic untdelemn curat de măslină, fără drojdii, ca să ardă în candelă necurmat” [Exodul 27:20]. Acest dar trebuia să se aducă încontinuu, pentru ca în casa lui Dumnezeu să existe toate cele necesare pentru slujbele care se țineau acolo. Poporul Său din ziua de azi nu trebuie să uite că locașul de închinare este proprietatea Domnului și ar trebui îngrijit cu mare atenție. Dar fondurile pentru această lucrare nu trebuie să vină din zecime. — 9T 248.

Ajutați-i și pe alții să construiască!

Ar trebui făcute sacrificii pentru a ridica biserici pretutindeni în lume. — Ca popor, ar trebui să manifestăm un spirit de economie și de abnegație. Fiecare suflet ar trebui să facă un legământ cu Dumnezeu prin sacrificiu de sine. Nu ar trebui să cheltuim banii pe haine exagerat de scumpe sau pe mobilă extravagantă. Suntem străini și călători în căutarea unei patrii mai bune, cerești. Timpul este scurt și ar trebui să aducem fiecare dolar pe care nu-l folosim pentru a ne asigura traiul obișnuit ca jertfă de mulțumire pentru Dumnezeu. Este al Domnului, iar Domnul mi-a arătat că, pe teritoriul acestei țări și în insulele mării, ar trebui ridicate locașuri de închinare și școli și că liderii noștri nu ar trebui să construiască pentru paradă sau pentru satisfacerea ambiției și a mândriei. Dacă Domnul i-a binecuvântat mai mult decât pe frații lor din alte țări, atunci să îi ajute cu mână largă pe cei care au atâta nevoie să fie ajutați să găsească un loc stabil și să imprime caracter lucrării. — TSA 63.

Zonele prospere să nu investească peste măsură în clădiri, în timp ce zonele mai sărace din lume nu au niciuna. — Aș vrea să le reamintesc fraților mei sfaturile și avertizările care mi-au fost date cu privire la situația de la Battle Creek, unde se investesc continuu fonduri pentru a face locul puțin mai larg sau pentru a face atmosfera mai plăcută. Trebuie să intrăm în câmpuri noi; adevărul trebuie să fie proclamat ca o mărturie pentru toate națiunile. Lucrarea este împiedicată, așa că stindardul adevărului nu poate fi înălțat așa cum ar trebui în aceste câmpuri noi. Frații noștri din America se simt liberi să investească în clădiri fără de care, după cum proba timpului o va arăta, le-ar fi la fel de bine sau chiar mai bine; așa se face că, în astfel de proiecte, sunt absorbiți mii de dolari pe care Domnul dorește să-i direcționăm spre „regiunile îndepărtate”. Le-am dat avertismente, prezentându-le ca pe un cuvânt din partea Domnului, dar m-a întristat să văd că, în ciuda lor, au fost înghițite fonduri pentru a satisface aceste presupuse nevoi; s-a construit clădire după clădire, astfel încât banii nu au putut fi folosiți acolo unde efectiv nu sunt condiții, unde nu există nicio clădire în care oamenii să se adune ca să I se închine lui Dumnezeu și unde, din această cauză, lucrarea nu are forță, acolo unde nu există niciun loc în care să se înalțe stindardul adevărului. V-am prezentat aceste lucruri, și totuși

ați mers înainte în aceeași direcție, absorbind fonduri, fondurile lui Dumnezeu, într-o singură localitate, cu toate că Domnul a spus că deja s-a investit prea mult într-un singur loc, ceea ce înseamnă că în alte locuri nu este nimic, deși ar fi trebuit să fie clădiri și alte mijloace, pentru ca oamenii de acolo să aibă măcar un punct de plecare. — 8T 48, 49.

CAPITOLUL 43 - Viața socială a bisericii

Întâlnirile sociale ⁴ creștine ar trebui să conducă suflete la **Hristos**. — Care a fost influența voastră asupra femeilor care veneau la întâlnirile voastre sociale? Ce ați spus, ce ați făcut pentru a conduce suflete la Hristos? Ați stăruit la timp și ne la timp pentru a vă îndeplini toată datoria? Sunteți gata să vă întâlniți, în ziua judecării, cu persoanele cu care ați interacționat în cadrul întâlnirilor voastre sociale, mai ales cu cele care au fost sub influența voastră și care au murit fără Hristos? Sunteți pregătite să spuneți că hainele nu vă sunt pătate de sângele lor? Am să amintesc un singur caz, acela al lui Q. Oare nu vă va reproșa ea nimic vouă, care ați fost înconjurate de influențe bune în cămin, care ați avut ocazia să vă dezvoltati un caracter creștin, dar care n-ați simțit nicio povară pentru suflete? Ați nutrit mândrie, vanitate și iubire de plăceri, v-ați făcut de râs mărturisirea de credință și ați făcut-o pe această femeie sărmană, care fusese chinuită și lovită de Satana, să se îndoiască de adevăr și de autenticitatea religiei creștine. — 2T 179.

Importanța întâlnirilor sociale

Oamenii pot fi abordați ușor pe căi sociale. — Oamenii pot fi abordați pe căi sociale. [...] Este foarte important ca pastorul să se amestece cât mai mult printre oameni, ca să ajungă să cunoască diferitele faze ale naturii umane, să înțeleagă cu ușurință modul în care funcționează mintea, să-și adapteze învățăturile la nivelul de înțelegere al oamenilor și să deprindă acea dragoste nobilă pe care o au numai cei care studiază îndeaproape natura și nevoile oamenilor. — 4T 266.

⁴În contextul scrierilor lui Ellen White, „întâlnirile sociale” se definesc ca „întâlniri pentru interacțiuni sociale” (AH 502). Aici se includ de la simple întâlniri, în case particulare sau în alte locuri, pentru schimburi de idei pe teme religioase (ibidem) până la ocazii de recreere și socializare de tipul ospetelor (nunta din Cana, ospetele din casa lui Simon și a lui Matei) sau al ieșirilor în natură (vezi, mai jos, ocazia de recreere de la Lacul Goguac). (n.tr.)

Păzitorii Sabatului tind să neglijeze recreerea de care au nevoie. — Mi-a fost arătat că păzitorii Sabatului, ca popor, lucrează prea mult, fără să-și varieze activitatea sau să-și ia perioade de odihnă. Recreerea este necesară pentru cei care sunt angajați în muncă fizică și este și mai necesară pentru cei a căror muncă este în principal intelectuală. Nu este esențial nici pentru mântuirea noastră, nici pentru slava lui Dumnezeu ca mintea să trudească încontinuu și peste măsură, nici chiar când e vorba de subiecte religioase. Există distracții, cum ar fi dansul, jocurile de cărți, șahul, damele etc., pe care noi nu le putem aproba, pentru că cerul le condamnă. Aceste distracții deschid ușa pentru rele foarte mari. Toate acestea îndreaptă într-o direcție greșită și au o influență excitantă, generând în unele minți pasiunea pentru acele activități care conduc la jocuri de noroc și la risipă. Toate distracțiile de acest fel ar trebui să fie condamnate de creștini și înlocuite cu ceva care să nu fie absolut deloc dăunător. — 1T 514.

Este privilegiul și datoria creștinilor să caute modalități nevinovate de recreere. — Este privilegiul și datoria creștinilor să caute să-și învioreze spiritul și să-și revigoreze corpul printr-o modalitate nevinovată de recreere, cu scopul de a-și folosi puterile fizice și mentale spre slava lui Dumnezeu. Ocaziile noastre de recreere nu ar trebui să includă scene de veselie prostească, veselie care să degenereze în absurd. Se pot desfășura într-o așa manieră, încât să le fie de folos celor cu care ne adunăm și să-i înalțe, precum și să ne ajute, atât pe noi, cât și pe ei, să ne îndeplinim mai cu succes datoriile care ne revin în calitate de creștini. Nu putem avea scuze în ochii lui Dumnezeu dacă ne angajăm în distracții care tind să ne facă incapabili să ne îndeplinim cu credincioșie datoriile obișnuite ale vieții și care ne reduc astfel dorința de a-L contempla pe Dumnezeu și lucrurile cerești. Religia lui Hristos are o influență voioasă și înălțătoare. Este mai presus de glumele proaste, de vorbăria frivolă și fără rost. În toate ocaziile noastre de recreere, putem acumula resurse proaspete de curaj și de putere de la Izvorul divin de tărie, pentru a putea atinge cu succes în viața noastră standardul ceresc de curăție, adevărată bunătate și sfințenie. — RH, 25 iulie 1871.

Ellen White a aprobat inițiativa unui grup care se strânsese pentru recreere pe Lacul Goguac din Michigan. — Dar eu cred că, în timp ce căutăm să ne înviorăm spiritele și să ne revigorăm

[145]

corpurile, Dumnezeu ne cere să ne folosim de fiecare dată toate puterile numai în scopuri bune. Putem să ne adunăm, așa cum ne-am adunat astăzi, și să facem totul spre slava lui Dumnezeu. Ocaziile noastre de recreere pot și trebuie să se desfășoare în așa fel, încât să fim capabili să ne îndeplinim și mai eficient sarcinile care ne revin, iar influența noastră să le fie și mai de folos celor cu care ne adunăm. Așa ar trebui să se întâmple în special într-o astfel de ocazie, care ar trebui să ne aducă tuturor bună dispoziție. Ne putem întoarce apoi la casele noastre cu mintea îmbogățită și cu organismul înviorat, pregătiți să ne apucăm din nou de lucru, cu o mai mare speranță și un mai mare curaj. — 2T 586.

Problemele care pot apărea

Unele întâlniri sociale sunt o rușine pentru biserică. — În Battle Creek au avut loc o serie de întâlniri sociale cu un caracter total diferit, reuniuni dedicate plăcerii, care au fost o rușine pentru instituțiile noastre și pentru biserică. Ele încurajează mândria în îmbrăcăminte și înfățișare, imoralitatea, râsetele zgomotoase și frivolitatea. Satana este primit ca oaspete de onoare și îi ia în stăpânire pe cei care participă la astfel de ocazii. Mi-a fost arătată în viziune una dintre aceste adunări, unde erau strânși cei care pretind că ei cred adevărul. Unul cânta la un instrument muzical, însă cântecele care se auzeau îi făceau pe îngerii veghetori să plângă. Era veselie, erau râsete vulgare, entuziasm din abundență și un fel de inspirație, dar o astfel de bucurie numai Satana putea să o creeze. Toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu se vor rușina de un astfel de entuziasm și o astfel de exaltare. Asemenea manifestări îi pregătesc pe participanți pentru gânduri și acțiuni nefsante. Am motive să cred că unii dintre cei implicați în acea scenă s-au pocăit din toată inima de comportamentul lor rușinos. — TM 82.

Creștinii superficiali, gata întotdeauna de plăceri și de distracție, îi pot face și pe creștinii sinceri să se conformeze. — Satana își înmulțește capcanele în Battle Creek, iar creștinii cu numele, de un caracter și o experiență religioasă superficiale, sunt folosiți de ispititor pe post de momeală. Această categorie de creștini sunt gata întotdeauna să participe la întâlniri dedicate plăcerii și distracției, iar influența lor îi atrage și pe alții. Tineri și tinere care

Încearcă să fie creștini sinceri sunt convinși să se alăture petrecerii și sunt atrași în ring. Ei nu au consultat cu rugăciune standardul divin pentru a vedea ce a spus Hristos cu privire la roadele care trebuie să crească într-un pom creștin. Ei nu înțeleg că aceste distracții sunt de fapt ospățul lui Satana, pregătit cu scopul de a împiedica sufletele să accepte invitația la ospățul de nuntă al Mielului; ele îi împiedică să primească haina albă a caracterului, care este neprihănirea lui Hristos. Așa se face că ajung confuzi cu privire la ce e bine să facă în calitate de creștini. Nu vor să fie considerați niște izolați și înclină în mod firesc să urmeze exemplul celorlalți. Astfel, sunt influențați de cei a căror inimă și a căror minte nu au fost niciodată atinse de Dumnezeu. — TM 85.

Adoptați o poziție echilibrată cu privire la recreere. — Există persoane cu o imaginație bolnavă, pentru care religia este un tiran ce stăpânește asupra lor cu un toiaș de fier. Acestea își deplâng mereu propria depravare și mormăie la gândul presupuselor rele. În inimile lor nu există iubire; fața le este întotdeauna încruntată. Rămân reci la râsul nevinovat al tinerilor sau al oricui altcuiva. Ei consideră că orice fel de recreere și de distracție este un păcat și cred că mintea trebuie să fie mereu încordată la maximum. Aceasta este una dintre extreme. Alții consideră că mintea trebuie să caute continuu să inventeze amuzamente și distracții pentru a fi în formă. Ajung să fie dependenți de senzații tari și nu se simt bine în lipsa lor. Astfel de persoane nu sunt creștini adevărați, căzând în cealaltă extremă. Adevăratele principii ale creștinismului deschid în fața tuturor o sursă de fericire, ale cărei dimensiuni sunt de nemăsurat. — AH 493.

[146]

CAPITOLUL 44 - Comitetele

[147]

Pastorii ar trebui să evite ședințele lungi de comitet. — Un pastor nu poate să se mențină în cea mai bună dispoziție spirituală când este chemat să rezolve problemele minore ale diverselor biserici. Nu aceasta este lucrarea la care a fost chemat. Dumnezeu dorește să folosească fiecare capacitate a mesagerilor pe care i-a ales. Minte lor nu ar trebui să fie epuizată de ședințe de comitet care să se prelungească târziu în noapte, deoarece Dumnezeu dorește ca ei să-și folosească întreaga putere a minții pentru a proclama Evanghelia așa cum este ea în Hristos Isus. — Ev 662.

Cei ce nu participă la ședințe de comitet tind să critice ulterior modul în care se desfășoară lucrurile. — Ei își spun: „Eh, e doar o întâlnire administrativă!” Însă toți cei care au capacitate de înțelegere trebuie să fie nerăbdători și hotărâți să înțeleagă modul în care sunt abordate chestiunile administrative. Unii dintre cei care au renunțat la credință au făcut afirmații cu totul false cu privire la funcționarea și administrarea lucrării. Dacă ar fi participat la întâlnirile administrative și ar fi ascultat cu atenție la dezbateri, ar fi înțeles modul în care este condusă lucrarea în diferitele ei ramuri și ar fi putut da mărturie cu privire la integritatea strictă care caracterizează fiecare departament. Atunci, dușmanul nu le-ar fi putut insinua că se ascund lucruri pe care oamenii nu au voie să le știe. Cei ce nu manifestă interes pentru întâlnirile administrative nu au, în general, niciun interes real pentru cauza lui Dumnezeu și tocmai aceștia sunt ispitiți să creadă că administrarea diferitelor proiecte nu se face așa cum ar trebui. — RH, 29 aprilie 1884.

Principii de alcătuire a comitetelor

Nu ar trebui ca aceiași oameni să slujească în aceleași comitete și consilii ani la rând. — Este nevoie de evlavie. Ar trebui să se vadă mai puțină încredere în sine și mult mai multă umilință. Lucrarea lui Dumnezeu a ajuns să fie privită ca un lucru de rând. Ar

fi fost mult mai bine dacă ar fi fost schimbați membrii comitetelor și ai consiliilor; așa, s-au păstrat aceiași oameni ani la rând, până când au ajuns să creadă că propunerile lor trebuie să fie adoptate fără discuții; în general, nu s-a ridicat nicio voce împotriva. — TM 417.

Comitetele nu ar trebui să fie formate din persoane care nu au un spirit de abnegație. — Atunci când frații noștri păstrează în comitet oameni ale căror inimi sunt la fel de tari ca piatra, oameni care nu au inimi de carne, la ce vă puteți aștepta? Cum ar putea ști acești oameni ce au sacrificat cei care au muncit la consolidarea lucrării? Dacă ei nu au un spirit de sacrificiu de sine, cum pot să înțeleagă experiența celor care s-au îmbrăcat cu haine ieftine, care și-au negat eul, care au ocupat orice poziție numai ca lucrarea lui Dumnezeu să crească? Habar nu au de toate astea. — EGW»88 988.

Principii de conducere a comitetelor

Ședința de comitet ar trebui să fie tot atât de mult sub conducerea Duhului Sfânt pe cât este și întâlnirea de rugăciune. — Aș vrea să vă spun că lucrarea care urmează să se facă în cadrul acestei întâlniri este la fel de mult o parte a serviciului adus lui Dumnezeu pe cât este și rugăciunea. Întâlnirea administrativă trebuie să fie condusă de Duhul Sfânt în aceeași măsură în care este condusă și întâlnirea de rugăciune. Există pericolul să ajungem să avem o religie bazată pe sentimente și impulsuri. Fie ca discuțiile administrative purtate cu această ocazie să aibă un caracter atât de sacru, încât oastea cerească să le poată aproba. Trebuie să veghem cu cea mai mare sfințenie asupra chestiunilor administrative ale lucrării noastre. Orice subiect administrativ tratat aici ar trebui să fie în conformitate cu principiile cerului. — 3SM 336. [148]

Când prezența lui Dumnezeu este recunoscută în ședințele de comitet, aceasta ne va feri de discursuri imprudente sau atitudini dominatoare. — Dumnezeu să fie recunoscut ca Stăpân suprem peste moștenirea Sa! Fiecare om să se așeze sub controlul Lui! El să fie recunoscut în toate adunările noastre, în fiecare întâlnire administrativă, în fiecare consiliu, în fiecare comitet! El vede tot ce se face și aude tot ce se spune. „Tu ești Dumnezeu, care mă vede!” [Geneza 16:13]. Aceste cuvinte să rămână întotdeauna în minte! Ele vor fi o pavăză împotriva discursurilor imprudente și

pătimase, împotriva oricărei dorințe de a domina. Ele vor reprima acele cuvinte care nu ar trebui rostite niciodată și acele decizii pe care oamenii nu au dreptul să le ia, decizii care restrâng libertatea ființelor umane. — 18MR 225.

Satana participă la fiecare ședință de comitet, încercând să-i determine pe oameni să ridice obiecții care vor întârzia lucrarea. — Domnul le pusese în minte slujitorilor Săi să facă un anumit lucru, dar tocmai acest lucru nu a fost făcut la vremea potrivită pentru că acești oameni au venit cu ideile lor, idei care li se născuseră la sugestiile pe care Diavolul li le pusese în minte pentru a împiedica lucrarea lui Dumnezeu și pentru a-i dezgusta pe cei care doresc ca lucrarea lui Dumnezeu să se dezvolte. Au fost propriile lor sugestii, idei pe care Dumnezeu nu le-a pus niciodată în mințile lor. Satana participă la fiecare consiliu, la fiecare întâlnire administrativă, la fiecare ședință de comitet și, dacă poate influența pe cineva să ridice obiecții sau să facă sugestii care să întârzie lucrarea și să îi istovească pe cei care participă la astfel de întâlniri, atunci el este extrem de încântat. A făcut ce a vrut în problema respectivă. Iar acea lucrare care ar fi trebuit să fie îndeplinită într-o manieră promptă, dar inteligentă, devine obositoare și înceată din pricina elementelor omenesti nesfințite din caracterul unora dintre cei care sunt puși în poziții de răspundere, persoane care nu știu când să vorbească și când să tacă. — 12MR 23.

Numai biserica, nu comitetul, îi poate disciplina pe membri. — „Dacă nu vrea să asculte de ei”, ce se poate face? Oare să-și asume câteva persoane, într-o ședință de comitet, responsabilitatea de a-l exclude pe cel ce a greșit? „Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii” [Matei 18:17]. Biserica să fie aceea care să ia măsuri în ceea ce-i privește pe membrii ei. — 7T 262.

Conferințele ar trebui să-i educe pe pastori și, împreună, să educe bisericile. — Prin maniera de lucru, președintele de conferință îi educă pe pastorii aflați sub conducerea lui și, împreună, pot educa bisericile în așa fel, încât să nu fie necesar să-i cheme de pe teren pe pastorii conferinței pentru a rezolva dificultățile și disensiunile din biserică. Dacă slujbașii conferinței își vor îndeplini, ca niște ispravnici credincioși, îndatoririle care le-au fost desemnate de cer, lucrarea din conferințe nu va fi lăsată să se încurce în astfel de dificultăți cum au fost până acum. Dacă se va proceda în felul acesta, lucrătorii vor deveni oameni puternici și responsabili, care nu vor da greș și nu se vor descuraja când vor fi trimiși în locuri dificile. — GW 419.

Liderii de conferințe și responsabili de departamente

Respectați-i pe trezoreri, pe contabili și pe revizori. — Mi-a fost arătat că, în diferitele departamente ale lucrării, contabilitatea se ține într-o manieră defectuoasă. Contabilitatea este și va fi întotdeauna o parte importantă a lucrării noastre și în toate instituțiile noastre este mare nevoie de acele persoane care se pricep în acest domeniu. [. . .] Această ramură a lucrării a fost neglijată rușinos și mult prea mult timp. Este o rușine să lăsăm ca o lucrare de o asemenea importanță să se facă într-o manieră defectuoasă, de mântuială. Dumnezeu vrea o lucrare desăvârșită, atât cât este în puterea ființelor umane. [. . .] Contabilitatea este un subiect care trebuie studiat pentru a fi îndeplinit cu corectitudine și rapiditate și fără îngrijorări sau bătăi de cap. — Lt 63, 1886 (citată în Ellen G. White in Europe 249).

Toate departamentele lucrării ar trebui să fie conduse de persoane calificate pentru acele posturi. — Aceeași ordine și același sistem care erau necesare în zilele apostolilor ar trebui să fie menținute și în biserica de azi. E nevoie ca diferitele departamente

să fie conduse de oameni capabili, calificați pentru acele posturi; de acest lucru depinde foarte mult succesul lucrării. — 3SP 293.

Ar trebui să îmbunătățim modul în care îi instruiem pe responsabilii de departamente. — Ca popor care susține că a primit o lumină mai mare, trebuie să concepem căi și metode prin care să punem la punct o armată de lucrători pregătiți pentru a activa în diferitele departamente ale lucrării lui Dumnezeu. Avem nevoie de o serie de tinere și tineri cultivați și bine disciplinați pentru sanatoriile noastre, pentru lucrarea misionară medicală, pentru edituri, pentru conferințe și pentru câmpul misionar în general. Avem nevoie de tineri și tinere cu un grad ridicat de cultură intelectuală, care să poată lucra cât mai bine pentru Domnul. Am făcut câte ceva în direcția atingerii acestui standard, dar suntem încă foarte departe de nivelul la care ar trebui să fim. — CT 42.

Cooperarea dintre departamente

Nu lucrați independent de celelalte departamente ale lucrării. — Un lucru va trebui să fie avut în vedere, și anume independența individuală. Ca soldați înrolați în armata lui Hristos, trebuie să acționăm concertat în diferitele departamente ale lucrării. [...] Fiecare lucrător trebuie să acționeze raportându-se la ceilalți. Urmașii Domnului Isus Hristos nu vor acționa independent unul de altul. Tăria noastră trebuie să fie în Dumnezeu și trebuie să o păstrăm pentru a folosi în acțiuni nobile, unite. Nu trebuie să o risipim în demersuri fără sens. — 5T 534.

Veniți în strânsă legătură cu cei ce activează în cadrul departamentelor. — Ai fost prea rezervat. Nu ai intrat în strânsă legătură cu oamenii angajați în cadrul diferitelor departamente ale lucrării; [150] nu te-ai consultat îndeaproape cu ei, așa cum ar fi trebuit, pentru a acționa în cunoștință de cauză. Dacă ai fi făcut așa, ai fi putut fi un ajutor mai eficient. Ai acționat prea mult după propria ta judecată și ți-ai pus în practică propriile idei și planuri. Între lucrători nu a existat o legătură armonioasă. Cei care te-ar fi putut ajuta au ezitat să-ți împărtășească din cunoștințele lor din pricina acestei distanțe pe care ai menținut-o, dar și din cauză că acțiunile tale se bazează atât de mult pe impulsuri și sentimente, încât s-au temut să se apropie de tine. — 4T 219.

Arătați-vă interesul pentru toate departamentele și nu vă concentrați pe o singură zonă. — Pastorii ar trebui să fie precauți să nu zădărnicească scopurile lui Dumnezeu prin planurile lor personale. Ei se află în pericolul de a reduce lucrarea lui Dumnezeu și de a-și limita eforturile la anumite localități, fără a cultiva un interes deosebit pentru lucrarea lui Dumnezeu în diferitele ei departamente. Sunt unii care se concentrează asupra unui subiect, excluzând alte subiecte care ar putea fi la fel de importante. — 3T 34.

Prea adesea pastorii au sprijinit prea puțin departamentele de sănătate și de lucrare misionară medicală. — Educarea oamenilor în cadrul lucrării misionare medicale este un pas înainte extrem de important în a-i conștientiza de responsabilitățile lor morale. Dacă predicatorii s-ar fi implicat în această lucrare în cadrul diferitelor ei departamente, în conformitate cu lumina pe care a dat-o Dumnezeu, s-ar fi produs cea mai hotărâtă reformă în mâncare, băutură și îmbrăcăminte. Dar unii au stat pur și simplu în calea înaintării reformei sanitare. Ei i-au ținut pe oameni pe loc fie prin indiferență sau remarci acuzatoare, fie prin glume. Ei înșiși și mulți alții au suferit de moarte, dar niciunul nu a învățat înțelepciunea. — 6T 377.

Pastorii nu ar trebui să facă toată munca din diferite departamente. — Cauza lui Dumnezeu nu s-a dezvoltat atât de mult pe cât ar fi trebuit din cauză că pastorii și cei aflați în poziții de conducere au simțit că trebuie să facă ei totul. S-au zbatut ca totul să meargă bine și acum sunt apăsați de responsabilitățile și poverile din diferitele departamente ale lucrării bisericii, din cadrul Școlii de Sabat și din orice altă ramură a lucrării. Au impresia că, dacă nu vor face ei totul, nimeni altcineva nu o va face; și, într-adevăr, nimeni nu va face ceva, pentru că ei nu au luat pe lângă ei și alte persoane pe care să le sfătuiască și să le formeze pentru lucrare. — RH, 24 iulie 1883.

CAPITOLUL 46 - Finanțele

Advențiștii sunt dispuși să ofere cu generozitate dacă văd rezultate. — Când membrii vor vedea că pastorii sunt toți cuprinși de spiritul lucrării, că simt profund forța adevărului și că se străduiesc să îi facă și pe alții să-l cunoască, atunci aceasta le va da o nouă viață și o nouă energie. Vor fi mișcați să facă tot ce pot pentru a ajuta în lucrare. Nu există alți oameni pe lumea asta mai dispuși să sacrifice din mijloacele lor pentru avansarea lucrării ca advențiștii de ziua a șaptea. Dacă pastorii nu îi descurajează total prin indolență, ineficiență și lipsă de spiritualitate, atunci advențiștii vor răspunde aproape oricărui apel care se dovedește credibil în fața judecății și a conștiinței lor. Dar vor să vadă roade. — 3T 49.

Dăruirea câștigă convertiți, care, la rândul lor, vor dăruii pentru a câștiga mai mulți convertiți. — Toți membrii bisericii noastre ar trebui să se arate profund interesați de misiunile din țară și de peste hotare. Mari binecuvântări spirituale vor veni peste ei dacă vor face eforturi pline de sacrificiu pentru a înfige steagul adevărului în teritorii noi. Bani investiiți în această lucrare se vor întoarce cu o dobândă bogată. Nou-convertiții, bucurându-se de lumina primită prin Cuvânt, vor dăruii, la rândul lor, din mijloacele pe care le au pentru ca lumina să ajungă și la alții. — 9T 49.

Unii predică numai o parte a adevărului, cea care place oamenilor, și neglijează isprăvnicia. — Fraților, voi predicați cumva numai acea parte a adevărului care place oamenilor, lăsând nefăcute alte părți ale lucrării? Oare va fi necesar ca altcineva să vină după voi și să le prezinte oamenilor datoria pe care o au de a-și aduce cu credincioșie toate zecimile și darurile lor în trezoreria Domnului? Aceasta este lucrarea pastorului, dar, din păcate, a fost neglijată. Oamenii L-au jefuit pe Dumnezeu, iar răul a fost făcut pentru că pastorul nu a vrut să-i supere pe frații săi. Dumnezeu îi numește pe acești oameni administratori necredincioși. — RH, 8 iulie 1884.

Administratorii

Dumnezeu a pus în mâinile noastre mijloacele necesare pentru a duce mai departe lucrarea Sa. — Dumnezeu revarsă continuu peste voi binecuvântările acestei vieți, iar, dacă vă cere să dați din darurile Sale pentru a ajuta diferitele ramuri ale lucrării, este în propriul vostru interes material și spiritual să faceți asta și să Îl recunoașteți astfel pe Dumnezeu ca dătător al fiecărei binecuvântări. Dumnezeu, ca Maestru-lucrător, cooperează cu oamenii, asigurându-le mijloacele necesare vieții; de aceea le cere să coopereze cu El la mântuirea sufletelor. El a pus în mâinile slujitorilor Săi mijloacele prin care să ducă mai departe lucrarea Sa în misiuni din țară și de peste hotare. Dar, dacă numai jumătate dintre oameni își fac datoria, trezoreria nu va avea fondurile necesare și multe părți ale lucrării lui Dumnezeu vor fi lăsate neterminate. — RH, 23 decembrie 1890.

Controlând fondurile, Satana caută să controleze biserica. — [Satana către îngerii săi:] Mergeți și faceți ca cei care dețin pământuri și bani să fie cuprinși de grijă pentru ele! Dacă îi veți face să-și găsească plăcerea în aceste lucruri, vor fi ai noștri. Lăsați-i să spună din gură orice le place, numai faceți-i să le pese mai mult de bani decât de succesul împărăției lui Hristos sau de răspândirea adevărurilor pe care le urâm! Prezentați-le lumea cât mai atrăgător cu putință pentru ca ei să o iubească și să o idolatrizeze! Trebuie, pe cât posibil, să păstrăm toate mijloacele financiare în tabăra noastră. Cu cât au mai multe mijloace, cu atât ne vor afecta împărăția răpindu-ne supușii. Când stabilesc adunări în diferite locuri, atunci suntem în pericol. Fiți foarte vigilenți în aceste ocazii! Provocați o diversiune cât mai mare! Distrugeți dragostea dintre ei! Descurajați-i și demoralizați-i pe pastori, căci îi urâm! Aduceți-le în minte celor care au mijloace orice scuză posibilă pentru a nu le dona! Controlați chestiunile financiare, dacă puteți, și împingeți-i pe pastorii lor în nevoi și lipsuri! Acest lucru le va slăbi curajul și zelul. Luptați pentru fiecare palmă de pământ! Faceți ca lăcomia și dragostea de comori pământești să fie principalele lor trăsături de caracter! Cât timp aceste trăsături au supremația, mântuirea și harul vor rămâne pe locul al doilea. Copleșiți-i cu tot ce puteți pentru a-i atrage, și cu siguranță vor fi ai noștri! Și nu numai că vom fi siguri de ei, dar vor ajunge să nu-și mai exercite influența urâcioasă nici asupra altor persoane pe care

[152]

le-ar fi putut conduce spre ceruri. Iar pe cei care vor încerca totuși să ofere din mijloacele lor, faceți-i să fie invidioși, astfel încât să dea cu economie! — EW 266, 267.

Oamenii nu trebuie să rețină zecimile și darurile, chiar dacă nu sunt de acord cu acțiunile conferinței. — Voi, cei ce rețineți banii care trebuiau să ajungă în lucrarea Domnului, citiți cartea lui Maleahi și vedeți ce scrie acolo cu privire la zecimi și daruri! Nu vedeți că, sub nicio formă, nu e bine să vă rețineți zecimile și darurile doar pentru că nu sunteți de acord cu tot ceea ce fac frații voștri? Zecimile și darurile nu sunt proprietatea niciunui om, ci ele trebuie să fie folosite pentru a face o anume lucrare pentru Dumnezeu. E posibil ca pastori nedemni să primească unele dintre fondurile colectate astfel, dar, din cauza aceasta, să îndrăznească cineva să le rețină din drumul lor spre trezorerie și să sfideze blestemul lui Dumnezeu? Eu nu îndrăznesc. Eu îmi dau zecimile cu bucurie și generozitate, spunând, ca David: „Din mâna Ta primim ce-Ți aducem” [1 Cronici 29:14]. O reținere egoistă de a da pentru Dumnezeu ne va aduce sărăcie în suflete. Faceți-vă partea, frați și surori! Dumnezeu vă iubește și El este la cârmă. Dacă activitățile conferinței nu sunt administrate după voia Domnului, atunci e păcatul celor care greșesc. Domnul nu vă va considera pe voi responsabili pentru asta dacă faceți ce puteți pentru a îndrepta răul. Dar nu păcătuți nedându-I lui Dumnezeu ceea ce este al Său! Blestemat să fie cel ce face cu nebagare de seamă sau cu înșelăciune lucrarea Domnului [vezi Ieremia 48:10]! — 2SAT 74, 75.

Biserica mondială

Organizați colecte pentru instituțiile care sunt în pericol. — Când Domnul ne pune în față un apel la care trebuie să răspundem, chiar în momentul când oamenii noștri sunt gata să își ofere darurile, pastorii și slujbașii bisericii trebuie să se ocupe de problemă în mod serios și energetic. Să decidă ei, ca administratori ai lui Dumnezeu, ce trebuie să se facă și apoi să treacă la acțiune! Acest lucru este absolut necesar atunci când instituțiile noastre sunt într-un pericol atât de mare. — RH, 19 martie 1901.

Darurile oferite de sărbători ar trebui să fie donate pentru misiunile externe. — Fiecare dolar și fiecare cent de care ne putem

dispensa este necesar acum pentru a ajuta la răspândirea mesajului adevărului în alte zone. Cu ocazia sărbătorilor, membrii noștri cheltuiesc mult pe cadouri și diverse atenții, care nu doar că nu sunt folositoare, dar adesea fac și rău. Apetitelui i se dă apă la moară, mândria și dragostea de sine sunt alimentate, iar Hristos este uitat. Dacă banii care se alocă de obicei acestor lucruri ar fi aduși în trezoreria misiunii, atunci misiunile noastre externe ar putea depăși dificultățile financiare. Oare să nu consacram anul acesta pentru Domnul nu doar o parte, ci toate darurile noastre de sărbători pentru a ajuta cauza Lui, care este într-o așa de mare nevoie? Cum ar fi mai nimerit să sărbătorim Crăciunul care se apropie, cum ne-am putea exprima mai bine recunoștința față de Dumnezeu pentru darul scumpului Său Fiu decât oferind daruri pentru a trimite în lumea întreagă veștile despre apropiata Sa revenire? — RH, 6 decembrie 1887.

Biserica locală

Zecimea nu trebuie să fie folosită pentru întreținerea locașului de închinare. — „Să poruncești copiilor lui Israel să-ți aducă pentru sfeșnic untdelemn curat de măsline, fără drojdii, ca să ardă în candelene necurmat” [Exodul 27:20]. Acest dar trebuia să se aducă încontinuu, pentru ca în casa lui Dumnezeu să existe toate cele necesare pentru slujbele care se țineau acolo. Poporul Său din ziua de azi nu trebuie să uite că locașul de închinare este proprietatea Domnului și ar trebui îngrijit cu mare atenție. Dar fondurile pentru această lucrare nu trebuie să vină din zecime. Zecimea trebuie să fie folosită pentru un singur scop — acela de a-i susține pe pastorii pe care Dumnezeu i-a ales să-I aducă la îndeplinire lucrarea, pe cei care le duc oamenilor cuvintele vieții și care poartă povara turmei lui Dumnezeu. — 7MR 135.

[153]

Israelii au contribuit la „cheltuielile bisericii”. — S-au luat măsuri pentru a susține închinarea publică adusă lui Dumnezeu. Pe lângă zecime, poporul s-a angajat să contribuie anual cu o sumă fixă pentru slujba din Sanctuar. — PK 667.

Pastorii trebuie să se priceapă cât de cât la finanțe

Pastorii trebuie să se priceapă cât de cât la finanțe dacă vor să-și administreze înțelept bisericile. — E posibil ca un om care nu are abilități administrative să ajungă pastor, dar îi vor lipsi acele calificări pe care fiecare pastor ar trebui să le aibă pentru a-și administra cu înțelepciune biserica și a consolida lucrarea. Dacă un pastor este bun la amvon, dar, asemeni fratelui Hull, eșuează pe latura administrativă, nu ar trebui niciodată să lucreze singur. Un altul ar trebui să îl însoțească pentru a-i compensa lipsurile și a administra biserica în locul lui. — 1T 441.

Pentru a câștiga suflete, pastorii ar trebui să demonstreze că au pricepere în chestiuni administrative. — Este nevoie de pastori care să își folosească puterile creative, care să fie buni în ale Cuvântului și să demonstreze că se pricep să trateze și să planifice chestiunile administrative. Aceste abilități ar trebui să fie folosite în slujba lui Dumnezeu pentru a câștiga suflete la adevăr. Se cere o adevărată capacitate de planificare și concepere pentru a-l scoate pe păcătos din întuneric la lumina adevărului. — 19MR 25.

Pastori, nu specialiști în finanțe

Pastorii care au prea multe responsabilități financiare neglijează să-și îndeplinească sarcina de a vesti Evanghelia. — Pastorii nu ar trebui chemați să participe peste tot la comitete pentru a decide asupra unor chestiuni administrative obișnuite. Mulți dintre pastorii noștri au procedat așa în trecut, dar nu aceasta este lucrarea în care Domnul vrea ca ei să se implice. Prea multe poveri financiare au fost puse asupra lor. Atunci când încearcă să poarte aceste poveri, ei neglijează să-și îndeplinească sarcina de a vesti Evanghelia. Dumnezeu o consideră o dezonoare la adresa Numelui Său. — 7T 255.

Pastorii nu sunt puși deoparte pentru a se ocupa de chestiuni administrative sau pentru a participa la comitete. — Nu puțini pastori își neglijează lucrarea la care au fost chemați. De ce sunt numiți în comitete și consilii administrative cei care au fost puși deoparte pentru lucrare? De ce sunt chemați să participe la atât de multe întâlniri administrative, de multe ori la mari distanțe de

câmpurile lor de lucru? De ce nu se lasă aceste chestiuni în seama oamenilor specializați în administrație? Pastorii nu au fost puși deoparte pentru o astfel de lucrare. Finanțele lucrării ar trebui să fie administrate de oameni capabili;

[154] **CAPITOLUL 47 — Păstorirea unui district cu mai multe comunități**

Grupele mici pot învăța să depindă de Dumnezeu într-o mai mare măsură. — I-aș încuraja pe cei ce se adună în grupe mici să se închine lui Dumnezeu. Frați și surori, să nu vă descurajeze faptul că sunteți atât de puțini! Copacul care stă singur în câmp își afundă rădăcinile mai adânc în pământ, își întinde ramurile mai larg în toate părțile, crește mai puternic și mai simetric, luptându-se singur cu furtuna sau bucurându-se de strălucirea soarelui. Tot așa și creștinul, dacă nu are nicio susținere pământească, poate învăța să depindă de Dumnezeu într-o mai mare măsură și poate acumula forță și curaj în urma oricărui conflict. — LS 259.

Dumnezeu promite călăuzire divină grupelor mici care rareori ascultă câte o predică. — Grupele mici care rareori ascultă câte o predică să se prindă mai strâns de Isus! Mai întâi de toate, să se asigure de un lucru, și anume că vor să meargă pe calea cea strâmtă a crucii pe care a pășit și Isus înaintea lor. Apoi să-și însușească făgăduințele lui Dumnezeu de călăuzire divină. — RH, 27 septembrie 1887.

Dezvoltați talente în biserică!

Slujitorii Evangheliei din Noul Testament nu trebuiau să se stabilească într-o singură biserică. — Pastorul ar trebui să dezvolte talentele din biserică, astfel încât adunările să continue cu succes. Lui Timotei i s-a dat însărcinarea să meargă din biserică în biserică și să consolideze bisericile în cea mai sfântă credință. El trebuia să facă lucrarea unui evanghelist, iar aceasta este o lucrare și mai importantă decât cea a pastorilor. El trebuia să predice Cuvântul, dar nu trebuia să se stabilească într-o singură biserică. — RH, 28 septembrie 1897.

Mențineți coeziunea grupelor mici ajutându-i pe membri să câștige suflete. — Sunt mulți alții care nu au auzit niciodată din

Cuvânt care sunt bazele credinței noastre; și totuși unii dintre pastorii noștri simt povara să stea în jurul grupelor mici de credincioși în efortul de a le ține unite. Cel mai bun mod de a menține încheagată o grupă este acela de a-i convinge pe membri să aibă o legătură vitală cu Dumnezeu și să-și exercite influența căutând să-i atragă și pe alții la El. — RH, 16 iulie 1908.

Adevărații reprezentanți ai lui Hristos vor încerca să suplinească lipsa pastorului. — Religia noastră cere la fiecare pas un spirit de sacrificiu de sine. Isus a coborât din ceruri pentru a ne învăța cum să trăim; când a fost pe pământ, umbla din loc în loc făcându-le bine oamenilor. Cei ce sunt cu adevărat reprezentanți ai lui Hristos lucrează pentru binele altora. Ei găsesc plăcere în a ajuta la înaintarea cauzei lui Dumnezeu atât în țară la ei, cât și în străinătate. Sunt vizibili în comunitate și își fac auzită vocea, iar influența lor se simte la întâlnirile de rugăciune. Ei vor încerca să țină locul pastorului, de lucrarea căruia nu pot beneficia. — RH, 6 septembrie 1881.

Un bun supraveghetor nu face lucrarea, ci se asigură că ceilalți își fac treaba. — Pastorul nu ar trebui să considere că trebuie să predice, să lucreze și să se roage numai el; ci ar trebui ca o parte din lucrarea sa să o dedice formării unor lucrători în fiecare biserică. Diferiți membri ar trebui să preia pe rând sarcina de a conduce întâlniri și de a ține studii biblice; făcând astfel, veți pune la lucru talentele pe care vi le-a dat Dumnezeu și, în același timp, veți forma noi lucrători. Am citit despre un om care avea o grupă de muncitori peste care pusese un supraveghetor, a cărui datorie era aceea de a se asigura că lucrarea se făcea cu cea mai mare eficiență. Într-o zi, a venit și a văzut cum supraveghetorul, care avea în subordine doisprezece oameni, săpa un șanț. L-a găsit pe supraveghetor în șanț, săpând de zor, cu sudoarea curgându-i pe frunte; cei doisprezece oameni erau sus, privindu-l cum lucrează. Omul l-a chemat pe supraveghetor și l-a întrebat întrebat ce făcea acolo. „Te-am angajat”, a spus omul, „ca să te asiguri că acești doisprezece oameni au ce lucra; de ce nu ai făcut asta? Nu, tu muncești acolo de unul singur, în timp ce doisprezece inși stau degeaba. Uite banii care ți se cuvin. Ești concediat!” — RH, 6 noiembrie 1888.

Grupele mici sunt slăbite foarte mult atunci când ajutoarele eficiente se mută în centre mai mari. — Din aproape toate biseri-

cile noastre din Michigan și, într-o anumită măsură, din alte state, frații și surorile noastre s-au îngrămădit la Battle Creek. Mulți dintre ei erau ajutoare eficiente în bisericile mai mici, iar plecarea lor a slăbit foarte mult acele grupe mici; în unele cazuri, biserica a rămas complet dezorganizată. — 5T 184.

Serviciul de închinare atunci când nu este prezent niciun pastor

Predicile lungi și neatrăgătoare fac mai mult rău decât bine.

— Același lucru se întâmplă de multe ori și în cadrul întâlnirilor din Sabat. Atunci când nu este prezent niciun pastor, cel ce este numit să conducă întâlnirea consideră că este de datoria lui să suplinească pe cât posibil lipsa aceasta și începe o predică lungă și neatrăgătoare, care ucide ocazia încă de la început. Și totuși el este adeseori mâhnit pentru că vede atât de puțin interes din partea celor care participă la întâlniri. Își dă seama că interesul oamenilor scade și începe să se întrebe ce să facă. Unora ca aceștia le spun: Nu vă mai chinuiți să predicați! Multora le place să vorbească, dar predicile lor sunt lungi și seci; nu există nici urmă de rouă cerească în ele. Nu pot decât să-i compătinesc pe ascultători atunci când unii ca aceștia sunt numiți să conducă ocazia respectivă. Ei cred că atâta vorbărie ar trebui să facă foarte mult bine, dar ea nu face cu siguranță decât rău. — SSW, 1 octombrie 1885.

Pentru a avea un serviciu de închinare hrănit nu este obligatorie prezența unui pastor. — Grupele mici să nu creadă că nu se pot întâlni dacă nu este și pastorul prezent! Să nu creadă că e neapărat nevoie ca unul dintre membri să urce la amvon și să predice! Timpul și ocaziile sunt prețioase. Credincioșii, când se adună, se află în camera de audiență a cerului. Ei trebuie să dea mărturie pentru Dumnezeu și pentru Domnul Isus Hristos, care Și-a dat viața pentru lume. Grupele mici trebuie să-I slujească lui Dumnezeu prin închinarea pe care I-o aduc. Atunci când nu este delegat niciun pastor să le predice, cei prezenți trebuie să dea, fiecare, mărturie pentru adevăr, să fie credincioși, să vorbească adesea unul cu altul despre dragostea lui Dumnezeu și să-și educe astfel sufletul. Fiecare dintre ei să caute să devină un creștin conștient că are o responsabilitate și

un rol de îndeplinit pentru a face întâlnirea interesantă și de folos!
— RH, 10 septembrie 1895.

Când grupele mici se adună pentru închinare, să se implice mai mulți. — Lauda lui Dumnezeu să fie pe buzele voastre atunci când vă adunați în grupe mici pentru a vă închina lui Dumnezeu! Nu ar trebui să vorbească doar un singur om. Să se implice mai mulți!
— 15MR 153.

O grupă de studiu biblic ar putea fi uneori mai de folos decât o predică. — Membrii noștri nu ar trebui să ajungă să creadă că au nevoie să asculte în fiecare Sabat câte o predică. Mulți dintre cei care ascultă frecvent predici învață foarte puțin, chiar dacă adevărul este prezentat în linii clare. Adeseori ar fi mai de folos dacă întâlnirile din Sabat s-ar organiza pe tiparul grupelor de studiu biblic. Adevărul Bibliei trebuie prezentat într-o manieră atât de simplă și de interesantă, încât toți să-l priceapă ușor și să înțeleagă principiile mântuirii. — Ev 348.

CAPITOLUL 48 - Rezolvarea problemelor și aplanarea conflictelor

Înțelegând natura omenească pervertită, Isus a dat reguli explicite cu privire la modul în care să ne abordăm unii pe alții. — Mântuitorul nostru a înțeles că natura omenească este pervertită și, ca să salveze sufletele pentru care Și-a sacrificat viața și să-Și întemeieze pe pământ o biserică unită și încununată de succes, El a dat reguli explicite cu privire la modul în care membrii bisericii ar trebui să se abordeze unii pe alții. Ascultați ce spune El: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur! Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unu sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii și, dacă nu vrea să asculte nici de biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș” [Matei 18:15-17]. — RH, 15 aprilie 1880.

Prețuți darul concilierii. — Unde sunt cei care nu se zgârcesc și care nu-și contabilizează lucrarea făcută cu dragoste pentru Stăpânul lor? Unde sunt cei care se străduiesc să aplaneze orice dezbinare din biserică, cei care sunt împăciuitori în Numele lui Hristos? Unde sunt cei care caută să împlinească rugăciunea lui Hristos: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu, în Tine, ca și ei să fie una în Noi; (. . .) Eu în ei și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” [Ioan 17:21-23]? Putea Domnul nostru să rostească aceste cuvinte atât de pline de har și de semnificații în dreptul bisericilor de astăzi, care sunt caracterizate de o dragoste debilă, de dezbinare și de conflicte mărunte și care îi cheamă pe pastori de la lucrarea lor importantă pentru a le rezolva mici probleme născocite, prin care arată că nu au nicio relație cu Dumnezeu? Nu! Membrii bisericii trebuie să ajungă la unitate, iar, pentru aceasta, trebuie ca în caracterul lor să scadă eul și să crească Isus. Trebuie să învețe de la El. Trebuie să fie blânzi și smeriți cu inima. Mândria

lor egoistă trebuie să moară. Atunci, munții de dificultăți vor deveni niște mușuroaie de cârțiță. — RH, 6 ianuarie 1891.

Dacă sunt uniți cu Hristos, membrii vor rezolva problemele bisericii cu compasiune, blândețe și dragoste. — Biblia ne prezintă o biserică-model. Trebuie să existe unitate atât între membri, cât și între ei și Dumnezeu. Atunci când credincioșii sunt uniți în Hristos, viața cea vie, vor fi una cu El și vor fi plini de compasiune, blândețe și dragoste. — 3SM 18.

Problemele se rezolvă atunci când ne apropiem unii de alții într-un spirit de umilință, bunătate și milă. — Nu puneți niciodată la îndoială motivațiile fraților voștri, pentru că Dumnezeu a declarat că, așa cum îi judecați pe ei, veți fi judecați și voi! Deschideți-vă inimile spre bunătate, spre razele înviorătoare ale Soarelui Neprihănirii! Încurajați gândurile bune și sentimentele sfinte! Obișnuiți-vă să-i vorbiți de bine pe frații voștri! Nu lăsați ca mândria și neprihănirea egoistă să vă împiedice să vă mărturisiți deschis și deplin păcatele! Dacă nu îi iubiți pe cei pentru care a murit Hristos, atunci nu-L iubiți cu adevărat nici pe Hristos, iar închinarea voastră va fi ca o jertfă cu defecte înaintea lui Dumnezeu. Dacă nutriți gânduri nedemne, judecându-i greșit pe frații voștri și bănuindu-i de rele, Dumnezeu nu vă va asculta rugăciunile atât de mândre și de pline de eu. Când mergeți la cei despre care credeți că nu fac bine, trebuie să aveți un spirit de umilință și de bunătate și să fiți plini de milă și de roade bune. Nu fiți părtinitori cu unul sau cu altul, neglijându-i pe cei care nu sunt în asentimentul vostru! Fiți atenți să nu vă purtați cu asprime cu cei despre care credeți că au făcut greșeli, în timp ce pe alții mai vinovați și mai vrednici de muștrare, care ar trebui să fie aspru dojeniți pentru comportamentul lor necreștinesc, îi susțineți și îi tratați ca pe niște prieteni! — RH, 12 martie 1895.

Rezolvați problemele prin consfătuire. — Duhul lui Hristos este întristat atunci când vreunul dintre urmașii Săi dă dovadă de un spirit aspru, nedrept și exigent. În calitate de colaboratori ai lui Dumnezeu, fiecare ar trebui să vadă în celălalt un membru al marii organizații a lui Dumnezeu. El dorește ca ei să se consfătuiască. Nu ar trebui să se izoleze nimeni, pentru că spiritul de independență dezonorează adevărul pe care îl mărturisim. O dovadă specială că Duhul lui Hristos rămâne în biserică Sa este unitatea și armonia care există între membrii ei. Aceasta este cea mai strălucitoare mărturie

a faptului că avem adevărata religie; ea va converti și va transforma omul firesc și îl va modela după chipul divin. — RH, 18 februarie 1909.

Un spirit acuzator împiedică rezolvarea problemelor. — Sunt unii care își imaginează că datoria lor e să fie cârpacii bisericii. Este pe placul sentimentelor lor firești să caute defecte și pete la alții; pândesc cu atenție orice ar putea fi de muștrat și devin din ce în ce mai înguști în idei, până când ajung să învinovățească un om pentru un singur cuvânt. Cu ocazia întâlnirilor din Sabat, când fiecare ar trebui să se implice în închinarea care I se aduce lui Dumnezeu, se permite un spirit acuzator și credincioșii încep să se învinuiască unul pe altul. Acest spirit este cu totul diferit de cel al lui Hristos și duce la dezbinare și discuții aprinse. Înaintea lui Dumnezeu, o astfel de închinare nu este cu nimic mai acceptabilă decât jertfa lui Cain. Nu există vreo piedică mai eficientă pentru creșterea în har decât această dispoziție de a-i critica și a-i condamna pe ceilalți. De-a lungul experienței noastre am văzut cum acest spirit acuzator s-a strecurat încet în inimile membrilor până când a molipsit aproape întreaga biserică, iar rezultatul a fost că n-a mai rămas mare lucru din acea evlavie autentică sau din spiritul lui Hristos. — HS 212, 213.

Unitatea

Unitatea din biserică li-L descoperă oamenilor pe Hristos mai mult decât o fac predicile și argumentele. — Oriunde se manifestă severitate, asprime și lipsă de afecțiune și de dragoste în cercul sacru al familiei, cel mai probabil planurile și administrarea din biserică vor suferi un eșec. Unitatea din cămin și din biserică le descoperă oamenilor caracterul și harul lui Hristos mai mult decât o fac predicile și argumentele. — Ev 342.

Satana se străduiește să distrugă armonia din biserică, pentru că ciondănelile îi fac pe oameni să se dezguste de creștinism. — Dovada că Dumnezeu L-a trimis pe Isus în lume ca Răscum-părător, dovadă căreia lumea nu i se poate opune și pe care nu o poate contrazice, stă în unitatea bisericii. Unitatea și armonia dintre membrii bisericii sunt argumentul convingător. Prin urmare Satana depune eforturi constante de a le distruge, pentru ca, fiind martori

la ciondăneli, lupte și dezbinări, necredincioșii să se dezguste de creștinism și să se împietrească în necredință. Dumnezeu este dezonorat de cei care, în timp ce mărturisesc adevărul, sunt certați unul cu altul. — UL 63.

Cei care s-au unit cu Hristos vor avea o dragoste adevărată și sinceră unul pentru celălalt. — Frații mei sunt pe deplin conștienți că în Cuvântul lui Dumnezeu subiectul unității bisericii este prezentat ca un principiu; între cei care s-au unit cu Hristos prin intermediul adevărului de origine cerească ar trebui să existe o strânsă prietenie. [...] Dacă ramurile viței sunt unite cu butucul, aceeași viață le va străbate pe toate. În Hristos Isus este dragoste, iar cei ce s-au unit cu El nu vor avea unul pentru celălalt doar un respect placid, obișnuit, ca pentru niște cunoștințe, ci o dragoste adevărată și sinceră, pentru că ei sunt plini de spiritul lui Hristos. Această îndepărtare unul de celălalt nu este creștinească, ci este în spiritul lui Satana. — EGW»88 1141, 1142.

Atunci când, între membri, va exista o acțiune armonioasă, în lucrarea lor se va vedea o putere pe măsură. — Succesul lucrării noastre depinde de dragostea noastră față de Dumnezeu și față de semenii. Atunci când, între membrii bisericii, va exista o acțiune armonioasă, atunci când, între frați, se vor manifesta dragoste și încredere reciprocă, lucrarea noastră pentru mântuirea oamenilor va fi caracterizată de o forță și o putere pe măsură. O, cât de mult avem nevoie de o reînnoire morală! Fără acea credință care lucrează prin dragoste, nu puteți face nimic. Fie ca Domnul să vă dea inimi care să primească această mărturie! — TM 188.

CAPITOLUL 49 - Dezvoltarea lucrării

Nu jucați rolul de agent comercial în casa lui Dumnezeu. — Mi-a fost arătat că, dacă facultățile morale și intelectuale nu ar fi fost umbrite de obiceiuri de viață greșite, pastorii și oamenii ar fi putut discerne rapid consecințele rele ale amestecării lucrurilor sfinte cu cele de rând. Pastorii au mers la amvon și au rostit o predică foarte solemnă, dar apoi, prezentând diverse produse și jucând rolul de agent comercial chiar acolo, în casa lui Dumnezeu, au îndepărtat din mintea ascultătorilor impresiile primite și și-au distrus singuri roadele muncii. — 1T 472.

Pastorii trebuie să facă în așa fel, încât lucrarea misionară să se dezvolte în toate locurile. — Nicio persoană care și-a consacrat viața lucrării lui Dumnezeu în calitate de pastor nu trăiește pentru sine. Lucrarea sa este aceea de a-L urma pe Hristos, de a fi un instrument binevoitor și un colaborator al Maestrului, primind zi de zi Duhul Său și lucrând așa cum a lucrat Mântuitorul, fără a cădea și fără a se descuraja. Pastorul este ales de Dumnezeu ca instrument credincios, care să facă în așa fel, încât lucrarea misionară să se dezvolte în toate locurile, de aceea trebuie să fie atent la calea pe care merge. — GW 451.

Publicațiile

Toți pot ajuta lucrarea oferind mijloace materiale pentru publicarea revistelor. — Nu toți pot predica de la amvon. Datoriile individuale ale diferitelor persoane pot varia, dar există o lucrare pe care pot să o facă toți. Fiecare poate ajuta lucrarea oferind cu generozitate din resursele sale pentru a susține diferitele ramuri ale lucrării, punând la dispoziție mijloace, pentru ca broșurile și revistele care trebuie distribuite oamenilor să poată fi publicate și să poată răspândi adevărul. — RH, 9 ianuarie 1883.

Bisericile ar trebui să conștientizeze că este de datoria lor să-i facă pe oameni să se aboneze la revistele noastre. — Avem acum

mijloace extraordinare pentru răspândirea adevărului, dar oamenii noștri nu se ridică la nivelul privilegiilor care li s-au dat. Nu în toate bisericile membrii văd și simt nevoia de a-și folosi abilitățile pentru mântuirea sufletelor. Nu conștientizează că este de datoria lor să-i facă pe oameni să se aboneze la revistele noastre, inclusiv la revista de sănătate, și să le prezinte cărțile și broșurile noastre. — PM 368.

Cei care consideră că nu au bani să cumpere revistele bisericii au totuși bani pentru ziare seculare. — Sunt unii care se declară frați, dar care nu cumpără *Review*⁵, *Signs*, *Instructor* sau *Good Health*, dar cumpără una sau mai multe reviste seculare. Copiii lor sunt foarte interesați să citească poveștile ficționale și de dragoste care se găsesc în aceste reviste, pe care tatăl lor și le permite să le cumpere, deși pretinde că nu are bani pentru periodicele și publicațiile adevărului prezent. — PM 350.

Fiecare familie ar trebui să aibă revista *Review and Herald*, chiar dacă biserica trebuie să subvenționeze abonamentele pentru familiile sărace. — Revistele *Review and Herald* și *Signs of the Times* sunt deja ieftine la preț întreg. *Review* este o revistă valoroasă; conține subiecte de mare interes pentru biserică și ar trebui ca fiecare familie de credincioși să o aibă. Dacă vreunii sunt atât de săraci, încât nu și-o pot permite, atunci biserica ar trebui să strângă suma necesară și să ofere revista familiilor sărace. — PM 350.

Campania Ingathering⁶

[159]

Campania Ingathering urmează exemplul lui Neemia, care a cerut ajutor de la neevrei înstăriți. — Mi-au sosit scrisori prin care sunt întrebată despre cât este de recomandabil să desfășurăm campania Ingathering. Pentru a răspunde, voi face referire la exem-

⁵*Review and Herald* era revista internă a bisericii, *Signs of the Times* era revista misionară, *Youth Instructor* se adresa tineretului, iar *Good Health* era revista de sănătate. (n.tr.)

⁶Este vorba despre o campanie de strângere de fonduri pentru misiune, care se derulează toamna, pe o perioadă de șase săptămâni, timp în care membrii sunt încurajați să distribuie numere speciale gratuite din diverse reviste adventiste (materiale care descriu lucrarea misionară adventistă) în cartier, din casă-n casă, printre prieteni, prin poștă etc., prezentându-le oamenilor nevoile lucrării și solicitându-le bani în sprijinul misiunilor. Pentru o istorie a modului în care a luat naștere această „colectă” anuală, vezi <http://adventisthistory.wordpress.com/2008/10/13/harvest-ingathering-a-history/>. (n.tr.) Print to

plul lui Neemia. Atunci când era gata să plece la Ierusalim cu speranța de a restaura zidurile din jurul cetății dărmate a părinților săi, el i-a spus deschis împăratului Artaxerxe despre ce avea de gând să facă și i-a cerut ajutorul pentru a asigura succesul demersului său. A obținut o scrisoare către administratorul pădurilor împărătești din munții Libanului, prin care acestuia i se ordona să-i dea lui Neemia toată cantitatea de lemn necesară pentru zidul Ierusalimului și pentru clădirile care aveau să fie construite. Iar mijloacele de care a mai avut nevoie le-a cerut de la cei care aveau de unde să dea. — *East Michigan Banner*, 29 septembrie 1909.

Campania Ingathering poate în același timp să ajute misiunile și să îi câștige la adevăr pe cei care donează bani. — În providența lui Dumnezeu, cei ce poartă povara lucrării Sale s-au străduit nu doar să aducă un suflu nou vechilor metode de lucru, ci să și inventeze noi planuri și metode prin care să trezească interesul membrilor bisericii pentru a duce, într-un efort unit, adevărul în lume. Unul dintre noile planuri pentru a ajunge la cei necredincioși este campania Ingathering, dedicată strângerii de fonduri pentru misiuni. În multe locuri, în ultimii câțiva ani, inițiativa a fost una de succes, aducându-le multora binecuvântări și sporind fluxul de fonduri spre trezoreria misiunilor. Atunci când celor de altă credință li s-a prezentat progresul soliei celui de-al treilea înger în țările păgâne, le-a fost stârnită curiozitatea, iar unii au căutat să afle mai multe despre adevărul care are o așa putere de transformare asupra inimilor și a vieților. S-a ajuns la persoane de toate categoriile, iar numele lui Dumnezeu a fost slăvit. — Ev 252.

Școala de Sabat trebuie să aducă roade. — Consacrați-vă pe voi și tot ce aveți în slujba Aceluia care v-a iubit și S-a dat pe Sine pentru voi! Isus a spus: „Dacă aduceți mult rod, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit și voi veți fi astfel ucenicii Mei” [Ioan 15:8]. Aceasta se aplică atât Școlii de Sabat, cât și activității pastorului. Acum este ocazia de aur să sădim seminte prețioase, care vor încolți și vor aduce roade pentru viața veșnică. — CSW 181.

Pastorii nu ar trebui să fie împovărați cu lucrarea Școlii de Sabat. — Cauza lui Dumnezeu nu s-a dezvoltat atât de mult pe cât ar fi trebuit din cauză că pastorii și cei aflați în poziții de conducere au simțit că trebuie să facă ei totul. S-au zbatut ca totul să meargă bine și acum sunt apăsați de responsabilitățile și poverile din diferitele departamente ale lucrării bisericii, din cadrul Școlii de Sabat și din orice altă ramură a lucrării. Au impresia că, dacă nu vor face ei totul, nimeni altcineva nu o va face; și, într-adevăr, nimeni nu va face ceva, pentru că ei nu au luat pe lângă ei și alte persoane pe care să le sfătuiască și să le formeze pentru lucrare. — RH, 24 iulie 1883.

Prin intermediul Școlii de Sabat, pastorii ar trebui să îi învețe pe membri cum să lucreze. — În cadrul Școlii de Sabat trebuie să se lucreze mult cu oamenii pentru a-i conștientiza că au obligația să-și facă partea. Dumnezeu îi cheamă să lucreze pentru El, iar pastorii ar trebui să le îndrume eforturile. — 5T 256.

Pastorii să aibă grijă ca bisericile lor să știe cum trebuie să se desfășoare Școala de Sabat. — În bisericile de acasă, oamenii ar trebui, în mare măsură, să fie învățați cum trebuie să se desfășoare Școala de Sabat; pentru că lucrarea se poate face mult mai direct, iar rezultatele vor fi mult mai durabile dacă, acasă, oamenii vor fi instruiți în această privință. Pentru aceasta nu e nevoie de pastori; ei ar trebui să fie liberi să se ocupe de nevoile spirituale ale oamenilor. Ei trebuie să îi învețe pe alții ce să facă. Trebuie să îi învețe pe oameni cum să vină la Domnul și cum să-i conducă și pe alții la El. — CSW 185.

Valoarea grupelor mici de studiu biblic

Grupele mici care se adună pentru a studia din Biblie capătă forță spirituală. — Grupe mici ar trebui să se adune pentru a studia Scripturile. Nu veți pierde nimic prin asta, dar veți câștiga mult. Îngerii lui Dumnezeu vor fi prezenți la aceste adunări și, hrănindu-vă din Pâinea Vieții, veți căpăta forță spirituală. Vă veți hrăni, ca să zic așa, din frunzele pomului vieții. Numai în felul acesta vă veți păstra integritatea. — TDG 11.

Instructorii de Școală de Sabat

Cei care se mulțumesc să urmeze o rutină aridă nu-și vor atinge scopul ca instructori de Școală de Sabat. — Cei care se mulțumesc să urmeze o anumită rutină aridă, mergând tot timpul în cerc, nu-și vor atinge scopul și nu vor face ceea ce ar trebui să facă un instructor de Școală de Sabat; dar, dacă cei care se angajează în această importantă ramură a cauzei lui Dumnezeu sunt creștini în înțelesul deplin al cuvântului, împlinind, în temere de Domnul, lucrarea pe care le-a dat-o El, lucrând cu dragoste pentru sufletele pentru care a murit Hristos, atunci ei vor fi colaboratori ai lui Dumnezeu. — CSW 104.

Instructorii de Școală de Sabat ar trebui să continue să crească spiritual chiar dacă pastorul lor nu o face. — Instructorul de Școală de Sabat să nu urmeze exemplul celor care nu cresc în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, chiar dacă cei ce slujesc ca pastori la amvonul sfânt le-au dat un astfel de exemplu. Cine vrea să fie colaborator al lui Dumnezeu nu trebuie să imite tonul, manierele sau ideile altui om. El trebuie să învețe de la Dumnezeu și să fie înzestrat cu înțelepciune cerească. Dumnezeu le-a dat tuturor lucrătorilor Săi în egală măsură intelect și rațiune; de aceea, fiecare trebuie să-și pună talanții la schimbător în funcție de capacitățile sale. Domnul nu acceptă ca vreun lucrător să fie o simplă umbră a altuia pe care îl admiră. Instructorul trebuie să ajungă la înălțimea staturii lui Hristos, nu la înălțimea vreunui muritor limitat și supus greșelii. Trebuie să „creșteți în har” [2 Petru 3:18], și unde poate fi găsit harul? Numai în Hristos, Modelul divin. — CSW 105, 106.

CAPITOLUL 51 - Îndrumarea tinerilor

[162]

Împrieteniți-vă cu tinerii voștri. — Cauza lui Dumnezeu a pierdut foarte mult din pricina lipsei de atenție acordată tinerilor. Pastorii Evangheliei ar trebui să se împrietenească cu tinerii din comunitățile lor. Mulți sunt foarte reticenți la gândul de a se împrieteni cu tinerii, dar cerul consideră acest lucru ca o neglijare a datoriei, ca un păcat împotriva sufletelor pentru care a murit Hristos. Tinerii sunt țintele atacurilor speciale ale lui Satana și bunătatea, curtoazia, compasiunea și dragostea manifestate față de aceia dintre ei care sunt asaltați de ispitele celui rău vor duce adesea la mântuirea lor. Dragostea lui Isus vă va ajuta să le pătrundeți tinerilor în inimă și, atunci când le-ați câștigat încrederea, ei vă vor asculta și vă vor urma sfaturile. Ar trebui să-i legați de inima voastră prin funii de dragoste și apoi să-i învățați cum să lucreze pentru Dumnezeu. Tinerii pot lucra cu prietenii lor într-o manieră tăcută și discretă. Nu ar trebui să neglijați această ramură a lucrării lui Dumnezeu. Bisericile noastre nu fac tot ce pot ele pentru tineretul lor. Pare să nu existe nicio povară pentru sufletele pentru care a murit Hristos. De ce să nu considerăm această lucrare pentru tinerii noștri drept cea mai importantă lucrare misionară? De ce pastorii îi lasă în voia lor pe tineri, fără a se strădui să-i câștige la Hristos? De ce nu îi îndeamnă să-și predea inimile lui Dumnezeu? Pentru aceasta, va trebui să acționați cu cel mai mare tact, să vă gândiți acțiunile foarte atent, să vă rugați stăruitor pentru înțelepciune de sus, căci la biserică vin persoane care cunosc credința, dar ale căror inimi nu au fost niciodată atinse de puterea harului divin. — RH, 24 martie 1891.

Dragostea va atinge chiar și inimile tinerilor care, aparent, sunt fără speranță. — Domnul nu este slăvit atunci când copiii sunt neglijați și nebăgați în seamă. Ei trebuie să fie educați, disciplinați și învățați cu răbdare. E nevoie de mai mult decât de a le acorda atenție din când în când, de mai mult decât de a le spune câte un cuvânt de încurajare. E nevoie ca, în rugăciune și cu grijă, să ne dăm toată osteneală. Inima care este umplută cu dragoste și compasiune va

atinge inimile tinerilor care, aparent, sunt nepăsători și fără speranță. — CSW 77.

Hristos este îndurerat de fiecare cuvânt aspru, sever și pripit spus copiilor. — Bunătatea și curtoazia pastorului să fie vizibile în modul în care se poartă cu copiii! Întotdeauna trebuie să fie conștient că ei sunt bărbați și femei în devenire, membri tineri ai familiei Domnului. Îi pot fi foarte aproape și foarte dragi Învățătorului și, dacă vor fi învățați și disciplinați în mod corespunzător, Îl vor sluji chiar și la vârsta lor fragedă. Hristos este îndurerat de fiecare cuvânt aspru, sever și pripit spus copiilor. Drepturile lor nu sunt întotdeauna respectate și sunt adesea tratați ca și cum nu ar avea un caracter al lor, care trebuie să se dezvolte în mod corect, astfel încât să nu fie deformat, iar planul lui Dumnezeu pentru viața lor să nu se dovedească un eșec. — 4T 397.

În fiecare predică să fie un colțișor pentru copii. — În apelul Său către Petru, Mântuitorul l-a îndemnat mai întâi: „Paște mieluseii Mei!”, iar apoi i-a poruncit: „Paște oile Mele!” [Ioan 21:15-17]. Adresându-Se apostolului, Hristos le spune tuturor slujitorilor Lui: „Paște mieluseii Mei!”. Când i-a muștră pe ucenici să nu-i disprețuiască pe cei mici, Hristos S-a adresat tuturor ucenicilor Săi din toate timpurile. Dragostea și grija Sa pentru copii sunt un exemplu prețios pentru urmașii Săi. Dacă instructorii de la Școala de Sabat ar simți dragostea pe care ar trebui să o simtă pentru acești miei ai turmei, mult mai mulți s-ar adăuga staulului lui Hristos. Ori de câte ori se ivește ocazia potrivită, povestiți-le copiilor despre dragostea lui Isus! În fiecare predică să fie un colțișor pentru ei! Slujitorul lui Hristos poate avea în acești micuți niște prieteni pe termen lung, iar cuvintele sale pot fi pentru ei ca niște mere de aur în coșuri de argint. — CSW 76.

Copiii ar trebui să fie prezenți la închinarea din Sabat. — Tații și mamele ar trebui să facă o regulă din a-i aduce pe copii la serviciile divine din Sabat și ar trebui să întărească regula aceasta prin propriul exemplu. Este de datoria noastră să poruncim copiilor noștri și casei noastre, așa cum a făcut-o Avraam. Prin exemplu, dar și prin învățătură, ar trebui să le transmitem că predicile sunt importante. Toți cei care au făcut jurământul botezului au promis solemn că se vor consacra în slujba lui Dumnezeu; ei s-au legat prin jurământ că vor fi prezenți, alături de copiii lor, acolo unde pot

obține cele mai bune îndemnuri și încurajări în viața creștină. — CG 530.

Echipa pastor-părinte

Părinții îl critică pe pastor pentru propria lor neglijență. — Vă stricați fiii și fiicele prin propriul exemplu și propriile reguli laxe și, în ciuda acestei lipse de educație din cămin, vă așteptați ca pastorul să contracareze influența comportamentului vostru zilnic și să ajungă la rezultatul excelent de a le forma inimile și viețile pentru virtute și evlavie. După ce pastorul a făcut tot ce a putut pentru biserică, muștrând cu credincioșie și dragoste, disciplinând cu răbdare și rugându-se arzător pentru a câștiga și a mântui sufletul, în caz de nereușită, părinții îl învinovătesc adeseori pentru faptul că nu au copii convertiți, când s-ar putea ca aceasta să se datoreze propriei lor neglijențe. Povara apasă asupra părinților; oare își vor asuma ei lucrarea pe care Dumnezeu le-a încredințat-o și o vor îndeplini cu credincioșie? Oare se vor strădui ei, cu umilință, răbdare și perseverență, să ajungă ei înșiși la standardul acesta înalt și să-și înalțe și copiii odată cu ei? — AH 188.

Pentru a-i converti pe tineri, pastorii au nevoie de ajutorul părinților lor. — Mulți par să creadă că declinul din biserică și tot mai prezenta dragoste de plăceri se datorează lipsei de lucrare pastorală. Într-adevăr, biserica ar trebui să aibă conducători și pastori credincioși. Aceștia ar trebui să lucreze stăruitor pentru tinerii care nu s-au predat lui Hristos și pentru alții care, deși au numele trecute în registrul bisericii, sunt fără evlavie și fără Hristos. Dar, oricât de bine și de conștiincios și-ar face pastorii lucrarea, rezultatele vor fi mici dacă părinții își vor neglija rolul. Lipsa puterii din biserică se datorează lipsei de creștinism din viața de cămin. Cât timp părinții nu-și asumă rolul așa cum ar trebui, va fi dificil să îi conștientizezi pe tineri cu privire la datoria lor. Dacă în cămin domnește religia, ea va fi adusă și în biserică. Părinții care-și fac lucrarea pentru Dumnezeu sunt o putere spre bine. Atunci când își țin în frâu copiii și îi încurajează, crescându-i în muștrarea și învățătura Domnului, ei sunt o binecuvântare pentru zona în care locuiesc. Iar biserica este întărită de lucrarea lor credincioasă. — CG 550.

Unii părinți sunt activi în lucrarea lor creștină din afara căminului, în timp ce copiii lor sunt străini de Mântuitorul. — Sunt părinți care tânjesc să lucreze în vreun câmp misionar extern; mulți sunt activi în lucrarea lor creștină din afara căminului, în timp ce copiii lor sunt străini de Mântuitorul și de dragostea Lui. Mulți părinți își abandonează misiunea de a-și câștiga copiii la Hristos în seama pastorului sau a instructorului de la Școala de Sabat, dar, făcând așa, ei își neglijează propria responsabilitate dată de Dumnezeu. Educarea și formarea copiilor ca adevărați creștini sunt cel mai înalt serviciu pe care părinții I-l pot aduce lui Dumnezeu. Este o lucrare care cere eforturi răbdătoare, conștiincioase și perseverente, eforturi de-o viață întreagă. Neglijând această datorie, ne dovedim administratori necredincioși. Dumnezeu nu va accepta nicio scuză pentru o astfel de neglijență. — COL 195.

Pastorii și membrii ar trebui să îi secondeze pe părinți în eforturile lor. — Membrii bisericii trebuie să aibă o grijă specială pentru mieii turmei, exercitând orice influență care le stă în putere pentru a câștiga dragostea copiilor și a-i lega de adevăr. Atât ei, cât și pastorii ar trebui să-i secondeze pe părinți în eforturile lor de a-i conduce pe copii pe căi sigure. Domnul cheamă tineri, căci vrea să facă din ei ajutoarele Sale, care să slujească sub steagul Său. — AH 358, 359.

Părinții care au succes ar trebui să aibă grijă și de alți tineri din biserică. — Creștinii manifestă un interes profund pentru copiii de lângă ei care, prin ispitele subtile ale dușmanului, sunt gata să piară. Tați și mame, dacă v-ați păzit copiii de uneltirile vrăjmașului, căutați în jurul vostru copii care nu au parte de o asemenea grijă și încercați să le mântuiți sufletele! — OHC 121.

Educați pentru slujire!

Dacă sunt bine formați, tinerii vor fi lucrători zeloși pentru Stăpân. — Tinerii și tinerele ar trebui să fie educați pentru a sluji cauzei lui Dumnezeu. Domnul îi alege pe tineri pentru că ei au un corp puternic și o minte viguroasă; dacă sunt bine formați, ei vor fi lucrători zeloși pentru Stăpân. Dacă își vor pune încrederea în El, Dumnezeu va fi sfătuitoarea lor; dacă se vor supune voinței Sale, El îi

va accepta și îi va înălța la statutul de colaboratori ai Lui. — RH, 24 martie 1891.

Pastorii și membrii mai în vârstă nu pot avea nici pe jumătate influența pe care o au tinerii asupra altor tineri. — Tinerii mei prieteni, dacă vă veți implica în lucrare acolo unde sunteți în momentul de față, făcând ceea ce puteți face, fiți siguri că veți avea asigurat ajutorul lui Isus! Începeți activitatea lucrând pentru prietenii voștri! Pastorii sau membrii în vârstă nu pot avea nici pe jumătate influența pe care o aveți voi asupra prietenilor voștri; trebuie să conștientizați că asupra voastră stă responsabilitatea de a face tot ce puteți pentru mântuirea lor. — HS 288.

Atunci când tinerii lucrează pentru biserică, ușa ispitei se închide. — Oare de ce supraveghetorii bisericii nu țin niște consilii în care să conceapă planuri prin care tinerii și tinerele să fie învățați să-și pună la lucru talentele care le-au fost încredințate? Oare de ce membrii în vârstă ai bisericii nu caută să facă o lucrare bună, zeloasă și plină de compasiune pentru copii și pentru tineri? Mulți au îmbrățișat adevărul, și totuși nu au fost educați cu privire la modul în care pot sluji cauzei lui Dumnezeu, la modul în care își pot dezvolta puterea spirituală. Atunci când tinerii noștri își folosesc capacitățile fizice și mentale în slujba lui Dumnezeu, ușa ispitei se închide, iar Satana nu mai are o oportunitate atât de mare de a-i forma pe copii și pe tineri pentru a-i sluji lui. — RH, 7 martie 1893.

Școala de Sabat copii

Instructorii de la grupele de Școală de Sabat copii au nevoie de aptitudini, voință și perseverență în rugăciune. — La unele grupe de Școală de Sabat se aleg ca instructori persoane care nu au nicio aptitudine didactică. Aceste persoane nu au o dragoste înflăcărată pentru suflete. Nu înțeleg nici pe jumătate implicațiile practice ale adevărului. Și atunci, cum îi pot conduce pe copii și pe tineri la Izvorul vieții? Dacă instructorii vor bea ei înșiși profund din apele mântuirii, îngerii lui Dumnezeu le vor sluji și ei vor ajunge să știe exact ce metodă ar vrea Domnul ca ei să aplice pentru a-i câștiga pe acești tineri prețioși la Isus. Este nevoie de aptitudini, voință, perseverență, de un spirit ca al lui Iacov atunci când s-a luptat în rugăciune și a strigat: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu

mă vei binecuvânta” [Geneza 32:26]. Atunci când binecuvântarea lui Dumnezeu se revarsă asupra instructorilor, acest lucru nu are cum să nu se reflecte și asupra celor aflați în grija lor. Nu plasați niciodată tinerii în responsabilitatea unor persoane indolente din punct de vedere spiritual și lipsite de aspirații înalte și sfinte, căci aceeași atitudine de indiferență, de fariseism, de formă fără putere se va vedea și în ei! — CSW 116, 117.

Pastorii ar trebui să fie capabili să le vorbească interesant și pe înțeles copiilor de Școală de Sabat. — Era un diriginte de Școală de Sabat care a ținut odată ora într-o manieră foarte aridă, lungă și neinteresantă. O mămică și-a întrebat fiica de 10 ani dacă i-a plăcut la Școala de Sabat și i-a cerut să-i povestească ce le-a spus persoana respectivă. Fetita i-a răspuns: „Păi, a spus, a spus, a spus și n-a spus nimic.” Ei bine, nu vrem ca lucrarea noastră să primească un astfel de raport. Vrem să ne pregătim cât putem noi de bine pentru lucrare, astfel încât să avem succes în a-i învăța și pe alții ce am învățat noi. — CSW 169.

Prea mulți copii care învață din Biblie în cadrul Școlii de Sabat nu manifestă totuși niciun interes pentru religie. — Mulți copii cu părinți credincioși, copii care au participat la Școala de Sabat și care cunosc Scriptura, nu manifestă totuși niciun interes pentru religie. Chiar sub cele mai puternice apeluri ale Duhului Sfânt, ei par nemișcați, parcă ar fi de piatră. Oare ce s-ar putea face pentru a rupe vraja pe care Satana a aruncat-o asupra acestor suflete? Eu, una, nu văd alt ajutor decât ca părinții să-și prezinte copiii înaintea tronului harului, în rugăciuni umile, insistente și pline de credință, cerându-I Domnului să lucreze alături de ei și de pastori până când copiii se vor convinge și se vor converti. — ST, 16 martie 1882.

Școala de Sabat copii nu ar trebui să înlocuiască prezența copiilor la serviciul divin cu întreaga biserică. — Școala de Sabat din _____ a fost transformată într-un punct central de interes de către fratele E. Ea a absorbit mintea tinerilor, iar alte datorii religioase au fost neglijate. Adesea, după ce Școala de Sabat se termina, dirigințele, unii instructori și un număr mare de participanți plecau acasă pentru a se odihni. Simțeau că povara pentru ziua respectivă luse sfârșit și că nu mai aveau vreo altă sarcină. Atunci când clopotul anunța ora de serviciu divin, iar oamenii plecau de acasă spre locul de închinare, se întâlneau cu o mare parte dintre participanții de la

Școala de Sabat, care treceau spre casele lor. Oricât de importantă ar fi fost întâlnirea, mulți dintre cei ce participaseră la Școala de Sabat nu găseau vreun interes și vreo plăcere în învățătura pastorului cu privire la unele subiecte biblice importante. Deși majoritatea copiilor nu participau la serviciul divin, unii rămâneau, dar nu aveau niciun folos de pe urma cuvântului rostit, pentru că îl simțeau ca pe o povară. — CSW 183.

CAPITOLUL 52 - Isus ca pastor model

Nota editorilor: Isus nu a păstorit niciodată o biserică așa cum avem noi astăzi. Dar, asemenea pastorilor de azi, El a predicat, a învățat și a slujit atât grupuri mari de oameni, cât și persoane diverse. Pastorilor bisericilor mici le este util să conștientizeze faptul că Isus S-a apropiat cel mai mult de activitatea de păstorire a unei comunități prin lucrarea Sa continuă față de un mic grup de doisprezece oameni. Ar trebui să fie o încurajare pentru pastorii care, uneori, au eșecuri, să-și dea seama că nici măcar Isus nu a putut să-l împiedice să cadă în apostazie pe unul dintre cei doisprezece. În citatele de mai jos, este demn de remarcat faptul că Isus este numit „Păstorul Suprem” și că El le slujește sub-păstorilor Săi. El este modelul pastorului.

Hristos, Păstorul Suprem, oferă modelul perfect pentru sub-păstorii Săi. — Hristos este Păstorul Suprem. El a încredințat grija turmei Sale unor sub-păstori. Aceștia, le cere să manifeste același interes pentru oi pe care L-a arătat El și să conștientizeze întotdeauna responsabilitatea care le-a fost încredințată. Pastorii, care sunt chemați de Dumnezeu să trudească în Cuvânt și învățătură, sunt păstorii lui Hristos. El i-a pus, sub conducerea Lui, să-I supravegheze și să-I îngrijească turma. Le-a poruncit în mod solemn să fie păstori credincioși, să-I hrănească turma cu conștiinciozitate, să-I urmeze exemplul, să întărească oile slabe, să le hrănească pe cele neputincioase și să le păzească de fiarele sălbatice. El le arată exemplul Său de dragoste față de oi. Pentru a le asigura eliberarea, El Și-a dat viața pentru ele. Dacă acești păstori Îi vor imita exemplul de abnegație, turma va prospera sub grija lor. — 3SG 123.

Nici măcar un pastor din douăzeci nu cunoaște esența reală a slujirii lui Hristos. — Cunoașterea divină poate deveni cunoaștere omenească. Fiecare pastor ar trebui să studieze cu atenție modul în care Hristos îi învăța pe oameni. Ar trebui să-și însușească lecțiile Sale. Nu este nici măcar un pastor din douăzeci care să cunoască frumusețea, esența reală a slujirii lui Hristos. Fiecare dintre ei trebuie

să o descopere. Apoi va deveni părtaș al rodului bogat al învățăturilor Sale. Cei care vor face asta o vor țese atât de mult în viața și în practica lor, încât ideile și principiile pe care Hristos le-a pus în lecțiile Sale vor fi puse și în învățăturile pe care le vor prezenta ei. Adevărul va înflori și va aduce cel mai nobil rod. Și chiar inima lucrătorilor va fi încălzită; într-adevăr, va arde de vitalitatea unei vieți spirituale pe care o vor transmite și altora. Atunci nu vom mai avea predici lipsite de energie, pentru că adesea acestea sunt o manifestare a eului, în loc să fie rodul unui predicator care a stat la picioarele lui Isus și a învățat de la El. — 6MR 72.

Fiecare aspect al vieții marelui Exemplu ar trebui studiat cu atenție. — Cu cât slujitorul lui Hristos se va asemăna tot mai mult cu Învățătorul său, meditănd la viața și la caracterul Lui, cu atât va fi mai calificat să-i învețe pe alții adevărurile Sale. Pastorii ar trebui să studieze cu atenție fiecare aspect al vieții marelui Exemplu și să aibă conversații intime cu El prin rugăciunea făcută cu o credință vie. În felul acesta, caracterul omenesc deficitar va fi transformat după chipul gloriosului Său caracter. În felul acesta, învățătorul adevărului va fi pregătit să conducă suflete la Hristos. — 3SP 244.

Viața de devoțiune

Rugăciunea a fost centrală în cadrul slujirii lui Hristos. — Hristos este exemplul nostru. Viața Lui a fost una de rugăciune. Într-adevăr, Hristos, Fiul lui Dumnezeu, egal cu Tatăl, atotsuficient prin Sine Însuși, depozitarul tuturor binecuvântărilor, Acela a cărui voce putea să mustre boala, să potolească furtuna și să cheme morții la viață, S-a rugat cu strigăte puternice și multe lacrimi. Își petrecea deseori nopți întregi în rugăciune. Când cetățile se cufundau în somn, îngerii ascultau cererile Răscumpărătorului. Priviți-L pe Mântuitorul aplecat în rugăciune, cu sufletul stors de chinuri! Nu Se roagă pentru Sine, ci pentru cei pe care a venit să-i mântuiască. Pe dealurile Galileei, în crângurile din Muntele Măslinilor, Preaiubitul lui Dumnezeu Se ruga pentru cei păcătoși. Apoi mergea să le slujească, iar limba Lui atingea din nou ca un foc aprins. — ST, 5 septembrie 1900.

Hristos Își umplea sufletul în rugăciune înainte de a merge să slujească. — Pentru evreii credincioși de la Ierusalim din vre-

mea lui Hristos, Muntele Măslinilor era locul folosit deseori pentru devoțiune. Dealurile și văile din jurul Ierusalimului, fără prea multă vegetație, erau împânzite de crânguri și livezi de măslini, și aici persoanele credincioase din Israel veneau adesea pentru a cerceta Scripturile și a se ruga. Grădina Ghetsimani era unul dintre locurile frecventate. În acest loc, atunci când Ierusalimul se cufunda în liniștea miezului nopții, Isus revenea deseori ca să comunice cu Tatăl Său. Citim despre Isus că, atunci când cei cărora le slujise mergeau pe la casele lor, El mergea „la Muntele Măslinilor” [Ioan 8:1]. Uneori Îi lua și pe ucenici cu El în acest loc retras ca să-și unească rugăciunile cu ale Sale. În rugăciune, Hristos primea putere de la Dumnezeu și biruia. Dimineată după dimineată, seară de seară, El primea har pe care să-l împărtășească și altora. Atunci, cu propriul suflet reumplut de har și zel, mergea să slujească sufletelor oamenilor. — ST, 15 iulie 1908.

Isus S-a rugat în principal pentru alții. — Hristos primea în permanență de la Tatăl, pentru ca apoi să ne poată împărtăși nouă. „Și cuvântul pe care-l auziți”, spunea El, „nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis” [Ioan 14:24]. „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească” [Matei 20:28]. Nu pentru El a trăit, a învățat și S-a rugat, ci pentru alții. După ore petrecute cu Dumnezeu dimineată de dimineată, El ieșea din nou în lume pentru a le aduce oamenilor lumina cerului. În fiecare zi primea un botez proaspăt cu Duhul Sfânt. În orele dimineții, Domnul Îl trezea din somn, iar sufletul și buzele Îi erau unse cu har, pe care li-l împărtășea și altora. — RH, 11 august 1910.

Exemplul lui Hristos le arată pastorilor cum să facă față loviturilor. — Sunt slujitorii lui Hristos ispitiți și loviți cu putere de Satana? La fel a fost și Acela care nu a cunoscut niciun păcat. Hristos, exemplul nostru, S-a îndreptat spre Tatăl Său în momentele de necaz. El a venit pe pământ ca să ne arate calea prin care putem obține harul și puterea de a-i ajuta pe alții la vreme de nevoie, dacă-I urmăm exemplul de rugăciune repetată și stăruitoare. Dacă vor imita acest model, slujitorii lui Hristos vor fi cuprinși de spiritul Său, iar îngerii le vor sluji. — RH, 19 mai 1885.

Dragoste pentru oameni

Hristos S-a identificat cu poporul Său. — Hristos S-a identificat cu nevoile poporului Său. Nevoile și suferințele lor au devenit ale Sale. El spune: „Am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine” [Matei 25:35,36]. Slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să aibă inimi pline de sentimente calde și dragoste sinceră pentru urmașii lui Hristos. Ar trebui să manifeste acel interes deplin pe care îl descrie Hristos atunci când vorbește de grija păstorului pentru oaia pierdută; ar trebui să urmeze exemplul oferit de Hristos și să manifeste aceeași compasiune, aceeași bună-tate și aceeași dragoste compătimitoare pe care le-a manifestat El față de noi. — 3T 186.

Dragostea, mila și compasiunea se vedeau în fiecare act de slujire al lui Isus. — În descrierea misiunii Sale pământești, Isus a spus: „Duhul Domnului . . . M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozenia și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați” [Luca 4:18]. Aceasta a fost lucrarea Sa. El umbla din loc în loc făcând bine și vindecându-i pe toți cei ce erau apăsați de Satana. Erau sate întregi unde nu se mai auzea niciun geamăt de durere în nicio casă, pentru că El trecuse pe acolo și îi vindecase pe toți bolnavii. Lucrarea Sa dădea mărturie despre ungerea Sa divină. Dragostea, mila și compasiunea se vedeau în fiecare faptă a Sa. Inima Îi era plină de compasiune pentru fiii oamenilor. El a luat natura umană ca să poată împlini nevoile oamenilor. Cei mai săraci și mai umili nu s-au temut să se apropie de El. Chiar și copilașii erau atrași de El. Le plăcea să se urce pe genunchii Lui și să privească acea față gânditoare care radia de dragoste. — BTS, 1 ianuarie 1909.

Păstorii care lucrează sub conducerea Păstorului Suprem vor fi întotdeauna interesați de ceilalți. — Păstorul cel Bun a venit pentru a căuta și a mântui ce era pierdut. Prin faptele Sale, El Și-a arătat dragostea pentru oile Sale. Toți păstorii care lucrează sub conducerea Păstorului Suprem vor avea trăsăturile Sale: vor fi blânzi și smeriți cu inima. O credință ca de copil aduce odihnă sufletului și face fapte pline de dragoste, fiind întotdeauna interesată de ceilalți.

Dacă Duhul lui Hristos locuiește în ei, vor fi asemenea lui Hristos și vor face faptele Lui. — 4T 377.

Lider-slujitor

Pentru a avea succesul lui Isus, conduceți cu umilință, așa cum a condus El. — Isus, scumpul nostru Mântuitor, a dat lecții clare de umilință tuturor, însă în special slujitorilor Evangheliei. Prin umilințele pe care le-a îndurat atunci când lucrarea Sa de pe pământ era aproape de sfârșit, iar El urma să Se întoarcă la tronul Tatălui, de unde venise, cu toată puterea în mâini și înconjurat de slavă, una dintre ultimele lecții pe care le-a dat ucenicilor a fost despre importanța umilinței. În timp ce ucenicii Săi se certau cu privire la cine să fie primul în împărăția promisă, El S-a încins ca un slujitor și le-a spălat picioarele celor care Îl numeau Domn și Învățător. — 4T 373.

Pastorii care nu sunt apreciați de cei cărora le slujesc ar trebui să-și aducă aminte că nici Isus nu a fost apreciat. — Îngerii I-au slujit lui Isus, și totuși prezența lor nu a făcut din viața Sa una ușoară și lipsită de conflicte dure și ispite puternice. El a fost în toate lucrurile ispitit ca și noi, dar fără păcat. Dacă pastorii, în timp ce sunt angajați în lucrarea pe care Stăpânul le-a dat-o, trec prin încercări, probleme și ispite, oare ar trebui să se descurajeze când știu că există Cineva care a îndurat toate aceste lucruri înaintea lor? Oare ar trebui ei să renunțe la încrederea pe care o au pentru că nu reușesc să realizeze tot ce aveau în plan? Hristos a lucrat cu stăruință pentru națiunea Sa, și totuși eforturile Lui au fost disprețuite chiar de aceia pe care venise să-i mântuiască; L-au omorât pe Acela care venise să le dea viață. — 2T 509.

Câștigător de suflete

Hristos a venit să ne dea un exemplu corect de pastor care câștigă suflete. — El a venit să ne dea un exemplu corect de slujitor al Evangheliei. Ținta constantă a eforturilor Lui a fost una singură; Și-a folosit toate forțele pentru a-i mântui pe oameni și fiecare act al Său slujea acestui scop. A mers pe jos, învățându-i pe ucenici în timp ce mergea. Hainele Sale erau prăfuite și murdare din cauza drumului,

iar înfățișarea Sa nu era una care să te atragă. Dar adevărurile simple și incisive care ieșeau de pe buzele Sale îi făceau pe ascultătorii Săi să uite de înfățișare și să fie vrăjiți nu de persoana Lui, ci de învățătura pe care o predica. — 4T 373.

Păstorii buni caută cu atenție oile rătăcite și le primesc înapoi cu căldură. — Am un mesaj pentru cei care slujesc ca pastori. Domnul nu este încântat de lucrarea pe care I-o oferiți și nu o primește din mâinile voastre, pentru că neglijați tocmai partea care este absolut esențială pentru mântuirea sufletelor și pentru sănătatea bisericii. Pastorul trebuie să fie un păstor. [...] El le lasă pe cele 99 de oi în staul; oricât de întunecată sau de furtunoasă ar fi noaptea, oricât de periculos și de neplăcut ar fi drumul, oricât de lungă și de obositoare ar fi căutarea, el nu obosește și nu renunță până când nu găsește oaia pierdută. Însă, când o găsește, se poartă cu indiferență? O cheamă și îi poruncește să-l urmeze? O amenință, o bate sau o pune să meargă înaintea lui, povestindu-i amărăciunea, jena și îngrijorarea pe care i le-a cauzat? Nu! El pune oaia obosită, epuizată și rătăcită pe umerii săi și, cu recunoștință plină de bucurie că nu a căutat în zadar, o readuce în staul. Își exprimă mulțumirea prin cântece melodioase de veselie, iar corurile cerești răspund acestei note de bucurie a păstorului. Când oaia pierdută este găsită, cerul și pământul se unesc în bucurie și recunoștință. — RH, 23 august 1892.

Predicator-învățător

Slujirea lui Isus nu a constat doar în predicare, ci și în educarea oamenilor. — Ar trebui să căutăm să urmăm mult mai îndeaproape exemplul lui Hristos, marele Păstor, în ce privește modul în care a lucrat cu micul grup al ucenicilor, studiind Scripturile Vechiului Testament împreună cu ei și cu cei care Îl ascultau. Slujirea Sa activă nu a constat doar în predicare, ci și în educarea oamenilor. În timp ce trecea prin sate, venea în contact cu oamenii în casele lor, învățându-i și îngrijindu-Se de nevoile lor. Pe măsură ce mulțimile care-L urmau creșteau, căuta un loc potrivit și le vorbea, simplificându-Și vorbirea și folosind parabole și simboluri. — Ev 203.

[169]

Predicarea lui Hristos era simplă și directă. — Cuvintele Sale erau simple și directe și nimeni nu trebuia să se uite în dicționar ca să înțeleagă ce a vrut să spună. Și un copil putea să-I înțeleagă învățăturile. Cum Și-a făcut El lucrarea, așa trebuie să ne-o facem și noi pe a noastră, urmându-I exemplul. — ST, 8 iulie 1889.

Isus a căutat să Se facă înțeles de oamenii de rând. — Putem realiza multe în scurt timp dacă vom lucra așa cum a lucrat Hristos. Ne-ar fi util să medităm la maniera Sa de a-i învăța pe oameni. El a căutat să Se facă înțeles de oamenii de rând. Stilul său era clar, simplu și cuprinzător. — Ev 565.

Niciunul dintre cei care Îl ascultau pe Isus nu se simțea neglijat sau uitat. — Isus căuta o cale prin care să ajungă la fiecare inimă. Folosind o paletă largă de ilustrații, El nu doar prezenta adevărul în diferitele sale faze, ci căuta să ajungă la diferiții Săi ascultători. Interesul le era stârnit de simbolurile pe care El le lua din lucrurile care-i înconjurau zi de zi. Niciunul dintre cei care Îl ascultau pe Mântuitorul nu se simțea neglijat sau uitat. Cei mai umili și mai păcătoși auzeau în învățătura Sa o voce care le vorbea cu compasiune și bunătate. — COL 21.

Hristos căuta să întrerupă cât mai puțin șirul gândurilor ascultătorilor Săi. — Atunci când prezenta aceste adevăruri minții, Hristos încerca să întrerupă cât mai puțin șirul obișnuit al gândurilor ascultătorilor Săi. Cu toate acestea, un nou și transformator sistem al adevărului trebuia să se întreprindă în experiența lor. Ca atare, El le trezea mințile prezentându-le adevărul prin intermediul asocierilor mentale care le erau cele mai familiare. Folosea în predicile Sale ilustrații care evocau cele mai prețioase amintiri și sentimente ale lor, pentru a putea ajunge în templul interior al sufletului. Identificându-Se cu interesele lor, El Își lua ilustrațiile din marea carte a naturii, folosind obiecte care le erau familiare. — 1MR 22.

Ilustrațiile lui Isus Îi repetau neîncetat învățăturile. — Persoanele educate erau fermecate de învățăturile lui Hristos, iar persoanele needucate aveau întotdeauna ceva de câștigat, pentru că El vorbea pe înțelesul lor. Își lua ilustrațiile din lucrurile vieții cotidiene și, cu toate că erau simple, aveau în ele o extraordinară profunzime a sensului. Păsările cerului, crinii de pe câmp, sămânța, păstorul și oile — cu aceste exemple Hristos ilustra adevăruri eterne; după aceea, ori de câte ori vedeau aceste lucruri ale naturii, ascultătorii

își reaminteau de cuvintele Sale. Ilustrațiile lui Hristos Îi repetau neîncetat învățăturile. — RH, 18 mai 1897.

Păstorul sub-păstorilor

Adevăratul Păstor Își conduce lucrarea prin intermediul sub-păstorilor Săi. — Hristos este preot în Sanctuarul de sus, dar, prin delegații Săi, este și preotul bisericii Sale de pe pământ. El le vorbește oamenilor prin anumiți bărbați pe care i-a ales și Își duce mai departe lucrarea în același mod în care, în zilele umilinței Sale, umbla vizibil pe pământ. Deși s-au scurs secole de atunci, trecerea timpului nu a schimbat promisiunea făcută ucenicilor Săi la despărțire: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” [Matei 28:20]. De la înălțarea lui Hristos până astăzi, oameni aleși de Dumnezeu, a căror autoritate venea de la El, au devenit învățători ai credinței. Hristos, adevăratul Păstor, Își conduce lucrarea prin intermediul acestor sub-păstori. Astfel, poziția celor care trudes în Cuvânt și doctrină devine una foarte importantă. Acționând în locul lui Hristos, ei îi îndeamnă pe oameni să facă pace cu Dumnezeu. — 4T 393.